

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖTEKİ KADIN

GİTMESİNE ASLA İZİN VERMEYECEK

SANDIE JONES

©psilon'

"O nasıl biri?" diye sordum.

Sakalını ovuşturarak bir süre düşündü. "Sanırım her anne gibi. Ev hanımı, uzlaştırıcı, son derece sadık ve çocuklarına karşı korumacı. Umarım karşılığında aynı sadakati sunabilirim. Onun hakkında tek bir kötü söz duymadım. O iyi bir kadın."

Benden hoşlanmasını istememin baskısını yeterince hissetmiyormuşum gibi, sözleri bunu iyice şiddetlendirdi. Ve Tanrı korusun, eğer ondan hoşlanmazsam, şimdiden tek başıma olduğumu biliyordum. İkimizin hatırına bunun iyi gitmesi için çaba göstermeliydim.

Emily, kalbinin kapılarını yıllar sonra aralayan, ona sonsuz güveni tattıran Adam'la kısa sürede masal gibi bir ilişki yaşamaya başlamıştı.

Onunla bir ömür geçirmeye çoktan hazır hissediyordu. Fakat iş annesiyle tanışmaya geldiğinde...

Sık sık değişen ruh hâlleri, muhtaç görünümünün ardına gizlenmiş şeytani suretiyle Pammie, bu ilişkinin en zor sınavı olmaya yemin etmiş gibiydi. Şartları gittikçe ağırlaşan bu oyunda *öteki kadın* olan Emily, aşkı için savaşmayı mı yoksa kaçmayı mı seçecek?

"Okuduğum en şaşırtıcı ve eğlenceli entrikalardan biri."

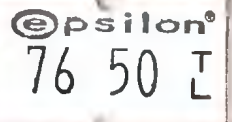
–Reese Witherspoon

"Kesinlikle son derece şaşırtıcı bir son."

–New York Times Book Review

"Jones gerilimi kırılma noktasına taşıyor ve okuyucuların başını döndüren bir ters köşe yapıyor. Beklenmedik sonuyla oldukça eğlenceli." –Kirkus Reviews

"Bağımlılık yaratan bu çıkış romanında her genç kadının kâbusu olan, şişirilmiş bir kötü kalpli kayınvalide imajı var. Okuyucular Pammie'nin bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken nabızları hızlanacak ve onu karşısında sarsılacaklar." –Library Journal

KDV'den
muafır.

Beni hep olmak istediğim kişi olmaya
teşvik eden bŸyŸkannem
Ivy Rolph'a

Duзенleme
Ny.ozlem

ÖNSÖZ

Gelinliğiyle güzel görünüyor. Vücuduna kusursuzca oturuyor, tam da seçeceğini düşündüğüm tarzda bir gelinlik: zarif, abartısız ve benzersiz, tıpkı onun gibi. O günün hiç gelmeyeceğini düşündükçe kalbim kırılıyor ama şimdilik bunu bilmesine gerek yok.

Düğüne katılmayacak davetlileri, içinde fotoğraf olmayan çerçeveleri, sessiz geçecek ilk dansı, yenilmeyecek pastayı düşünüyorum ve kararlılığım zayıflıyor. Silkelenip kendime geliyorum. Tereddüt etmenin sırası değil.

Hâlâ yapmam gereken çok şey, vermem gereken çok fazla acı var ama vazgeçmeyeceğim. Daha önce bir kez başarısız oldum ama bu kez hata yapmayacağım.

Hata yaparsam kaybedeceğim çok şey var.

1

Londra'daki Grosvenor Hotel'in kalabalık barında onu uzaktan gördüğümde, empati yoksunluğu hariç, Adam'a dair hoşuma gitmeyen pek fazla şey yoktu. "Personel Alımının Geleceği" konusu üzerine son derece sıkıcı bir konferanstan çıkmıştım ve bir içkiye, onun ya da barmenin sandığından daha çok ihtiyacım vardı. Yıpranmış bir on sterlini abartılı bir şekilde havada sallayarak saatlerdir barda dikildiğimi düşündüğüm sırada, koyu renk saçlı bir adam elinde kredi kartıyla kalabalığı yararak yanımdan geçip bara ulaştı. "Evet. Bu tarafa bak, dostum," dedi gür bir sesle.

"Ee, affedersin," dedim umduğumdan biraz daha yüksek bir sesle. "Senden önce burada olduğumu fark etmiş olmalısın."

Omuzlarını silkip gülümsedi. "Üzgünüm ama çok uzun süredir bekliyorum."

Orada durup ağızım açık bir şekilde o ve barmenin birbirlerine başlarıyla alışık oldukları küçük bir işaret vermelerini izledim ve tek kelime etmesine gerek kalmadan, önüne bir şişe *Peroni* bırakıldı.

Bana bakarken, "İnanılmaz," der gibi dudaklarımı oynattım. Yine o şekilde gülümsedi ve içki siparişlerini almak için yanındaki kalabalık erkek grubuna döndü.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye sızlandıktan sonra, beklerken başımın kollarımın arasında düşmesine izin verdim. Sıramın gelmesinin çok uzun süreceğine emindim.

* Bir İtalyan bira markası. (ç.n.)

“Ne içersin?” diye sordu barın arkasındaki adam. “O çocuk roze şarap içen kızlardan düşünüyor ama cin tonik istediğine bahse girebilirim.”

Her şeye rağmen gülümsedim. “Onu haksız çıkarmayı çok istesem de, bir kadeh roze şarap çok iyi olur.”

Kadehi önüme koyarken onluğu ona vermeye kalktım ama kafasını iki yana salladı. “Gerek yok,” dedi. “Lütfen bunu, önüne geçen centilmenin ikramı olarak kabul et.”

Kimi daha çok sevdiğimi bilmiyordum: baş şarap garsonu olarak terfi ettirilmesini düşündüğüm barmeni mi, yoksa barın diğer ucundan bana gülümseyen oldukça sevimli adamı mı? Ah, buz gibi bir roze şarabın gücü.

Yüzüm aynı tonda kızarıırken, kadehimi genç adama doğru kaldırdım ve her biri kendi alkollü içkilerini yudumlayan seminer meslektaşlarımla toplandıkları köşeye ilerledim. Yedi saat öncesine kadar birbirimizi tanı mıyorduk, o nedenle herkesin kendi içkisini alıp diğerlerini umursamaması ortak kanı gibi görünüyordu.

Anlaşılan, Bay Peroni’nin kendi arkadaşlarıyla arasında benzer bir anlaşma yok, diye içimden geçirdim ve kendi kendime gülümserken kafamı kaldırıp arkadaşlarına içki sipariş etmeye devam ettiğini gördüm.

Şarabımdan bir yudum aldım, soğuk sıvının boğazımın derinliklerine inmeden önce sataştığı tat tomurcuklarımla bana teşekkür ettiklerini duyabiliyordum. Nedir o aldığımız ilk tadı tekrarlanamaz kılan? Bazen sırf o hissi kaybetmekten korktuğum için kendimi o ilk yudumu geciktirirken buluyorum.

Kulağa iflah olmaz bir alkolik gibi geldiğimin farkındayım ama sadece hafta sonları ve iki yüz kişilik insan kaynakları personeliyle birlikte bütün gün kapalı kaldığım sıkıcı çarşambalardan sonra içiyorum. “Kimse bizi sevmiyor ama umurumuzda değil” başlıklı bir konuşma sırasında kısa süre önce yapılan bir araştırmanın, personel alım danışmanlarının emlakçılardan sonra

en çok nefret edilen ikinci meslek grubu olmaya başladıklarını ortaya koyduğu konusunda aydınlatıldık. Düşmanlarımıza karşı çıkmayı, hepimizin ahlaksız, etik olmayan iş bağlayıcılar olmadığımızı kanıtlamak istardım. Ama etrafımdaki geriyeye doğru taradıkları saçları ve samimiyetsiz ifadeleriyle küstah, gürültücü, sözde şehir çocuklarına bakarken, yenilgiyi kabul edercesine ellerimi havaya kaldırmak zorundayım.

Daha önce "oturumda" kendimi tanıtmış olmama rağmen uluyan kalabalığa yaklaşıırken bunu tekrar yapmam gerektiğini düşündüm.

"Merhaba, ben Emily," dedim çemberin en dışındaki çocuğa beceriksizce. Normalde konuşmak isteyebileceğim türde biri değildi ama şarabımı yalnız ve dışlanmış biri gibi görünmeden bitirmek istiyorsam, biriyle konuşmak zorundaydım. "Faulkner'da danışmanım," diye devam ettim.

Elimi uzattığımda tutup bölgesini korumak ister gibi kaba sıklı. Bütün günü tam tersini nasıl yapacağımızı öğrenerek geçirmiş olmamıza rağmen bana "Burası benim bölgem ve sen benim çöplüğümdesin," mesajını veriyordu.

İki numaralı konuşmacı, "Açık olun. Yaklaşılabilir olun," demişti. "İşverenler ve çalışanlar dostça bir yüzle karşılaşmak isterler. Size güvenebileceklerini hissetmeye ihtiyaç duyarlar. Onlara karşı olmak yerine, onlar için çalıştığınızı bilmelidirler. Gururunuz incinse de müşterilerinizle kendi koşullarınıza göre değil, onların koşullarına göre ilgilenin. Her durumu ayrı değerlendirin ve ona göre karşılık verin."

Böyle yaptığım için kendimle hep gurur duydum, bu yüzden yedi aydır Faulkner'ın en gözde danışmanıyım. Şahsen, insanların umduğunun tam tersiydim: dürüst, düşünceli ve hedef peşinde koşmaktan bıkmış. Kiramı ödeyecek, yemek ve ısınma masraflarımı karşılayacak kadar param olduğu sürece mutluydum. Ancak, kâğıt üzerinde, çok başarılıydım. Müşteriler sadece benimle iş görüşmeyi talep ediyorlardı ve beş ofisin bulunduğu

bir ağda dığer herkesten daha çok yeni iş bağlamıştım. Komisyon yağıyordu. Belki de o podyumda durup onlara bu işin nasıl yapıldığını anlatması gereken kişi bendim.

Leigh-on-Sea'deki pek bilinmeyen bir acenteden gelen bir adam, beni kalabalığa çekmek için gönülsüz bir girişimde bulundu. Kimse kendisini tanıtmadı, aksine hayatlarında ilk kez bir kadın görmüş gibi beni tepeden tırnağa süzmeyi tercih ettiler. Hatta içlerinden biri kafasını iki yana sallayıp yavaşça ısıklık çaldı. Ona küçümseyerek baktım ama sonra onun, öğle yemeğinden hemen önce rol yapma egzersizinde eşleştirilme talihsizliği yaşadığım, Balham'daki tek ofisli bir şirketin kel, kilolu yöneticisi Ivor olduğunu fark ettim. Nefesi, önceki gece kucağına koyduğu alüminyum folyo kaptan hapur hupur yediğini hayal ettiğim köri soslu yemek gibi kokuyordu.

"Tereciye Nasıl Tere Satılır?" görevimiz sırasında, "Bana bu kalemi sat," diye bağırmıştı. Havada bayat bir zerdeçal bulutu süzüldü ve tiksintiyle burnumu buruşturdum. Ondan oldukça sıradan görünen bir *Bic* tükenmezkalem aldım ve kalemin iyi özelliklerini teker teker saymaya başladım: Üstün plastik gövdesi, pürüzsüz ucu, mürekkebin akışı. Bir kez daha bütün bunların amacını merak ettim. Patronum Nathan, bu konferansların bizim için faydalı olduğunu, bütün enerjimizi ve dikkatimizi işimize vermemizi sağladığını iddia ediyordu.

Ticaret yapmanın yeni ve heyecan verici yollarının beni motive edeceğini ve büyüleyeceğini umuyorsa, yanlış günü seçmişti. Ve kesinlikle yanlış adamla eşleştirilmiştim.

Kalemin özelliklerini övmeye devam ettim ama kafamı kaldırıp bakınca, Ivor'un gözlerinin elimdeki kaleme bakmaya tenezzül bile etmediğini, aksine kalemin ötesindeki göğüs dekolteme odaklanmayı tercih ettiğini gördüm.

Dikkatini elimizdeki işe vermesi için, "Öhö öhö," diye öksürdüm ama fantezisinin tadını çıkarıyormuş gibi gülümsemekle

1950'de seri üretime başlayan Fransız kalem markası. (ç.n.)

yetindi. İlgüdüsel bir şekilde bluzumun yakasını birleştirdim ve boğazlı yaka bir bluz giymediğim için pışman oldum.

Boncuk gibi küçük gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Adın Emma'ydı, değil mi?" dedi bir adım öne çıkarak. Sırf kendi gözlerimle görmek için sol göğsüme takılı yaka kartına baktım.

"Em-i-ly," dedim küçük bir çocukla konuşur gibi. "Adım Em-i-ly."

"Emma, Emily, hepsi aynı."

"Aslına bakarsan aynı değil, hayır."

"Bu sabah eşleştirildik," dedi gruptaki diğer erkeklere gururla. "Çok iyi vakit geçirdik, değil mi, Em?"

Tüylerimin ürperdiğini hissettiğime eminim.

"Adım Em değil, Em-i-ly," dedim bıkkınlıkla. "Birlikte iyi bir iş çıkardığımızı hiç sanmıyorum."

"Ah, haydi ama," dedi etrafına bakarak, yüzündeki ifade sesindeki öz güvene ihanet ediyordu. "İyi bir ekiptik. Bunu sen de hissetmiş olmalısın." Ona boş gözlerle baktım. Söyleyecek başka sözüm yoktu, olsaydı bile nefesimi boşa harcamazdım. Grubun geri kalanı rahatsız olmuş gibi yere bakarken kafamı iki yana salladım. Topuklarımın üzerinde döner dönmez, iyi bir iş çıkardığı için onun sırtını sıvazlayacaklarına hiç şüphem yoktu.

Yarısını içtiğim şarabımı alıp kalabalık barın ucundaki alana gittim. Orada iki dakika geçirdikten sonra, neden benden başka kimsenin olmadığını anladım çünkü her birkaç saniyede bir, ya biri dirseğiyle sırtımı dürtüyor ya da içkileri ve geri verilen kadehleri toplayan garsonlar tarafından kenara itiliyordum. "Burası *bizim* alanımız," diye bağırdı yüzü zayıf ve köşeli genç bir kız. "Kenara çekil."

"Lütfen," dedim kısık bir sesle ama durup beni dinlemek için vaktini ayıramayacak kadar önemli biriydi. Yine de "alanını" boşaltmak için biraz kenara çekildim ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Sadece üç küçük ya da kocaman bir yudumda bitirebileceğim kadar şarabım kalmıştı. En fazla dört dakika sonra, buradan ayrılacaktım.

Kimse tarafından rahatsız edilmemek ve birini bekliyormuş gibi görünmek umuduyla gizlice e-postalarımı kontrol ettim. Cep telefonlarından ve geniş kapsamlı bilgi kaynaklarından önce ne yaptığımı düşünedim. Burada durup *Financial Times*'a göz mü gezdirirdim yoksa, daha da iyisi, ilginç olabilecek biriyle sohbet etme eğilimin de mi olurdu? Her hâlükârda, bunların sonucunda daha bilgili olacağım kesindi, öyleyse neden Kim Kardashian'ın ne yaptığını görmek için Twitter'a giriyordum?

İçimden sızlanırken birinin, "Emily, bir içki daha alır mısın?" diye seslendiğini duydum. *Gerçekten mi?* Laftan anlamıyor muydu? Ivor'a baktım ama sohbete dalmıştı. Çaktırmadan etrafıma göz gezdirdim, bana bu soruyu soran kişinin şaşkınlığını izlediğini bilmek utanç vericiydi. Gözlerim bir an için Bay Peroni'ye odaklandı, yüzündeki kocaman gülümseme kusursuz beyaz dişlerini gözler önüne seriyordu. Annemin bir nasihatini hatırlarken içimden gülümsedim. "İşin sırrı dişlerdedir, Emily," demişti son erkek arkadaşım Tom'la tanıştıktan sonra. "Dişleri güzel olan bir adama her zaman güvenebilirsiniz." Evet ama nasıl sonuçlandığına bir bakın.

Birinin gülümsemesinin gözlerine ulaşp ulaşmadığına daha çok önem veririm ve bu çocuğun gülümsemesi kesinlikle gözlerine ulaşıyordu. Ne yaptığını anlamadan, onu zihnimde soydum ve koyu renk takım elbisesi, beyaz gömleği ve hafifçe gevşettiği kravatını yapılı bir vücudun taşıdığını fark ettim. Güçlü sırtını, geniş omuzlarını ve ince belini hayal ettim. Üçgen vücutluydu. Belki de değildi. Bir takım elbisenin gizlediği şeyi anlamak zordu; çok sayıda günahı gizliyor olabilirdi. Ama haklı olduğumu umuyordum.

Dikkatle bana bakıp eliyle saçını kenara iterken boynumdan yukarısı kızarmaya başladı. Hafifçe gülümsedikten sonra, başımı 360 derece çevirerek sesin sahibini aradım.

"Bu evet mi, yoksa hayır mı?" dedi tekrar, bu kez ses daha yakından geliyordu. Bay Peroni bir ev aşağıda olacak şekilde ma-

nevra yapmıştı. İçimden bu ne tuhaf bir deyim diye geçirirken, artık iyice yanımda durduğunun farkında bile değildim. İki ya da üç ev aşağıdaki kişiyle de komşu olunabilir miydi?

"Kaç kadeh içtin?" Ona boş gözlerle bakmaya devam ederken güldü ama yakından bakınca daha uzun boylu olduğu dikkatimden kaçmadı.

"Özür dilerim, birinin bana seslendiğini sandım," diye karşılık verdim.

"Ben Adam," dedi.

"Ah. Emily," dedim aniden terden yapış yapış olan elimi uzatarak. "Adım Emily."

"Biliyorum, göğsündeki kocaman harflerde yazıyor."

Kafamı eğip bakarken yüzümün kızardığını hissettim. "Öyle ya, zor kadını oynamak buraya kadarmış."

Başını yana eğdi, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Oyun oynadığımızı kim söyledi?"

Oyun oynayıp oynamadığımızı bilmiyordum. Flört etmek konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum, o yüzden eğer oyun peşindeyse, kendi kendine oynuyordu.

"Yaka kartının olayı ne?" diye sordu Adam, namıdiğer Bay Peroni, bir erkeğin sorabileceği en cilveli şekilde.

"Seçkin bir konferansın üyesiyim," dedim hissettiğimden daha cesur bir biçimde.

"Öyle mi?" Gülümsedi.

Kafamı salladım. "Bilmeni isterim ki, sektörümün en iyisiyim. Alanımda en üstün performans gösteren kişilerden biriyim."

"Vay canına." Sırıttı. "Öyleyse, Tuvalet Kâğıdı Satıcıları seminerinin bir parçasısın? İçeri girerken bunu panoda gördüm."

Gülümsememi bastırdım. "Aslına bakarsan, bu MI5 ajanlarının gizli bir toplantısı," diye fısıldadım çaktırmadan etrafıma bakarak.

"Ve bu yüzden isimlerinizi göğüslerinize yazdılar, değil mi? Kimsenin kim olduğunuzu öğrenmediğinden emin olmak için?"

Ciddiyetimi bozmamaya çalıştım ama dudaklarımın kenarlarını yukarı doğru kıvrılıyordu. “Bu benim gizli ismim,” dedim ucuz plastiğe hafifçe vurarak. “Konferansta kullandığım takma adımdır.”

“Anlıyorum, Ajan Emily,” dedi ve kolunu sıyırıp saatine doğru konuştu. “Saat üç yönündeki centilmen de bir ajan mı?” Kimi kastettiğini anlamamı bekledi ama hangi tarafa bakacağımı bile bilmiyordum. Kafamı sağa sola çevirerek talihsiz bir şekilde dahili pusulamda saat üç yönünü bulmaya çalışıyordum. Gülerek beni omuzlarımdan tutup Ivor’a doğru çevirdi, adam el kol hareketleri yaparak bir erkek meslektaşıyla konuşurken, onun arkasındaki dar deri pantolonlu kadını arzuyla süzüyordu. Neyse ki, kadın gözleriyle onu yuttuğunun farkında değildi. İstemsizce ürperdim.

“Olumsuz,” diye yanıtladım elimi kulağıma götürerek. “O ne bir ajan ne de bir centilmen.”

Adam kahkaha atarken, bu fikre ısındım. “Onu düşman olarak sınıflandırabilir miyiz?”

“Olumlu. İstersen onu etkisiz hâle getirebilirsin.”

Failin yaka kartını okuyabilmek için gözlerini kısıtı. “Ivor mu?” diye sordu.

Kafamı salladım.

“Koca Ivor mu?” Bana bakıp tepki vermemi bekledi. Anlamam uzun sürdü, aslına bakılırsa oldukça uzun sürdü ama ben anlayana kadar karşımda öylece durup bana baktı.

2

Bir erkek arkadaş aramıyordum. Adam karşıma çıkana kadar, bir erkek arkadaş istediğimden bile haberim yoktu. Ev arkadaşım Pippa ve ben işe gidip gelmekten, akşam yemeğimizi tepsi-lerde yemekten ve sonra tıka basa çikolata yerken arka arkaya *Prison Break* bölümlerini izlemekten oldukça memnunduk. O birkaç saat boyunca yeryüzü cennet gibi olurdu ama ertesi sa-
bah tartıya çıkınca kışın aldığım dört kiloya lanet ederdim. Her sene aynıydı ve ayda yetmiş iki sterlin ödediğim spor salonuna uğramamam da hiç yardımcı olmuyordu. Artık geçen yaz giydi-
ğim kırk beden kot pantolonlarıma sığamıyordum ama kendime kırk iki beden bir kot almak yerine, sığabileceğim daha geniş kesimli bir kırk beden pantolon bulmak için dükkânları didik didik aramayı tercih ediyordum. Bütün yazı “inkâr” ederek ge-
çirirdim ve vaat edilen pastırma yazında motivasyonumun geri döneceğine dair *hâlâ* kendimi kandırıyordum.

Arada sırada dışarı çıkarım, özellikle de maaş günü yaklaşır-ken ama geceler eskiden olduğu gibi değil. Belki de, yaşlandığım ya da diğer herkes gençleştiği içindir ama kalabalık bir barda di-
kilip her içki istediğimde insanları iterek bara doğru yol açmak-
ta pek fayda göremiyorum. Pippa beni tekmelerin ve çığlıkların havada uçuştugu birkaç konsere götürdü ama ne yazık ki O2’de değillerdi. Görünüşe bakılırsa o, çoğu üyesiyle birlikte olduğu grupların sahneyi dağıttıkları ve seyircilerini de aynısını yapma-

ya teşvik ettikleri yer altı mağaralarını tercih ediyor. Ve ben, tek başıma arkada bir yerde durup gizli kulaklıklarımınla, yüksek sesle *Musical Theatre's Greatest Hits* albümünü dinliyorum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, benim erkek versiyonum olan en yakın arkadaşım Seb var. Vücudunda onu heteroseksüel yapabilecek tek bir tüy olduğunu düşünseydim, onunla yıllar önce evlenirdim ama ne yazık ki, ses geçirmez bir karaoke odasına kapanıp *Sefiller'in* en iyi replikleri için birbirimizle mücadele ettiğimiz gecelerle yetinmek zorundayım. "Kuaförlük dönemim" olarak adlandırdığı zamanda tanıştık. Sekreterlik işinden hoşnutsuz olduğum için, geceleri gidebileceğim bir saç ve güzellik kursuna kaydolmuştum. Herhâlde, Mayfair'in ortasında şık bir salonu olan ve ünlü müşterileri aylar öncesinden randevu almak zorunda kalan, dişi bir Nicky Clarke olma hayalim vardı. Aksi-ne, üç ayımı insanların saçlarını süpürerek geçirdim ve yakıcı şampuan yüzünden ellerimde egzama oluştu. Eskiden üzerinde doğru düzgün düşünmediğim ve gerçekleştirmek için acele ettiğim bu tarz fikirlerim vardı ama ihtiyaç her zaman gözümü boyamıştır. Örneğin, kasabamdaki kolejde ev idaresi kursuna kaydolduğumda olduğu gibi. Amacım hiçbir zaman güzel yas-tıklar yapmayı öğrenmek ya da eski bir şifoniyeri yumurta ka-buğuyla beş kat oarak saatlerimi geçirmek değildi. Hayır, yeni Kelly Hoppen olacaktım ve yeni bir beceri öğrenmenin gerek-tirdiği bütün hileleri ve esasları pas geçecektim. Doğruca New York'a gidecektim ve hemen *Sıkı Dostlar* dizisinden Chandler[†] için geniş bir çatı katını tasarlamakla görevlendirilecektim. Min-derin hiçbir zaman tamamlanmadığını, edindiğim bütün o du-var kâğıdı örnekleri ve kumaş parçalarının bir daha gün yüzü görmediklerini herhâlde söylememe gerek yok.

^{*} Tom Hooper'ın yönettiği 2012 yapımı film, *Les Misérables*. (ç.n.)

[†] *Friends* dizisinde Matthew Perry tarafından canlandırılan hayali karakter. (ç.n.)

Seb en az dört kariyer değişimimde bana destek oldu, her defasında fazlasıyla heyecanlıydı ve bana "o iş için yaratıldığımı" söylerdi. Ancak bütün bu evreler gelip geçerken, ve kanepede oturup işe yaramazlığıma ağlarken, beni zaten o işe uygun olmadığıma ikna ederdi. Nihayetinde gerçek mesleğimi bulmuştum. Bu planladığımdan biraz daha geç karşıma çıktı ama işim, insanlara bir şeyler satmak. Ne yaptığımı biliyorum ve bu işte iyiyim.

"Demek o, bir bilişim teknolojileri analitik analiz uzmanı?" Ertesi gün Soho Meydanı'nda M&S'ten aldığımız bir sandviç ve bir kâse salatayı paylaşırken, Seb şüpheli bir şekilde tekrarladı. "Ne demek oluyorsa!"

Hevesle kafamı salladım ama içimden ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Gerçek insanları gerçek işlerle özdeşleştirdim: tezgâhtarlar dükkânlarda, sekreterler ofislerde, diş hekimleri yardımcıları ameliyathanede olurdu. Bilişim Teknolojileri sektörü bambaşka bir durumdu, devasa bir endüstriydi ve Faulkner'da bunu uzmanlara bıraktık.

"Çok komik ve eğlenceli birine benziyor," dedi Seb ciddiyetini bozmamaya çalışarak. "Ne yaptı? Seni megabaytlarıyla mı büyüledi?"

Güldüm. "Sandığın gibi birine benzemiyor."

"O hâlde, gözlüksüz ve saçlarını ortadan ikiye ayırmıyor, öyle mi?"

Gülümseyerek kafamı iki yana salladım.

"Ve adı Eugene değil?"

"Hayır," diye mırıldandım ekmek ve rozbif dolu ağzımla. "Uzun boylu ve esmer, ayrıca dişleri çok güzel."

"Ah, annen ona bayılacak."

Hafifçe omzuna vurdum. "Ve gerçekten çekici bir sesi var. Kalın ve gizemli. Matthew McConaughey gibi, tabii Teksas aksanı hariç."

Seb alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "O hâlde McConaughey'le hiç alakası yok."

Israr ettim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ve kocaman elleri var... Elleri gerçekten büyük ve tırnakları oldukça bakımlı."

"Neden ellerine o kadar dikkat ettin?" diye sordu Seb limonatasını püskürterek. "Onunla sadece on beş dakika geçirmene rağmen tırnaklarının çevresindeki ölü derileri kontrol etme imkânı mı buldun?"

Huysuzca omuzlarımı silktim. "Ben sadece bakımlı olduğumu söylüyorum ve bu bir erkekte aradığım bir özelliktir. Bu önemli."

Seb dilini damağında şaklattı. "Her şey kulağa çok iyi geliyor ama on üzerinden değerlendirecek olursan, bu çocuğu tekrar görme ihtimalin ne?"

"Dürüst olabilir miyim? Bir ya da iki. Öncelikle, kız arkadaşı olabilecek birine benziyor ve ikincisi, sanırım davranışlarında alkolün etkisi de vardı."

"Sarhoş muydu, yoksa çakırkeyif miydi?"

"Söylemesi zor. Birinin veda partisiydi ve sanırım şehirdeki bir bardan geldiklerini söyledi, o yüzden bir süredir içtikleri belliydi. Adam iyi görünüyordu, belki biraz dağılmıştı, ama normalde nasıl görüldüğünü bilmiyorum. Gerçi, bir-iki arkadaşı çok sarhoştı, ayakta durmakta zorlanıyorlardı."

"Ah, Grosvenor'un onları ağırlamaya bayıldığına eminim," dedi Seb gülerek.

"Sanırım, ben ayrılırken barı terk etmeleri istendi," dedim suratımı buruşturarak. "Varlıklı misafirler gelmeye başlamıştı ve bar, Park Lane'den ziyade Magaluf Caddesi'ndeki bir mekâna benziyordu."

"Bu hiç iyi görünmüyor, evlat," dedi Seb.

Burnumu buruşturdum. "Hayır. Sanırım ondan tekrar haber alma ihtimalim oldukça düşük."

"Ona o bakışı attın mı?" diye sordu.

"Ne bakışı?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. 'Ya beni yatağa atarsın ya da beni sonsuza kadar kaybedersin' bakışı?" Kirpiklerini kırpıştırıp

damla çikolatalı ödülün peşindeki bir köpek gibi hiç çekici olmayan bir biçimde dudaklarını yaladı. Bir keresinde potansiyel bir talibim ona "davetkr bakışlarımın" ve "dolgun dudaklarımın" olduğunu söylemişti ve o günden beri bunu duymaya katlanmak zorunda kalmıştım. "Ee, baktın mı?"

"Ah, kapa enenil"

"zerinde ne vardı?" diye sordu.

Suratımı buruşturdum. "Beyaz bir bluz ve siyah kalem eteğim. Neden sordun?"

"Seni arayacak." Gülümsedi. "Whistles indiriminde aldığıñ çadıra benzeyen o elbiseyi giymiş olsaydın, hiç şansın olmadığı-nı söyledim ama kalem etek giydiğine göre, seni arama ihtimali orta ve yüksek arasında."

Glp ona pörsümüş bir marul yaprağı attım. Her kadının hayatında bir Seb olmalı. O son derece dürüst tavsiyeler verir; bazı günler dengemi bozup hayatımı yeniden gözden geçirme-neden olsa da o gün tavsiyelerini kaldırabilecek durumdaydım ve durumu değerlendirdiğı için minnettardım çünkü o her zaman haklıdır.

"Peki aradığında ne yapacaksın?" diye sordu, sakalındaki marul yaprağını alıp çimenlere atarak.

"Ararsa," diye vurguladım, "her zamanki gibi davranacağım. Çekingen ve ağırbaşlı."

Seb kahkaha atarak sırt üstü düştü ve bunu iyice vurgulamak için kaburgalarını gıdıkladı. "Ben maoluk yaparken, sen çekingen ve ağırbaşlı davranacaksın."

O yerde kıvranırken içimden salata ksesinin geri kalanını kafasına boşaltmak geldi ama bunun tam anlamıyla bir yemek savaşı başlatacağını biliyordum. Öğleden sonra programım çok yoğundu ve ipek bluzumu balzamik sos saldırısından korumak istedim. Bu yüzden rугan topuklu ayakkabımın burnuyla onu şakayla karışık drtmekle yetindim.

Gltmek için ayağa kalkarken, "Sen kendine arkadaş mı diyorsun?" dedim mağrurca.

"Arayınca bana haber ver," diye arkamdan seslendi Seb. Ben uzaklaşırken hâlâ kıkırdıyordu.

Meydanın kapılarına ulaştığım sırada, "Ararsa, sana haber veririm," diye karşılık verdim.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, bir görüşmenin ortasında-yken cep telefonum çaldı. Büyüyen şirketi için tercümanının aracılığıyla eleman arayan, Çinli bir iş adamı olan müşterim bana telefona bakmamı işaret etti. Kibarca gülümseyip kafamı iki yana salladım ama ekrandaki "Gizli Numara" merakımı uyardı. Üç kez daha çalınca, adam bana rica ederek baktı, telefonu açmam için neredeyse yalvarıyordu.

"İzninizle," dedikten sonra odadan çıktım. Önemli olsa iyi olurdu.

"Emily Havistock," dedim *iPhone*'umun ekranını yana kaydırırken.

"Havistock mu?" diye tekrarladı bir ses.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"Soyadını yaka kartına yazmamalarına şaşırmamalı." Güldü.

Boynumdan yukarı tırmanan kırmızılık, parmaklarını yanaklarıma vurdu. "Ne yazık ki, şu anda bir görüşmedeyim. Seni daha sonra arayabilir miyim?"

"Hatırladığım kadarıyla bu kadar sosyetik konuşmuyordun. Yoksa bu konuşma tarzını sadece telefonda mı kullanıyorsun?"

Sessizliğimi korudum ama gülümsedim.

"Pekâlâ, beni sonra ara," dedi. "Bu arada, ben Adam. Adam Banks."

Kaç erkeğe telefon numaramı verdiğimi sanıyor?

"Sana mesaj atarım," dedi. "Numaramın görünmemesi ihtimaline karşı."

"Teşekkür ederim, sana en kısa zamanda dönerim," dedim ve görüşmeyi sonlandırırken kıkırdadığını duydum.

Görüşmenin geri kalanına konsantre olamadım ve kendimi toplantıyı erken bitirirken buldum. Ama toplantının ardından onu hemen arayarak fazla hevesli görünmek istemedim, o nedenle tercüman, müşterimin bana birkaç kat yukarıdaki yeni ofis alanını göstermek istediğini söyleyince, seve seve kabul ettim.

Bir hafta sonra, akşam yemeğinde, Adam'a onu aramamın neden üç saat sürdüğünü açıklamak zorunda kaldım.

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sana yemin ederim. Sırf havalı görünmek için mesafeli davranan biri değilim. Seni belki bir saatliğine meraklandırabilirim. Ama üç saat? Bu kabalık olur." Güldüm.

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken gözlerinin kenarları kırıştı. "Ve o süre boyunca gerçekten bir asansörde mahsur mu kaldın?"

"Evet, *geçmek bilmeyen* üç uzun saat boyunca, doğru düzgün İngilizce konuşamayan bir adamla ve görünüşe göre yardım çağırabilecek kadar akıllı olmayan iki süper-akıllı telefonla birlikte."

İçtiği *Sauvignon Blanc* genzine kaçtı ve bir kısmı ağzından fıskırdı. "Al sana Çin teknolojisi!"

Bir ay sonra, Adam'ı Seb ile tanıştırdığımda on sekizinci görüşmemizdi.

"Ciddi misin?" diye sızlandı Seb ona arka arkaya üçüncü kez görüşemeyeceğimizi söylediğinde. "Bana ne zaman vakit ayırabileceğini düşünüyorsun?"

"Ah, sakın kıskanma," diye ona takıldım. "Belki yarın gece olabilir?"

"Sanırım seninle tekrar görüşmek istemezse, demek istedin?"

"Söz veriyorum, yarın geceyi sadece sana ayıracağım." Ama bunu söylerken bile, biraz darıldım.

"Pekâlâ, ne yapmak istersin?" diye sordu keyifsizce. "İkimizin de hoşuna giden o kitaptan uyarlanan film yeni gösterime girdi."

"Aynı Yıldızın Altında mı?" dedim hiç düşünmeden. "Adam ve ben bu gece onu izlemeye gideceğiz."

"Ah." Hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyordum ve hemen içimden kendimi tokatlamak geldi.

"Ama sorun değil," dedim neşeyle. "Yarın gece seninle yine izlerim. Kitap harikaydı, film de öyle olmalı, değil mi? Onu birlikte izlemeliyiz."

"Eminsen..." dedi Seb canlı bir sesle. "Erkek arkadaşınla filmin tadını çok fazla çıkarmamaya çalış."

Nerede bende o şans! Film boyunca Adam'ın oturduğu yerde kıpırdanıp durması ve telefonuna bakması dikkatimden kaçmadı. "Mutlu küçük bir hikâyeydi," dedi birkaç saat sonra sinemadan çıkarken.

"Senin için söylemesi kolay," dedim burnumu çekip çaktırmadan bir mendile silerek. "Yarm aynı filmi tekrar izlemek zorundayım."

Kaldırımın ortasında durdu ve dönüp bana baktı. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Seb'e onunla birlikte filmi izlemeye gideceğime söz verdim."

Adam sorgular gibi kaşlarını kaldırdı.

"Kitap ikimizin de çok hoşuna gitmişti ve filmi çekildiğinde birlikte izleyeceğimize söz verdik."

"Ama filmi az önce izledin," dedi. "Görev tamamlandı."

"Biliyorum ama bu ikimizin de yapmak istediği bir şey."

"Seni benden çalan şu Seb'le tanışmak istiyorum," dedi ve beni kendisine doğru çekip saçımı kokladı.

"Heteroseksüel olsaydı, bu bir sorun olabilirdi," dedim gülererek. "Ama endişelenmeni gerektiren bir şey yok."

"Ne olursa olsun. Önümüzdeki hafta bir gece buluşalım, böylece izlediğimiz aptal filmin mantıklı noktalarını ve kusurlarını tartışabiliriz."

Şakacı bir şekilde koluna yumruk attım ve beni başımdan öptü. Çok uzun süredir birlikteymişiz gibi hissediyordum ama onun yanında olmanın getirdiği heyecan içimde dolaşıp bütün sınırlarımı tutuşturuyordu. Bu hissin geçmesini kesinlikle istemiyordum.

Henüz söylemek için erken olsa da gıderek büyüyen, kimse-nin görmediği bir yanımda bu ilişkinin *özel* olmasını umuyordu. Adam'ın "doğru kişi" olduğunu çatılardan haykıracak kadar cesur, ya da aptal, değildim ama bu his hoşuma gidiyordu. Farklıydı ve bütün kalbimle önsezilerimin haklı çıkmasını umuyordum.

Birbirimizin yanında rahattık, banyonun kapısını açık bırakabilecek kadar değil ama mesela ojemin renginin rujumla uyumlu olup olmadığını kafama takmıyordum, ayrıca hiçbir erkek uyumsuz olduklarını fark edecek kadar uzun süre benimle birlikte olmamıştı.

"Seb-o-metre için çok erken olmadığından emin misin?" diye sordu Seb, yirmi dört saat sonra aynı sinemadan gözlerini silerek çıkarken. "Demek istediğim, henüz bir ay bile olmadı, değil mi?"

"Güvenoyun için teşekkürler," dedim. Yine burnumu çekiyordum ama Seb'le olduğum için önemi yoktu. Koluna girerek filmin sonunda hissettiğimiz hüznü paylaşmamızı sağladım.

"Kötümser olmak istemiyorum ama sence de her şey çok hızlı ilerlemiyor mu? Onunla neredeyse her gece görüşüyorsun. Başladığı kadar çabuk bitmeyeceğinden emin misin? Unutma, bunun nasıl olduğunu bilirim."

Adam ve benim kısa süreli bir ilişki yaşıyor olabileceğimizi ima etmesine biraz içerlesem de gülümsedim. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Seb. Onunla tanışmanı istiyorum çünkü bu ilişkinin bir yere varabileceğini düşünüyorum. Ve ondan hoşlanman benim için önemli."

"Ama çok dürüst bir değerlendirme yapacağımı biliyorsun," diye devam etti. "Buna hazır mısınız?"

"Ondan hoşlanacağını düşünüyorum," dedim. "Eğer hoşlanmazsan, hoşlanmış gibi davran."

Güldü. "Girmemem gereken bir konu var mı? Bana evlenme teklif ettiğin ya da *Take That*'e iç çamaşırını attığın zaman gibi?"

Kahkaha attım. "Hayır, sorun değil. Dilediğini söyleyebilirsin. Bilmesini istemediğim bir şey yok."

"Bir dakika," dedi Seb ve eğilip öğürür gibi bir ses çıkardı. "İşte. Böylesi daha iyi. Nerede kalmıştık?"

"İstediğinde tam bir baş belası olabildiğini biliyor muydun?" Güldüm.

"Başka bir şekilde olmamı istemezsin."

"Gerçekten, o çok rahat bir tip, o yüzden onu kolay kolay ürkütebileceğimi sanmıyorum."

Adam'ın en ilginç yanı buydu: biraz daha rahat olsa, yatıp uzanacaktı. Onun dünyasında, dalgasız bir deniz gibi, her şey sakin ve kontrol altındaydı. Eziyet edecek kadar yavaş giden bir sürücünün arkasına takılıp kaldığımızda çileden çıkmıyordu. Raylardaki yapraklar gecikmeye neden olduğunda, Southeastern trenlerine ağzına geleni söylemiyordu ve dünyada ters giden her şeyden sosyal medyayı sorumlu tutmuyordu. Çocuklarının her geçirmesini, gaz çıkarmasını ve kelimesini paylaşan eski okul arkadaşlarımdan yakınınca, "Eğer temsil ettiği şeyden hoşlanmıyorsan, neden sosyal medyadasın?" diye sormuştu.

Günümün neredeyse her anında beni çileden çıkaran ufak tefek şeylerin hiçbiri, onu etkiliyor gibi görünmüyordu. Belki de onu huzursuz eden şeyleri açığa vurmadan önce, arkasına yaslanıp dikkatle dalgalarımın ve akıntılarımın arasında seyreliyordu ama bana daha fazlasını vermesini istiyordum. Kendini keserse damarlarından kan akacağını bilmeye ihtiyacım vardı.

Birkaç kez sırf nabzını yoklamak için onu kışkırtmaya çalıştım ama tepesini attıramadım. Salına salına dolaşmaktan memnun görünüyordu ve daha fazlasını vermek gibi bir ihtiyacı ya da arzusu yoktu. Haksızlık ediyor olabilirdim, belki de yapısı böy-

leydi ama *Daily Mail*'deki bir makale hakkında bile olsa, arada sırada bana meydan okunması hoşuma giderdi. Ne olduğunun önemi yoktu, kendi dünyasını anlamamı sağlayacak herhangi bir şeye razıydim. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, soruları ben sorduğumda bile, hep benim hakkımda konuşuyorduk. Arada sırada bunun heyecan verici bir değişiklik olduğunu inkâr edemezdim çünkü en son çıktığım çocuk bütün gece boyunca video oyunlarına olan takıntısından bahsetti. Ama Adam'ın konuyu sürekli kendisinden saptırması beni düşüncelere sevk etti: onun hakkında *gerçekten* ne biliyordum?

Seb'e bu yüzden ihtiyacım vardı. O insanların karakterlerinin, karmaşık katmanlarının arasından ruhlarının içine sızabilen biriydi, genellikle insanlar onunla tanıştıktan dakikalar sonra, ona kendilerini açarlardı. Bir keresinde anneme babamdan başka biriyle birlikte olup olmadığını sormuştu. Hemen ellerimle kulaklarımı kapatıp la-la-la demeye başladım ama annem, babamla birlikte olmadan kısa bir süre önce tanıştığı bir Amerikalıyla harika bir ilişkisi olduğunu itiraf etti. "Siz gençlerin günümüzde bahsettiğiniz türden bir ilişki değildi," dedi. "Gizli gizli buluşup uygunsuz bir şekilde seks yapmazdık ve ikimiz de evli değildik, o nedenle sandığın gibi bir ilişki değildi. Bu sadece, birbirleriyle oldukça uyumlu iki insanın güzel bir buluşmasıydı."

Ağzım açık kaldı. Annemin bana ve erkek kardeşime hamile kaldığı o iki sefer haricinde seks yapmış olmasının şoku bir yana, bunu babam *dışında* biriyle mi yapmıştı? Bir kız çocuğu olarak, geçmişteki bu altın madenlerini nadiren keşfedersiniz ve daha ne olduğunu anlamadan, sormak için çok geç kaldığınızı fark edersiniz. Ama Seb gibi biriyle birlikteyseniz, siz farkında bile olmadan her küçük külçe kurcalanıyor olur.

Bir sonraki hafta Adam, Seb ve ben Covent Garden'daki bir barda buluşmayı kararlaştırdık. Biraz zorlama ve uygunsuz gelebileceğini düşünerek akşam yemeğine çıkmayı teklif etmedim ama gecenin kendiliğinden bu şekilde sonlanmasını umuyor-

dum. İlk içkimizi bitirmeden Seb, Adam'a çocukluğunu nerede geçirdiğini sordu.

"Reading'ın dışında," diye yanıtladı. "Ben dokuz yaşındayken Sevenoaks'a taşındık. Ya sen?"

Yine aynı şeyi yaptı.

Ama Seb pes etmeyecekti. "Lewisham Hastanesi'nde doğdum ve o zamandan beri oradayım. Elbette, hastaneyi kastetmiyorum ama Ana Cadde'nin iki sokak ilerisinde yaşıyorum. Birkaç sene önce Sevenoaks'a gittim, görüştüğüm bir çocuğun orada tasarım danışmanlığı şirketi vardı. Çok hoş bir yer. Neden Reading'den oraya taşındın?"

Adam rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Ee, babam vefat etti. Annemin Sevenoaks'ta arkadaşları vardı. Küçük kardeşimle beni büyütürken yardıma ihtiyaç duydu. Reading'de kalmamız için bir sebep yoktu. Babam yıllarca *Microsoft*'ta çalıştı ama o gittikten sonra..." Cümlesini yarıda bıraktı.

"Evet, ben de babamı kaybettim," dedi Seb. "Berbat bir şey, değil mi?"

Adam üzgün bir biçimde kafasını salladı.

"Annen hâlâ tek başına mı, yoksa başka biriyle tanıştı mı?" diye sordu Seb ve sonra suçluluk duymuş gibi ekledi, "Üzgünüm, umarım annen hâlâ hayattadır?"

Adam kafasını salladı. "Evet, Tanrı'ya şükür. Hâlâ Sevenoaks'ta yaşıyor ve hâlâ yalnız."

"Tek başına olmaları çok zor, değil mi?" diye sordu Seb. "Yetişkin olan onlar ama çocuk olmamıza rağmen kendimizi ebeveynlerimizden sorumlu hissediyoruz."

Adam kaşlarını kaldırdı ve ona katıldığını belirtir gibi kafasını salladı. Neyse ki, ebeveynlerimin her ikisi de hâlâ hayatta oldukları için bu konuşmaya katkıda bulunamazdım, o nedenle bunun yerine onlara birer içki ısmarlamayı teklif ettim.

"Hayır, içkileri ben alırım," dedi Adam, kendisini Seb'in meraklı sorularından kurtarmak istediğine hiç şüphem yoktu. "Aynısı mı?"

Seb ve ben başımızı sallayarak onayladık.

“Pekâlâ...?” diye sordum Adam arkasını döner dönmez.

“Çok hoş,” dedi Seb. “Çok hoş.”

“Ama?” Bunun geleceğini hissettim.

“Emin değilim,” dediğini duyunca umutsuzluğa kapıldım.

“Tam olarak çözemediğim bir şey var.”

O gece, seviştikten sonra yan yana uzanmış parmaklarımızı birbirimizin gövdesinde gezdirirken, ebeveynleri konusunu tekrar açtım.

“Sence annen benden hoşlanır mı?” diye sordum.

Bana doğru dönüp dirseğinin üzerinde doğruldu. Işık sö-nüktü ama perdeler açıldı ve ay parlıyordu. Bana çok yakın ol-duğu için silüetini görebiliyor ve nefesini yüzümde hissedebi-liyordum. “Elbette, senden hoşlanırdı. Senin harika olduğunu düşünürdü.”

“Düşünecek” yerine “düşünürdü” demesi dikkatimden kaç-madı. İkisinin arasındaki fark büyüktü; biri varsayımsal, diğeri kasıtlıydı. Bu cümlelerin derin bir anlamı vardı.

“O hâlde, yakın bir zamanda beni onunla tanıştırmayı dü-şünmüyorsun?” diye sordum elimden geldiğince umursamazca.

“Henüz bir aydır beraberiz.” Sorunun ağırlığını anlayınca içi-ni çekti. “Acele etmeyelim ve nasıl gideceğini görelim.”

“Birlikte olabileceğin kadar iyi olduğumu ama annenle tanı-şacak kadar iyi olmadığımı mı kastediyorsun?”

“Her ikisi için de iyisin.” Güldü. “Sadece acele etmeyelim. Baskı yok. Vaatte bulunmak yok.”

Boğazımın arkasındaki gerginlikle mücadele ettim ve ona arkamı döndüm. *Baskı yok. Vaatte bulunmak yok mu?* Bu ne de-mek oluyordu? Ve neden bu kadar önemliydi? Birlikte olduğum erkeklerin sayısı iki elimin parmaklarını geçmezdi. Bir arkada-şımın yirmi birinci doğum gününde, şaşırtıcı biçimde bana ters olan tek gecelik bir ilişki dışında, her birinin benim için bir an-lamı olmuştu.

Ama daha önce aşkı ve tutkuyu yaşamış olmama rağmen kendimi hiç bu kadar güvende hissettiğimi hatırlamıyordum. Adam bana böyle hissettiriyordu. Bana az önce değindiğim her şeyi hissettiriyordu. Her küçük kutucuğun içinde bir tik vardı ve yetişkinlik hayatım boyunca ilk kez, yapbozun parçaları yerlerine oturmuş gibi kendimi bir bütün hissediyordum.

“Pekâlâ,” dedim, muhtaçlığımdan rahatsız oldum. Onu, annemin yarı teyzesinin ikinci dereceden kuzeninin torunuyla seve seve tanıştıtabilirdim. Görünüşe bakılırsa, o benimle aynı fikirde değildi ve her şeye rağmen bu üzücüydü.

3

Bir korna çaldı.

Pencereden dışarı sarkarak gizlice sigarasını içen Pippa bana seslendi, "Erkek arkadaşın şık arabasıyla geldi."

"Hişş," diye karşılık verdim. "Seni duyacak."

"Üç kat aşağıda. Ayrıca lanet olası caddenin yarısı *onu* duyabildiği için, yerinde olsam endişelenmezdim."

Onu sıkıştırarak aynı pencereden bakıp Adam'a el salladım. Korna çalarak karşılık verdi ve o sırada arabasını yıkayan bitişik komşumuz Bill kafasını kaldırdı. "Bir şey yok, Bill," diye seslendi Pippa. "O Emily'nin havalı erkek arkadaşı."

Bill omuzlarını silkip işine geri döndü. O sahip olabileceğiniz en iyi komşuydu: gerektiğinde gözcülük eder ve gerekmediğinde görmezden gelirdi.

Pippa ve ben, bölgenin demografik yapısına pek uygun değildik; genel nüfusu iki ya da beş çocuğu olan genç evli çiftler oluşturunuyordu. Lewisham ve Blackheath arasında kalan, farklı insanların yaşadığı Lee denen bu yerleşim bölgesini sevdiklerini iddia ediyorlardı ama merdivenin bir sonraki basamağına büyük bir sıçrayış yapmak için uygun zamanı kolladıklarını biliyorduk. Herkes ilginç bir kasaba hissi sunan ve geniş açık alanların bulunduğu SE3'te¹ yaşamak istiyordu. On yedinci yüzyıldaki veba kurbanlarının Blackheath'e gömüldükleri ve isminin buradan geldiği söylenirdi ama bu insanların yaz gecelerinde bir

¹ Londra'nın güneydoğusundaki bir yerleşim bölgesine ait posta kodu. (ç.n.)

anda barbek ler düzenlemelerine engel olmuyordu. Birçok kez Pippa'yla birlikte aceleyle bir yakıt istasyonundan tek kullanım-
lık bir alüminyum folyo tepsi alıp orada yaşıyormuş gibi yapı-
rak kalabalığa katıldık. Barların yanındaki en iyi yerleri kapmak
için hep geç kalırdık, İngiliz havasına g vendiğimizde, saat akşam
dörde gelirdi ve Sainsbury'nin barbekü bölümü boşalmış olurdu.

“Ooo, güzel görünüyorsun,” dedi Pippa.

D zeltmem gereken hiçbir Şey olmasa da, üzerime oturan
dar elbisemin  n tarafını, aşağı doğru düzelttim. “Gerçekten
Öyle mi düşünüyorsun?”

Bir saatin büyük bir bölümünü ne giyeceğime karar vermeye
 alışarak geçirmiş ve güzel bir bluz ve beyaz bir kot pantolon ile
hoş kesimli bir elbisenin düzgün görünümü arasında kıvranıp
durmuŐtum. AŞırı çaba göstermiş gibi görünmek istemiyordum
ama herhâlde bu yeterince çaba göstermemek daha kötüydü,
o yüzden lacivert elbise kazandı. Krep belimi sımsıkı sarıp kal-
 alarımın üzerinden dökülerek dizlerimin altına iniyordu. Çok
hafif bir dekoltesi vardı ve kumaş göğüslerimi kusursuzca biçim-
lendiriyordu. Annem olsaydı, “O elbise doğru yerleri ön plana
 ıkartıyor,” derdi.

“Gergin misin?” diye sordu Pippa.

“Aslına bakarsan, iyyim,” diye yalan söyledim. Saçlarımı ku-
rutup toplayıp salarak ve sonra tekrar toplayarak bir saat harca-
dığımı bilmesine gerek yoktu. Sa larım bir süredir olduğundan
daha uzundu, omuzlarımı geçiyordu ve biraz değişiklik yapmak
adına doğal hâli kestane rengi olan saçlarımın arasına birkaç
ışıltı attırmıştım. Saçımı tepemde toplamaya karar verdim ve g -
r n Ő m  yumuşatmak için, yüzümün iki yanına birkaç baŐıboŐ
bukle bıraktım. Birkaç gün önce yaptırdığım Fransız manik r 
iyi dayanmıştı, makyajımın da hafif ve doğal olmasına  zen g s-
terdim. Amacım çaba harcamadan Şık g r nmekti –ne de olsa
erkek arkadaşımın annesiyle tanışacaktım– ama açıkçası, yakın
bir arkadaşımın düğününe giderken bile bu kadar hazırlık yap-
mazdım.

"İyi şanslar," diye seslendi ben kapıya ulaşırken. "Sana bayılacak."

Onun özgüvenini paylaşabilmeyi isterdim.

Elimde bir buketle yolda ilerlerken Adam'ın beni izlediğini görünce, kasılarak yürümeye başladım. Arabaya binip onu öpmek için uzanırken, "Vay canına, harika görünüyorsun," dedi. Öpüşmemiz umduğumuzdan biraz uzun sürdü ve rujumu berbat ettiği için onu azarladım.

"Evet, onu yeniden sürmen gerekebilir," dedi, gülümseyerek dudaklarını silerken. "Yanında yedek bir külotlu çorap var mı?" Elini bacaklarımın arasına götürdü. "Bunu yırtma ihtimalime karşı."

Arabasının motor kaputunu parlatan Bill'e baktım ve şakacı bir şekilde Adam'ın elini ittim. "Şunu keser misin? Zavallı adam zaten bir kez kalp krizi geçirdi. Ona bir kalp krizi daha geçirtmek istemiyorum."

"Yıllardır gördüğü en büyük aksiyon bu olmalı." Güldü.

Dilimi damağımda şaklattım ve dikkatle çiçekleri arka koltuğa koydum. "Birini etkilemeye çalışıyorsun demek?" diye sordu gülümseyerek.

"Aman ne komik!" dedim.

"Bundan emin misin?" Uzanıp elimi tuttu.

"Biraz gerginim," diye dürüstçe karşılık verdim. "Daha önce sadece bir kişinin annesiyle tanıştım."

Güldü. "Benimle birlikte olduğuna göre, pek iyi gitmemiş olmalı."

Şakayla karışık bir şekilde onu dürttüm. "Bu önemli. Benden hoşlanmazsa, hapı yuttum. Muhtemelen beni eve bırakmazsın."

"Sana bayılacak," dedi ve saçımı karıştırmaya kalktı.

Ama elini havada yakaladım. "Sakın, aklından bile geçirmel! Saçımı yapmamın ne kadar sürdüğünden haberin var mı?"

"Lanet olsun, *benimle* buluşurken bu kadar zahmete girmiyorsun. Belki de, seni annemle daha sık bir araya getirmeliyim." Güldü.

“Artık seni etkilemeye ihtiyacım yok,” dedim. “Seni istediğim gibi parmağımda oynatabiliyorum. Bundan sonra büyülemem gereken kişi, annen. Eğer onun desteğini alabilirsem, dünyayı yönetebilirim.” Kötü niyetli bir kahkaha attım.

“Ona normal olduğunu söyledim. Öyle davranmaya başlasan iyi olur.”

“Ona normal olduğumu mu söyledin?” diye çılgık atıp alaycı bir şekilde itiraz ettim. “Bu beni pek heyecan verici yapmıyor, öyle değil mi? Neden biraz daha çekici bir şey düşünmedin? Pis pis gülmesini izledim. “Hakkımda ona başka ne söyledin?”

Bir süre düşündü. “Komik ve akıllı olduğunu, bir de çok iyi İngiliz kahvaltısı hazırlayabildiğini söyledim.”

“Adam!” diye sızlandım. “Bu kadar mı? Senin için bundan mı ibaretim? Bir sosis tedarikçisi miyim?”

İkimiz de güldük. “Sence benden hoşlanacak mı? Dürüst ol.”

“Senden gerçekten hoşlanacağını düşünüyorum. Sevilmeyecek gibi değilsin.”

Eğer bu beni sevdiğini söyleme biçimiye, bunu kabul edebilirdim. Kusursuz değildi ama idare ederdi. Bana doğru düzgün beni sevdiğini söylememiştii ama henüz birlikte olmaya başlayalı iki ay bile olmamıştı, o nedenle sevgisini yaptığı şeylerde görmeyi tercih ettim, örneğin öğle vakti masamda yiyebileceğim bir sandviçle ofisime gelmesi gibi. Ya da üşüttüğümde evime gelmesi ve üzerine hapsirip tıksırırken benimle birlikte uzandığında olduğu gibi. Herhâlde bütün bunlar iki aptal kelimedenden daha değerliydi, değil mi? O kelimeleri, gerçekten hissetmeden herkes söyleyebilirdi. Yapılan şeylerin söylenen kelimelerden daha çok şey ifade ettiği görüşüne katılıyordum ve buna bağlı kalacaktım. Elbette o ölümsüz “Seni seviyorum” sözcüklerini söyleyene kadar, o zaman yaptığı şeylerin zerre önemi olmayacaktı.

Smooth Radio’yu dinleyerek A21’e doğru ilerledik; bunun annesinin en sevdiği istasyon olduğunu söyledi. Doğru ruh hâline bürünmeme yardımcı olacaktı. En sevdiği şarkıları dinlemek yerine, annesiyle tanışmak dışında bir şeye odaklanabilirdim.

“O nasıl biri?” diye sordum.

Sakalını ovuşturarak bir süre düşündü. “Sanırım, her anne gibi. Ev hanımı, uzlaştırıcı, son derece sadık ve çocuklarına karşı korumacı. Umarım karşılığında aynı sadakatli sunabilirim. Onun hakkında tek bir kötü söz duymadım. O iyi bir kadın.”

Benden hoşlanmasını istememin baskısını yeterince hissetmiyormuşum gibi, sözleri bunu iyice şiddetlendirdi. Ve Tanrı korusun, eğer *ondan* hoşlanmazsam, şimdiden tek başıma olduğumu biliyordum. İkimizin hatırına bunun iyi gitmesi için çaba göstermeliydim.

Will Smith’ın “Summertime” adlı şarkısının radyoda çalmasına sevindim ve ikimiz de şarkıyı kelimesi kelimesine söylemeye başladık, ta ki “Izgara kokusu insanı geçmişe götürebilir,” dizesine kadar.

“Izgara değil.” Kahkaha attı. “Kız kokusu!”

“Ah, saçmalama.” Sertçe karşılık verdim. “Kız mı? Bir kızın kokusu insanı neden geçmişe götürsün ki? Barbekü yapıyorlar, ızgaranın parmaklığında cızırdayan sosisler dururken geçip giden bir kızın kokusundan bahsedecek değiller, öyle değil mi?”

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Ne tür bir ızgara kokusu, nostaljiye sebep olabilir?”

“Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Izgara olduğunu herkes bilir.”

“Eve vardığımızda Google’dan kontrol ederiz.”

Anneme yerine *eve* demesi hoşuma gitti. Bana kendimi dahil hissettirdi. “Bu Smooth Radio bir keşif oldu,” dedim. “Annenin *Big Willie Style*’in’ hayranı olduğunu bilmiyordum. Kimin aklına gelirdi?”

İfadesi değişti ve arabanın içi buz gibi oldu. “Annemden bahsediyorsun,” dedi gergin bir sesle. “Bunun pek uygun olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi?”

Amerikalı hip hop müzik sanatçısı Will Smith’in 1997’de piyasaya sürülen ilk albümünün adı. (ç.n.)

Şaka yaptığını düşünerek güldüm. Ama yüzündeki yumuşak ifadenin gerilmesini izlerken bunun bir şaka olmadığını anlamam gerekirdi.

“Ah, bana tepeden bakma.” Kıkırdadım ve ifadesinin değişmesini bekledim ama gergin kaldı.

“Saygısızlık ediyorsun.”

Gülmemek için kendimi tuttum. “Tanrım, ben sadece...”

“Sen sadece ne?” diye çıkıştı. Yavaş gidilen şeride sinyal verdi ve sonraki birkaç dakikayı zihnimde canlandırdım. Bir sonraki çıkıştan döndüğünü hayal edebiliyordum. Beni yolun kenarında terk edip hızla uzaklaşabilirdi. Şakalaşırken bir anda nasıl böyle öfkelenebilmişti? Bu kadar kısa bir süre içinde her şey nasıl böylesine ters gitmişti?

İki eliyle direksiyonu sıkı sıkı kavrarken eklemleri beyazladı. Uzanıp nazikçe elimi elinin üzerine koydum. “Özür dilerim,” dedim ama ne için özür dilediğimi bilmiyordum.

“Bunu yapmak istiyor musun, istemiyor musun?” dedi yumuşak bir sesle. “Çünkü hazır değilsen, iptal edebiliriz...”

Bir tür teste tabi tutulacakmışım gibi konuştu. Belki de öyleydi.

“Özür dilerim,” dedim kısık bir sesle. Sesimin bu kadar uysal çıkmasını istemedim ama o kadar şaşırdım ki, kendime engel olamadım.

Radyoda Kiss FM’i açtı ve yolun geri kalanı sessiz geçti.

4

“Her zaman böyle bir anne olmayacağıma yemin ettim ama sadece bunu göstermeme izin ver.”

Annesi dizine koyduğu bordo deri ciltli, kocaman fotoğraf albümünün sayfalarını çevirirken Adam sızlandı.

“Ah, sızlanmayı kes,” diye onu azarladı. “Çok sevimli bir be-bektin.”

Çiçek desenli bir kumaşla kaplı kanepeye hafifçe vurunca gidip yanına oturdum.

“Şuna bak.” İşaret etti. “Adam ve James, Reading’deki evimizin bahçesindeler. Aralarında on üç ay var ama onları ayırt etmek imkânsız, değil mi? Çok iyi bebeklerdi. Bütün komşular gürbüz yüzleri olduğunu söylerdi ve ağladıklarını asla duymazdık. Kusursuzlardı.”

Kafamı kaldırıp dilini damağında şaklatarak elleri ceplerinde odanın köşesindeki kitaplığa doğru yürüyen Adam’a baktım. Rafları süsleyen, her biri yıllara göre özenle belgelenmiş yaklaşık yirmi albümün sırtlarını okuyordu.

“Bu kadar çok fotoğrafının olması harika,” dedim. “Gerçekten bakmaya değer fotoğraflar.”

“Ah, çok haklısın, canım. Artık kimse fotoğraf bastırmıyor, değil mi? Telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlar ve muhtemelen onlara bir daha bakmıyorlar. Çok yazık. Fotoğraflar bu şekilde sergilenmelidir.” Biraz küçük olsa da gururla, havada tuttuğu balıkla

gölümseyen, dört yaşındaki Adam'ın fotoğrafıyla onu ayıran plastik filmi okşadı. Arkasında duran bir adam fotoğraf makinesinin merceğine gülümsüyordu.

"O Adam'ın babası mı?" diye sordum temkinli biçimde.

Adam daha önce bana çıktığı için özür dilemişti ama hâlâ tedirgindim. Daha önce bu yanını hiç görmemiştim. Babasını sormamın "uygunsuz" olup olmadığını merak ettim ama yüzünü bana dönmedi. Omuzları gergin bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından annesi yanıtladı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "O benim Jim'im. Çok iyi bir adamdı, toplumun önemli bir üyesiydi. Nereye gidersek gidelim, herkes 'Pammie ve Jim geliyor,' derdi. Harika bir çifttik."

Göğsü yükselip alçalmaya başladı ve hemen hırkasının kolumdan bir mendil çıkardı. "Özür dilerim, tatlım," dedi burnunu silerken. "Bunca yıl sonra bile beni etkiliyor. Çok aptalca olduğumu biliyorum ama buna engel olamıyorum."

Uzanıp elini tuttum ve onu hafifçe sıktım. "Sorun değil. Senin için çok zor olmalı. Hayal bile edemiyorum. Eşin çok gençti, değil mi?"

Yanına gelip önünde diz çökerken, "Yapma anne, sen iyisin," dedi Adam kısık bir sesle. Anında elimi bırakıp Adam'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarıyla iki haftadır tıraş etmediği sakallarını okşadı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü ve Adam nazikçe onları sildi. "Geçti, anne. Geride kaldı."

"Biliyorum, biliyorum," dedi kendisini toparlarken, sanki bu hareket ona daha fazla güç vermişti. "Neden hâlâ böyle olduğumu bilmiyorum."

"Bunun son derece normal olduğuna eminim," dedim elimi dizinde bıraktığı yerden çekerken.

Saçımı kulağımın arkasına ittim ve Pammie'ye bakarken suçluluk duygusuna kapıldım. Üç gündür bu buluşmayı aklımda planlıyordum: ne giyeceğimi, nasıl bir izlenim bırakacağımı, na-

sıl davranacağımı ve ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Ne kadar bencilceydil Bu kadın, kendisine ne kadar iyi bakarsa baksın, yıllardır ağırlığıyla omuzlarını çökerten acı ve üzüntüyü asla saklayamazdı. Yüzü ve boynunu çerçeveleyen, oldukça eşit bir şekilde dağıtıldığı için ancak bir kuaför salonunda yapılmış olan, *modaya uygun* gri meçlerle süslü saç stili acısını asla gizleyemezdi. Alt dudağını ısırarak bana bakarken üzgün, boş gözlerinin etrafında derin kırışıklıkları olan porselen teni de. Yıllar önce, çocuk sahibi olduktan kısa bir süre sonra, çok sevdiği kocasını kaybetmiş olmasının getirdiği şok ve üzüntü hâlâ yüzünden okunabiliyordu. Hayatlarında yeni ve heyecan verici bir sayfa açmak üzere olan bir çiftken, bir anda dul bir kadın olarak iki çocuğunu tek başına büyütmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi, bütün bunlara kıyasla nasıl göründüğüm ve ne giydiğim acınası bir şekilde önemsiz görünüyordu. Adam'ın daha önceki sert tavrı da önemini yitirmişti. Burada daha önemli bir sorun vardı ve eğer bunun bir parçası olmak istiyorsam, akıllılık edip kendime neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu hatırlatmalıydım.

Adam'ın sakalım okşamaya devam ederken, "Sanırım bu yeni imaj için, bu güzel kıza teşekkür etmeliyiz," diye isteksizce gü-lümsedi.

Sahte bir pişmanlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Suçlu benim," dedim. "Bu hâline bayılıyorum. Bence ona çok yakışıyor."

"Ah, evet yakışıyor, kesinlikle," diye böbürlendi. "Seni daha yakışıklı kılıyor." Oğlunu kendisine doğru çekip omzuna sokuldu. "Benim yakışıklı oğlum. Sen daima benim yakışıklı oğlum olacaksın."

Adam beceriksizce kendisini ondan kurtardı ve yüzü kıp-kırmızı olmuş bir şekilde bana baktı. "Öğle yemeği yiyelim mi? Sana yardım etmemizi ister misin?"

Pammie'nin hıçkırıkları dinmeye başladı. Hırkasının kollarını çeğiştirip ekose eteğini düzeltti.

“Gerek yok,” dedi parmağını sallayarak. “Yemek hazır, her şeyi bu sabah hazırladım. Adam, belki mutfaktan yemeği getirmeme yardım edebilirsin?”

Kanepeden kalkmaya yeltendim. “Hayır, hayır,” diye ısrar etti. “Sen burada kal.”

Fotoğraf albümünü dikkatle yanımdaki mindere koydu ve Adam’ın peşinden yan odaya gitti. “Hemen döneriz.”

Pammie ve Adam yanımda değilken fotoğraflara bakmaya devam etmek istemedim —nedense izinsiz bir şey yapıyor gibi bir hisse kapıldım— ama gözüm önümde açık duran sayfaya takıldı. Sağ üstteki fotoğrafta Adam bir kadına kollarını sıkıca dolamıştı ve dudakları hafifçe yanağına değiyordu. Daha yakından bakmak için albümü alırken kalp atışlarım hızlandı. Çift o anı yakalayan fotoğraf makinesine mutluluk saçıyordu. Poz vermemişlerdi ve hazırlıksızlardı, filme yakalanan doğal bir andı. Çift, onlara çevrilen meraklı lensin farkında değildi. Göğsümdeki sıkışmayla mücadele edip mengene gibi boğazımı sıkan o histen kurtulmaya çalıştım.

Benden önce kız arkadaşları olduğunu biliyordum —elbette olmuştu— ama bu güvensizlik hissine kapılmama engel olmadı. Çok rahat ve huzurlu görünüyordu; benimleyken mutlu olduğunu sanıyordum ama bu farklı ve daha önce görmediğim bir ifadeydi. Saçları daha uzundu, yüzü daha dolgundu ama en önemlisi tasasız görünüyordu, hayata gülümsüyordu. Kız da huzurluydu, açık kahverengi bukleleri yüzünü çerçeveliyordu ve Adam’ın güçlü kolları onu sararken gözlerinin içi gülüyordu.

Kendimi, fotoğrafımız çekilseydi böyle mi görünürdük, diye düşünürken buldum. Bizim de yüzlerimiz aynı tasasızlığı taşırmıydı? Birbirimize olan hislerimiz herkesin görebileceği kadar net olur muydu?

Şüphe ve ufak tefek kıskançlıkların gizlice içime sızmasına izin verdiğim için kendime kızdım. Mutlu olsalardı, ayrılmazlardı, değil mi? Hâlâ birlikte olurlardı ve yollarımız asla kesişmezdi.

“Hayat böyledir,” demişti Adam, ilişkımızın üçüncü haftasında ona kız arkadaşından neden ayrıldığını sorduğumda. “Bazen bazı şeyler olur ve onları anlayamazsın. Haklı göstermek için bir neden bulmaya çalışırsın ama her zaman bir yanıt olmaz. Hayat bu.”

“Ayrılmak istememiş gibi konuşuyorsun,” dedim. “Ayrılmak isteyen o muydu? Seni aldattı mı?”

“Hayır, öyle bir şey değildi,” dedi. “Bu konuda konuşmayalım. Bu geçmişte kaldı, önemli olan şimdi.” Kollarını belime dolayıp beni kendisine doğru çekti. Beni bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı, saçlarımın kokusunu içine çekti ve başımın tepesini öptü. Kafamı kaldırıp ona baktım ve yüz hatlarını inceledim: Borough Caddesi’nin sokak lambalarının altında parlayan, yeşil beneklerle süslü ela gözlerini ve bir keresinde keskiyle yontulmuş gibi görüldüğünü söyleyince, “Alet kutusundaki bir şeymişim gibi konuşuyorsun,” diye gülerek karşılık verdiği biçimli çene kemiğine göz gezdirdim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni önce nazikçe, sonra tutkulu bir şekilde öptü, sanki bu şekilde aramıza herhangi bir şeyin girmesine engel olacağına inanıyor gibiydi. Ebediyen.

O geceki sevişmemiz farklıydı. Çarşının üzerindeki evine çıkarken merdivenlerde elimi tuttu. Koridorda ilerleyene kadar en az iki giysimizden kurtulmuş olurduk ama o gece yatak odasına girene kadar bekledik ve beni yavaşça soydu. Komodindeki lambayı söndürmek için uzandım, hoşlanmadığım yanlarımı saklamaya kararlıyım ama elimi tuttu. “Kapatma. Açık kalsın, seni görmek istiyorum.”

Yine de, tereddüt ettim, özgüvensizliğim benden istediği şeyi yapma arzusuyla çelişti.

Başparmağını dudaklarımda gezdirirken, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Boynumu öperken parmaklarını çıplak sırtımdan aşağı indirdi, hafif dokunuşları bütün vücudumu ürpertiyordu. Sevişirken gözlerini benden ayırmadı. Bakışları içime işliyor,

içimde gizli bir şey arıyordu. İlk kez, bana daha önce hiç vermediği bir şeyi verdi. Ne olduğunu tam olarak ifade edemezdim ama onunla aramda derin bir bağ olduğunu hissettim. Aramızdaki şeyin gerçek olduğuna dair, dile getirilmeyen bir bağlılıktı.

Ve şimdi, önümdeki fotoğrafa bakarken, o gece kaçmaya çalıştığı kadının o olup olmadığını merak ettim. Onu bu kadına bağlayan kelepçeleri kaldırıp atıyor muydu? Onunla olan bütün bağını koparmak için o anı mı seçmişti?

Pammie ve Adam oturma odasına döndüler, Adam kırıli kapının altından geçerken kafasını eğdi.

“Buyurun,” dedi Pammie pencerenin önündeki masaya bir tepsi koyarken. “Bu sizi şişmanlatacak.”

Ayağa kalkarken albümü kapattım ama fotoğrafın altındaki başlık gözümünden kaçmadı: *Sevgili Rebecca, seni her gün özlüyorum.*

5

Pippa ağzına bir dilim pizza sokuştururken, “Şaka mı yapıyorsun?” diye tükürükler saçtı.

Kafamı iki yana salladım.

“Bir çift olduklarından emin misin? Çok yakın arkadaş değil, gerçek bir çift? Belki dostlardı, büyük bir grubun parçasıydılar.”

Tekrar kafamı iki yana salladım. “Sanmıyorum. Birbirlerinden çok hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Tıpkı bir kız ve erkek arkadaş gibi.”

Pippa çiğnemeyi bıraktı ve sol gözünün üzerine pembeye çalan kâkülünden bir tutam düştü. “Yaşıyor olabilir.”

“Ölmüş olmalı. ‘Seni her gün özlüyorum’ cümlesini başka nasıl açıklayabilirsin? Böyle bir şeyi bir kilometre ötede mutlu mesut yaşayan biri için yazmazsın.”

“Belki annesi... Pammie’ydi, değil mi?”

Kafamı salladım.

“Belki ondan gerçekten hoşlanıyordu, ayrıldıkları için çok üzülmüş ve onu gerçekten özlemiş olamaz mı?” Her yolu denediğinin farkındaydı.

Omuzlarımı silktim. Açıkçası bir yanım, Pammie’nin bunu bir fotoğrafın altına yazma ihtiyacı hissedecek kadar onu “özlemesi” yerine, kadının *gerçekten* ölmüş olmasını diliyordu. Üstelik bu ulaşılması çok zor bir standarttı.

“Neden geri dönerken Adam’a sormadın?” diye sordu Pippa.

“Bir çuval inciri berbat etmek istemedim,” diye karşılık verdim. “Oraya giderken tuhaf bir tartışmamız oldu ve annesine karşı çok korumacı olduğu belli, o yüzden ihtiyatlı davranmak zorundayım.”

“Ama annesi hakkında soru sormayacaksın, artık hayatta olmama ihtimali olan kız arkadaşı hakkında soru soracaksın. Bu çok önemli bir konu, Em. Ve eğer öyleyse, bunun daha önce konusunun açılacağını düşünürdün... değil mi?” Sanki bir önceki cümlelerin etkisini hafifletmek için, son iki kelimesini nazıkçe eklemişti.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bu soruya her yanıt vermeye çalıştığımda, kendime henüz iki aydan biraz uzun bir süredir birlikte olduğumuzu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Çok yoğun olduğu için daha uzun bir süredir birlikteymişiz gibi hissediyordum ama sekiz hafta içinde birine, onlarca senelik hayatınızı anlatmayı nasıl bekleyebilirsiniz? Elbette, eski ilişkilerimize değinmiştik ama bazı şeylerden bahsetmekten hâlâ belli ölçüde kaçınıyorduk, şimdiden derin meselelere girmek istemiyorduk. Geçmişimizden her bahsettiğimizde, ikimiz de tasasız davranmaya özen gösteriyorduk. Ölü bir kız arkadaş, şimdiye kadar yaptığımız konuşmaların hiçbirine uygun olmazdı. Eski erkek arkadaşım Tom da olmazdı. Ama Graham ya da Giles’la —adı her neyse— ilgili bir tanecik tek gecelik ilişkiye dair küçük yaramazlığımı paylaşmakta sıkıntı görmemiştim.

“Bu şoke edici!” Birkaç hafta önce Covent Garden’daki TGI Friday’de karşılıklı oturmuş bademli dondurma yerken Adam kahkaha attı. “İsmini bile bilmediğin bir adamla birlikte mi oldun?”

“Ah, sanki aynı şey hiç başına gelmemiş gibi konuşuyorsun.” Onu azarladım.

“Tek gecelik ilişkiye hayır demezdim ama öncelikle ona adını mutlaka sorardım ve hâlâ hatırlıyor olurum.”

“Pekâlâ, kendini beğenmiş, seninkinin adı neydi?”

Bir süre düştü, "Sophia," dedi gururla.

Küstahlığıyla dalga geçtim.

"Ve sonra Louisa, Isabella, Natalie, Phoebe..."

Pipetle küçük bir şekerleme alıp ona attım.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Pippa beni düşüncelerimden kopararak. "Bu bilmek istediğin bir şey mi, yoksa bunu olduğu yerde bırakmaya hazır mısın?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Pip. Ve bu konu dışında her şey iyi gidiyor. Daha önce hiç böyle hissetmedim ve bunu tehlikeye atacaktır bir şey yapmak istemiyorum. Bu, sadece manzarayı bozan bir görüntü. Önünde sonunda, sorunun kendiliğinden çözüleceğine eminim."

Bana katıldığını belirtir gibi kafasını salladı ve güven vermek için uzanıp elimi tuttu.

"Annesi nasıl biri? Sence senden hoşlandı mı?"

"Ah, o çok tatlı bir kadın. Beni ağırlamak için çok zahmete girdi. Özellikle de arabada yaşadığımız olaydan sonra, annesiyle tanışmaya götürdüğü çok sayıda kızdan sonuncusu olduğuma dair korkunç bir düşünceye kapıldım. Ama ayrılırken beni kenara çekti ve bana, "Uzun zamandır eve getirdiği ilk kız arkadaşı sensin..." dedi.

Beynimi kemiren eski kız arkadaş meselesinden beni uzaklaştırmaya çalışarak, "Pekâlâ, bu koca bir puan," dedi Pippa ciddiyetle. "Annesi senden hoşlanıyor. Bir erkeğin kalbine giden yolun annesinden geçtiğini söylerler."

"Bunun midesine giden yol olduğunu sanıyordum?" Guldüm.

"Ah, o da var ama hepimiz aslında penisinden geçtiğini biliyoruz!"

Şarabımı püskürttüm ve kanepeden aşağı düştüm.

Pippa'nın yanındayken sıkılmak mümkün değildi. Bir ayak-kabıcıda çalışırken beni ona çeken ilk şey, hayat yolunda gitmiyorken, ona hareket çekebilme yeteneğiydi. Oradaki yaşlı patro-

numuz Eileen, Pippa'nın agresifliğinden pek hoşnut değildi ve her şeyin sona ermesi an meselesiydi.

Bir keresinde Pippa'nın bir müşteriye, "Ne yazık ki, o bütün 40 numarası kalmadı," dediğini duydu, "ama bu babetin 34 numarası var, size uyarsa?"

Gözlerimden yaş geldi ve depoya koşmak için müşterimden iznini istemek zorunda kaldım. Pippa hemen peşimden geldi ve Eileen de onu takip ediyordu.

"Müşterilerle ilgilenirken belirli bir profesyonelliğe bağlı kalmak gerekir," dedi parmağını sallayarak. "İkiniz de bugün o sınırı aştınız ve bu konuyu amirimle görüşeceğim."

"Ah, Yapma Eileen'," dedi Pippa şarkı söyler gibi ahenkli bir sesle. "Bence demek istediğin..."

Koyu renk, kıvrıkcık saçlı Eileen ona dik dik bakarken, nefesim kesildi, yüzüm kızardı ve mesanem patlayacak gibi oldu. "Komik olduğunu sanıyorsan..." dedi.

Çekip gitmeden önce, "Hiç işçi tulumlarını düşündün mü?" diye sordu Pippa kibarca. Sadece bir hafta daha dayandıktan sonra ben de işten ayrıldım ama öncesinde makul bir şekilde bildirimde bulundum. Pippa gibi küstah olabilmeyi isterdim ama onun kadar cesur ya da huysuz değildim. Çalışacağım bir sonraki yer için bir referansa ihtiyacım olacağını düşünüyordum, Pippa'nınsa umurunda değildi ve haklı çıktı. Başvurduğu bütün bar işlerine kabul edildi ve bir yandan da sağlık hizmetleri alanında açıköğretimde eğitim görmeye devam etti.

Çok farklıydık ama birçok açıdan benzerdik. Gece işe gitmekten daha kötü bir şey düşünemiyordum ve okula dönmektense gözlerime iğne batırmayı tercih ederdim ama bu harika bir düzen kurmamızı sağladı. İzinli olduğum çarşamba günleri hariç, pazartesi cumartesiye kadar bütün gün çalışıyordum ve o da geceleri Covent Garden'daki All Bar One'da çalışıyor ve gün-

İngiliz grup Dexty Midnight Runners'ın 1982'de piyasaya sürülen "Come On Eileen" adlı şarkısına yapılan bir gönderme. (ç.n.)

düzleri okula gidiyordu. Birbirimizin ayağının altında dolaşmıyorduk, o yüzden pazar günleri hafta boyunca neler olduğunu paylaşmak için bir araya gelmek her zaman eğlenceli oluyordu. Genellikle sürekli rehberliğe ve desteğe ihtiyacı olan bendim, ne de olsa hayatın birçok sıkıntısı Pippa'yı etkilemiyor gibi görünüyordu. O benden daha tasasızdı, erkekleri dilediği gibi yok sayıyordu ve müesseselerin kurallarına asla el pençe divan durmazdı. Vurdumduymazlığının birazına sahip olmayı isterdim; bunun aksine felç edici bir şekilde her durumu aşırı analiz etme ihtiyacı hissediyordum. Ama ne zaman tedbiri elden bırakırsam rezil olurum, o nedenle belki de bu sandığım kadar iyi bir şey değildi. Beth'in yirmi birinci yaş gününde Grant ya da Gerry'yle –"G" harfiyle başladığına eminim– birlikte, karakterime aykırı şekilde yaptığım şeyin sebebi Pippa gibi olmak istememdi.

Ertesi gün yatağımda uzanıp Netflix izlerken, beni kucağına aldığı ve dışarı taşırken bacaklarımı beline doladığını hatırlayıp, "Neden bana engel olmadın?" diye sızlandım. "Çok bariz olmalı. Herkes görmüştür."

"Harika olan kısmı da bu," dedi. "Belki de hayatında ilk kez umursamadın. Yapmak istediğin şeyi yaptın ve kimsenin ne düşündüğünü kafana takmadın."

Sorun da buydu.

"Bir daha asla dışarı çıkmayacağım," diye sızlanıp yüzümü ellerime gömdüm ve o an orada söylediklerimde ciddiydim.

6

Ne kadar uğraşsam da Rebecca'nın beynimi kemirmesine engel olamadım. Kim olduğunu ve aralarında ne olduğunu bilmek istiyordum ama açmak istediğimden emin olmadığım Pandora'nın kutusuna yaklaşmaya çekiniyordum. Ayrıca Adam annesini ziyaret ettiğimizden beri, yani iki haftadır tuhaf davranıyordu, o yüzden kendimi "seni her gün özlüyorum" bilmesinden uzak dururken ve bir şekilde bu konunun açılmasını umarken buldum.

İlk fırsat Adam'la evimdeki Noel ağacını süslerken karşıma çıktı. Bu görevi Pippa'dan çaldığı için endişeleniyordu ama ev arkadaşımın bu tür saçma işler için sabrı yoktu. Üç senedir, oturmuş beni izlerken ve havaya attığı Maltesers'leri ağzıyla yalamaya çalışırken, ağacı ben süslemiştim. Ama her defasında minnettardı ve çabalarımın karşılığında beni bir şişe *Advocaat* ile ödüllendiriyordu. Bu, bir tür gelenek hâline geldi ama neden yaptığını ikimiz de bilmiyorduk.

"Bütün bir sene boyunca bundan içmediğimiz için geçerli bir sebep olmalı," dedim ona son Noel'de. Üçer kadeh içmiştik, artık ikimiz de kokteyl kirazıyla vakit kaybetmiyorduk.

"Biliyorum," diye bana katıldı. "Ama orada, süpermarketteki Noel rafında umut dolu ve iyimserlikle dururken gelip geçen müşterilere, 'Lütfen beni satın al, sadece kısa bir süreliğine buradayım. Beni satın almazsan, pişman olacağını biliyorsun,' diye yalvarıyordu."

Gölerek lafını kestim. "Ya biri tatil döneminde hastalandı mı çıkagelir ve eggnog' isterse? Ben olmasam, burada nasıl hoş ederdin?"

Çok eskiye dayanan bir gelenektir ama bir kere bile Advocat ve limonata isteyen bir ziyaretçimiz olmamıştı. Çocukluğum boyunca ebeveynlerimin evini ziyaret eden komşularımız da buna dahildi. Neredeyse otuz senedir böyle bir talepte bulunan olmamıştı. Hem de hiç.

Yine de beni Noel havasına sokmak için bundan daha iyi bir şey olamazdı, gidip mutfak rafının arkasından onu aldım ve şişenin içindeki sarı karışımı çalkaladım.

"Seni baştan çıkarabilir miyim?" diye sordum uzatma kablo-sunu kurcalayan Adam'a, daha doğrusu ağacın altında kalma-yan tek kısmı olan kalçalarına.

"Bunun geçen seneden kalma bir ikram olduğunu sanıyo-rum?" dedi dalların arasından çıkıp kafasını kaldırırken.

Özür diler gibi kafamı salladım. "Ama kolay kolay bozulmaz."

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Suratını buruşturdu. "İşte, ne dü-şünüyorsun?"

Geri çekilip çıkardığımız işe hayranlıkla baktık. "Işıkları ağa-ca takmadan önce test etmemiz gerekip gerekmediğini şimdi göreceğiz."

Mucizevi şekilde, yıllardır ilk kez hiç sorun çıkarmadan yan-dılar ve rahatlayarak gururla kanepeye oturduk.

Bacağımı altıma aldım ve dönüp ona baktım. Ağzı kulakları-na varıyordu, son birkaç haftadır gördüğüm ciddi ifadeden çok farklıydı. Neden bu kadar sessiz olduğunu her sorduğumda, "Ben iyiyim," diye karşılık veriyordu.

Şüpheli görünen karışımın kadehimde pıhtılaşmasını izler-ken, "İşin nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Daha iyi." İçini çekti. "Nihayet bu hafta biraz düzlüğe çık-tım."

Seker ve sütün yapılan bir tür içki (e.n.)

O hâlde, aklı işindeydi. Zihnimde dolaşan bütün “acabalar” bir anda sessizleşti. Ya artık benimle birlikte olmak istemiyorsa? Ya başka biriyle tanıştıysa? Ya bana bunu söylemenin bir yolunu arıyorsa? Yavaşça nefesimi verdim, artık sorunun işi olduğunu bildiğim için memnundum. Bunun üstesinden gelebilirdik.

“Nasıl olur? Seni zorlayan neydi?” diye sordum.

Derin bir iç çekti. “Üzerinde çalıştığım hesap, sandığımızdan daha büyük çıktı. Her şeyi göz önünde bulundurduğumu ve işin içinden çıkabileceğimi sanıyordum ama bir sorunla karşılaştım.”

“Neydi?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Sadece bir bilişim teknolojisi hatası; halledebileceğim bir şey. Ama umduğumuzdan daha uzun sürdü.”

“Peki ne değişti?”

“Üstlerimizin nihayet akılları başına geldi ve bölüme birini daha dahil ettiler. Bu büyük bir fark yarattı, Tanrı’ya şükür.”

“Harika,” dedim. “Adamla iyi anlaşıyor musun?”

“Aslında, o bir kadın,” kısa bir duraksama oldu, “ve evet, aslında iyi biri.”

Aynı cümlede iki “aslında” mı? Genelde çok etkili ve güzel konuşurdu. Gülümsememin değişmemesi, onu çeken kasa doğru seğirmemesi için çaba gösterdim.

“Güzel,” dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde. “Adı ne?”

“Rebecca,” dedi ciddiyetle. Detaylandırmasını bekledim ama başka ne söyleyebilirdi ki? Peki suskunluğunun neden büyük bir anlamı olduğunu düşünüyordum?

“Çok tuhaf.” Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Tuhaf olan ne?” diye sordu temkinli biçimde, yeterince emin olmasam da sanki söylemek üzere olduğum şeyi sezmişti.

“Adının Rebecca olması.”

Kafasını çevirip bana baktı.

“Herhâlde *senin* Rebecca’n değil?” Sorunun ağırlığını hafifletmek için güldüm.

Bir an için kaşlarını çatarak bana baktı, sonra yavaşça kafasını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı.

İşteki Rebecca hakkında mı, yoksa "onun" Rebecca'sı hakkında mı daha çok şey bilmek istediğimden emin değildim. Hangisinin daha sorunlu olduğunu bilmek zordu.

"Ama bu tuhaf olurdu, değil mi?" Sözlerime devam ettim. "Eski kız arkadaşlarından birinin, iş yerinde birden karşına çıktığını düşün. Nasıl hissederdin?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Bu mümkün değil."

"Nasıl biri? Bu Rebecca?" İlk olarak mevcut tehlikeyle uğraşmam gerektiğine karar verdim. "Sana yardımcı olduğu belli."

"O iyi, evet. İşini biliyor gibi görünüyor, o yüzden bu beni ona her şeyi açıklama zahmetinden kurtarıyor. Anlaşılan bir süredir şirkette çalışıyormuş ama onu neden sakladıklarına dair hiçbir fikrim yok."

Bu kadın saklanmamış olsaydı, onu fark edeceği anlamına mı geliyordu? İşinde ne kadar iyi olduğunu bilmek istemiyordum, ben sadece sağlık durumunu ve saç rengini bilmek istiyordum. Kafamda dolaşıp duran soruyu dile getirirsem kulağa saplantılı, paranoyak bir kız arkadaş gibi geleceğimin farkındaydım. Ama öyle değil miydim? Tom beni buna dönüştürmemiş miydi? Kendime engel olamıyordum.

"Peki çekici mi?" diye sordum. En diplomatik yanıtı düşünmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Eğer hemen, "Hayır," derse, yalan söylediğini anlayacaktım. "Evet," derse, aklını kaçırmış olurdu. İkimiz de kazanamayacağını biliyorduk.

"Sanırım, idare eder," demeyi başardı, seçenekleri düşünüldüğünde, bu en iyisiydi.

"Eski kız arkadaşın Rebecca şehirde mi çalışıyor?" diye sordum.

Oturduğu yerde dikleşti. "Hayır," dedi tereddütle.

Hepsi bu muydu?

“Senin sektöründe çalışmıyor mu? Öyle tanışmadınız mı?”

“Daha önce Rebecca’dan bahsettiğimi sanmıyorum,” dedi gergin bir şekilde.

Ondan bahsetmediğini yavaşça hatırlarken, ayak parmaklarından yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. İsteksizce “Bu konuda konuşmayalım” demesini, Rebecca adındaki iş arkadaşıyla birleştiren, aklımın çığıından çıkmasına izin vermişim. Aptal, özgüvensiz kelimelerimi geri almak istedim.

“Bütün bunlar ne demek oluyor?” dedi ciddi bir ifadeyle bana dönerek.

Ona doğru yaklaştım ve kolunu kaldırırken başımı kucağına koydum. Yanaklarımın serinlemesi için bir oyalama taktiğiydi.

“Sanırım, hayatın hakkında henüz bilmediğim çok şey olduğunu düşünüyorum,” dedim, “ve bilmem gereken her şeyi bilmek istiyorum.” Hafifçe güldüm ve karnımda duran elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm.

Karşılık vermesini beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Fazla ileri mi gitmişim? Kalkıp gidecek miydi?

Saniyeler saatler gibi yavaş geçiyordu ve kasığında atan nabzını yanağımda hissederken neyi seçeceğini öngörmeye çalıştım.

“Ne bilmek istiyorsun?” dedi en sonunda.

Tuttuğum nefesimi verdim. “Her şeyi!”

Güldü. “Aşk hayatımı kastediyor olmalısın. Kızların gerçekten bilmek istediği bu değil midir?”

Omuzlarımı silkip burnumu buruşturdum. “O kadar açık mı?”

Kafasını eğip bana baktı, küçük süsleme ışıklarının yansımasını gözlerinde görebiliyordum. Gülümserken, midem altüst oldu. “Pekâlâ, önce sen başla...” dedi. “Seviştiğin en sıradışı yer neresiydi?”

Neredeyse boğulacaktım, doğruldum. “Bu çok kolay... Kriket sahasında tek gecelik bir ilişkim oldu ama bunu zaten biliyorsun.”

“Tekrar anlat... Yavaşça,” diye takıldı.

Bir minderle kafasına vurmaya çalıştım ama onu havada yakaladı.

“Pekâlâ, hiç âşık oldun mu?”

“Soru sorma sırası sende değil,” dedim.

Başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. “Evet mi, hayır mı?”

O an birden beklentiyle ağırlaştı. İsmi bilmediğimiz yabancılarla yapmış olsak bile, fiziksel bir eylem olan seksten gülerek bahsedebiliyorken, görünmez bir duygu olan aşktan gerginlikle bahsetmek ne tuhaftı, değil mi?

“Sadece bir kez,” dedim sesimin sakın çıkmasına özen göstererek.

“Kime?”

“Tom adında bir çocuğa. Onunla perakende sektöründe çalışırken tanıştım.”

Bana sorgular gibi bir bakış attı.

“Bilirsin. Kuaförlük ve iç tasarım evrelerim arasında.” Bir ara ona rasgele işlerden oluşan özgeçmişimi özetlediğimden eminim.

“Ah.” İçini çekti. “Aydınlanma yılları.”

Gülümsedim, sohbetin gerilimini hafifletmesine sevindim.

“Peki, ne oldu?” diye sordu.

Boğazımı temizledim. “Tanıştığımızda yirmi yaşındaydım, yaklaşık üç sene çıktık ve bir geleceğimiz olduğunu düşünmeye başladım.”

“Ama?”

“Ama ona karşı hislerime ve bana karşı hisleri olduğunu iddia etmesine rağmen başka biriyle birlikte olmayı becerdi.”

“Ah,” diyebildi. “Nasıl öğrendin?”

“Sevgili Charlotte yakın bir arkadaşımdaydı ama benim arkadaşım olmaktan ziyade aslında ona daha çok âşık olduğuna karar verdi.”

“Tanrım. Herhâlde artık arkadaş değilsiniz.”

Alaycı bir şekilde güldüm. "Elbette, değiliz. O olaydan sonra onunla hiç konuşmadım ve onunla konuşmak gibi bir niyetim yok."

"Biz tanışmadan önce... Son erkek arkadaşın o muydu?" diye devam etti.

"Gerçekten, bana beş yüz tane soru sordun ama ben sana henüz tek bir soru bile soramadım," dedim gülerek. "O benim tek ciddi erkek arkadaşımdı. O zamandan beri üç sene içinde başka ilişkilerim oldu ama seninle tanışana kadar hayatımda önemli biri olmadı."

Gülümsedi.

"Artık sıra gerçekten bende," dedim.

Arkasına yaslandı ve bakışlarımdan kaçınarak direkt önüne baktı.

"Peki ya sen? Hiç âşık oldun mu?"

Ayağıyla sehpanın altında duran, kobalt mavisi halının kenarını dürttü. Acısı tazeyse, onu zorlamak istemiyordum. Bir süre daha bekledim. "Önemli değil," dedim hissettiğimden daha neseli bir biçimde. "Eğer..."

"Evet," dedi kısık bir sesle.

Riske girdim. "Rebecca'ya mı âşıktın?"

Kafasını olumlu anlamda salladı. "O hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm kişiydi... ama olmadı."

Aldığım yanıt ona bu soruyu sorduğuma pişman olmama neden oldu.

"Her neyse, bu kadar yeter," dedi, daldığı yerden kurtulmak ister gibi silkelendi. "Noel'de birlikte vakit geçirmek hakkında nasıl hissettiğini sormak istiyordum. Eğer zorsa, anlayışla karşılarım... bilirsin, eğer... düşündüm ki..."

Uzanıp parmağımı dudaklarına koydum. Gülümseyerek, "Bu bir evet mi?" diye sordu.

Beni kendisine doğru çekip öptü. "Noel yemeğine gelir misin?" diye sordu heyecanla.

Burnumu buruşturdum. "Noel Günü gelemem." Omuzları düştü. "Ama ebeveynlerime gelebilirsin. Seninle tanışmayı çok isterler," diye ekledim.

"Gelemeyeceğimi biliyorsun," dedi üzgün bir sesle. "James kız arkadaşı Chloe'yle öğle yemeğİ yiyeceğİ için annem yalnız olacak, o nedenle bana orada ihtiyacı var. Onun için yılın bu zamanı çok zor."

Anlayışla kafamı salladım. Bana babasının Noel'den iki gün önce öldüğünü söylemişti.

"Neden Noel'in ertesi günü gelmiyorsun?" dedi.

"Ama erkek kardeşim ve eşi öğle yemeğine gelecekler, bebeğİ de getiriyorlar." Gerçi bunu söylerken bile onun bize gelmesinden ziyade, benim onlara gitmemin daha kolay olduğunu biliyordum. Ebeveynlerim birlikte olacaklardı, üstelik Stuart, Laura ve bebek de olacaktı. Pammie komşularından birini görürse şanslı sayılırdı.

"Sanırım öğleden sonra gelebilirim..." dedim.

"Gece kalır mısın? Ertesi gün dolaşmaya çıkabiliriz, güzel bir bar buluruz."

Plan yapan, iki aşırı heyecanlı çocuk gibiydik.

Ertesi gün, ona uyup uymayacağını kontrol etmek için Pammie'yi aradım.

"Bunu hiç beklemiyordum," dedi ve anında köşeye sıkıştım.

"Özür dilerim, Pammie. Adam'ın seninle konuştuğunu sanıyordum. Sabah ilk iş seni arayacağını söyledi."

"Hayır, tatlım," dedi. "Ama önemi yok. Seni görmek güzel olur. Geceyi burada mı geçireceksin?"

"Evet," dedim. "Ama ancak akşama doğru orada olurum."

"Bizimle çay içmek ister misin?" diye sordu.

"Annem öğle yemeğİ için hindi pişirecek, o yüzden akşam hafif bir şeyler atıştırmak harika olur," dedim, kulağİ kaba ya da nankör gelmek istemiyordum.

"Ama seni beklemeyeceğiz..."

"Tanrım, hayır, siz keyfinize bakın. Mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalışırım."

"Adam çok çabuk acıkıyor, sen gelene kadar açlıktan mahvolur."

"Evet, elbette. Anlıyorum. Beni beklemeyin, daha sonra sizinle çay içerim."

Beni duymamış gibi devam etti, "O hâlde, hep birlikte yiyeceğiz, değil mi?"

"Harika," dedim ama artık neyi kabul ettiğimi bilmiyordum.

O sırada harika bir fikir gibi görünüyordu ama ebeveynlerimin evine varınca, orada kalmaktan mutluluk duyacağımı anladım. Sıcak ve samimiydi, bana yedi yaşında, heyecanlı bir çocukken gecenin bir yarısı küçük kardeşimi sarsarak uyandırdığım Noelleri hatırlattı. Merdivenlerden sinsice aşağı inerdik, Noel Baba'yla karşılaşmaktan çok korkardık ama onu kaçırmayı da istemezdik.

"Uyumadığımızı anlar," diye fısıldardı Stuart. "Ve uyumazsak, bize hediye bırakmaz."

Yüreğim ağzımda, "Hişş," diye karşılık verirdim. "Elinle gözlerini kapat ve parmaklarının arasındaki küçük boşluktan bak."

Tırabzanı tutup el yordamıyla aşağı inerken, ayaklarımızı sürterek bir bardak süt ve bir dilim turta bıraktığımız şöminenin önünden geçip yavaşça ön odanın köşesindeki ağaca doğru ilerlerdik. Parmaklarımın arasından bakardım, odayı aydınlatan ay ışığı tabaktaki turtadan geri kalanı görmek için yeterli olurdu. Nefesimi tutardım.

"Ne oldu? Gelmiş mi?" diye hevesle bağırırdı Stuart.

Ağacın altındaki hediye paketlerinin biçimlerini seçebiliyordum ve mutluluktan kalbim yerinden fırlayacak gibi olurdu. "Gelmiş," derdim heyecanımı zar zor gizleyerek. "Gelmiş."

Yirmi sene sonra, değişen pek fazla şey yoktu. Noel'in ertesi günü olmasına rağmen, hâlâ Noel Günü'ymüş gibi davranıyorduk. Aynı eski ağacın etrafında toplandık. Ağacın desteğe ihti-

yacı olan, solmuş bir-iki dalı olmasına rağmen babam son on senedir, "İşe yarıyorsa, kurcalamayın," diyip durdu. Annem hâlâ ağacın altındaki hediyelerin onunla bir ilgisi olmadığına ısrarcıydı, Stuart ve ben buna inanmak istiyormuşuz gibi birbirimize baktık.

Annemin meşhur rostosundan aldığı lokmaların arasında, "Yeni ilişkin nasıl gidiyor?" diye sordu kardeşimin eşi Laura.

Başımı salladım, benim ağzım da gevrek Yorkshire pudıngiyle doluydu. "İyi gidiyor," dedim gülümseyerek.

"Ah, gözleri ışıldıyor," dedi babam. "Sana söylememiş miydim, Valerie? Annene birkaç hafta önce gözlerinde yine o ışıltıyı gördüğümü söyledim."

"Yine mi?" diye sordum.

"Söylemedim mi, Val?" diye seslendi annemin kayık tabağa ikinci kez sos doldurmak için gittiği mutfığa doğru.

"Yine derken ne demek istiyorsun?" diye sordum gülerek. Stuart ve ben birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik. Babamın çok fazla beyaz İspanyol şarabı içmediği bir Noel, Noel sayılmazdı.

"Tom'dan sonra demek istiyor," dedi annem yemek odasına girerken, zorunlu önlüğü hâlâ üzerindeydi ama her gün yemek pişirmesine rağmen onu neden sadece Noel'de taktığını bilmiyordum. "Gerçekten, Gerald, hiç düşünceli değilsin..."

Ona merakla baktım.

"Devam et, anne," dedi Stuart. "Sence neyin düşünceliliğine sahip?"

"Bir..." dedi ama bununla nereye varacağını kestirmek mümkün değildi.

Burnumdan güldüm.

"Burada üç farklı sohbet dönüyor," diye sızlandı annem alaycı bir itirazla. Bütün bunların çok fazla olduğu izlenimini vermekte oldukça iyiydi ama ailesiyle vakit geçirmeyi, hiçbir şeye değişmeyeceğini biliyordum. Ve artık küçük Sophie de aramızda olduğu için her zamankinden daha mutluydu.

"Ee, gözleri ışıldayan kim?" diye sordu babam, neredeyse kendi hâlinde.

"Emily'nin gözlerinin ışıldadığını söyledin," dedi annem gözlerini devirerek. "Çünkü yeni bir erkek arkadaşı var."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" diye sordu babam yüksek sesle. "Umarım diğer çocuk gibi pıslığın teki değildir."

"Gerald!" diye bağırdı annem. "Sözlerine dikkat et."

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Laure samimi bir ilgiyle.

"Ah, henüz üç ay oldu, o kadar uzun bir süre değil," dedim arsızca ama Adam'la olan ilişkimin kulağa kısa süreli bir ilişki gibi gelmesine neden olduğum için anında pişman oldum. "Ama onunla tanışmanızı istiyorum."

"Bu kez sana iyi davrandığından emin ol. Saçmalıklarına katlanma..."

"Gerald!"

Hepimiz güldük, Adam'ın da aramızda olmasını isterdim. Ne tür bir şeye bulaştığını anlaması için kafadan çatlak ailemle tanışmasını istiyordum.

Sarhoş maskaralıklarını ve annemin *Kurtlarla Dans*'ta kaç hece olduğunu hatırlayamamasını kaçıracağımı bildiğim için, istemeye istemeye evden ayrıldım. Stuart, sırf annemin replikleri taklit etmeye çalışmasını görmemiz için her Noel'de ona bunu hediye ederdi ve annem de her sene filmi ilk kez duyuyormuş gibi davranırdı.

"Kendine iyi bak, tatlım," dedi annem kapıda bana sarılırken.

Adam'ın yanına gidecek olmasaydım, orada, sevgi dolu kollarının arasında kalırdım. Sıcak şarap ve portakal kokuyordu.

"Teşekkürler, anne. Oraya varınca seni ararım."

"Gitmeden önce bir *eggnog* içmek ister misin?" diye sordu babam kapıya gelirken, kâğıt şapkası yamuk duruyordu. "Özellikle, bir şişe aldım."

"İçemez, Gerald," diye onu azarladı annem, "araba sürmesi gerekiyor. Ayrıca, o şeyi artık kim içiyor ki?"

İçimden gülümseyip hepsine veda ettim ve Sophie bebeği biraz daha mıncıkladıktan sonra soğuk havaya doğru adımımı attım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yollar açıktı; şöminelerinin sıcaklığından ayrılmak istemeyen ve biraz daha beyaz şarap içmenin çekiciliğine karşı koyamayan, aklı başında birçok insan geceyi evlerinde geçireceklerdi.

Pammie'nin arka arkaya dizili, çakmaktaşları dip dibe beş evden biri olan küçük evinin önüne park ettiğimde hava karar-mıştı. Işıklarımı söndürmeden beyaz kapı ardına kadar açıldı; Adam'ın iri cüssesi verandayı doldururken, arkasından süzülen ışığın sıcaklığıyla tezat oluşturan soğuk nefesi duman çıkarıyordu.

"Haydi!" Heyecanlı küçük bir çocuk gibi eliyle bana işaret etti. "Geciktin. Acele et!"

Saatime baktım. 17:06'yı gösteriyordu. Sadece altı dakika gecikmiştim. Verandada öpüştük. Onu çok uzun zamandır görmemiş gibi hissettim. Sadece üç gün olmuştu ama araya Noel'in girmesi, bir şeyler yerken kusana kadar televizyon izleyerek haftalar kaybetmiş gibi hissetmenize neden oluyordu.

"Hımm, seni özledim," diye fısıldadı. "İçeri gel. Seni bekledik. Akşam yemeği servis edilmek üzere."

"Akşam yemeği mi?" Bocaladım. "Ama..."

Paltomu alırken beni tekrar öptü. "Hepimiz açlıktan ölmek üzereyiz ama annem seni beklememiz için ısrar etti."

"Hepiniz mi? Ama..." dedim tekrar. Çok geçti.

"İşte burada," dedi Pammie heyecanla ve yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ah, seni küçük zavallı, donmuşsun. Gel, seni doyuralım. İçini ısıtır."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Benim için endişelenme, yeni yedim..." demeye yeltendim, ama çoktan arkasını dönüp mutfığa doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Umarım açsındır," diye seslendi. "Bu yemeklerle bir orduyu doyurabilirim."

Adam bana bir kadeh şampanya verdi, sinirlerim gerildi ve dilimde hissettığım soğuk karıncalanmaya minnettardım.

“Çayın yanında ne var?” diye sordum, sanki yemeği çay partisine dönüştürebilirmişim gibi “çay” kelimesini vurgulamamaya özen gösterdim.

Adam, “Ne olmadığını söylemek daha kolay olur,” derken, yüzümdeki gülümsemeyi korudum.

“Adam, ben...” yemek odasına girerken tekrar denedim ama parlak servis altlıklarını, özenle gümüş halkalara yerleştirilen bembeyaz peçeteleri ve tam ortasındaki kırmızı dut ve kozalak süsüyle dört kişi için hazırlanan güzel masayı görünce, cümlemi tamamlamaya cesaret edemedim.

Tam bir Noel yemeği ve garnitürleriyle dolu iki tabak taşıyan Pammie ahenkli bir sesle, “Buyurun,” dedi. “Bu senin için. Buraya gelene kadar acıkacağını bildiğim için sana daha fazla doldurdum.” Çok üzüldüm. “Umarım beğenirsin. Bütün gün mutfaktaydım.”

Dişlerimi sıkarak gülümsedim. “Harika görünüyor, Pammie.”

“Buraya oturabilirsin,” dedi. “Ve Adam, sen de şuraya otur. Siz oturun, ben gidip diğer ikisini getiririm.”

Annesi odadan çıkarken ona baktım ve diğer üçü kadar güzelce hazırlanan masadaki boş yere başımla işaret ettim.

“Ah, o kardeşim James için,” diye karşılık verdi sessiz soruma. “Noel Arifesi’nde beklenmedik bir şekilde geldi ve o zamandan beri burada. Sana telefonda söylediğimi sanıyordum?”

Kafamı iki yana salladım.

“James,” diye seslendi Pammie. “Yemek hazır.”

Önümdeki tabağa baktım. Bir hafta boyunca yemek yemem bile, karşımda dağ gibi duran sebzeleri bitiremezdim. İki Yorkshire pudinginin altından fırlayan kalın hindi dilimlerinin kenarlarını görebiliyordum. Ama tabakların rengini görmek mümkün değildi.

Şiş karnım sızlandı ve yerime otururken dar pantolonumun üst iki düğmesini çaktırmadan açtım. Neyse ki üzerimde uzun bir bluz vardı çünkü James odaya girerken tekrar ayağa kalkma ihtiyacı hissettim.

“Benim için rahatını bozma.” Gülümseyerek elini uzattı. “Nihayet tanışabildiğimize sevindim.”

Nihayet mi? Bu hoşuma gitti. Aslında olduğundan daha uzun bir süredir birlikte olduğumuzu ima ediyordu. Ve Adam’ın ona benden bahsettiği çok açıktı.

Gergin bir şekilde gülümsedim, birdenbire hiç tanımadığım ama Adam’la bağlantılı biriyle aynı masaya oturmanın ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim.

Adam, James’le birbirlerinden çok farklı olduklarını söylemek dışında, kardeşinden pek bahsetmemişti: Adam şehirde stresli bir işte çalışırken, James Kent-Sussex sınırında küçük bir peyzaj işi kurmuştu. Adam, onu paranın cezbettiğini söylemekte gecikmedi ama James sevdiği işi yaptığı sürece, günü gününe yaşamaktan oldukça memnundu.

Oturur oturmaz tuz ve bibere uzanmasını izledim, hareketleri Adam’la aynıydı. Üstelik, birbirlerine çok benziyorlardı ama James’in saçları daha uzundu ve yüz hatları daha keskindi, yüzünde kırışıklık yoktu; şehirde çalışmanın stresinin işaretlerini taşımıyordu.

Eğer orada kölelik yapmasaydık, bir sonraki anlaşmayı kapmak için mücadele etmeseydik ve hiç şüphesiz çalışmaktan vaktisiz ölecek olmasaydık, belki biz de böyle görünebilirdik. Bu arada, o sevdiği işi yaparak rahat rahat yaşıyordu, üstelik karşılığında para kazanması da cabasıydı.

“James kız arkadaşıyla küçük bir sorun yaşadı,” diye fısıldadı Pammie sır verir gibi.

“Anne,” diye sızlandı. “Emily’nin bunu bilmek istemediğine eminim.”

“Elbette, ister,” dedi kızgınlıkla. “Bu dünyada dedikodudan hoşlanmayan bir kadın olamaz.”

Gölümseyip kafamı salladım, çatalımı ve bıçağımı almak için hâlâ cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

"Gerçi, kızın onun için doğru kişi olduğundan pek emin değildik, öyle değil mi?" diye devam etti ve lokmalarının arasında masada duran elini tuttu.

"Anne, lütfen."

"Gücenme ama doğrusu bu. Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi dile getiriyorum. Kızın birçok... nasıl desem? Sorunları vardı. Bana sorarsan, ondan kurtulmakla iyi ettin."

Sosun içinde yüzen sekiz brüksellahanası hariç, her şeyden küçük birer lokma almayı başardım.

Çatal ve bıçağımı kenara koyduğumu fark eden Pammie, "Ah, Tanrım," diye haykırdı. "Hoşuna gitmedi mi? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hiç de değil," diye karşılık verdim, çocukların endişeli bakışları karşısında mahcup oldum. "Ben sadece..."

"Ama aç olacağını söylemiştin, değil mi?" diye devam etti. "Buraya vardığında çay içmek isteyeceğini söylememiş miydin?"

Sessizce kafamı salladım. Bildiğim kadarıyla bu çay partisi değildi.

"Sen iyi misin, Em?" diye sordu Adam.

"Ah, genç âşıklar," diye araya girdi Pammie. "Jim'in üzerime titrediği günleri hatırlıyorum."

"Annem çok zahmete girdi," dedi Adam sessizce.

"Ben iyiyim ve yemekler çok güzel, gerçekten. Sadece biraz ara vereceğim," dedim başımı eğerek.

"Ama Em, yemeğine dokunmadın," diye sözlerine devam etti. "Em" oyun alanındaki bir çocukla alay eder gibi kulağa iğneleyici geliyordu.

Bunun üzerine kafamı kaldırdım ve ifademi yumuşak tutmaya özen göstererek gözlerinin içine baktım. Bakışlarıma karşılık verdi ama gözlerinde neredeyse küstahça bir memnuniyet ışıltısı gördüğüme yemin edebilirdim.

"Personel alım sektöründe işler nasıl gidiyor?" diye sordu James neşeyle.

Bir puan daha. Adam'ın benden bahsettiği kesindi.

"Emily'nin iş hakkında konuşmak istemediğine eminim." Pammie güldü.

"Üzgünüm, ben..." bocaladı.

"Sorun değil," dedim içtenlikle. Tabağımdaki yiyeceklerden dikkatimi alacak her şeye razıyım. "Çalıştığım sektörlerde hâla oldukça güçlü ama çevrimiçi işe alım tehdidi peşimizi bırakmıyor."

Başını salladı. "Sanırım bilişim teknolojileri sektörü her zamanki gibi hareketli olmalı?" dedi Adam'ın omzuna hafifçe vurarak. "Bu adamın söylediklerine bakılırsa."

"Ah, yine kendisini mi övüyor?" dedim gülerek. "Olağanüstü başarılı bilişim teknolojileri yöneticisi."

"Öyle bir şey," dedi James gülümseyerek.

"Ona bunun modasının geçtiğini söyleyip duruyorum," diye takıldım. "Bu teknoloji işi asla uzun sürmeyecek."

Adam'a baktım ve bana gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

James gülerken, ona bakma ihtiyacı hissettim ama Adam'ın gözleri üzerimdeydi ve bakışlarımı nereye çevireceğimi bilemedim.

"Belki de lastik çizmelerimi giyip seninle birlikte gübre küremeye başlamalıyım, kardeşim," dedi Adam, artık küstahlık olarak gördüğüm bir şekilde James'in omzuna vurarak. James aynı hareketi Adam'a yaptığında böyle görünmemesi çok tuhaftı. Kardeş rekabetini kıskırttığım için kendime kızdım, benim de bir erkek kardeşim vardı ve bunu düşünmem gerekirdi.

James çatalıyla tek başına kalan brüksellahanalarından biriyle oynadı.

"Yakınlarda mı yaşıyorsun?" diye sordum, odaya hücum eden atmosferi çaresizce dağıtmak istiyordum.

Kafasını olumlu anlamda salladı. "Birkaç kasaba ötede, bir adamla gelişigüzel bir anlaşmam var. Bahçesini temiz ve düzenli tutmam karşılığında evinde kalmama izin veriyor."

"Sorun şu ki, o adam bu kızın babası," diye ekledi Pammie.

Suratımı asıp ona baktım. "Ah, anlıyorum."

"Bu karışık bir mesele," dedi, kendisini haklı çıkarmak ister gibi. "Kendimi bulaştırdığım bir başka saf karışıklık."

Gülümsedim. "Peki bahçıvanlık işi nasıl gidiyor? Seni meşgul ediyor mu?" Sohbeti sürdürmenin bana düşmediğini biliyordum ama Pammie ve Adam sessizlerdi, yemeklerini silip süpürmeyi tercih ediyorlardı.

"İşimi seviyorum," dedi inançla. "Ve işlerini seven insanların hep söyledikleri gibi, bu bir iş değil, uğraşı."

"Ah, ayakkabıcıda çalışırken ben de böyle söyledim," dedim. "Bütün o zavallı ayakkabıların yardıma ve desteğe ihtiyaçları olduğuna inanırdım. İşime öylesine tutkuyla bağlıydım ki, bunu karşılığında hiçbir şey almadan yapabilirdim."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve nazik bakışlarını benden ayırmadı. "Sen hayatın gerçek savaşçılarından birisin. Sana içtenlikle teşekkür ediyorum." Elini göğsüne koydu ve bir an için orada ikimizden başka kimsenin olmadığını düşündüm. Pammie ve Adam'ın çatal ve bıçaklarının sesi, beni odaya geri getirdi.

"İzninizle," dedim ve masadan kalkıp sandalyemi geriye ittim.

Mümkün olduğunca yemiştim ama bir noktadan sonra vücudum itiraz etmeye başladı, bağırsaklarım kıvranıp duruyordu. Midemin mi yoksa James'in içimde uyandırdığı rahatsızlık verici hissin mi beni daha çok paniğe sürüklediğini bilmiyordum. Kimsenin fark etmediğinden emindim, öyleyse bu benim hayal ettiğim anlamına mı geliyordu? Umanım öyledir.

Masayı toplayıp her şeyi mutfığa taşıdıktan sonra, Pammie ve James'in bizi duyamayacaklarından emin olduğumda Adam'a doğru eğildim.

"Yürüyüşe çıkmak ister mısın?" diye sordum kısık bir sesle.

"Elbette," dedi. "Paltomu alacağım."

"Nereye?" diye sordu Pamme, Adam'a holde. "Gitmeyecek
sınız, değil mi?" Sesinde panik vardı. "Kalacağınızı sanıyordum."

"Kalacağız, anne. Sadece lezzetli yemeklerini yakmak için
kısık bir yürüyüşe çıkacağız."

"Kalacak mısınız?" diye sordu. "Emily'nin de kalacağını mı
kastediyorsun?"

"Elbette. Geceyi burada geçirip yarın kahvaltıdan sonra eve
gideceğiz."

"Peki, nerede uyuyacak?" Artık sesi daha kısıktı.

"Benimle," dedi Adam.

"Ah, sanmıyorum, oğlum. James de burada. Yeterince oda
yok."

"Pekâlâ, o hâlde James kanepede uyuyabilir. Biz de boş yatak
odasına geçeriz."

"Bu evde birlikte uyuyamazsınız," dedi titrek bir sesle. "Bu
doğru değil. Saygısızlık."

Adam gergin bir şekilde güldü. "Anne, yirmi dokuz yaşında-
yım. Çocuk değiliz."

"Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Benim çatımın al-
tında birlikte uyuyamazsınız. Bu doğru olmaz. Her neyse, Emily
bu gece bir otelde kalacağını söyledi."

Ne? İyi ki hâlâ mutfaktaydım, çünkü çay havlusunu ağzıma
sokup ısırmamak için kendimi zor tuttum. Ne ara otelde kalaca-
ğımı söylemiştim?

"Emily bir otelde kalmayacak, anne," dedi Adam. "Bu hiç
mantıklı değil."

"Telefonda bana öyle söyledi," dedi sinirle. "Burada kalacak-
sa, kanepede uyuyabilir. Sen ve James boş yatak odasında uyu-
yabilirsiniz."

"Ama anne..." diye söze başladı Adam. Hole girdiğimde eli-
nin havada olduğunu gördüm, avucuyla yüzü arasında sadece
birkaç santimetre vardı.

"Amanı yok. Hoşuna gitse de gitmese de tek yolu bu. Beni sevseydin ve bana saygı gösterseydin, bunu sormana bile gerek kalmazdı." Bunun üzerine gözyaşları süzölmeye başladı, ilk önce yavaşça ve sessizce ağladı ama Adam yanına gitmeyince, hıçkırıkları şiddetlendi. Şaşkına dönmüş bir hâlde öylece dururken, içimden kararlılığını korumasını diledim. Omuzları sarsılmaya başlayınca, Adam onu tutup kendisine doğru çekti. "Hışş, bir şey yok, anne. Özür dilerim, seni üzmemek istemedim. Sorun değil. Elbette, değil."

"Ben böyle bir şey..." diye söze başladım ama Adam gözleriyle susmamı söyledi.

"Sen nasıl istersen," dedi uysallıkla ve onu bir bebek gibi ileri geri salladı.

Bana bakıp, "Ne yapabilirim ki?" der gibi özür dilercesine omuzlarını silkti. Adam üst kata çıkarken kafamı çevirdim.

İçimde küçük bir öfke fokurdadı, eğer o kadar içmeseydim, muhtemelen arabama atlayıp eve dönerdim. James'in burada olacağını ve eski bir kanepede uyumamın bekleneceğini bilseydim, ebeveynlerimle kalırdım. Adam'la birlikte olmak istemiştım ve onun da benimle olmak istediğini sanıyordum ama ilgi bekleyen annesinin kaprisini çekmek ve kendimi savunmak zorunda kaldım.

Üst kattan bir yorgan ve yastık getirirken, "Senin için mahsuru yok, değil mi?" diye sordu Pammie biraz daha neşeli bir şekilde.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyup kafamı iki yana salladım.

"Bazı sınırlar olmalı. Bizim zamanımızda, evlenmeden önce biriyle aynı yatağa girmeyi aklımızdan bile geçirmezdik. Artık daha farklı olduğunu biliyorum ama buna göz yumacağım anlamına gelmez. Siz gençlerin, hoşunuza giden herkesle nasıl birlikte olabildiğinizi anlayamıyorum. Bu, benim ve oğullarım için çok endişe verici. Bir de bakmışız, oğlumun çocuğuna hamile olduğunu iddia eden bir sürtük kapımızda belirmiş!"

Bir den lafımın yanlış anlaşılabilceğini fark ettim. "Ailemle birlikte kamp yapmaya gittiğim zamanları kastediyorum," dedim. "Cornwall'da sekiz yaşındaki bir çocuğa göre Enid Blyton romanından fırlamış gibi olan bir yere gıderdik. Şırıldayan dereler, yağmur yağacağını hissedince oturan inekler, çadırı sabitlemek için bulmak zorunda olduğumuz kayalar, perilerle dost olan sıvrısinekler..."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Çocukken çok fazla kitap okur ve hikâye yazardım," dedim özür diler gibi.

"Bu hiçbir şey," dedi benimle rekabet eder gibi. "Küçükken, kocaman pterodaktillerle ve tüylü mamutlarla savaşırdım..."

"Ah, demek sen de bir kitap kurduydun," dedim.

"Dokuz yaşındaydım, ne diyebilirim ki?" dedi kendini savunurcasına.

İkimiz de güldük. "Görünüşe bakılırsa, ikimizin de hayal gücü aşırı çalışıyormuş," dedim. "Bazen yine o yaşta olmak istiyorum, o zaman hayat çok daha basitti. Ama şimdi gürültülü bir dere, pis inekler, rahatsızlık veren kayalar ve ısıırıp duran sineklerin olduğu bir arazide uyumam için bana para vermeleri lazım!"

"O hâlde, bu eski kanepeler tuhaf biçimde çekici geliyor olmalı?" dedi. Gülümsedim.

Odaya geri dönüp aceleyle bir çarşaf açan Pammie, "Siz iki kumru nereye gideceksiniz bakayım?" diye sordu.

"Emily çok hoş," dedi James, "ama o kardeşimin kız arkadaşı, o yüzden ne ima ettiğinden ve bunun benim hakkımda nasıl bir izlenim yarattığından emin değilim." İçtenlikle güldü.

"Ah, aman Tanrım," diye çığlık attı Pammie. "Senin Adam olduğunu sandım!" Bana doğru döndü. "Birbirlerine çok benziyorlar, hep benziyorlardı. Bir elmanın iki yarısı gibi."

Gülümsememi korudum.

"Yolun bir buçuk iki kilometre ötesinde güzel bir bar var," dedi. "Doğru hatırlıyorsam, orada birkaç odaları da var. Noel ertesi olduğu için muhtemelen hepsi doludur ama sormaya değer, ne de olsa..."

"Hazır mısın?" diye seslendi Adam şapkası ve eldivenleri elinde merdivenlerden inerken.

O kadar şaşırdım ki, hemen karşılık veremedim, o yüzden Pammi benim yerime yanıt verdi. Bu konuda çok iyi görünüyordu.

"Evet, burada. Siz gidip biraz hava alın. Döndüğünüzde çay demlenmiş olur."

Atkımı sıkıca boynuma dolayıp aklımdan geçen kelimeleri söylememek için ağzımı örttüm.

"Bunun için üzgünüm," dedi Adam, elimi tuttu ve birlikte loş yolda ilerlemeye başladık.

Büyük bir rahatlama hissettim. Demek ki, aklımı kaçırmıyordum. O da fark etmişti.

"Bunun ideal olmadığını biliyorum ama burası *onun* evi," diye devam etti.

Yolun ortasında durup ona döndüm. "Bunun için mi özür diliyorsun?" diye sordum.

"Ne? Bunun can sıkıcı olduğunu biliyorum ama sadece bir gece için, ayrıca yarın erkenden kalkıp gidebiliriz. Seni evime götürmek istiyorum." Bana doğru yaklaştı, dudakları dudaklarına değdi ama kaskatı kesilip kafamı çevirdim.

"Senin neyin var?" dedi, anında değişen bir ses tonuyla.

"Anlamıyorsun, değil mi?" dedim umduğumdan daha yüksek bir sesle. "Kesinlikle görmüyorsun."

"Neden bahsediyorsun? Neyi görmüyorum?"

Dilimi damağımda şaklattım, neredeyse gülecektim. "Küçük, rahat dünyanda dolaşıp duruyor ve hiçbir şeyin canını sıkmasına izin vermiyorsun ama bil bakalım ne diyeceğim? Hayat, sandığın gibi değil. Ve sen kafanı küçük bir deliğe sokmuş bütün gü-rültüye kulaklarını tıkarken, ben burada mücadele veriyorum."

"Sen ciddi misin?" diye sordu, eve doğru dönmek üzereydi.

"Burada ne olduğunu görmüyor musun?" diye haykırdım. "Onun ne yapmaya çalıştığını?"

“Kim ne yapmaya çalışıyor?”

“Annene biraz çay içebileceğimi söyledim ama o beni kocaman bir Noel yemeği yemeye zorladı, ayrıca ona geceyi burada geçireceğimi söyledim ve bana sorun olmayacağını söyledi. Bilsedim, asla gelmezdim...”

“Biliyor musun?” derken burun delikleri hafifçe genişledi. “Bizim evimizde çay, akşam yemeği anlamına gelir. Ayrıca, benimle kalmana izin verdiğinden emin misin? Çünkü daha önce sadece bir kıza izin verdi ve iki senedir birlikteydik. Ne zamandır birlikteyiz? İki ay mı oldu?”

Sözleri göğsüme fiziksel bir darbe gibi indi. “Aslına bakarsan, üç aydır,” diye çıkıştım.

Bıkkınlıkla kollarını havaya kaldırdı ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Kalıp kalmayacağımı *sormuş* muydu? Ona kalacağımı *söylemiş* miydim? Ona bir otelde kalacağımı söylemediğime emindim ama bunu kastettiğimi düşünmüş olabilir miydi? Artık doğru düzgün düşünemiyordum.

Adam benden uzaklaşmaya devam ediyordu, zihnimde o anı ileri sarınca, Pammie’nin evine daldığını ve yirmi saniye sonra peşinden içeri girdiğimi gördüm. Bunun olmasına izin veremezdim.

O anda ağlamaya başladım, bıkkınlıktan gözyaşı döküyordum. Tanrım, neler diyordum? Ne yapıyordum? Savunmasız yaşlı bir kadını bir tür anne canavara dönüştürmüştüm. Bu çılgınlıktı. *Aklımı* kaçırmış olmalıydım.

“Özür dilerim,” dedim, durup bana doğru döndü ve yolun ortasında berbat bir hâlde sızlandığım yere yürüdü.

“Sorun ne, Em?” Kolunu etrafıma dolayıp beni kendisine doğru çekti. Göğsüm yükselip alçalırken, nefesinin sıcaklığını tepemde hissedebiliyordum.

“Bir şey yok. İyiyim,” dedim isteksizce. “Bunun nereden çıktığını bilmiyorum.”

"İşe geri dönmek seni endişelendiriyor mu?" diye sordu nazikçe.

Kafamı salladım. "Evet, sanırım strese gırdım," diye yalan söyledim.

Ona, beni asıl üzen şeyin ne olduğunu söylemek istiyordum. Aramızda hiçbir şeyin gizli kalmasını istemiyordum ama ne diyebilirdim ki? Ona 'Annenin kin güden bir sürtük olma ihtimali var' mı diyecektim? Kulağa gülünç geliyordu, ayrıca bu teorimi destekleyecek ne tür bir kanıtım vardı? Seçici hafızası ve insanları aşırı yedirme eğilimi mi? Hayır, annesi hakkındaki görüşlerimi, dengesiz olduğunu düşündüğümü şimdilik dile getiremezdim.

Sırf sakinleşmek ve tuhaf davranışlarını yeniden değerlendirmek için, bir süre Pammie'nin karşısına çıkmamaya karar verdim. Yalnızca oğluna sahip çıkmaya çalışan bir anneyle karşı karşıya olduğuma emindim. Bu düşünce yapısını korursam, anlamaya başlayabilirdim. Ama Noel'den üç hafta sonra, doğum günümünden iki gün önce ikimizi kutlamaya götürüp götüremeyeceğini sormak için Adam'ı aradı.

Bundan kurtulmak için her yolu denedim ama mazeretlerim tükenmeye başlıyordu. "Pippa ve Seb'le bir şeyler ayarlamalıyım," dedim Adam'a. "Ve ofistekiler beni yemeğe götürmek istediklerini söylediler."

"Onlarla istediğin zaman çıkabilirsin," dedi Adam sert bir biçimde. "Annem bize yemek ısmarlamak istiyor."

"Yemek ısmarlamak", kendi kasabası Sevenoaks'ta, kendi seçtiği bir restorana gitmek anlamına geliyordu. O yüzden, *doğum günüm* olmasına rağmen, bazı şeyleri hâlâ onun tercihlerine göre yapmak zorundaydık.

"Ah, Emily, seni görmek çok güzel," dedi yirmi dakikayı aşkın bir süredir onu beklediğimiz masaya ulaşınca. Beni tepeden tırnağa süzüyormuş gibi, gözlerini üzerimde gezdirdi. "İyi...görünüyorsun."

Aperitiflerimizi yerken çok sevimli ve neşeliydi ama sonra Adam'ın bana doğum günümde ne aldığını sordu. Masanın di-

ğer tarafından ona baktım ve söylememe izin veriyormuş gibi kafasını sallayarak karşılık verdi.

"Beni İskoçya'ya götüreceksin," dedim heyecanla. İfadesinin şaşkınlık ve hoşnutsuzluk arasında gidip gelmesini izledim. Ağzı "O" şeklini aldı ama çıt çıkarmadı.

"Yıllardır oraya gitmedim," dedi Adam.

"Ve ben hiç gitmedim," diye araya girdim.

"Pekâlâ...ne zaman gidiyorsunuz?" diye kekeledi.

"Yarın!" dedik ikimiz de aynı anda heyecanla.

Biri onu itmiş ve sandalyesine yığılmış gibi görünüyordu, nefesi kesildi.

"Sen iyi misin, anne?" diye sordu Adam. "Hayalet görmüş gibisin."

Pammie silkelendi, konuşabilecek gücü kendinde bulması birkaç saniye sürdü. "Peki, nerede kalacaksınız?" diye sordu en sonunda.

"Birkaç geceliğine çok hoş bir otelde yer ayırttım," dedi Adam. "Linda Teyzem onda kalabileceğimizi söyledi ama ona yük olmak istemedim."

Gülünç bir şekilde zafer kazanmış gibi hissediyordum. "Linda Teyze *onda* kalabileceğimizi söyledi," diye ahenkli bir sesle içimden tekrarlardım. "İşte bu kadar." Çocukça davrandığım için kendime kızdım.

"Ah, çok şaşırdım," dedi Pammie. "Hiçbir fikrim yoktu."

Neden bu konuda fikri olması gerektiğini düşündüğünü merak ettim.

"Linda öğle yemeğinde bizi ağırlayacağını söyledi," dedi Adam. "Fraser ve Ewan da gelecekler. Emily'nin hepsiyle tanışmasını istiyorum."

"Tanrım, işte *bu* bir sürpriz," dedi Pammie Adam'ın eline hafifçe vurarak. "Bu çok hoş, gerçekten çok hoş."

Ana yemeğin gelmesini beklerken, sohbet resmileşti. Levreğimi eski bir dost gibi karşıladım, dikkatimi verebileceğim bir

ney olmasına sevindim. Adam tuvalete gitmek için iznimizi istediğinde, onunla birlikte oraya koşmak istedim.

"İlişkiniz oldukça hızlı ilerliyor, öyleyse?" dedi Pammlie erkekler tuvaletinin kapısının kapanmasını bile beklemeden.

"Hımm," Gergin bir biçimde gülümsedim.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu, soda ve beyaz şarap karışımı içeceğinden bir yudum almak için dudaklarını büzerek.

"Dört aydır."

"Tanrım, bu çok kısa bir süre," dedi, yüzünden eksik olmayan bir gülümsemeyle.

"Önemli olan ne kadar sürenin geçtiği değildir, öyle değil mi?" Sesimin sakın çıkmasına özen göstererek sordum. "Nasıl hissettiğindir."

"Bu doğru," dedi yavaşça başını sallayarak. "Ve Adam'ın doğru kişi olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Umarım öyledir." Ona gerekenden daha uzun bir cevap vermek istemedim.

"Onun da aynı şekilde hissettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu saf bir çocukla uğraşıyormuş gibi yüzünde solgun bir ifadeyle.

"Umarım öyle hissediyordur. Birlikte yaşıyor sayılırız, o yüzden evet..." Bilerek cümlemi tamamlamadım, neredeyse başka bir şey söylemesini istiyordum ama bunu duymak istemediğimi biliyordum.

"Biraz mesafeli davranırsan akıllılık edersen," dedi. "Kendi alanı olmasından hoşlanır, eğer üzerine çok düşersen, senden koşarak uzaklaşmasına neden olursun."

"Bir şey mi söyledi?" Kendime engel olamadım. Dudaklarına küstah bir gülümseme yayıldı ve anında dilimi düğümleyebilmeyi diledim.

"Şundan bundan bahsetti," dedi umursamazca, bu meseleyi burada bırakmayacağımı çok iyi biliyordu.

"Ne gibi?" diye sordum. "Nasıl şundan bundan?"

"Ah bilirsin, her zamanki şeyler. Ne kadar bunaldığımın, Her dışarı çıkmak istediğinde sana hesap vermek zorunda olduğundan."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Ona böyle mi hissettiriyordum? *Saçmalama*, diye kendimi azarladım. *Bizim eşit bir ilişkimiz var. Biz böyle değiliz. Bunun bizimle ilgisi yok.* Ama sonra, geçen perşembe gecesi geç geldiği için ona söylendiğimi hatırladım. Ve pazar günü ona, spor salonunda ne kadar kalacağını sormuştum. Gerçekten böyle biri miydim? Sorgulanmaktan annesine anlatacak kadar bıkmış mıydı?

Beynimde birçok şey dolaşırken ona baktım ve bir kez daha ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim. Yoksa her şeyi yanlış mı anlamıştım? Yine mi?

Adam'ın bize doğru yürüdüğünü hissedince, sırtıp elini elimin üzerine koydu.

"Endişelenecek bir şey olmadığına eminim," dedi neşeyle, sesi şeker kadar tatlıydı, son derece masum görünüyordu.

"O yalnız ve canı sıkılan, kaçık bir yaşlı kadın öyleyse?" diye sordu Pippa, yemekten sonra Adam beni eve bırakınca. Onda kalmamı istemişti ama Pammie beni zihinsel olarak tükettiği için eve gitmek istedim.

Kafamı iki yana sallayıp omuzlarımı silktim.

"Yoksa bundan daha mı hain?" Pippa en şeytani ses tonuyla devam etti. "Bir tür oyun mu oynuyor?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Bazen sadece aptalca oyunlar oynadığını düşünüyorum ama bazen kötü niyetli, kıskanç bir psikopat olduğuna ikna olana kadar bir şey içimi kemiriyor."

"Vay canına, bekle bir dakika, burada biraz duralım," dedi Pippa ellerini kaldırarak. "O altmış üç yaşında, değil mi?"

"Evet, ne olmuş?"

"Aklıma psikozlu çok fazla altmışlık gelmiyor, hepsi bu."

kıtmıdan gülmek geldi. Yüksek sesle dile getirilince, her şey kulağa gülünç geliyordu ve bir dahaki sefere beni etkilemesine izin verdiğimde, bunu hatırlamak için aklımın bir köşesine not aldım.

Mesajda şöyle yazıyordu: Elbette. Seni görmek güzel olur, oğlum. Saat kaçta burada olursun? Umarım sevinçten tepinmiyordur. Son zamanlarda bu çok sık oluyor. Öptüm, annen.

Ne? Mesajı tekrar okudum. Pammie neden bahsediyordu? Mesaj geçmişime göz gezdirdim. Ona en son bir hafta önce, doğum günü yemeğimden sonra isteksizce "Teşekkür ederim," yazan bir mesaj göndermiştim.

Mesajını tekrar okudum. *Umarım sevinçten tepinmiyordur.* Herhâlde benden bahsediyor olamazdı. Bu mesajı James'e göndermek istemiş olmalıydı. Küçük oğlu, pek umursamadığı kız arkadaşıyla barışmıştı. Bunu açıklamak zor olacaktı. Zavallı kız. Görünüşe bakılırsa, başı benden daha büyük bir beladaydı.

Dušta suyun akıp akmadığını dinledikten sonra yatağın diğer tarafına uzanıp Adam'ın cep telefonunu aldım. Hızla mesajlarına göz attım. Yirmi dakika önce gönderilen bir mesajda şöyle yazıyordu: Merhaba anne, Emily bu hafta sonu bir iş konferansına gidecek, o yüzden gelip seni görmeyi düşünüyordum. Cumartesi senin için uygun mu? Öptüm.

Başımdan aşağı kaynar sular aktı. Kadın *beni* kastediyordu. Yanıtını Adam yerine bana göndermişti. Bıkkınlıkla haykırmak için kendimi tutup yumruklarımı sıktım ve kendimi yatağa atıp yastıkları yumruklama isteğime karşı koydum. Banyo kapısının tokmağı dönünce, Adam'ın telefonunu neredeyse yatağın diğer tarafına attım.

"Hey, ne var ne yok?" dedi, beline doladığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Gözlerimdeki suçluluk duygusunu ya da kımde fokurdayan öfkeyi görüp göremediğini bilmiyordum.

"Hiçbir şey," dedim gergin bir şekilde ve dönüp gardırobu açtım. Artık vaktimin büyük bir bölümünü burada geçirdiğim için, giysilerimin çoğu onun evindeydi. Pippa'yla paylaştığım evin kirasını hâlâ ödüyordum ama haftada iki geceyi bile orada geçirmiyordum, o nedenle Adam ve ben bir süredir seçeneklerimizi gözden geçiriyorduk.

"Kalıcı olarak buraya taşınıp kendi evinden vazgeçmek istemez misin?" diye sordu önceki gece yatakta uzanırken.

Konuşurken heyecanımı belli etmemeye çalıştım. "Şu anda yaptığımız şey hiç mantıklı görünmüyor, değil mi?" Elimden geldiğince umursamaz bir şekilde söyledim ama sesimdeki belli belirsiz histerik iniş çıkışı duyabiliyordum.

Kafasını iki yana salladı.

"Ama kalıcı olarak burada yaşamak istediğimi sanmıyorum." Burnumu buruştururken, dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Ne? Sokak satıcılarının sabahın beşinde seni uyandırmalarından hoşlanmıyor musun?" Gülümsedi. "Cumartesi sabahı en olmadık saatlerde bağırış çağırışlardan? Senin neyin var böyle?"

Şakayla karışık bir şekilde koluna hafifçe vurdum.

"İki evi de boş verip birlikte bir yere mi taşınmak istiyorsun?"

Gülümsedim ve sevişerek anlaşmayı sonlandırdık.

O sabaha heyecanla uyandık ve Blackheath'deki emlakçıları dolaşmaya çıkmak için hazırlanmaya başladık, gerçi kiralık ev arayacaktık ama günün birinde SE3'te yaşayacağım kimin aklına gelirdi? Annesinin mesajı telefonuma gelene kadar içim içime sığmıyordu ama şimdi sanki elini içime sokmuş ve beni aşağı çekiyormuş gibi göğsümde rahatsızlık verici bir sıkışma vardı.

Elbette Adam'a sorunun ne olduğunu söyleyebilir, ona mesajı okutabilir, annesinin ne kadar kırıncı olabildiğini gösterebilirdim. Ama dürüst olacağına güvenmek zorundaydım. Mesajı

aslında ona göndermek istediğini ve benim hakkımda olduğum kabul etmesi gerekecekti. Bunu yapacağını sanmıyordum. Hiç şüphesiz, "Ah annemi bilirsın, bununla önemli bir şey kastedilmiş olamaz," diyip geçiştirecekti. Ama mesele bununla bir şey kastedip etmemesi değildi. Beni üzecek bir şey yaptığına göre, annesinin tarafını tutması yerine yanımda olup beni desteklemesini beklerdim.

Ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse, haftanın başında İskoçya'dayken söylediği bir-iki sözden sonra Adam'ın önceliğinin kim olduğu konusunda şimdiden şüphelerim vardı.

"Düğün çanlarını yakında duyacak mıyız?" diye takılmıştı tatlı Linda hoş İskoç aksanıyla. Ona seve seve bu ismi taktım çünkü o gerçekten...tatlıydı. Aile benzerliğini, küçük sivri burnunu ve ince dudaklarını görmemeye çalıştım. Linda galip gelmişti çünkü onun gözlerinde sıcaklık varken, Pammie'nin gözlerinde bundan eser yoktu.

"Orada dur bakalım," dedi Adam gülerek. "Daha yeni tanıştık."

Onunla birlikte gülümsedim ama ilişkimizden bu kadar umursamazca bahsetmesine biraz kırıldım.

"Evet ama doğru an geldiğinde, bunu hissedersin, değil mi?" diye sordu göz kırparak.

"Bakalım," dedi Adam elimi tutarak.

"Ne yapmayı düşünürsünüz?" diye ısrar etti. "Kocaman geleneksel bir düğün mü?"

"Eğer evlenirsem," dedim "eğer" kelimesini gülerek vurgularken, "sevdiklerimle birlikte sıcak bir yere gidip bir kumsal düğünü yapmak isterim."

"Ah, bir düşünsene," diye haykırdı Linda. "Ne harika bir fikir!"

"Bunu yapamayız," dedi Adam yüksek sesle, bana sanki aklımlı kaçırmışım gibi bakarak. "Ailelerimiz çılgına döner."

"Benim ailem için sakıncası olmaz," dedim.

"Bizim için de sorun olmaz," diye araya girdi Linda. "Siz ne isterseniz onu yapın."

"Annem bundan hoşlanmaz," dedi Adam. "Bütün ailenin kabul edilmesi için burada büyük bir düğün yapmamızı ister."

"Bu sizin gününüz," dedi Linda. "Başkalarını ilgilendirmez."

"Gretna Green'e gidebilirsiniz," diye görüşünü belirtti Adam'ın kuzeni Ewan. "Yolun biraz ilerisinde ve şahit de gerekmez."

Hepimiz güldük ama kahkahaların arasında Adam'ın, "Bundan asla yakamı kurtaramam!" dediğini duydum.

O yüzden, nerede durduğumu biliyordum ve bunca zamandır onun gözünde hep ikinciydim ve kavga çıkarırken dikkatli davranıyordum. Günün olduğu gibi, olabileceği gibi tadını çıkarmak istiyordum. Eskiden gördüğüm diğer çiftler gibi, Blackheath Kasabası'nda dolaşmak istiyordum. İçeri girip nasıl bir yer aradığımızı söylemeden önce heyecanla emlakçıların vitrinlerine bakmak istiyordum. Evet, ikinci bir yatak odasının kullanışlı olacağına karar verdik. Evet, konumdan ödün vermek zorunda olmasaydık, küçük bir bahçe büyük bir artı puan olurdu. Hayır, evcil hayvanımız yok. Bir önceki gece, yaptığımız şey aptalca gelene kadar küçük çocuklar gibi listemizi gözden geçirdik. Hayır, penceresiz bir yarı bodrum katı düşünmüyoruz. Evet, ikimizin maaşının toplamından daha az olma ihtimali varsa, evin kırlara bakmasını isteriz.

Harika bir gün olabilirdi, peki ona annesinin ne yaptığını ve bana nasıl hissettirdiğini söylemeli miydim? Yoksa sessiz mi kalmalıydım? Gerçekten seçeneğim var mıydı?

Adam arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı ve havlusunun yere düşmesine izin verdi. Ne aradığımı unuttum. Raf-

İskoçya'nın güneyinde, İngiltere sınırına çok yakın bir yerleşim bölgesi. İskoç ve İngiliz evlilik kanunları arasındaki farklılıklardan kaynaklanan sınır ötesine kaçarak yapılan evlilikler ve asırlar öncesine uzanan romantik düğün gelenekleri sebebiyle Dünya'nın en popüler evlenme noktalarından biri olmuştur. (ç.n.)

lardan çektiğim gömlekleri ve bluzları bile gözüm görmüyordu. Hiçbir parçanın ne olduğunu farkında değildim, her şey renk katmanlarından ibaretti, göz gezdirdiğim her askıyla birlikte öfkem artıyordu.

“Bir sorun olmadığına emin mısın?” dedi boynuma sokulurken.

Bir şey söyle. Sakın bunu berbat etme. Bir şey söyle. Sakın bunu berbat etme. Bu konuşma rahatlıkla her yöne gidebilir.

“Hayır, gerçekten,” dedim ve arkamı dönüp öpücüğüne karşılık verdim. “İşi düşünüyordum. Çok fazla şey oluyor.”

“Seni rahatlatacak bir şeyim var,” diye mırıldandı. “O örümcek ağlarını temizleyecek bir şey.” Kafasını indirip sutyenimin ince dantelini çekmesini ve dilini göğüs ucunun etrafında gezdirmesini izledim.

Parmakları aşağı inip iç çamaşırımı kenara çekerken, içimdeki öfkenin kaybolduğunu hissedebiliyordum.

Gönülsüzce onu itmeye çalıştım. “Olmaz. Yapmamız gereken işler var.”

“Hepsi için yeterince vaktimiz var. Öncelikle, seni endişelerinden ve stresinden kurtarıp kurtaramayacağımıza bakalım.”

Onu durdurmaya çalışmak anlamsızdı. İkimiz de denemeye bile çalışmayacağımı biliyorduk. Ona, onun bana olduğu kadar ihtiyacım vardı, hatta bazen daha fazla. Adam’la tanışmadan önce seksin abartıldığını düşünüyordum. Elbette hoşuma gidiyordu ama haftada beş kez seks yapmıyorsak ya da bu zamanların en az ikisinde avizelerden sallanmıyorsak, bir sorunumuz olduğunu belirten kadın dergilerindeki makaleler kafamı karıştırıyordu.

En cüretkâr olduğum Tom’la bile, seksi gerçekten anlamıyordum. Haftada iki kez sevişirdik, doyuma ulaşana kadar üstte olurdu ve sonra beni farklı şekillerde tatmin ederdi. Seks seksti ve benim için mahsuru yoktu. Ama Adam’la tamamen farklıydı. Nihayet herkesin göklere çıkardığı şeyin ne olduğunu anlamış-

um. Ben tanıyordu ve ben de onu tanıyordum. Biz harika bir çifttik. Günler geçmeden birlimiz, diğerine ihtiyaç duyuyordu. Gücü ruh hâlimizi değiştiriyordu. Seka, bir ilişkinin en önemsiz kısmından öncelik listesinin en tepesine fırlamıştı.

Başını iyice aşağı indirirken inledim, nefesim kesildi.

Pammie'nin dehşete kapılmış ifadesi gözümün önüne geldi ve bu görüntünün kaybolmasını diledim. *Sana daha sonra dönerim*, diye içimden geçirdim Adam'ın dilini hissederken. *Önce, oğlunla sevişeceğim*. Adam'ın bile üstün gelemeyeceği, sapkın bir tatmin hissettim.

Birbirimize dolanmış bir hâlde, derin ve yavaşça nefes alırken, telefonuna bir mesaj geldi. Benden ayrıldı ve diğer tarafa dönüp komodine uzandı.

Pammie'nin aynı mesajı ona gönderip göndermediğini merak ettiğim için, "Peşindeki kim?" diye gelişigüzel biçimde sordum.

"İşten Pete... ve annem."

"Ah, annen iyi mi?" İlgilenmiş gibi yaptım.

"Evet, her şey yolunda. Önümüzdeki hafta müsait olup olmadığını soruyordum. Sen konferanstayken onunla ilgilenmeyi düşünüyorum."

"İyi fikir. Kabul etti mi?" Şansımı zorladım.

Ben beklerken cevabını yazdı. "Evet, hallettim."

Annesinin gönderdiği mesajı benimle paylaşmasını isterdim, böylece ona gülüp aptal, yaşlı sürtük diyebilirdik ama bunu yapmadı.

"Cumartesi gidip onu göreceğim," dedi. Lanet olsun, Adam. Neden dürüst olamıyorsun?

Cep telefonuma mesaj geldiğinde işteydim.

Sen aklını mı kaçırdın?

Numarayı tanıımıyordum, o yüzden telefonu erişemeyeceğim, beni kışkırtamayacağı bir yer olan çantama attım. Ama onu sadece birkaç dakikalığına bırakabildim. Böyle bir mesajı nasıl görmezden gelebilirdim?

Anlayamadım? diye karşılık verdim.

Zoru seven biri misin? diyen bir yanıt geldi.

Biraz endişelenmeye başladım. Ya bu insanı çok iyi tanıyorum ya da bu bir S&M zindanından gelen tehlikeli bir teklifti.

Zoru sevdiğimi sanmıyorum, yanlış kişiyle mesajlaşıyor olmalısın, diye yazdım.

Çatlak ailemi görmenin işinden vakit ayırmana degeceğini düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın.

Sandalyeme yaslanıp bir süre düşündükten sonra, yüzümde bir gülümseme belirdi. Bu, ondan başkası olamazdı.

James?

Eh evet...başka kim olabilir?

Ben: Merhaba, nasılsın?

J: İyiyim. Taşralılarla geçirdiğin birkaç gün nasıldı?

Kahkaha atınca, karşı masada oturan iş arkadaşım Tess gülümseyip kaşlarını kaldırdı.

Ben: Güzeldil Yerde olsam kusur bulmazdım, şaşırtıcı derecede benziyorsunuz.

J: Öyle mi? Nasıl olur?

**Ben: Fraser ve Ewan, sen ve Adam gibiler. Armut dibine dö-
ğermiş.**

J: Ah, bu biraz tuhaf çünkü ikisi de evlat edinildiler.

Ben: Aman Tanrım, özür dilerim, bilmiyordum.

**J: Birbirlerine benzediklerini söylemedin, değil mi? Bu konu-
da çok hassaslar.**

Beynimi kurcalayarak böyle bir yorum yapıp yapmadığımı
hatırlamaya çalıştım. Bu tam da kendimden bekleyebileceğim
türden bir söz olurdu, havadan sudan konuşmanın bir yoluydu.

**Ben: Umarım söylememişimdir. Kendimi gerçekten kötü his-
sediyorum.**

**J: Söylemiş olsaydın, hatırlardın çünkü Fraser seni bunu söy-
lediğine pişman ederdi. O çok asabidir.**

Hiçbir şey söylemediğimi farz etmek zorundaydım ama bu
bana kendimi iyi hissettirmedi.

**J: Orada mısın? diye sordu James birkaç dakika sessiz ka-
lınca.**

Ben: Evet.

**J: Linda Teyzemin erkek kardeşiyle evli olması hakkında bir
şey söylemedin, değil mi?**

Ne? Küçük pislik.

Ben: Ah çok komik!

J: Bir an için seni kandırdım, değil mi?

**Ben: Hayır! Ailenin o tarafının nasıl bu kadar iyi olduğunu
anlayamıyorum! Onları daha sık ziyaret etmelisin. Çok şey öğ-
renebilirsin!**

**J: Yapamam. Thames Nehri'nin kuzeyine her çıktığımda bur-
num kanıyor.**

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapattım.

J: Adam'ın partisine hazır mısın? Elbiseni aldın mı?

Ben: Evet. Ya sen?

J: Ha ha... Benimki kırmızı, bilmen için söylüyorum. İkimiz de aynı renk giymeyelim.

Ben: Saçını tepede mi toplayacaksın, yoksa açık mı bırakacaksın?

J: Ah kesinlikle toplayacağım. Son zamanlarda kafada toplamak moda.

Ben: Kafada toplamak değil, tepede toplamak!

J: Aynı şey.

Ben: Chloe de gelecek mi? Bunu neden sorduğumu bilmiyordum ve hemen mesajı geri almak istedim ama çok geçti.

J: Evet, orada olacak. Sanırım mavi giyecek, o yüzden sorun olacağını sanmıyorum.

Sohbetin havası değişti ve birden kendimi her şeyin eski hâline dönmesini isteyen, huysuz bir çocuk gibi hissettim.

Harika, yazdım. Onunla mutlaka görüşeceğim.

Kız arkadaşından bahsetmem ikimizin de keyfini kaçırdı, göz kırpan ve öpücük gönderen bir emojiyle geri dönüş yaptı.

Karşılık vermedim.

“İyi ki doğdun sevgili Adam, mutlu yıllar sana!” Koro alkışlamaya başladı ve ragbi kulübünde “konuşma yap, konuşma yap” tezahüratları yankılandı.

Adam ellerini havaya kaldırdı ve dans pistindeki mikrofona doğru yürüdü. “Pekâlâ, pekâlâ. Hişş, sakın olun. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

“Başla artık,” diye bağırdı Adam’ın en yakın arkadaşı ve destekçisi Mike. “Lanet olsun, adam sahada koştuğu gibi konuşuyor... Yavaaaaaaş yavaş.”

Bütün ragbiciler, mağara ateşinin etrafındaki ilkel insanlar gibi bağrışıp birbirlerinin sırtlarına vurdular.

Onlarla birlikte gülümsedim ama oradaki diğer kız arkadaşların acısını paylaşıyordum, çünkü hepimiz gecenin ilerleyen saatlerinde, istisnasız bir şekilde erkek arkadaşlarımızın iç çamaşırları ayak bileklerinin etrafında toplanmış hâlde biralarını yudumlayıp “Swing Low, Sweet Chariot” şarkısını söyleyeceklerini biliyorduk. Kulübe sadece üç kez gelmiştim ama Adam her defasında teşhircilik yapmıştı. Mike’ın kız arkadaşı Amy’ye baktım ve ikimiz de gözlerimizi devirdik. Onunla daha önce bir-iki kez karşılaşmıştım ama onu hiç bu kadar süslü görmemiştim. Abartılı bir hareketle, uzun kahverengi saçlarını omuzlarının üzerinden arkasına atarak siyah elbisesinin dar üçgenlerinden taşan göğüslerini açığa çıkardı. Elbiseyi yerinde tutmak için çabalayan ince askılarını süzdüm ve kopup bütün mal varlığının

ortaya saçılmasını mı, yoksa ortamdaki bütün erkeklerin kalp krizi geçirmemeleri için sabit kalmalarını mı istediğime karar veremedim.

“Annemi sıcak bastı,” diye kulağıma fısıldayan Pippa kıskanç düşüncelerimi böldü. “Pencerelerden birini açabilir miyim?”

Odanın en karanlık köşesinde, çekici erkek arkadaşımın hükmettiği masaya baktım. Bir araya toplanmışlardı ve gürültücü kalabalıktan uzakta, çok mutlu görünüyorlardı. Babam yarım litrelik bir bardakta acı birasını yudumluyordu, ona bunun ikinci ve son birası olduğunu hatırlatan annem bu sırada içinde bir şişe Prosecco olan gümüş buz kovanının yanında korumacı bir şekilde oturuyordu.

“Nihayet tanışmamızın şerefine,” demişti Adam ona şişeyi sunarken, şıklığı kir pas içindeki çevresiyle çelişiyordu.

Onu gözlemledim, çok rahattı ve onları tanıştırmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Bir şey ayarlamaya çalıştığımız ilk üç seferin ikisinde, Adam işten çağırılmıştı ve üçüncüsünde ise annesini yatıştırmak zorunda kalmıştı.

Blackheath'deki Côte Brasserie'de oturmuş beklerken beni aradığında, “Em, benim,” dedi nefes nefese. Annem ve babam çoktan yola çıkmışlardı.

“Merhaba,” diyip gülümsedim. “Neredesin?”

“Özür dilerim, bebeğim, gelebileceğimi sanmıyorum.”

Şaka yaptığını sandım. Ebeveynlerimle tanışmasını ne kadar istediğimi biliyordu. Oyun oynadığına emindim ama yine de midem altüst oldu.

“Annem çok gergin.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim, sesimden öfkemi belli etmemek için büyük bir çaba harcarken dişlerimi sıkarak gülümsemeye devam ettim.

“Evet, ben de üzgünüm.”

“Annenin gergin olduğunu söylerken ne demek istedin?” İçerlemem yan masadaki çiftin irkilmesine neden oldu, önce bana ve sonra kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar.

"Belediye meclisinden gelen mektup yüzünden canı sıkılmış."

Önceki geceki konuşma zihnimde yankılandı. Adam'ın telefonda Pamme'ye planlarımızdan bahsettiği konuşma.

"Şaka yapıyor olmalısın?" diye tısladım.

"Ee, hayır. Bu tavrından vazgeçersen iyi olur," dedi.

Sesimi alçalttım. "Belediye meclisinin gönderdiği lanet olası mektupla yarın ilgilenabilirsin. Bu gece, sana burada ihtiyacım var."

"Şu anda Sevenoaks'a girmek üzereyim," dedi. "Erken dönebilirsem, oraya gelirim."

Telefonu yüzüne kapattım. Çoktan orada mıydı? Burada onu beklerken, nasıl annesine giderdi? Onu *bekliyorduk*?

Ve şimdi, bir ay sonra, kolunu anneme dolayan erkek arkadaşına bakarken, çekiciliğin vücut bulmuş hâli olduğunu düşündüm.

"Ondan hoşlandım," dedi annem hayranlıkla, yanakları kızardı. "Ne hoş bir centilmen!"

"Öyle değil mi?" dedim coşkuyla. "Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ah, ona kesinlikle iyi bak."

Annemi memnun etmek oldukça kolaydır, potansiyel taliplerinin asıl kalbini kazanmaları gereken kişi, babamdır.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum ona Adam yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Kendini kanıtlaması için çok uğraşması gerekecek," dedi kaba.

Babamın yanındaki yerinden, "Ona bayıldı," dedi Seb alaycı bir şekilde.

Şu anda karşımda duran Pippa'ya baktım. "Annem iyi mi?" diye sordum. Masalarının arkasındaki pencerelerin buğulandığını ve terlediğini görebiliyordum.

"Evet." Kafamı salladım. "Her zamanki sıcak baskımlardan biri ama dışarı çok soğuk olduğu için pencereyi açmaktan çekiniyor."

Henüz Mart gelmemişti ve ilklere işleyen bir soğuk vardı. "Biri mutlaka şikâyet edecek," dedim. "Ama katlanmak zorundalar."

Pippa başını salladı. "Sorun değil. Bu arada, sağ omzumun üzerindeki çocuk kim? Pembe gömleli?"

Söylediği noktaya göz gezdirirken, sebebini bilmesem de, yüreğim ağzıma geldi. "Ah, o Adam'ın kardeşi James," dedim hissettiğimden daha umursamaz biçimde.

"Aman Tanrım. Çok sevimli görünüyor," dedi.

Gülümsedim. "Korkarım, sahibi var."

"Ah, olamaz. Kim?"

İkna edici bir şekilde ortalıkta mavi elbiseli bir kız aradım ama orada olmadığından oldukça emindim. Onu daha önce de bulmaya çalışmışım. O yüzden ya gelmemişti ya da farklı bir renk giymişti.

Çocuklar yine gürültü yapmaya başladılar ve içlerinden birinin, kafa dengi teşhircilere penisini göstermesi an meselesiydi.

Durumu kurtaran tek şey, Prenses Pammie'nin konuklar arasında olmasıydı, kısmen de olsa sapla samanı birbirinden ayırıyordu. Ama seçme şansım olsaydı, Adam'ın annesinden ziyade, olmaları gerekenden daha gururlu sahipleri tarafından teşhir edilen, on altı yumuşak penis görmeyi tercih ederdim. Bunu itiraf etmenin beni üzmesi gerekirdi ama oldukça komik buldum. Düşünmek bile gülümsememe neden oluyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beni sinir etmesine izin vermeyecektim.

"Bir dakika," diye bağırdı Pammie ahşap zeminde Adam'a doğru ilerlerken. Uzun, dar eteği bacak hareketlerini kısıtlıyor ve üst kısmının vücudunun geri kalanından daha hızlı hareket ediyor gibi görünmesine neden oluyordu. Bir gülümseme takınıp henüz karşılaşmadığı konukları sanki kendi partisiymiş gibi

başıyla selamladı. "Ah, Gemma, seni görmek ne güzel," dedi bir öpücük göndererek.

Dalkavukluk etmesini ve ahkâm kesmesini izlerken, kendi kendine verdiği sözünü hatırlattım. *Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beni sinir etmesine izin vermeyeceğim.*

"Hazır olduğunda haber ver, anne," dedi Adam hoparlörden.

"Evet, evet," diye telaşlandı. "Sadece bir fotoğraf çekmek istiyorum."

"Ne, şimdi mi?" diye sordu Adam.

"Evet, şimdi," diye dilini damağında şaklattı Pammie. Seyircileri kıkır kıkır güldüler. Kalabalığın karşısında hiç olmadığı kadar iyiydi ama bundan nefret ediyormuş gibi yapıyordu. "Hepinizi iyice sarhoş olmadan, hazır fırsatını bulmuşken hemen bir fotoğraf çekelim. Herkes nerede? Aile nerede? Bütün aileyi bir arada istiyorum."

Adam gözlerini devirdi ama kraliçe arının ortalıkta vızıldayarak sekiz kişilik üç sıra hâlinde akrabalarını toplamasını sabırla izledi. James arkamdan yaklaştı ve yanımdan geçerken elini sırtımın boşluğuna koydu.

"Lucy ve Brad, siz ufaklıklar en önde diz çökün," dedi Pammie. "Anne ve babanız arkanıza geçebilirler ve Albert, sen de arkada dur. Diz çökersen, seni bir daha kaldıramayız."

Balkondan kahkaha sesleri geldi.

"Pekâlâ, herkes burada mı? Emily? Emily nerede?" diye seslendi.

Elimde bir kadeh Prosecco ile yanlarına giderken, Bankslerin fotoğraf albümünün bir parçası olmak için davet edilmeyen seyircilerin farkındaydım.

"Adam, telefonunu bana ver," dedi Pammie. "Benimki işe yaramaz. Senin telefonunla çekelim."

Adam telefonunu ona istemeye istemeye veriyormuş gibi yaptı.

İşte böyle. Emily, kadehini bana ver."

Benden istediğini yaptım ve beni yönlendirmesini beklerken, uzayan merasimin üzerine çöken sessizliği utanç verici buldum.

Herkesin doğru yerde olup olmadığını kontrol etmek için geri çekildi. "Pekâlâ Toby, ortaya sığabilmem için biraz kenara geç. İşte oldu."

Döndü ve hemen, "Teşekkürler, Emily," diyip telefonu bana verdikten sonra en güzel gülümsemesini takınıp akrabalarının yanına koştu. "Peynir diyin!"

Bir yanardağdan fışkıran lav gibi, ayak parmaklarımın ucundan başlayan sıcaklık bütün vücuduma yayıldı. Her yanıma karıncalandı ve midem altüst oldu. Boğazımın derinliklerinde hissettiğim belli belirsiz gerginlik, gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunun habercisiydi ama kızgın bir şekilde gözlerimi kırptırarak onlara engel oldum. Utanç verici kırmızılığın ensemden yukarı tırmandığını görmemeleri için, hemen misafirlere arkamı döndüm. Gülümsemeye, "aile" fotoğrafında olmayı beklemiyor-muş gibi yapmaya çalıştım. Ne de olsa aileden biri değildim, o yüzden bu çok büyük bir mesele değildi. Ancak bu, beni gerçekten üzdü.

En arkada duran Adam'a baktım, ben fotoğrafı çekerken dünya umurunda değilmiş gibi gülümsemesi kalbimi kırdı.

"Pekâlâ, ne diyordum?" diye sordu Adam mikrofonun arkasındaki yerini alarak.

İzleyen kalabalığın içinde hemen kayboldum.

"Evet, evet," diye üsteledi Adam gürültünün içinde sesini duyurmaya çalışarak. "Sessiz olun. Söylemek istediğim önemli bir şey var."

Kalabalık sessizleşti.

"Artık otuz yaşında olduğuma göre, gerçek bir yetişkin gibi olgun olmalıyım."

"Bu asla olmayacak," diye bağırdı bir diğer takım arkadaşı, Deano, arka taraftan.

"A-ha, seni şaşırtabilirim, dostum. Öncelikle, hepimize geldiniz için teşekkür ederim. Burada olmanız benim için dünyaya bedel. Kuzenim Frank'ın bu gece burada olmak için Kanada'dan gelmesi beni özellikle mutlu etti."

Kalabalık tezahürat etti ve yine birbirlerinin sırtına vurdular.

"Ayrıca güzel kız arkadaşım Emily'ye bana katlandığı ve her zaman harika olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Em, neredesin?"

Birinin arkamdan beni ittiğini hissettim ama bakışlarımı yerden ayırmadan yerimi belli etmek için hafifçe elimi havaya kaldırdım.

"Haydi Em, buraya gel."

Kafamı iki yana salladım ama tek istediğim geriye, Pam-mie'nin ait olduğumu düşündüğü gölgelerin arasına gitmekken, beni öne doğru iten arkamdaki baskı giderek arttı.

Ona doğru yürürken yanaklarımın altında sıkışıp kalan sıcaklık yüzünden patlayacaklarını sandım. James'in kalabalığın doğal olarak yarattığı yarım dairenin diğer ucunda durduğunu görebiliyordum. Pippa onun yanındaydı. Mavi elbiseli kızdan eser yoktu.

İçten pişiyormuş gibi vücudumdaki bütün gözeneklerin tılandığını ve beni serinletecek bir aspiratörün olmadığını hissettim. Yavaşça dudaklarını oynatarak, "Sen iyi misin?" diyen Pippa'nın endişeli yüzüne baktım. Ona hafifçe kafamı salladıktan sonra Adam'ın elini tutup yüzüme bir gülümseme takındım.

"Bu kadın yaşama sebebim. İyi günleri daha iyi kılıyor ve kötü günleri uzaklaştırıyor."

Gözlerim doldu ve her şeyi bulanık görmeye başladım ama kalabalığın arasında gözlerini kocaman açarak bakan annemi görebiliyordum.

Adam dönüp bana baktı. "Gerçekten, sana tapıyorum. Sensiz yaşayamam. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Mahcup oldum, havayı yumuşatmak ve ilginin ona odaklan-
ması için saçlarını karıştırdım. Ama sonra dizinin üzerine çökme-

Görüş alanımı sabit tutmaya çalışırken, şaşkınlık dolu aaaa'nın yerini tutulan nefesler aldı. Bu da neydi? Sandığım şeyi mi yapıyordu, yoksa bu kocaman bir şaka mıydı? Etrafımda olu-
turduğum balonun içine kafalarını sokan meraklı yüzlere bak-
tım. Sanki kendimi bedenimin dışından izliyormuşum gibi, her
şey ağır çekimde ilerliyordu. Adam'ın sesi su altından geliyor
gibiymiş ve bu sırada aptalca gülümsemeler ve kocaman gözler
giderek yaklaşıyordu. Kederden buruşan yüzü giderek uzakla-
şan bir kişi hariç.

"Bana eşim olma şerefini bahşeder misin?" dedi Adam diz
çökmeye devam ederek.

Mutluluk dolu haykırıların yerini korku dolu çığlıkların ne
zaman aldığını tam olarak hatırlamıyordum. Ama bira saçılan
yerde yatan Pammie'nin saçlarını okşarken, parmağımda kare
kesim tektaş bir pırlanta yüzük olduğunu biliyordum.

Adam yanımızda diz çöküp annesinin elini tutarken, bir ileri
bir geri yürüyen James ambulansa bizi nerede bulacaklarını tarif
ediyordu.

"Lütfen, acele edin," diye bağırdığını duydum. "O bayıldı."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, beynim idrak edemedi. Olayları
oluş sırasına koyma becerimi yitirdim ve artık neyin gerçek ol-
duğunu, neyi hayal ettiğimi bilemiyordum. Adam az önce bana
evlenme mi teklif etmişti? Gerçek ve hayal arasındaki sınırlar
her geçen saniye daha fazla bulanıklaşıyordu.

"Anne, anne," diyip duruyordu Adam. Her telaşlı seslenişin-
de, sesi daha hayvansı çıkıyordu.

Pammie hafifçe başını oynatıp bir şeyler mırıldandı.

"Anne," diye seslendi Adam tekrar. "Ah, Tanrı'ya şükür. Anne,
beni duyabiliyor musun?"

Yanıt vermedi, gözleri titreyerek açılır açılmaz tekrar kapandı.

"Anne, benim James. Beni duyabiliyor musun?"

Etrafımızdaki kalabalık sağlık görevlilerinin geçmesi için kenara çekilirken bir ışık delip geçti. Sedyeyi Pammie'nin yanına koydular.

"Her şey yolunda, anne," dedi yanımda diz çöken James. "İyileşeceksin."

Acısını dindirecek bir şey söylememi bekliyormuş gibi endişeli bir şekilde bana baktı. Ona ihtiyacı olan şeyi verebilmeyi isterdim ama Pammie'ye bakarken, ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ah, Tanrım, lütfen onu koru," diye haykırdı Adam, omuzları yükselip alçalmaya başladı.

Mike elini onun sırtına koydu. "Her şey düzelecek, dostum. O iyileşecek."

Uyuşmuş bir hâlde adını söylemelerini izledim ama yanıt alamadılar ve onu sedyeye yatırdılar.

Ambulansa binmek bana düşmezdi. Adam ve James onunla giderken, geride bıraktıkları gerçek dışı boşlukta kaldım: kutlama aniden sona erdi. Müzik kesilmişti, ışıklar yanmıştı ve yüzüğümü taşıyan kalp şeklindeki balonlar öylece yerde yatıyordu, pörsümüş lastikleri artık tanınmaz hâldeydi.

Şoke olan konuklar anlayışla gülümsediler, vakitsiz veda edip Pammie ve oğullarına iyi dileklerini iletmemi isteyerek yanımdan geçip gittiler. Belli belirsiz, bir-iki kişinin nişanımızı kutladıklarını hatırlıyorum, tebrikleri hemen ardından gelen tesellilerle tezat oluşturuyordu.

"Üzgünüm, Em," dedi Seb uzanıp bana sarılarak. "İyileşeceğinden eminim. Ne yapmamı istersin? Seni eve mi götüreyim, yoksa burada kalmak mı istersin?"

Salona baktım, on beş dakika öncesine kadar arkadaşlar ve aile üyeleriyle doluydu. Adam'ın otuzuncu doğum gününü kutladığı ve bana evlenme teklif ettiği yer. Artık ikisinin de önemi yoktu.

"Sanırım herkesi uğurlamalıyım?" diye sordum, doğru yanı-
tan emin değildim.

"Onlardan bir an önce kurtulabiliriz," dedi bana moral ver-
meye çalışarak. "Sen eşyalarını topla ve ben avareleri dürtürüm.
Olur mu?"

Hayır. Hiçbir şey yolunda değildi. Az önce evlenme teklifi
almıştım ama şimdiden hatırlamakta güçlük çekiyordum, an-
bulanıktı ve sonsuza dek lekelenmişti.

"Tatlım, ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi annem, kolları-
nı uzatıp beni kendisine doğru çekerek. "Gel buraya."

Bunun üzerine ilk gözyaşım düştü ve baraj kapağı bir kez
açıldıktan sonra duramadım. Annem beni sakinleştirmeye çalış-
ırken, güçlü hıçkırıklar göğsümü sarstı.

"Hişş, bir şey yok, her şey yoluna girecek." Annemin sesinin,
kimsenin yerini tutamayacağı bir yanı vardı. Çocukken revirde
gelip beni almasını beklediğim okul günlerine geri götürüyordu.
Fiona denen bir zorba tarafından okul bahçesinde itildiğimi ve
düşerken asfalt zemine alnımı çarptığımı hatırlıyorum. Gözü-
mün üstünde *Tom ve Jerry* ebatlarında bir şişlik zonkluyordu ve
hemşire hemen beni bir yan koridordaki perdenin arkasında kü-
çük bir yatak ve masadan oluşan revire götürmüştü.

Birkaç dakika orada oturduktan sonra müzik dersinde sını-
fıma katılsaydım, hiçbir şeyimin kalmayacağına emindim. Ama
perdenin arkasındaki o küçük sandalyeye oturduğumda, tek is-
tediğim annemin beni fiziksel ve duygusal acıdan kurtarmasıydı.
Alnımdaki şişliğin birkaç saat içinde kaybolacağına hiç şüphem
yoktu ama ruhumdaki yara orada kalacaktı. Ya Fiona hemşireye
gittiğim için bana kızdıysa? Yarın da bana aynı şeyi yapar mıydı?
Sonsuza kadar bana sataşır mıydı? Sadece annemin yanıt ve-
rebileceği bilmeceler vardı, en azından dokuz yaşındaki aklıma
göre. Benim yüzümden işten erken çıkmak zorunda olduğu için
kendimi suçlu hissettim ama hemşire eve gitmeyi isteyip isteme-
diğimi sorduğunda "Hayır," derken yeterince suçlu hissetmedim.

Bana kızıp kızmayacağı için endişe edip durdum. Yaramın onu çağırmamı gerektirecek kadar ciddi olup olmadığını düşündüm. Ama kendimi güvende hissetmeye o kadar ihtiyacım vardı ki, bu almaya hazır olduğum bir riskti. O gelene kadar saatler geçmiş gibi geldi ama onu görmeden geldiğini anladım. Onu hissettim ve perdenin arkasından kafasını uzatıp bakınca, kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Sadece annenizin uyandırabileceği o duygu asla kaybolmaz ve her şeyin yoluna gireceğini kulağıma fısıldarken, hiç şüphesiz benzer anıları olan ama şimdi her şeyi yoluna koyabilen tek kişiyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan Adam için yüreğim sızladı.

Adam beni aradığında saat sabahın altısıydı. Annem ve babam benimle eve dönmüşlerdi ama uyumaya ihtiyacım olduğunu düşünüp haber alır almaz onları aramamı tembihleyerek gitmişlerdi. Karşılığında para alsam bile uyuyamazdım. Aklımda bir sürü düşünce dolaşıyordu ve kocaman bir kadeh kırmızı şarapla mutfakta dolaşmaya başladım. Bir ileri bir geri yürüyüp durdum, ta ki telefonumun tiz melodisi beni ürkütene dek.

“Em?” Sesi yorgun geliyordu.

“Evet, annen nasıl?” diye sordum. “Neler oluyor?”

“O iyi,” dedi titrek bir sesle.

“İyileşecek mi?”

Hattın diğer ucunda hıçkırdığını duyabiliyordum.

“Adam... Adam.”

“Ne kadar rahatladığımı bilemezsin.” Burnunu çekti. “Ona bir şey olsaydı, buna dayanamazdım, Em. Gerçekten ne yaptım, bilmiyorum.”

Bir kez daha, “Peki, o iyileşecek mi?” diye sordum, çaresizce doğrulamasını istiyordum.

“Evet. Evet. Yatağında doğrulmuş çayını yudumlarken dünya umurunda değilmiş gibi görünüyor.” Gergin bir şekilde güldü.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. “Öyleyse, ne oldu? Doktorlar ne dediler?”

“Her türlü testi yaptılar tansiyonunu ölçüler, kalbine baktılar ve idrar tahlili yaptılar— çok iyi görünüyor.”

Sessizliğimi korudum.

“Em?”

“Peki buna ne sebep olmuş olabilir?” diye sordum gerginliğimi belli etmemeye çalışarak.

Ses tonumun değiştiğini fark ettiyse bile, hiçbir şey söylemedi. “Dehidrasyon vakası olabileceğini söylediler. Son birkaç gündür kendisine iyi bakmadığını itiraf etti, partiyi düşünmekten yiyip içmeyi unutmuş. Sonra gidip birkaç kadeh şarap içince, bünyesi dayanamamış.”

“Vay canına, hepsi bu mu?” diyebildim.

“Tam olarak değil, dehidrasyon başlı başına çok ciddi bir durum ama ona serum bağladılar ve torba bittiği zaman hastaneden çıkabileceğini söylediler. Birkaç günlüğüne onu bizim evimize getireceğim, böylece dinlenirken ona göz kulak olabilirim.”

Gözyaşlarımın genzimi sızlattığım hissedebiliyordum. “Neden onunla James ilgilenmiyor?” dedim kendime engel olamadan.

“James mi?” diye sordu biraz gergin bir sesle. “Çünkü o meşgul ve zaten başında yeterince sorun var. Kız arkadaşı onu hâlâ oyalıyor, ayrıca işinin pek iyi gittiğini sanmıyorum. Her neyse, Tanrı’ya şükür artık fazladan bir yatak odamız var; onu değerlendirelim, olur mu?”

“Herhâlde kendi evimizde birlikte uyumamıza izin verir?” diye ters bir şekilde sorarken bencil perişanlığımı belli etmemeye çalıştım.

Güldü ama kulağa boş gelen bir kahkahaydı. “Sanırım buna mecbur değil mi? Artık Bayan Banks olacağına göre.”

Gözyaşlarıma rağmen gülümsedim ve çaresizce bana evlenme teklif ettiği; yıllarca hayalini kurduğum anı hatırlamaya çalıştım. Çocukken, bir meydanda toplanan binlerce kişinin önünde, prensimin diz çöküp bana evlenme teklif edeceğini hayal ederdim. Romantik hayallerimin arasında bir katedral düğünü vardı ve Prenses Diana’nın gelinliği kadar uzun bir kuyruğu olan

klasik dantel bir gelinlik giyeceğimi düşlerdim. Annem, onun büyük bir hayranıydı ve gözleri yaşlı bir şekilde beni uyandırıp prensesin ölüm haberini verdiği o pazar sabahını hâlâ hatırlıyordum. Milyonlarca insan gibi, biz de bütün gün televizyonun karşısında oturup bir yanlış anlaşılma olması için dua ettik. Onun kim olduğunu ve olayın ne kadar önemli olduğunu anlamayacak kadar küçüktüm ama Prens Charles'la düğün görüntülerinin güzelliğinin ve o göz kamaştırıcı günün beni büyülediğini hatırlıyorum. Ben hayal âlemindeyken, babam onu dinleyen herkese yangın riski taşıdığımdan şikâyet ediyordu ve Stuart baş nedime rolünden kurtulmak için hiç vakit kaybetmiyordu.

Her zaman o gün geldiğinde, sonsuza kadar hafızama kazınacağını, çocuklarıma ve torunlarıma anlatabileceğim bir anı olacağını düşünmüştüm. Yüzük parmağında parıldarken, nişan sözümü gururla gösterdiğimi anlatacaktım. Evet, diye fısıldamadan önce nişanlımın gözlerinin içine nasıl baktığımdan, bizi tebrik etmek için yanımıza koşan ve düğünün ne zaman olacağını soran arkadaşlarımızın ve aile üyelerimizin heyecanından bahsedecektim.

Ama üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen şimdiden o anı hatırlamakta zorlanıyordum. Evet demiş olmalıydım; kanıt olarak yüzük parmağımdaydı. Ama Pammie tam o anda bayıldığı için, gözlerimin önünde insanların yüzündeki korku ve şok, peşinden gelen panik dışında hiçbir şey gelmiyordu. Sanki o an hiç yaşanmamıştı.

“Uyanık kalır mısın? Eve dönmemizi bekler misin?” diye sordu Adam.

Dalgın dalgın saatime baktım ve en son kontrol etmemin üzerinden üç dakika geçtiğini gördüm. Önemi yoktu. Artık benim için genellikle iş günü olan Cumartesi olmasına rağmen çoktan izin almıştım. Ama sabahın erken saatlerine kadar tek başıma oturup müstakbel kayıinvalidemin hayatta kalıp kalmayacağına dair endişelenmek yerine, devasa içki sersemliğimi uyuyarak üzerimden atacağımı sanıyordum.

“Denerim,” diyebildim, “ama söz veremem.”

“Çok kötü bir gece oldu.” Derin bir iç çekti. “Nişanımızı tamamina erdirmemizi umuyordum.”

Bu bir sorudan ziyade açıklamaydı. Böyle bir zamanda nasıl seks düşünebildiğini merak ettim. Ama sanırım şartlar farklı olsaydı, bu kesin olurdu. Hiç şüphesiz geceyi ve bütün günü yatakta sevişerek ve *iPad*’lerimizde düğün mekânlarına bakarak geçirirdik. Artık ikisini de yapabileceğimizi sanmıyordum. Herhâlde bu, kadın ve erkek zihinlerinin işleyişi arasındaki en temel farklılıklardan biriydi.

“Bakarız,” dedim.

Telefonu bırakıp kendime bir kadeh şarap daha doldurdum ve hıçkırarak bencilce gözyaşı döktüm. Acıma, kendime sık sık uygun gördüğüm bir duygu değildi ama kafamda çınlayan sorulardan hissizleştiğim için kendime çok üzülüyordum. Bunu hak edecek ne yapmıştım? Gerçekten de Adam’ın başına gelen en güzel şey miydim? Neden Pammie benden bu kadar nefret ediyordu?

Ama içeri girmesine izin vermediğim, kapıyı en sert yumruklayan soru şuydu: bunu bilerek mi yaptı?

Her zamanki gibi, eve vardığı andan itibaren Pammie evin sıcaklığından şikâyet etmekten, Adam ekstra yatak odasını onun için hazırladığını söylediğinde suratını asmaya kadar her şekilde yaşam biçimimize hükmetmeye başladı. “Ama o yatak tek kişilik,” diye sızlandı. “Seni geçici bir süreliğine misafir ederim, o kadar,” demek gibi. O yatakta gözüme uyku girmez.”

Adam ağzını açmadan ne söyleyeceğini tahmin ettim.

“Pekâlâ, neden bizim yatağımızda yatmıyorsun, Em burada uyuyabilir.” Tepkimi ölçmek için bana baktığını hissedebiliyordum.

“Ah, hayır, sizi bu şekilde rahatsız edemem. Neden beni evime götürmüyorsun? Orada idare edebilirim.”

Yastıkları kabarttım ve kendimi sohbeti kafamda sonlandırmaya zorladım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Buradan bir an önce çıkmalıyım.

“Saçmalama,” dedi Adam. “Sorun olmaz, değil mi, Em?”

Ona bakmadan kafamı iki yana salladım. Acınası bir şekilde annesine yaranmaya çalıştığını görmek istemiyordum.

“Peki *sen* nereye gideceksin?” diye sordu.

“Birkaç geceliğine kanepede uyuyabilirim. Hiç sorun değil.”

“Bundan eminsen,” diye devam etti. “Gerçekten kimseyi rahatsız etmek istemiyorum.” Dünyaya tam da bunu yapmak için geldiği düşünülürse, böyle söylemesi ironikti.

Üç gün sonra, tuvalet masamdaki eşyalarımı bir kutuya kaldırıp kremlerimi ve makyaj malzemelerimi kendi eşyalarıyla değiştirdim, soluğu Seb'in kapısında aldım. "Artık dayanamıyorum. O evine dönene kadar birkaç gece sende kalabilir miyim?"

"Elbette, kalabilirsin," dedi, "ama bunun doğru olduğundan emin misin? Siz artık gerçek bir çiftsiniz, oyun oynamıyorsunuz. Tanrı aşkına, siz evleneceksiniz, o yüzden bunu birlikte ele almalısınız."

"Söz konusu annesi olduğunda 'birlikte' diye bir şey yok," diye sızlandım. "Bana karşı onlar var. Bir çift olarak karşıma çıkıyorlar. Annesinin ne yaptığını ve nasıl davrandığını görmüyor."

Seb derin bir iç çekti. "Belki de, onun nasıl biri olduğunu biliyor ama görmezden geliyor."

Kanepesine yığılıp kafamı turuncu döşemesine yaslarırken önceki geceyi hatırladım. "Umarım organik kıyma kullanıyordur?" Bolonezi karıştırmamı izlerken, kibirli bir şekilde kokladı. "Adam bunu tercih eder ve böylesi onun için çok daha iyi."

"Aynı zamanda üç kat daha pahalı," diye ona hatırlatırken, Adam onunla aynı evde yaşarken "organik" gıdaların icat edilmiş olup olmadığını merak ettim.

"Bugün Adam'la iki kez konuştum ama ona kaçta evde olacağını sormayı unuttum." Sonra güldü ve ne kadar yakın olduklarını vurguladı. Öğle vakti onu aradığımda konuşamayacak kadar meşgul olması dikkatimden kaçmadı ama anlaşılan aynı şey, annesi için geçerli değildi. Hem de iki kez.

"Geç saatlere kadar çalışacak," dedim kısaca. "Saat on gibi evde olur."

"Geç saatlere kadar çalışması seni endişelendirmiyor mu?" dedi.

Bu oltaya gelmemem gerektiğini biliyordum ve ona istediği şeyi verdiğimin fazlasıyla farkındaydım ama ne kadar bildiğini test etmek istedim. Adam hakkında gerçekten benden daha fazla şey bilip bilmediğini görmek istiyordum.

"Neden endişeleneyim ki?" dedim.

"Bilirsin, o yapması gerekeni yapıyor." Sırıttı. "Bu genç erkeklerin neler yapabileceğini asla bilemezsin, özellikle de Adam'ım kadar yakışıklı birinin."

Bolonez sosunu daha sinirli bir şekilde karıştırmaya devam ederken, içimden "Adam'ım" diye onu taklit ettim.

Ne söyleyebilirdim ki? Ne söylememi bekliyordu? Şimdiye kadar aklımdan bile geçmediğini mi? Madem buna değindin, haklı olabilirsin. Belki de şu anda yirmi iki yaşındaki, sarışın iş arkadaşını beceriyordur.

Aksine, "Şu sıralar işi başından aşkın, normalde şimdiye kadar evde olurdu," dedim. Nedense onu, işini ve ilişkimizi düzeltme ihtiyacı hissettim. Sık sık yaptığı ama şimdiye kadar büyük ölçüde sorgulamadığım bir şey için mazeret sundum.

"Olabilir," dedi. "Ama stresliyse, dikkatli olmalısın. İşte başını döndürecek birini bulursa, onu elinden kaçırırsın. Bu zamanda bu tür şeyler çok sık oluyor."

Seb'in kanepesine iyice gömüldüm ve ellerimi yüzüme götürüp bıkkınlıkla haykırdım.

"Onun karşısında beni sürekli hakir görüyor. Peki Adam bunu fark ediyor mu? Ona herhangi bir şey söylüyor mu? Elbette, hayır."

"O sadece kolay bir hayat istiyor, Em," dedi Seb. "Muhtemelen gönlünü almasının yolu bu. Onu uzun zamandır tanıyor, o yüzden neyin işe yaradığını ve neyin işe yaramadığını bildiğini farz etmeliyiz."

"Ama mesele onun gönlünü almak değil. Asıl mesele bana, evlenmek istediği kadına destek olması. Gerçekten Seb, eğer böyle gidecekse, buna devam edebileceğimden emin değilim."

"O hâlde, onunla konuşmalısın. Ona bu konuda nasıl hissettiğini, desteğine ve yardımına ihtiyacın olduğunu söyle."

Sağduyulu bir şekilde kafamı salladım.

"Bu önemli, Em. Bu, senin hayatının en mutlu dönemi olmalı. Harika bir yeni eviniz var, sana evlenme teklif etti ve düğününüzü planlamanız gerekiyor. Bunlar senin en mutlu günlerin."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Onunla konuşmam gerekecek. Buna mecburum. Ama burada kalabilir miyim? Sadece bu gece?"

Kafasını salladı ve ben Adam'ı ararken dolaptan bir şişe şarap daha getirmeye gitti.

"Ne demek orada kalacaksın?" diye telefonda kükredi.

"Tartışmak istemiyorum," dedim yorgun bir biçimde. "Sohbet etmekle meşgulüz ve geç oluyor. Yarın işe gitmeden önce hazırlanmak için uğrarım."

"Bu saçmalık," dedi. "Orada kalman için bir sebep yok."

"Adam, yorgunum ve dürüst olmam gerekirse, sadece bu geceliğine biraz ara vermeye ihtiyacım var. Saat çoktan on oldu ve beni özleyeceğini sanmıyorum."

"Hemen eve dön," dedikten sonra telefonu kapattı.

Boğazımda yakıcı bir öfke hissettim ve gözlerime kızgın göz yaşları hücum etti. Onları tutmaya çalıştım ama Seb odaya girer girmez yanaklarımdan süzölmeye başladılar.

"Hey, sorun ne?" dedi ve şişe hâlâ elinde olmasına rağmen beni kendisine doğru çekti. "Ne oldu?"

"O...beni anlamıyor," dedim hıçkırarak.

"Haydi ama," diye beni yatıştırmaya çalıştı Seb. "Bu gece burada kal, yarın sabah her şey daha iyi görünecek. Söz veriyorum."

"Yapamam... Eve dönmek zorundayım..." diye kekeledim. Güvende hissettiğim Seb'in kollarının arasında kalmak için her şeyimi verirdim ama eve dönmek zorundaydım. Adam haklıydı.

İki gün geçmişti ve hâlâ herhangi bir şey söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım. Hatalı olduğumu düşündüğüm ya da Pammie'nin öğrenmesinden korktuğum için değil, sadece Adam'ın bu konuda ne yapacağını öngöremiyordum. Ne kadar çılgıncaydı! Canımdan çok sevdiğim adamın nasıl tepki göstere-

ceğini bilmemek. Ve sorun da buydu: onu ne kadar uzun süredir tanıyor olsam da, annesiyle asla yarışamazdım. Aralarında benzersiz bir bağ vardı, asla bozulmayacak ve hatta kurcalanmayacak bir bağ.

“Emily, Emily.” Bana seslendiğini duyabiliyordum ama yanıt vermeden önce derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

“Evet, Pammie?”

“Su ısıtıcısını çalıştırır mısın, tatlım? Susuzluktan kavruldum.”

Kapıdan içeri yeni girmiştım. Paltom hâlâ üzerimdeydi ve trenden iner inmez aniden bastıran yağmur yüzünden sırlıklıydım. Kilitte uğraşırken sesimi duymuş olmalıydı. İyice sıkışmadan, ev sahibinden ona bakmasını istemem gerekecekti.

Ona kadar sayıp mutfığa girdim. Tek istediğim, lanet olası tabak takımının her birini alıp yerde paramparça etmekti. Ama aksine, en sevdiği fincanı granit tezgâha koydum ve ona siyanür vermenin kolay olup olmayacağını düşünmeye başladım.

“Ah, çok nazıksın,” dedi, elinden geldiğinden daha yavaş olduğuna emin olduğum bir şekilde ayaklarını sürterek içeri girerken.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu ama yanıt vermeye fırsatım olmadı. “Gördüğün gibi, dün gecedan kalan bulaşıkları yıkadım,” diye devam etti ve bir bez alıp tertemiz yüzeyleri sildi. “Bu tür şeyleri uzun süre ortalıkta bırakırsan, her türlü böceklerle uğraşmak zorunda kalabilirsin ve ev sahibinin bundan hoşnut olacağını sanmıyorum. Aşağıdaki İtalyan restoranı onu yeterince yoruyor olmalı. Arka tarafa bıraktıkları pislik ve çöpler şoke edici. Her yerde fareler dolaşıyor.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. Uzun bir gün olmuştu; tek istediğim, banyo yapıp pijamalarımı giymek ve uydu kanallarından birini açıp kanepede rahatlamaktı. Nişanlımla bir haftadır ilk kez –aslına bakılırsa, bana evlenme teklif ettiğinden beri– sevişmek yapılacaklar listemin tepesinde olabilirdi ama geç va-

kıtlere kadar çalıştığı ve yatağımızı şeytanın vücut bulmuş hâli
legal ettiği için, ilişki kurma ihtimalimiz oldukça düşüktü.

"Ah, saçların farklı," dedi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.
"Ne yaptırдың? Ah hayır, bundan hoşlanmadım. Eski hâli daha
iyiydi. Her zamanki hâli."

"Yağmura yakalandım," dedim yorgun biçimde. "İslanınca
kıvırcıklaşıyor."

Pis pis sıırttı. "Adam'ın seni bu şekilde görmesine izin verme.
Ne tür bir şeye bulaştığını düşünüp durur."

Paltom hâlâ üzerimdeydi, kendime dolaptan aldığım şarap-
tan bir kadeh doldurup banyoya doğru ilerledim.

"Bunun için biraz erken değil mi?" kapıyı sertçe kapatmadan
önce duyduğum en son şeydi.

Adam gelene kadar uyumadım. Annesi ve ben, bütün geceyi en önemsiz konularda güç mücadelesi vererek geçirdik. Çayın yanında ne yiyeceğimizden, kumandanın kimin kontrolünde olacağına kadar, karar vermeyi gerektiren her şey kontrol için yarışmamıza neden oldu. Acınasıydı ve beni on yaşındaki erkek kardeşimin çelik gibi iradesiyle mücadele eden ergenliğin eşiğindeki günlerime geri götürdü.

“Ama söz verdin,” diye sızlanırdı Stuart ben *Blue Peter*’a^{*} geçerken. “Bu gece *Byker Grove*’u[†] izleyebileceğimi söyledin. Serçe parmak sözü verdin.”

“Böyle bir şey yapmadım,” diye hırlardım.

“Evet, yaptın. *Blue Peter*’ı dün izledin. Bugün sıra bende.”

Ona dik dik baktım. O yıllarda sık sık kızgın bakışlar atardım. Ağzımdan çıkan kafa karıştırıcı kelimelerden ziyade asık bir surat daha etkili oluyor gibi görünüyordu. Aklımdaki düşünceler, onları nasıl dile getirdiğimle nadiren bağlantılıydı.

Bu gece kendimi, ona daha uygun olduğu için artık Pamela diye hitap etmeye karar verdiğim Pammie’ye suratımı asarken buldum; ne de olsa kulağa o kadar dostça ya da sevecen gelmiyordu. Ayrıca kendisine bu şekilde hitap edilmesinden nefret ettiğini biliyordum.

^{*} 1958’de ilk bölümü yayınlanan ve dünyadaki en uzun süredir yayında olan İngiliz çocuk televizyon programı. (ç.n.)

[†] 1989-2006 yılları arasında yayınlanan bir İngiliz televizyon dizisi. (ç.n.)

"Bu gece izlemek istediğim bir program var," dedi.

"Ah, benim de," diye karşılık verdim, çaktırmadan kanepede aramızda duran kumandaya uzanarak. "Adı ne?"

"Britanya'nın En Büyük Sahtekârlıkları ya da öyle bir şey."

"Ah, benim izlemek istediğim bir dram." Kulağa dramatik gelen ya da görünen bir şeyler bulmak için telaşla kanalları gezdim. İstemeye istemeye *Aşk ve Gurur*'un tekrarında kalmaya karar verdim; bu, istek listemden öylesine uzaktı ki, Adam evde olsaydı filmde "en kötü kâbusum" diye bahsederdi. Ama aramızdaki gizli irade savaşı öylesine güçlüydü ki, istediğini elde etmesine izin vermektense, herhangi bir şeyi seve seve izleyebilirdim.

Yarım saat sonra, gözlerim kapanmaya başlarken ve kumandayı tutan elimin gevşediğini, aletin aramızdaki uçuruma doğru kaydığını hissederken, "Neden yatmıyorsun?" diye sordu.

Sesi içime işleyip beni odaya geri getirdi.

"Ne? Neden?"

Güldü. "Çok yorgun olduğun belli. Yatağına git, ben Adam'ı beklerim."

"O otuz yaşında, Pamela" —suratını buruşturduğunu fark ettim— "ikimizin de onu beklemesine gerek yok, özellikle de annesinin."

"Jim'imi hep beklerdim," dedi.

"O senin kocandı."

"Yakında Adam da senin kocan olacak. Bir eşin yapması gereken şey budur. Yatağına bir gece bile onsuz girmedim."

"Bahse girerim, saçına kurdele de takmışsındır?" diye mırıldandım.

"Ne?"

"Sanırım evli olduğun dönemden bu yana zaman biraz değişti."

"Hâlâ evli olduğumu bilmeni isterim, genç bayan. Ve eğer evliliğinin bir seneden uzun sürmesini planlıyorsan, beni örnek alsan iyi olur. İtaatkâr olmalısın. Hatta dışarıda saatlerce çalışmaman gerekir. Bir kadının yeri, evidir."

Kocaman bir kahkaha attım. "Ev demişken, ne zaman evine dönmeyi planlıyorsun? Yarın bir haftadır burada kalıyor olacaksın."

Dizime dayalı kumandayı almaya yeltendi. Ama ondan hızlı davrandım. Bu saçmalıktı.

"Adam ne zaman dönmemi isterse," diye çıkıştı.

"Adam mı? Bu, onun vermesi gereken bir karar değil."

"Birkaç gün önce konuştuk." Sesi aralarında dahil olmadığı bir konuşma geçtiğini söylemek ister gibi sinsiydi. "Burada bana göz kulak olabileceğini bildiği için, içinin daha rahat olduğunu söyledi."

Ama sana göz kulak olan benim, o değil, diye buruk bir şekilde içimden geçirdim.

"O yüzden Adam ve ben yeterince iyi olduğuma karar verdiğimizde, evime döneceğim." Esneyerek saatine baktı.

"Elbette, Pamela. Hazır hissettiğinde gitmelisin. Yalnızken başına bir şey geldiğini düşünmekten hiç hoşlanmam. Demek istediğim, her an gidebilirsin, o yüzden dikkatli olmalıyız." Parmaklarımla "gitmek" kelimesini tırnak içine alarak vurguladım. *Buna mı, yoksa ona yine Pamela diye hitap ettiğim için mi çenesinin kenetlendiğinden emin değildim.*

"Geç oldu. Sen yatağına git. Ben Adam'ı beklerim," diye devam ettim. "Haklısın. Onu beklemeliyim. Neye ihtiyacı olabileceğini ya da ne isteyeceğini asla bilemezsin."

Yüzünden belli etmedi ama ikimiz de bir puan kazandığımızı biliyorduk.

"Akıllı kız," dedi ve kanepeden kalktı.

Doğrulup kollarını başının tepesinde esnetmesini izledim. Ne kadar çevik olduğunu belli etmekten çekindiği için, Adam'ın karşısında asla yapmayacağı bir hareketti. Yalancılık konusunda uzman olmuştu, o ortalıktayken duruşunu, kabiliyetini ve hatta sesini sinsice değiştirdiğini fark ettim.

"Sağ salim eve döndüğünden emin olacaksın, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Eğer içki içmişse, kafasını ütüleme. Arada sırada yaramazlık yapmaya hakkı var."

Ona baktım ve kulaklarıma inanamıyormuş gibi kafamı iki yana salladım. Jim'le gerçekten de anlattığı gibi bir evliliği olup olmadığını merak ettim. Onu kocasının her türlü kaprisini çeken, hürün isteklerini yerine getiren, ezilmiş bir kadın olarak hayal edemiyordum. Fazla güçlü bir karakteri vardı. Gerçi, belki de kocasını kaybetmek ona bu gücü vermişti. İki oğlunu büyütmek için güçlü olmak zorunda kalmıştı. Aralarındaki bu anormal bağı oluşturan şeyin, bu olup olmadığını merak ettim. Oğlunun normal bir ilişki yaşaması karşısında kendisini tehdit altında hissetmesine neden olan bir bağ. Onunla karşılıklı oturup ona oğlunu çalmayacağımı söylemek isteyen yanım, ona acımaya başladı. Hâlâ onun hayatının, bizim hayatımızın bir parçası olabileceğini bilmeliydi. Bu tür bir çekişme içinde olmak zorunda değildik, ikimiz de görünürde Adam'ın kimi daha çok sevdiğini kanıtlamaya çalışıyorduk. Ama sonra yaptığı ve söylediği her şeyi, bana yaşattığı gereksiz üzüntüyü hatırladım. Arkadaş olabilirdik. Tanrım, hatta bir kız evlat edinebilirdi, bir keresinde bana bu fırsatı kaçırdığını söylemişti. Ama bu şans kaybolmuştu —hepsi onun suçuydu— ve eğer böyle olmasını istiyorsa, yapabileceğim bir şey yoktu ama beni çileden çıkarmasına izin vermeyecektim, özellikle de kendi evimde. Gitmek zorundaydı.

DVD oynatıcıya en son baktığımda 12:24'ü gösteriyordu ama Adam beceriksizce ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken üze-rime düştüğünde saatin kaç olduğunu Tanrı bilirdi.

"Yüce Tanrım," dedi tiz sesimi duyunca. "Burada ne arıyorsun?"

Uykulu gözlerle kanepede doğrulurken, boynum tutulmuştu. "İyi bir eş gibi seni bekliyordum," diye fısıldadım, hâlâ kafamı toplamaya çalışıyordum.

Ayakkabısızdı ve hafifçe sallanarak karşımda duruyordu. "Ah, bu çok sevimli," diyebilirdi. "Bunu hak etmek için ne yaptım?"

"Bunun senin neyi hak ettiğinden ziyade, benim neye ihtiyacım olduğuyla ilgisi var," dedim ve hafifçe gülerek onu kemerinden kendime doğru çektim. "Çok uzun zaman oldu." Pantolonunun fermuarı yüzümle aynı hizadaydı ve ona uzandım.

"Yapamayız," diye mırıldandı isteksizce. "İçeri girebilir."

Omuzlarımı silkip devam ettim.

"Hişş, hayır, Em. Gerçekten, yapamayız." Artık kıkırdıyordu ve istediğimi elde edeceğimi biliyordum çünkü yapmamı istediğini biliyordum.

"Neredeyse bir hafta oldu," diye fısıldadım, ellerim hâlâ meşguldü. "Daha ne kadar beklemeyi düşünüyoruz?"

Birdenbire onu yoklayan ellerimi tuttu. "Sadece biraz daha dayan. O iyice iyileşene kadar."

"Ne zamana kadar?" diye üsteledim ellerini kenara iterek. "Bir tarihe, bekleyebileceğim bir şeye, evimizi ne zaman geri alacağımızı bilmeye ihtiyacım var."

"Zor olduğunu biliyorum, Em ama birkaç gün daha sabret."

"Pazar gününe kadar mı?" diye zorladım.

Tereddüt etti.

"Pazar gününe kadar diye söz ver, yoksa devam ederim."

"Bu, her hâlükârda kaybedeceğim anlamına geliyor." Güldü. Onu elime aldım ve bütün vücudunun gerildiğini hissettim.

"Tanrım," diye nefesini verdi.

"Ne olacak?" diye sataştım. "Pazar dersen, bırakırım."

Hızımı artırdım.

"Tanrım, Em!"

"Pazar ve bırak mı, yoksa pazar ve devam etmek mi demek istedin?" Haklıydı, kazanamazdı.

İnledi ve artık durmamı söylemesinin mümkün olmadığını anladım. "Devam et," diye fısıldadı. "Durma."

Ben de böyle düşünmüştüm. Bu üçlü ilişkideki dinamiklerin değişmesi gerekiyordu ve sevgili Pammie'nin hastalıklı zihninde, Adam ve beni iki ayrı varlık olarak görmekten vazgeçip bir eş olarak dünyaya karşı birlikte olduğumuzu bilmesi gerekiyordu.

Meleksi oğlunun bir parçasını ağızda görmenin içe yarayacağı hiç aklıma gelmezdi.

Adam'ın annesine yakalandıktan sonra, üç hafta boyunca ondan haber almadık. Anlaşılan bizi öylesine uygunsuz bir pozisyonda görmenin şoku onu sarsmış ve duygusal olarak yaralamıştı.

Yaklaşan düğünümüzle ilgili düzenlemeler hakkında konuşmak için uğrayan James'in bize söylediğine göre, "Hiçbir anne böyle bir şeyi görmemeli," diye ona dramatik bir itirafta bulunmuş. Adam, Tunbridge Wells'de, yanında bir şapel olan güzel bir otel bulduğu için birdenbire bir hareketlilik başlamıştı ve bu yaz sadece bir Cumartesi günü müsait olduğu için rezervasyonumuzu yaptırmıştık. Artık düğünü organize etmek için sadece birkaç ayımız kaldığı için panik hâlindeydik ve her şeyin acilen halledilmesi gerekiyordu ama erkekleri ilgilendiren bölümün, James ve Adam arasında görüşüleceğini düşünüyordum.

Üçümüz mutfakta durmuş James'in, annesinin telaşlı patlamasını anlatmasını dinlerken, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye çıkıştı Adam. Yanma gitmeye kalktım ama arkasını döndü, beni ve James'i geride bırakıp oflayarak yatak odasına gitti.

İkimiz de suratımızı buruşturup kıkırdamamak için kendimizi zor tuttuk. Sol yanağında bir gamze belirdi. "Güldüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama gülmezsem ağlayacağım," dedim.

James kahve kupasının üzerinden bana bakarken gözleri gülüyordu. "Daha kötüsü de olabl  rd  ."

Sanki aklını kaçırmış gibi ona baktım. "Nasıl?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama daha kötü durumda olan birileri olduğuna eminim."

"Ah, bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi gerekiyor, değil mi?" Kahkaha attım.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Hi   , g  ld  ğ  m  z   duymasın. İyice sinirlenir."

"Zaten yeterince sinirli," dedim kısık bir sesle. "Bu olay olduğundan beri keyifsiz. Bunu yaptığım i  in beni suçluyor."

"  aka yapıyor olmalısın?"

Kafamı iki yana salladım.

"Belki de bunun, iki ki  şiyi ilgilendiren bir şey olduğunu birinin ona hatırlatması gerek?" Ka  şlarını kaldırdı.

Fısıltıyla konu  tuğumuzun ve Adam'dan bahsetmemize rağmen bunu bilmemesini istediğimizin farkındaydım.

"Ee..." dedim yüksek sesle. "Bir kahve daha alır mısın?" Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi. Yarı dolu kupasını kaldırıp kafasını iki yana salladı. Kendime bir kahve daha alırken, mutfakta elimden geldiğince gürültü çıkardım.

"Annen hakkında ne yapabileceğimize dair bir fikrin var mı?" diye sordum, bir sınırı a  ş  yor olabileceğimin farkındaydım. Yanıtını beklerken suratımı buruşturdum.

"Zamanla bunu unutacaktır," dedi kısık bir sesle.

Gülümsedim. "Yakın bir zamanda unutacağını sanmıyorum. Annenin nasıl olduğunu bilirsin. Olabildiğince uzatacak." Bunu yüksek sesle söylememin iyi olup olmadığının farkında değildim.

"Isıracak köpek havlamaz," dedi uzun bir duraksamanın ardından. "Aklını ba  şına toplayacaktır."

Tuttuğum nefes dudaklarımın arasından süzüldü ve omuzlarımdaki gerginlik yavaşça hafifledi. Adam yan odada olmasaydı,

James'e her şeyi anlatırdım. Her şey dilimin ucunda ~~çatırı~~ dökülmeyi bekliyordu. Adam'ın James gibi olmasını ~~dilerdim~~, zaman onunla annesi hakkında konuşmak daha kolay olurdu. James nasıl hissettiğimi, onun bana nasıl hissettirdiğini ~~anlıyordum~~. Beni köşeye sıkıştırdığında, bana destek oluyordu. ~~Denet~~ olacağını biliyordum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi yine o şekilde gülümsedi. "Sadece biraz zamana ihtiyacı var, hepsi bu."

Bu benim için sorun değildi. Ona istediği kadar zaman tanıyabilirdim. İhtiyacı olduğu kadar uzak kalabilirdi. Ne de olsa, onu özlemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu olayın onunla aramıza mesafe koymasına içten içe seviniyordum. Ama ne dilediğime dikkat etmeliydim çünkü bu olay yaşandığından beri Adam'ın cinsel dürtüsü iyice dibe vurmuştu. İşe giderken konduğu küçük bir öpücük dışında, onu herhangi bir şey için havaya sokmak imkânsızdı. Bunun sadece bir tesadüf olduğuna, işte stres altında olduğu için yorgun olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ama Pammie'nin bizi yakaladığı ve Adam'ın vücudunda dolaşan şoku hissettiğim anı her gözlerimin önüne getirdiğimde, bu olayın onun üzerinde hayal bile edemeyeceğim bir etki bıraktığını biliyordum.

O gece daha sonra *Victoria's Secret*'tan aldığım yeni dantelli iç çamaşırla yatak odasına girerken, "Özür dilerim, içimden gelmiyor," dedi.

"Ne zaman içinden geleceğini düşünüyorsun?" diye sordum keyifsizce. "Yakın bir zamanda mı?"

"Bu gece değil."

Yatağa girip ona uzanırken, "Ama sana bütün sorunlarını unutturabilirim," diye takıldım.

"Üstüme gelme," diye çıkıştıktan sonra arkasını dönüp ışığı söndürdü.

Ertesi sabah iki stajyerimin arayıp hastalandıkları için işe gelemeyeceklerini söylemeleri iyice keyfimi kaçırdı. Birinin tu-

haf olduğunu biliyordum ama Ryan beni hem şaşırttı hem de hayal kırıklığına uğrattı. Programı randevularla doluydu ve her ikimizin de programını idare edip bir şekilde aynı anda iki yerde olma mucizesini gerçekleştirmek zorunda kaldım.

Öğlen olduğunda kulaklarımdan buhar çıkıyor gibi hissediyordum. Patronum Nathan, yeni bir sunum yapmamı istedi ve haftalardır üzerinde uğraştığım müşteri, rakip ajansı bir sözleşmeyle ödüllendirmek üzereydi.

Cep telefonum en az otuz kez çaldı ve her görüşmeyle birlikte stres seviyem arttı.

“Evet, Emily Havistock,” diye umduğumdan biraz daha saldırgan bir şekilde yanıt verdim.

“O kadar kötü mü?” dedi bir erkek sesi.

“Anlayamadım? Kim arıyor?” Numarayı tanıyamadım ve yanıt verdiğime pişman oldum. Satış yapmak için arayan birine ayıracak vaktim yoktu.

“Ben James,” diye karşılık verdi.

Jetonumun düşmesini bekledim. “Özür dilerim, James...?”

“Adam’ın kardeşi,” dedi tereddütle.

“Ah,” dedim, “özür dilerim, işten bir James olduğunu sandım. Merhaba, nasılsın? Adam’la birlikte değilim, eğer bunun için aradıysan. Pammie’ye bir şey mi oldu? O iyi mi?” Aklımdan milyonlarca senaryo geçerken abuk sabuk konuştum.

“Evet, o iyi. Her şey yolunda.”

Bundan daha fazlasını umuyordum ama beni uğraştıracaktı. “Pekâlâ, ne var ne yok?” diye sordum. “İyi misin?”

James’le telefonda konuşmak tuhaf geliyordu. Mesajlaşmak nedense farklıydı. Bir zamanlar rahat olan arkadaşlığımız, bir sınır geçtiğimizi düşündürüyordu.

Evet iyiyim.” Yavaşça konuşuyordu. Bekledim, ne söyleyeceğinden emin değildim.

Ben sadece diyecektim ki...ee...yakınındayım ve bir kahve iç-
ti mi? diye sormak istedim.”

"Ne?" Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bilmiyordum.

"Alo?"

"Ee...evet, buradayım."

"Anlayamadım. Bu evet mi, yoksa hayır mı?"

"Ah... Özür dilerim, şu anda Canary Wharf'tayım. Harika olurdu ama bugün işim başımdan aşkın. Arka arkaya görüşmelerim var. Bu sektörde bizi çok zorluyorlar." Havayı yumuşatmak için sahte bir kahkaha attığımı duydum. Bunu anlayacak kadar beni tanıdığını sanmıyordum.

Hattın diğer ucundaki adamı düşündüm. Onu hep ayak bileklerine kadar toprağın içinde, bir çiçek tarhını tırmıklarken ve bir zamanlar beyaz olan, kirli gri bir tişörte ellerini silerken hayal etmiştim. Yüz hatları Adam'a çok benziyordu ama daha genç, daha keskin ve biçimliydi. Yüzüne düşen saçlarını geriye iterken tırnaklarında biriken kiri görebiliyordum.

Ve şimdi buradaydı, beton metropol diye bahsettiği yerde. Şehri sevmediğini sanıyordum, öyleyse burada ne arıyordu? Şu anda üzerinde bir takım elbiseyle yüksek binalardan oluşan labirentte dolaşırken, çok sevdiği yeşilliklere geri dönmeyi mi diliyordu?

Onu hayal ettiğimi fark edince yüzüm kızardı, üstelik bu ilk değildi.

Uzayan sessizlikte kekeledim. "Ee, belki başka zaman?"

"Evet, tabii, sorun değil," dedi hemen, mahcup olmuş ve bir an önce telefonu kapatmak ister gibi bir hâli vardı.

Geride bıraktığı sessizliğe veda ettim ve sert rüzgâr etrafımda ıslık çalarken, Cabot Meydanı'nın köşesinde durup şaşkınlıkla telefonuma baktım.

İşe odaklanmaya çalıştım ama aklımın bir köşesinde beni rahat bırakmayan bir detay vardı. *Yakınındayım...* Gerçekten yakınlarda mıydı, yoksa bu üzerinde daha çok düşünülen bir şey miydi? Ve eğer öyleyse, neden?

Adam'a, James'in aradığını neden söylemediğimi bilmiyorum. Bunu söylemem gerektiğini düşündüm ama gerçekten ne söyleyebilirdim ki? James'in söylediği gibi "sorun değildi". Yine de, Adam sırf civarda olduğu için James'in kız arkadaşını arıyordu, bunun çok şey ifade ettiğini düşünürdüm. Burada çifte standartların iş başında olduğunun farkındaydım.

"Olaydan" sonraki üç hafta boyunca, Pammie ve aramdaki çıkmaza aynı yetişkin tavırla yaklaşmaya çalışmışım. Üzücü bir olaydı ama iyice düşününce meselenin Adam ve annesi için, benim için olduğundan daha büyük olduğunu anladım. Evet, utanmışım ama ben sadece arada kalan bir piyondum. Ya tersi olsaydı ve Pammie'nin gördüğü şeyi annem görseydi? Kesinlikle yıkılırdım. O nedenle, dünyada en sevdiğim insan olmayacağını bilsem de doğru an geldiğinde bunu telafi etmek için elimden geleni yapmaya karar verdim. Ama yeni benimsemiğim felsefemin bu kadar çabuk sınanacağını beklemiyordum.

Ertesi pazar, Sevenoaks'taki bir balık restoranında öğle yemeği için buluşmayı kararlaştırdık. "Tarafsız bir bölgede buluşmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi Pammie. Üçüncü Dünya Savaşı'ndan kaçınmak için bir araya gelen iki dünya lideriymişiz gibi konuşuyordu. Her zamanki gibi bizden isteneni yaptık ve ana cadde üzerindeki Loch Fyne'de buluştuk. Arabayı Marks & Spencer'ın arkasındaki bir açıklığa park ettik ve geçit-ten geçerken, Adam kolunu belime doladı. Daha önce yüzlerce

kez yaptığı, oldukça basit bir hareketti ama neredeyse bir aydır, sevişmediğimiz için dokunuşu içimi ürpertti. *Eve döndüğümüzde, tekrar deneyeceğim*, diye içimden geçirdim. Ama reddedilinceğinizi bile bile kaç kez deneyebilirdiniz? Hafif bir gülümseme takınıp önemi yokmuş gibi yaptım ve izin verme ümidiyle ona sokuldum. Ama önemi vardı. Bu gerçekten üzücüydü ve bir kez daha her şey Pammie'nin suçuydu.

Köşeyi dönerken serin esintiye gafil avlandım ve paltomu iyice etrafıma doladım, hem ona hem de altına giydiğim kalın kazağa minnettardım. Göz kamaştırıcı görünmüyordum ama zaten kendimi büyüleyici hissetmiyordum. Hatta bu sabah saçlarımı yıkamaya bile tenezzül etmedim. Bu şampuan ve saç kremi israfı olurdu, ne de olsa saçlarımı kirli bir at kuyruğu yapsam ya da parlak, canlı bukleler hâlinde omuzlarıma döksem de kırıcı bir yorumda bulunacaktı.

Beş dakika gecikmemize rağmen orada olmayacağını biliyordum. Asla olmazdı. Hem herkesin dikkatinin onun üzerinde olduğundan emin olmak için hem de tek başına beklemekten utanç duyduğu için, en az on beş dakika gecikmeden teşrif etmezdi. Pammie'nin birçok numarası vardı ve birkaçını öğrenmiştim ama hepsini öğrenmenin beni bile şoke edeceğini düşünüyordum.

"Pekâlâ, olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sordum Adam'a başgarson paltosunu alırken. Biraz ısınana kadar paltomu çıkarmamayı tercih ettim.

"Hayır," yanıtını aldım.

"Ama konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tanrı aşkına, Em. Kapat bu konuyu. Kadın yeterince acı çekti. Bu konunun yeniden gündeme gelmesini isteyeceğini sanmıyorum. Benim de buna ihtiyacım yok."

Ah, bu çok eğlenceli bir yemek olacak gibi görünüyordu. Beni görmeye dayanamayan bir kadın ve yanımda olmaya katlanamayan nişanlım arasında iki, muhtemelen üç saat mahsur

kalacaktım. Bölmeyi andıran bir masaya otururken, James'in de savallı, üzgün annesiyle gelebileceğini hatırladım. Harika, bundan daha kötü olabilir miydi?

Tam o sırada, buluşmayı kararlaştırdığımız saatten on beş dakika sonra, yüzünde sevgi ve nefret karışımı bir ifadeyle Pamle içeri girdi. Ben onu selamlarken, Adam'a kocaman sarıldı.

"Ah, canım, seni görmek ne güzel, merak etmeye başlamıştım..." Cümlesini tamamlamayıp etkisini artırmak için üzgün gözlerini yere çevirdi.

"Ve Emily?" dedi bana dönerek, beni orada gördüğü için neredeyse şaşırmış gibiydi. "Uzun zaman oldu." Sesi soğuktu ve kafasını çevirip devam etti, "Ama iyi görünüyorsun. Biraz kilo almışsın, zaten buna ihtiyacın vardı."

İçinde bulunduğum kötü durumu görmesi umuduyla Adam'a işaret ettim ama belli belirsizce kafasını iki yana sallayıp annesine döndü.

"Aslına bakarsan kilo almadım, üzerimdeki kalın palto ve kazaktan olmalı," dedim, kalınlıklarını vurgulamak için kumaşını çekştirerek ama ikisi de çoktan başka bir konuda konuşmaya başlamışlardı.

Üç kadeh Pinot Grigio'nun ardından, buluşma benim açımdan iyice kötüye gitmeye başladı. Sanki benim üye olmadığım, kendi özel kulüplerindeydiler.

"Ah, Whitstable sahilinde James ve senin bulduğunuz yengeçleri hatırlıyor musun?" Kahkaha attı.

Adam kocaman sırttı. "İsimlerimizi sırtlarına yazıp onları yarıştırmıştık."

"Bu doğru," dedi abartılı biçimde kıkırdayarak.

"Benimki asla kazanamadı," dedi.

"Bir şey yüzünden kıyameti kopartmamış mıydınız? James'in eve dönene kadar ağladığını hatırlıyorum."

Adam gözlerini devirdi. "Hatırlamıyor musun? Kovalarımızı öldürmek için denize gidip geri döndüğümüzde, yengecini pamperce bulduğu için strese girmişti."

Pammie yavaşça kafasını salladı. "Hatırlıyorum. Böyle bir şeyin nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyorum."

Adam güldü. "Akıntıyla birlikte bir kaya sürüklenip onu ezmiş olabilir ya da kusursuz bir cinayet olmalı..."

Bana baktı. "O zamandan beri hiç yengeç yemedim."

Zoraki bir şekilde gülümsedim.

Kendi kendime sadece ilişkilerini yeniden rayına oturtmak için şov yaptığını söyledim ama bizim ilişkimize ne olacaktı? Kurtarılması gereken o değil miydi? Bizi yakaladığı andan beri seks yapmak bir yana, doğru düzgün konuşmamıştık bile ve bu yavaş yavaş içimi kemirmeye başlıyordu. Pammie bir anneden beklendiği gibi normal davransaydı, aramızdaki her şey harika olacaktı.

Dördüncü kadehte, Adam'a Linda'nın oğlu Ewan'a yirmi birinci doğum günü için ne almaları gerektiğini sorduğu sırada, içimde nahoş bir duygunun yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Sence güzel bir cüzdan hoşuna gider mi?" Bana değil, Adam'a soruyordu. Kilomla ilgili yorumundan beri dönüp bana bakmamıştı ve o zaman bile beni gördüğünü sanmıyordum. Baksaydı, kilo verdiğimi fark edebilirdi ama bunun neresi eğlenceliydi ki!

"Bence buna bayılır. Eğer hepimiz ortaya elli sterlin koyarsak ona düzgün bir şey alabiliriz, belki bir *Paul Smith*," dedi Adam.

"Pekâlâ," dedi Pammie heyecanla. "Ben elli sterlin veririm, sen de elli sterlin verirsin ve James'in durumuna bakması gerekecek çünkü bildiğin gibi, o senin kadar kazanmıyor."

Direkt Adam'la konuşuyordu.

"Ben de yirmi beş sterlin veririm," diye araya girdim. "Adam'ın payının yarısını, böylece ikimiz de katkıda bulunmuş oluruz."

Bana küçümseyerek baktı. "Teşekkür ederim canım ama buna gerçekten gerek yok. Bu bir aile hediyesi." Hafifçe gülüp Adam'a döndü.

"Ama ben de ailedenim," diye tısladım. Çok fazla içtiğimi biliyordum çünkü artık ağzım benim bir parçam gibi gelmiyordu. Dudaklarım hareket ediyordu ama ağzımdan çıkanları kontrol edemiyordum.

"Sorun değil, Em. İkimizin yerine katkıda bulunurum," dedi Adam.

"Benim yerime para katmanı istemiyorum," dedim "katma" kelimesini vurgulayarak. "Eğer hediye notunda adım olacaksa, ben de katkıda bulunmak istiyorum."

Pammie dilini damağında şaklatıp bana tepeden baktı. Burunun ucundaki, çerçevesiz gözlükleriyle bir okul müdiresine benziyordu.

"Pekâlâ." Adam içini çekti. "Ne istiyorsan yap."

"Bana saçma geliyor," diye güldü Pammie. "Onu doğru düzgün tanımıyorsun, o yüzden senin aileden olmayan biri için elini cebine atmamalıydın."

"Ama Adam'ın ailesi benim de ailem sayılır." Sesimin şiddeti üzerinde kontrolümü yitirmiş gibiydim. "İki ay sonra evleneceğiz ve Bayan Banks olacağım." Fark edilir şekilde irkildiğini gördüm. "Ve böylece, hepimiz bir aile olacağız."

"Eğer yapmak istediği buysa sorun değil, anne," dedi Adam. *Evet! Teşekkür ederim, Adam.*

"Ben sadece..." diye söze başladı Pammie ama susmasını işaret eder gibi elimi havaya kaldırdım.

"Hazır laf açılmışken," dedim, "hiçbirimiz asıl meseleye değinecek kadar cesur değil miyiz?"

"Bu kadarı yeter, Emily," dedi Adam sertçe.

"Ne yeter, Adam?" Sakinliğimi ve kontrolümü kaybetmek istemiyordum ama haftalardır biriken bıkkınlığım dışarı taşmak üzere gibi geliyordu. "Annenin son birkaç haftadır ilişkimizin nasıl olduğundan haberi var mı? Bizi birçok normal çiftin yaptığı şeyi yaparken yakaladığından beri?" Eskiden, söyledikleri kelimeleri parmaklarıyla tırnak işareti içine alan insanlardan nefret ederdim ama onunla konuşurken kendime engel olamıyordum.

Pammie tiksintiyle dilini damağında şaklatırken, Adam beni dirseğimden tuttu. "Üzgünüm, anne," dedi beni sandalyemden kaldırmak için. "Ona ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten üzgünüm."

"Âşık çiftler böyle yaparlar," diye alaycı bir şekilde gülümserdim ve Adam'ın kolumu tutmasına aldırmadım. "Unutma..."

"Emily!" diye bağırdı Adam. "Yeter."

Kolumu sıkıca tuttu. "Çok üzgünüm, anne," dediğini duydum, onu teselli etmek için uğraşıyordu. "Eve tek başına dönebilir misin?"

"Elbette," diye karşılık verdi, bize masadan uzaklaşabileceğimizi belirten bir işaretle. "Sorun değil, senin işin zaten başından aşkın. Benim için endişelenme, sadece onu sağ salım eve götür."

Adam ona gergin bir biçimde gülümserken, beni kapıya doğru itti. "Eve vardığımızda, seni ararım," dedi. Onu taklit eder gibi suratımı buruşturdum; ne kadar kırgın ve savunmasız olduğunu belli etmek için Adam'a sakladığı zavallı ifadesini görmeyi umarak kafamı Pammie'nin oturduğu yere çevirdim. Ama Adam ona bakmıyordu, *ben* bakıyordum. O yüzden yavaşça gülümseyip yarı dolu kırmızı şarap kadehini havaya kaldırdı.

Eve dönene kadar tek kelime etmedik ama anahtarı kapıya sokarken, "Sarhoşsun. Yukarı çık ve kendini toparla," dedi.

Evet, biraz sarhoştum, bir-iki kadeh fazla içmiştim ama istemediğim bir şey söylemedim. Biraz daha ayık olsaydım, belki daha farklı bir yaklaşım gösterebilirdim ama olan olmuştu ve pişman değildim. Canımı sıkı tek şey, o kendinden emin bir şekilde tahtında otururken, bir kez daha kötü kadın olmaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Banyoya girip çıkarken karşılaştığımızda, “İzninle,” demek hariç, Adam üç gün boyunca benimle konuşmadı. Nihayet buzlar tamamen eridiğinde, ikimizin de çok ihtiyacı olan samimi bir konuşma yerine, ilk diyalogumuzu başlatan “Bu akşam yemekte ne istersin?” sorusu oldu.

“Fark etmez. Dışarıdan sipariş edelim mi?”

“Olur. Hint yemeğimi, Çin yemeğimi istersin?”

Ve böylece, en azından yeniden konuşmaya başladık. Ondan özür dilemeye niyetim yoktu ve o da benden özür dilemeye hazır görünmüyordu, o yüzden başladığımız yere dönmüştük.

Yemek yerken havadan sudan konuştuk ama ilk randevularına çıkan iki yabancıнын sohbeti kadar tuhaftı. Benimle göz göze gelmekten çekindiği için, gözlerini tavuklu eriştesinden hiç ayırmadı.

“İşteki Jason nasıl?” diye sordum. Asıl yeni kız Rebecca’nın nasıl olduğunu merak ediyordum ama bu konuyu açmak riskli görünüyordu, o yüzden güvenli seçeneğe odaklandım.

“Gayet iyi,” dedi. “Kendisini geliştirmiş görünüyor, bakalım. Peki Ryan? O nasıl?”

“Neyse ki, daha iyi. O iyi bir çocuk ve bence gerçekten potansiyeli var ama daha genç ve henüz bunun farkında değil. Çok yazık çünkü neler yapabileceğini göremeden ondan kurtulabileceklerini düşünüyorum.”

İkimiz de ne söyleyeceğimizi düşünürken, aramızdaki sessizlik uzadı.

"Annemle aradaki bu durum ne olacak?" diye sordu.

Bu soruya hazırlıksız yakalandım. Bu meseleye değinmesini beklemiyordum, bütün çabalarımın rağmen ağzımın açık kaldığını hissettim.

"Çünkü bir şeylerin değişmesi gerektiği ortada. Aranız böyle olduğu sürece buna devam edemem. Onunla bir sorunun olduğu belli, yoksa kendinle mi bir sorunun var? O, içindeki kötülüğü ortaya mı çıkarıyor?"

Derin bir iç çektim.

"Bir şeyler olduğunu inkâr edemezsin," diye devam etti. "Onun yanındayken ya da sohbet sırasında ondan bahsettiğimde çok gergin görünüyorsun. Adı her geçtiğinde, temkinli davranmam gerektiğini hissediyorum. Onu görmeyi, hatta onunla konuşmayı istediğim için bana kendimi kötü hissettiriyorsun."

"Onun nasıl biri olduğunu görmüyorsun," dedim güçsüz bir sesle.

"Ama sana karşı son derece medeni olması dışında herhangi bir şey söylediğini ne gördüm ne de duydum. Neden söylesin ki? Senin harika olduğunu düşünüyor. Her zaman öyle düşündü."

"Anlamıyorsun."

Tabağını itti ve kollarını masanın üzerinde birleştirdi. "Anlat, öyleyse. O sana hep sahip çıktı, değil mi? Sana ailenin bir parçası olduğunu hissettirmedi mi?"

Küçük bir kahkaha attım. Amacım alaycı olmak değildi ama kulağa öyle geldi.

Homurdandı. "İşte, yine başladın. Tam olarak sorun ne?"

Bunu ona önemsiz bir şeymiş gibi görünmeden açıklamak bir yana, kendime bile nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Pekâlâ, sana bir örnek vereceğim." Basit bir örnek bulmak için düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Ee..."

Ben düşünürken kibarca sessizliğini korudu ama bir sahtekâr gibi hissetmeye başladım.

"Pekala, geçen pazar günü balık restoranındaki öğle yemeğine ne dersin?"

"Tanrım, nasıl unutulabilirim? Bizl çok utandırdım."

Derin bir nefes aldım. Sakinliğimi korumalıydım. Ne demek istediğimi anlaması için bir umut varsa, düşüncelerimi kısa ve öz cümlelerle açıklamalıydım.

"Oraya varır varmaz, kilomla ilgili hiç hoş olmayan bir yorumda bulundu." Bunu söylerken suratımı buruşturdum. Kulağa küçük bir kız gibi geliyordum.

"Ah Tanrı aşkına, Em. Sen ciddi misin? Bütün anneler böyle yapmazlar mı? Burada bahsettiğimiz şeyin boyutu bu mu?"

İkinci porsiyonu istediğim için beni azarlayan ama istemediğimde beni zorlayan annemi düşünürken gülümsedim. Sonra kendimi topladım. Pammie, *benim* annem değildi.

"Doğum günü partinde, aile fotoğrafı için herkesi sıraya dizdikten sonra, benden fotoğrafı çekmemi istedi." Ona, bayılma numarası yaptığını düşündüğümü söylemeyi gerçekten çok istiyordum ama eğer yanılıyorsam, benimle bir daha asla konuşmazdı ve haklı olduğumu kanıtlamanın bir yolu yoktu.

Bana boş gözlerle baktı. "Ve?"

"O fotoğrafta yokum."

"O sadece bir fotoğraf." Bana şaşkınlıkla baktı. "Aynı anda birçok şey oluyordu, orada çok fazla insan vardı... Fotoğrafa dahil olmayan başka aile üyeleri olduğuna eminim ama bu kasıtlı olamaz."

"Ama benden o fotoğrafı çekmemi istedi," dedim, şimdiden yenilgiye uğradığımı hissediyordum.

"Sanırım bundan daha mantıklı olmalısın?" diye sorguladı. "Annemin aptalca alışkanlıkları olsa da —inan bana, olduğunu biliyorum— ona uymayacak kadar akli başında olduğunu sanıyordum? Onun söylediği ya da yaptığı her şeyi büyütme yerine, kendi hayatımıza bakmalıyız, değil mi? Şaka yapmıyorum, Em ama sana karşı kin güdüyormuş gibi konuşuyorsun. Tanrı aşkı-

na. o altmış küsur yaşında. Ne yapacağını sanıyorsun? Peşinden koşup şemsiyesiyle seni öldüresiye döveceğini mi?"

İçimden gülmek geldi. Haklıydı, bütün bunlar acınası bir şekilde özgüvensiz ve çocuksu görünmeme neden oluyordu ve ben böyle biri değildim. Ne olursa olsun yerini koruyan, kendi mücadelesini veren ve altta kalmayan biriydim. Öyle değil mi?

"Ona bir şans vereceğine söz veriyor musun?" diye sordu. "Benim için?"

Ona bakıp başımı salladım.

"Adam?" dedim kısık bir sesle. Bunun üzerine bana baktı, bana gerçekten baktı. Gözümün içine bakarken bakışlarının yoğunluğunu hissettim. Midem altüst oldu ve bana, duygularımın karın boşluğumda kocaman bir sinir yumağı varmış gibi hissetmeme neden olacak kadar dolup taşıdığı ilk birlikteliğimizi hatırlattı. O zaman, aklımdan her biri öncekiyle çelişen milyonlarca olasılık geçmişti.

Bana bakarken bütün o şeyleri tekrar düşündüm ama bu kez hata yaparsam kaybedecek çok şeyim vardı. Bu, hiçbir risk almadan bir aşk ilişkisinin diğerine karıştığı, baş döndürücü günlerden değildi. Bu benim, bizim geleceğimizdi ve dikkatle ele alınmalıydı.

Hafifçe yukarı doğru kıvrılan dudaklarının kenarları bana ihtiyacım olan işareti verdi.

Ayağa kalktım, onu dudaklarından öpmek için masanın üzerinden uzandım ve tek kelime etmeden odadan çıktım.

Bir şey mırıldandı ama mazeretlerini dinlemek istemiyordum. Benimle sevişmesini istiyordum. Benimle sevişmesine ihtiyacım vardı.

Yatak odasına geldiğinde, önceki Noel'de bana *Agent Provocateur*'den aldığı siyah dantel iç çamaşırı takımı dışında üstümde hiçbir şey yoktu. Ona doğru yürürken ya sırtıttı ya da suratını buruşturdu, hangisi olduğundan emin değildim. Komodinde yanan tek lamba odaya sıcak bir ışık saçıyordu.

İlk kez cinsel ilişkiye girecek, tecrübesiz bir kız gibi kalbim gümür gümür atıyordu. Vücudum savaşıma ya da kaçmaya hazırlanıyor gibi, ağır çekimde hareket ettiğimi hissettim, hızla bana doğru gelen darbeyi karşılamaya hazırdım. Ama beni tekrar reddederse, bundan geri dönüşümüz olabilir miydi? Bu riske neredeyse girmek istemiyordum ama aynı zamanda beynim bana devam etmem, ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğimizi, eskiden olduğumuz çift gibi olup olamayacağımızı öğrenmem için haykırıyordu.

Yavaşça bana doğru yaklaştı ve karşısında durup yüzünü ellerimin arasına aldım, ona dikkatle bakarken yumuşak kirli sakalı avuçlarıma battı.

“Barıştık mı?”

Başını salladı. “Umarım. Ben sadece...”

Parmağımı dudaklarına koydum. Onu önce hafifçe, sonra ısrarına karşılık vererek daha tutkulu bir şekilde öptüm. Yatağa yığıldık, pantolonunu çekiştirip düğmelerini çözmeye çalışırken onu hissedebiliyordum. Aklımı karıştıran sayısız düşünce, bunun olduğundan daha büyük bir şeymiş gibi görünmesine neden oluyordu; bir zamanlar kusursuz olan ilişkimizde belirgin derin uçurumu çaresizce kapatmak istiyordum. Seksin her şey olmadığını biliyordum ama bu yakınlığı kaybetmek, diğer birçok güvensizliği ortaya çıkarmıştı. Çekiciliğini, onu tahrik etme becerimi ve başka biriyle görüşüp görüşmediğini sorgular olmuştum.

Bunun olmayacağını benden önce biliyordu.

“Bırak,” dedi, beni eliyle iterek.

“Sadece rahatla,” dedim, devam etmeye kararlıyım.

“Sana bırakmanı söyledim.” Bıkkınlığını her ikimiz de paylaşıyorduk.

Nerede yanlış yaptığımı sormak istedim ama bu ikinci sınıf gençlik filmindeki bir aktrisin söyleyeceği türden bir şeye benziyordu.

Tekrar ona doğru hareket ettim. "Başka bir şey denememi ister misin? "

"Tanrı aşkına, Eml" diye çıkıştı. "Bundan daha açık olabilir miyim? Olmayacak, vazgeç."

İçim parçalandı; çekici, cazibeli bir kadın olduğuma dair bütün düşüncelerim milyonlarca küçük parçaya bölündü. Başarısız olmuştum. Daha önce hiç zorlanmamıştım, birbirimizle uyum içindeydik ve ikimiz de ne zaman ne yapmak istediğimizi biliyorduk. Kimse bana Adam gibi hissettirmemişti ve o da bana aynı şeyi söyledi, öyleyse nasıl bu hâle gelmiştik? Bunu telafi etmek zorundaydım.

Son bir girişimde bulunup üzerine çıktım.

"Yüce Tanrım," diye haykırıp beni üzerinden itti ve yataktan fırladıktan sonra hemen iç çamaşırını giydi. "Neden anlamıyorsun?"

Şoke olmuş bir şekilde doğruldum.

"Sadece rahatla... Başka bir şey denememi ister misin?" diye beni taklit etti. Odada bir ileri bir geri yürüyordu.

"Ama biz..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda *değiliz*," diye çıkıştı. "Bu, senin sorunun değil. Benim sorunum. O yüzden bana ne *yapmamız* ve ne *denememiz* gerektiğini söylemekten vazgeç!"

Tükürükleri yüzüme sertçe çarptığı için geri çekildim. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Hissiz bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedim güçlkle duyulan bir sesle.

"Yardıma ihtiyacım yok. Benim lanet olası bir mucizeye ihtiyacım var." Odadan dışarı çıktı ve kapıyı o kadar sertçe çarptı ki, kapı pervazı yerinden ayrıldı.

Dilim tutulmuş bir şekilde öylece kaldım. Gözlerim sızladı ve bu kadar bencil olduğum için kendime kızdım. Bunun benimle ilgisi yoktu. Bu, tamamen onunla ilgiliydi.

Annesi bizimle kalırken, kısa sürelğine de olsa, birlikte olmaya çalıştığımız en son âni düşündüm. Annesi ona yaramaz bir çocuğa kızan bir öğretmen gibi seslendiğinde, korkuyla geri çekildiği âni hatırladım. “Adam! Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye haykırmıştı.

Sanki annesinin bizi yakalaması ve gördüğü şey onda fiziksel bir yaraya sebep olmuştu. Bu doğru olabilirdi ama o yara geçmiş olmasına rağmen psikolojik etkisi devam ediyordu ve bundan kurtulması çok daha zordu.

James'in beni tekrar aramasını beklemiyordum ama ilk telefonundan bir hafta sonra, tekrar arayıp "civarda olduğunu" söyledi. Yarım saat vaktim olduğu ve ne istediğini gerçekten merak ettiğim için onunla bir kahve içmeyi kabul ettim.

Villiers Caddesi'ndeki küçük bir Türk kafesinde bir köşeye geçtik, içerinin sıcaklığı dışarıdaki keskin soğukla mücadele ederken, pencerelerde buhar yoğunlaşıyordu. Tezgâhın arkasındaki adamın siparişleri yüksek sesle söylemesi rahatsızlık vericiydi. Çarşamba sabahı saat on birde kim kebab yedi ki? Ama en azından James'in yanında olmanın hissettirdiği tuhaf yakınlığa odaklanmamamı sağlıyordu. İçimden yakında kayınbiraderim olacağını ve bunun son derece normal olduğunu geçirdim ama yine de yanlış geliyordu. Sadece ben mi böyle hissediyordum, yoksa o da bunu hissediyor muydu?

Bana aynı şeyi söyleme fırsatı bırakmadan, "Pekâlâ..." diye söze başladı. Görünüşe bakılırsa, sohbeti başlatmak ve onu yönlendirmek onun ellerindeydi. Ama o bile nereye gideceğini bilmiyor gibi görünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çok iyi, evet, her şey iyi gidiyor," dedim hemen. "Peki ya sen? Hâlâ Chloe'yle birlikte misin? Her şey iyi mi?" İşinin nasıl gittiğini sormadan, neden kız arkadaşından, hiç tanımadığım bir kadından bahsettiğimi bilmiyordum. Bir cümle içinde "iyi" kelimesini neden bu kadar çok kullandığımı da bilmiyordum.

James'in yanındayken hissettiğim rahatlığın yerini sınır bozucu bir gerginlik aldı, her zamanki şakalaşmalarımız artık yapmacık bir sohbetten ibaretti.

"İnışlı çıkışlı," dedi, "ama kesin konuşmak için henüz erken."

"Ne kadar oldu?" diye sordum elimden geldiğince gelişigüzel biçimde.

"Ah, sadece dört ya da beş ay oldu, o yüzden her şey olabilir." Kaşlarını kaldırıp güldü. "Nasil olduğumu bilirsin. Geçmiş performansım pek iyi değil."

Beceriksizce gülümsedim. Nasıl olduğunu bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum, o yüzden bu sözü kulağa olduğumuzdan daha yakınmışız gibi geldi.

Kollarını, lacivert yün paltosundan çıkarırken dirseği oturduğumuz dar köşenin etrafını saran, soyulmakta olan sandalyeliğe çarptı. "Off" der gibi ağzını oynatıp güldü ve ten rengi atkısını boynundan çıkarırken, cebinin üzerinde at sırtındaki polo oyuncusu amblemi taşıyan, mavi bir gömlek göründü. Adam da Ralph Lauren markası tercih ederdi ama geniş omuzları ve spor yapmaktan şişen üst kolları nedeniyle onun gömlekleri dikiş yerlerinden patlayacak gibi dururken, James gömleğinin içinde rahat görünüyordu ve yakası olması gerektiği gibi duruyordu.

"Peki ya iş nasıl gidiyor? Meşgul müsün?" diye sordum.

Kapuçinosundan bir yudum alıp üst dudağımın üzerinde köpükten bir bıyık bırakırken kafasını salladı. Gülerek dudağımın üstüne işaret ettim. Yanakları hafifçe kızardı.

"Evet, harika gidiyor. Bana yardımcı olmaları için işe iki kişiyi aldım ve kurumsal bir anlaşma bağlamayı umduğum bir görüşme için şehre geldim."

"Ah, harika," dedim, şimdiden ona sorabilecek başka bir soru düşünmeye başladım.

"Knole Park yakınlarındaki yeni bir sitenin, birkaç umumi bahçesinin bakımını üstlenecek yerel bir işletme arayan bir imarçı var.

Kafamı salladım. Pammie'nin, Knole Park'tan bahsettiğini duymuştum ama daha önce oraya gittiğimi ya da nerede olduğunu hatırlamıyordum.

"Euston'daki şirketin genel merkezine gidip onlarla görüşmem gerekti ama biraz erken geldiğim için seni görmeyi düşündüm. Senin için bir mahsuru yok, değil mi?"

"Elbette, yok. Aldgate'te bir randevum olduğu için çok iyi oldu. En son aradığında vakit ayıramadığım için üzgünüm. Sürekli orada, burada ve her yerdeyim."

"Sorun değil, zayıf bir ihtimaldi. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum. Her neyse, şimdi buradasın."

Ona bakıp gülümsedim.

"Annen nasıl?" Aslında umurumda değildi ama sormamak kabalık olurdu.

"O iyi. Loch Fyne'da çok iyi vakit geçirdiğinizi söyledi."

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. "Öyle mi söyledi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

"Evet." Güldü. "Neden, iyi vakit geçirmediğiniz mi?"

"Aslına bakarsan, biraz rahatsızlık vericiydi..."

"Hangi açıdan?" diye sordu, kafasının karıştığı belliydi.

"Biz... küçük bir anlaşmazlık yaşadık."

Devam etmem için bekledi.

"İçkiyi biraz fazla kaçırdım, annen hoşuma gitmeyen bir-iki şey söyledi ve üzülererek söylüyorum ki, karşılık verdim."

"Eyvahl" Kahkaha attı.

Gülümsedim. "Kesinlikle!"

"Peki nasıl sonlandı? Hâlâ arkadaş mısınız?" Bir oyuncak yüzünden kavga eden iki çocukmuşuz gibi konuşuyordu.

Burnumu buruşturdum. "Umarım öyleyizdir çünkü onun nasıl hissettiğini bilmiyorum. Geriye dönüp bakınca, muhtemelen sadece yardımcı olmaya çalışıyordu ama onu başımdan savdım."

"Bana bundan bahsetmedi," dedi. "Bazen annem yanlış zamanda, yanlış bir şey söyleyebiliyor ama onu daha iyi tanıyınca, ihtiyatla yaklaşmayı öğreniyorsun."

Şimdiye kadar onu yeterince tanımadığımı düşündüğüm için tuhaf bir şekilde hakarete uğradığımı düşündüm ama kendime sadece altı ay olduğunu hatırlattım. Bu kadar kısa bir süre içinde birini ne kadar iyi tanıyabilirsiniz?

“Umarım,” dedim dürüstçe.

“İnan bana,” dedi ve elini elimin üzerine koyup bana dikkatle baktı.

Teni tenime değerken elektriğe kapılmış gibi hissettim, içimden elimi çekmek gelse de ona kendisini kötü hissettirmek istemedim.

“İzinle, telefonumu kontrol etmeliyim,” dedim normalden daha tiz bir sesle. Ne kadar gergin olduğumu anlamamış olmasını umdum.

Çantamdaki telefonuma uzandım.

“Adam’la ilişkin nasıl gidiyor?” diye sorunca, birden duraksadım.

Ona baktım, koyu mavi gözleriyle bana karşılık verdi. Birden içimden ağlamak geldi. Mahcup oldum, masadan bir peçete alıp gözlerimi sildim.

“İyi misin, Em?” diye sordu endişe dolu bir ifadeyle.

Bana eski bir dost gibi hitap ettiğini duymak, gözyaşlarımı tutmamı iyice zorlaştırdı. Boğazımdaki yumruyu yutkundum.

“Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Anlatabilirdim. Anlatmayı çok istiyordum. Ama bu adil olur muydu? Kafamı iki yana salladım.

“Gitmeliyim,” dedim birden, bir an önce oradan çıkmak istedim. Sandalyemi masadan geriye ittim ama bakışlarını benden ayırmadan elimi tutmaya devam etti.

“Her zaman yanıdayım, Em,” dedi. Ve gözlerinin içine bakarken, ona inandım.

Kulaklarımda davul gibi zonklayan kalp atışlarımı hissedebiliyordum. Ani bir uğultu, su altındaymış gibi hissetmeme neden oldu kendi düşüncelerimin arasında boğuluyordum.

Sandalyemin arkasından çantamı aldım ve ondan uzaklaştım. "Gitmeliyim," dedikten sonra sersemlemiş bir şekilde arkamı döndüm ve aslında dört masanın sığabileceği ama sekiz masanın bulunduğu dar kafede zikzaklar çizerek ilerledim. Yürürken insanların omuzlarına çarptım, kupalarını devirdim, çayları döktüm ve kapıya ulaşırken haklı olarak arkamdan "Hey, dikkat etsenel" dediklerini duydum.

Strand'e doğru uzanan yolu çıkarken, kafamda James'in sözleri yankılanıyordu. *Her zaman yanımdayım.* Koşmak istedim. Ondan olabildiğince uzaklaşmalıyım. Yoksa, doğruca yanına dönme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

“Nasıl yani?” dedi Seb.

Birine –beni yargılamayacak birine– anlatmak zorundaydım ve Pippa’ya güvenebileceğimi bilsem de ben taşındıktan sonra pek görüşmemiştik, o yüzden güvenebileceğim ilk kişi Seb’di.

“Öylece çıkıp gittin mi?”

“Lütfen, bana yardım etmelisin,” diye yalvardım. “Bütün bunların mantıklı bir yanı olduğunu görmemi sağlamalısın.”

James’le görüştükten sonraki yirmi dört saat içinde biraz sakinleşmişim ama kafam hiç olmadığı kadar karıştı. Orada ne olmuştu? Ve bu beni neden bu kadar çok etkiliyordu? Söyledikleriyle hiçbir şey kastetmediğinden emindim ama yine de huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum. Söyledikleri değil, söylemedikleri beni rahatsız ediyordu.

“Sana asıldığını mı düşünüyorsun? Gerçekten?” diye sordu Seb.

“Evet! Hayır... Bilmiyorum.” Başımı kanepesine yaslayıp sızlandım. “Sadece o anda her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Onunla konuşmak, onu öpmek ve onunla kaçmak istedim...”

“Sonuncusu pek akıllıca olmaz ama bir öpücüğün zararı olmayabilir!”

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedim koluna hafifçe vurarak. “Bu ciddi bir durum. Ne yapacağım?”

"Pekâlâ," dedi aniden ciddileşerek. "Ne yapmak istiyorsun? Seçeneklerine bir bakalım. Benim bakış açıma göre: Adam'ı her şeyden çok mu seviyorsun?"

Başımı salladım.

"Ama kardeşini çekici buluyorsun, öyle değil mi?"

"Seb!"

"Üzgünüm, pekâlâ, hemen düzeltiyorum. Kardeşinin çekici olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?"

İfadesiz kaldım.

"Ah, pekâlâ, demek onu çekici buluyorsun? Sadece birazcık mı? Yaklaştım mı?"

"Hayır, bilmiyorum. O, Adam'dan çok farklı. Beni dinliyor, bana tavsiyeler veriyor ve Pammie hakkında paranoyak olduğumu düşünmüyor. O beni gerçekten anlıyor gibi görünüyor ve birbirimize saygı duyuyoruz."

"Ve o çok çekici, değil mi?"

Ona bir yastık fırlattım. "Evet, o çok çekici!"

"Biliyordum!" dedi Seb.

"Ama bundan daha fazlası var. Bana kendimi her açıdan değerli hissettiriyor. Gerçekten Seb, nasıl olduğumu bilirsin, üzerime çıkana kadar on tonluk bir kamyonu bile görmem ama gözlerinde bunu görebiliyorum. O bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapar ve bunu bilmek, bana istendiğimi hissettiriyor. Ve şu anda, bu benim için çok tehlikeli bir alan."

"Adam'la ilgili hiçbir gelişme yok mu?" diye sordu Seb ciddiyetle.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır." Boğazıma bir şey batıyormuş gibi hissettim. "James beni moralimin bozuk olduğu bir anda yakaladı ve gösterdiği ilgi, acınası bir şekilde gururumu okşadı. Başka bir zaman olsaydı, asla üzerinde durmazdım." Seb'i mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum.

"Pekâlâ, bu durumda ortada sevdiğin ama sevişmediğin bir erkek ve sevmediğin ama sevişmeyi çok istediğin bir erkek var?"

"Teşekkürler Sherlock, durumu çok iyi özetledin. Ama mesele seks değil, dahası var."

"Yani bir an bile James'le yatakta olduğunu hayal etmedin mi?" diye sordu Seb gözlerini benden ayırmadan.

Kafamı şiddetle iki yana sallarken, yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Sen çok kötü bir yalancısın!" Kahkaha attı.

"Bu gerçekten yanlış, değil mi? Demek istediğim, böyle bir şey düşünmek gerçekten son derece yanlış."

"Bu konuda bir şey yaparsan yanlış olabilir ama şimdilik hepimizin sahip olmaya hakkı olduğu, içine bakmaktan hoşlandığımız ama asla girmediğimiz küçük güzel hayal odasında saklı. Aradaki fark bu."

"Peki Adam'a ne söyleyeceğim? Ona James'le görüştüğümü söylemek zorunda mıyım?"

"Zaten o aileyle yeterince sıkıntı yaşıyorsun, o yüzden kendine daha fazla sorun çıkarmamanı öneririm. Bana kalırsa, Adam'a buluştuğunuzu söylemen gerekirdi ama bunu yapacak olsaydın, dün gece yapardın. Yapmadın, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. Bütün gece bunu düşündüm. Diken üstündeydim, aynı şeyi aklımda evirip çevirdim ve her defasında farklı bir sonuca vardım. Ona James'in işe alım konusunda tavsiyeye ihtiyacı olduğunu söylemeyi düşündüm ama bu başka bir yalana sebep olurdu ve her şeyin çok çabuk çözüleceğini görebiliyordum.

Gözlerim kızgın gözyaşlarıyla doldu. "Ne berbat bir karışıklık!"

Seb ayaklarını sürterek kanepeye yaklaşp kolunu bana doladı. "Hey, haydi ama üzülme. Senin için savaşılan iki erkek olduğu için kendini şanslı hissetmen gerekir. Ben kendisiyle kavga edecek bir erkek bile bulamıyorum!"

Gergin bir şekilde güldüm.

“Sence doğru şeyi mi yapıyorum? Doğru adımlar atıyorum, değil mi?”

“Söylediğim gibi, hayal kurmak suçluluk duygusuyla bağdaştırılmamalı, sadece harekete geçmediğinden emin ol.”

Burnumu çektim. “Bunu asla yapmam.”

Öyleyse bir hafta sonra tekrar aradığında, iş çıkışı bir içki içmek için James’le buluşmayı neden kabul ettim?

Bilmiyorum, verebileceğim tek cevaptı. Yeterince iyi bir cevap değildi ama aklıma bundan başka bir şey gelmiyordu.

Bana nasıl hissettirdiğini düşünüp duruyordum ve safça eğer onu tekrar görürsem, bunu akla uygun bir hâle getirip konuyu kapatabileceğime inanıyordum. Ne aptalmışım! Hayatın böyle işlemediğini bilmem gerekirdi. Öyleyse, felaketin kaçınılmaz olduğunu bilmeme rağmen kendime kontrolün bende olduğunu, bunun üstesinden gelebileceğimi ispat etmek ister gibi, neden kendimi savunulamaz bir duruma sokmaya hazırdım?

Adam’ı suçlayabilirdim. Artık çekici hissetmediğimi, arzulanmadığımı; müstakbel kocamın bana sevilmediğimi hissettirdiğini söyleyebilirdim. Beni anlamadığını ya da desteklemediğini söyleyebilirdim. Belki de, hepsi doğrudu ama hiçbirisi sadakatsiz olmamı haklı çıkarmıyordu.

Bu konuyu tamamen kapatmak için, James’le son kez görüşmeye ihtiyacım olduğunu söylemek için aradığımda, “Onunla birlikte olmayacağım,” dedim Seb’e.

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi, kendini mi?” Alaycı bir şekilde güldü. “Çünkü bu konuda seninle aynı fikirde olmadığımı söylemek zorundayım. İstedğin buysa, git ve egonu okşamasına izin ver ama tehlikeli bir oyun oynuyorsun ve sonuçlarının farkında olman gerekir. Adam bunu öğrenirse, aranızda hiçbir şey olmasa bile, başın büyük bir belaya girer.”

“Ne yaptığımı biliyorum.” Derin bir iç çektim.

“Ne istiyorsan onu yap ama her şey mahvolduğuna ağlayarak bana gelme.”

Bunun üzerine göğsüme bir yıldırım çarpmış gibi hissettim. Seb hemen her konuda açık görüşlüydü, o nedenle çok net bir şekilde nerede durduğumu duymak, durumun ciddiyetini artırdı.

"Aklını başına topladığında beni ara," dedikten sonra görüşmeyi sonlandırdı.

Bir yanım James'in buluşmayı iptal etmesini istiyordu. Bu her şeyi kolaylaştırırdı, her neyse üzerine bir çizgi çekerdi. Ama iptal etmedi ve midemde kelekler uçuşarak Savoy'daki Amerikan Barı'na girdim, ona doğru yürürken benimle göz göze geldi.

"Seni görmek güzel," dedi ve beni omuzlarımdan tutup iki yanağımdan öptü. "İnanılmaz görünüyorsun." Kelime kafamda yankılandı. *İnanılmaz*. Müstakbel kayınbiraderiniz sizi bu şekilde tanımlamamalıydı. *Güzel*, diyebilirdi. *İyi*, diyebilirdi. Hatta *harika* bile diyebilirdi. Ama *inanılmaz*? Bu, kesinlikle kabul edilemezdi. Kafede bana attığı bakışı ve sözlerinin ardındaki duyarlılığı hayal etmediğimi düşününce kalp atışlarım hızlandı.

"Ne içersin?" dedi, barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırırken.

"Bir kadeh Prosecco, lütfen."

"İki kadeh şampanya alabilir miyiz?" dedi barın arkasındaki beyaz ceketli barmene.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordum.

"Knole Park'taki Lansdowne Place'in resmi bahçıvanına bakıyorsun."

"Ah, harika!" dedim ve kutlamak için sarılmak amacıyla içgüdüsel bir şekilde onu kendime doğru çektim. "İşi aldın."

Bir an için yüzlerimiz çarpıştı, bunun bir kucaklaşma mı, öpüşme mi, yoksa her ikisi mi olduğundan emin değildim. Beceriksizce birbirimizden uzaklaştık ama fitil bir kez ateşlenmişti.

"Adam burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu James bakışlarını kaçırarak.

"Hayır" dedim dürüstçe. "Ona söylemedim."

Kafasını eğerken saçı da yana düştü. "Neden söylemedin?"
"Bilmiyorum."

"Senin için durumu zorlaştırmak istemezdim," dedi kısık bir sesle.

Keşke bana bu şekilde bakmaktan ve her hareket ettiğinde bacağıma dokunmaktan vazgeçseydi.

"Zorlaştırmadın. Aslına bakarsan, çok iyi oldu. Hemen köşede bir görüşmem vardı ve metro grevde olduğu için eve dönmeye çalışmadan önce biraz beklemek mantıklı." Hepsi doğrudu. Diğer günler kadar sıradan bir gündü. Ancak bir ayı aşkın bir süredir pantolondan başka bir şey giymemiş olmama rağmen, French Connection mini eteğim ve ipek bluzumun normal iş kıyafetlerim olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştığımı bilmesine gerek yoktu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu o sabah kravatına kocaman bir düğüm atarken giyinmemi izleyen Adam. "Bugün hava buz gibi olacak."

Farkında olduğumu mırıldandım.

"Ayrıca metro grevde, o yüzden hiçbirimiz kendimizi nerede bulacağımızı bilmiyoruz. O topuklu ayakkabıların yerine, bugün botlarını giymen daha iyi olur."

"Ben iyiyim," dedim, "endişelenmeyi bırak." Ama suçluluk duygusunun keskin parçaları göğsüme saplandı.

Barmen önüme bir kadeh şampanya bıraktı; uzun sapı, çift katlı bardak altlığında duruyordu.

"Şerefe," dedi James kadehini kaldırarak. "Seni görmek gerçekten güzel."

İlk yudumlarımızı alırken göz göze geldik. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

"Nasılsın?" diye sordu kadehini bara bırakırken.

"Hımm, iyiyim," dedim gelişigüzel biçimde. "Gerçekten iyiyim."

"Tuhaf... Gözlerin öyle demiyor."

Gözlerimi kırıştıtırıp bakışlarımı kaçırdım.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Biraz karışık bir mesele," dedim. "Ama çözeceğiz."

"Mutlu musun?"

Ne zor bir soruydu! Mutlu muydum? Gerçekten bilmiyordum.

"Mutsuz değilim," diyebildim.

"Bundan daha fazlasını hak ettiğini düşünmüyor musun? Seni gerçekten mutlu edebilecek başka biri olduğuna inanmıyor musun?"

İçimdeki hava çekilmiş gibi hissettim. İğne deliğini andıran gözeneklerimden sıcaklık yayılıyordu ve ağzım, konuşmama engel olan bir straforla doluymuş gibi hissediyordum.

Bana baktı, çaresizce gözlerimde bir yanıt arıyordu.

"James, ben..." diyebildim sadece.

Elime uzanıp tuttu. Kolumda ilerleyen elektrik akımı, tüylerimi diken diken etti.

Zihnimde eski bir sinema filmini andıran, çılgınca birbirini izleyen görüntüler dolaştı. Üst kattaki odalardan birine ilerlediğimizi hayal edebiliyordum. Kapılar kapanır kapanmaz asansörde öpüştüğümüzü gözlerimin önüne getirebiliyordum. Halıyla kaplı koridorda ilerlerken telaşımızı ve kapıya *Rahatsız Etmeyin* uyarısını asarken ayakkabılarımı çıkardığımı hayal edebiliyordum.

Tuvalet masasında duran soğutulmuş şampanya şişesini görmezden gelecektik ve aşağıdaki işlek caddeden geçen isimsiz yüzlerin birkaç metre ötede gerçekleşen aldatma ve ihanetten habersiz olduklarını düşünecektim.

Beni duvara yaslarken bacaklarımı etrafına dolayacaktım ve vücutlarımızın ısısı artarken öpüşmemiz şiddetlenecekti. Beni yatağa taşıırken, birbirimizin giysilerini çıkarmaya çalışacaktık. Lüks beyaz çarşafı gömülecektik ve gözlerini benden ayırmadan...

Yeter!

Hayal gücümün daha fazla ileri gitmesine engel oldum, orada uzanırken yaptığımız şeyden pişmanlık duyacağımızı ve zamanı geri almayı dileyeceğimizi biliyordum.

“Özür dilerim, bunu yapmamalıydim...” dedi ve elimi bıraktı.

İçime hücum eden o heyecanı yeniden hissetmek için, bana bir kez daha dokunmasını diledim.

“Adam’ı seviyorum,” dedim. “Biz evleneceğiz. Bazı sorunlarımız var ama onları çözeceğiz.”

“Daha iyisini hak ediyorsun,” dedi. “Adam...”

“Yapma,” dedim sözünü keserek. “Bu doğru değil.”

Bar taburesinden kalktım. “Üzgünüm, James. Bunu yapmam. Bu çok yanlış.”

O sabah iç çamaşırimi özenle seçtiğimi hatırladım. Ne düşünüyordum ki? Gerçekten bu kadar ileri gitmeyi düşünüyordum mu?

“Gitmeliyim,” dedim ve paltomu alıp kolumun üzerine attım. “Gerçekten üzgünüm.”

Caddeye açılan döner kapıları iterken soğuk hava yüzüme çarptı, dışarı çıktığımda Thames’i döven rüzgâr, tokadı andıran bir ses çıkarıyordu.

“İyi akşamlar,” dedi kapı görevlisi ve gülümseyerek şapkasıyla beni selamladı.

Ne tarafa gideceğimi bilmiyordum. Hâlâ şehirde olup olmadığını öğrenmek için Seb’i aramayı düşündüm ama telefonumda ismini bulduğum sırada, aniden içimden Adam’ı görmek için eve dönmek geldi. Şüphelenmediğini bilmeliydim. Bencilceydi ama bildiğini düşünmenin midemi altüst etmesine engel olmadım. Bundan nasıl bir anlam çıkarırdı? Böyle bir düşünceyle kardeşiyle buluşmak için buraya geldiğimi bilseydi? Bu düşünce, onu gerçekleştirmek kadar kötü değil miydi?

Yüzümden süzülen yaşlara az önce neredeyse yapmak üzere olduğum şeyin utancının değil, mücadele ettiğim rüzgârın se-

bep olduğunu düşünmeye çalıştım. Ama beyin aptal değildir ve Charing Cross'a vardığımda, bunu yapmadığıma kendimi ikna etmekte zorlanıyordum. Vücudum bunun olmadığını bilse de zihnim onu aldatmış gibi hissediyordu.

19:42 metrosuna güçlkle bindim. Metrodaki grev şehrin bir ucundan diğerine ulaşmaya çalışan insanların gecikmelerine neden olmuştu ve 18:02 metrosu kadar kalabalıktı, herkes balık istifi olmuştu. Arkamdaki kilolu, kel adam sayesinde tutunmadan ayakta durabiliyordum; nefesi kulağıma o kadar yakındı ki, kulağımı yalayabilirdi ve önümde duran, yirmili yaşlarındaki kadın vagona binmeden önce telefonunu çıkarıp mesajlaşma pozisyonunu almayı akıl etmişti. Şimdiyse üst uzuvlarım iki yanıma yapışmış bir hâlde, insanların arasında sıkışıp kalmışken, Adam'a yolda olduğumu haber vermem imkânsızdı.

Sırtım terlemeye başladı, bu trene yetişmek için acele etmemin bir sonucuydu. Bana yapışan diğer vücutların ısıyla yoğunlaşan, omurgam boyunca süzülüp zümrüt yeşili ipek bluzuma sızan, ince bir ıslaklık hayal ettim. On dakikadır trenin kalkmasını beklerken oturma lüksüne sahip olan, pencere kenarındaki insanlar, nehirden geçerken camları kapatmak için uzandılar. Yün atkılarına yüzlerini gömerken, etrafımı saran, yoğun sıcaklıkla mücadele ettim.

Biraz kıpırdanıp yuvarlak göbeği sırt boşluğumu dolduran, arkamdaki adamdan uzaklaşmaya çalışırken, adam homurdandı. Üzerimden aldatmanın kokusunu alıp almadığını merak ettim.

Adam mutfaktaydı. İçeri girip paltomu kapının arkasındaki kancaya asarken, kızarmış soğan ve sarımsak kokusuyla karşılaştım.

“Hey, sen misin?”

Ses tonundan her şeyin yolunda olduğunu anladım ve göğsümdeki ağırlık, hafiflemeye başladı. Ona karşı dürüst olup olmayacağımı bilmiyordum ama dürüst olmak istiyordum.

"Başka kim bekliyordun?" diye güldüm.

"Çabuk geldin," dedi ve elinde tahta kaşığı tutarken beni öptü. "Birkaç saat önce felaketti."

"Öyle olacağını düşündüm. Bu yüzden biraz beklemeye karar verdim. Biraz çalıştım." Bir kez daha, hiç düşünmeden, yalan söylemeyi seçtim.

"Sofra takımını çıkar ve bize biraz şarap doldur. Yemek on dakika içinde hazır olur."

"Pekâlâ," diye karşılık verdim, "önce şu kıyafetlerimi çıkarmama izin ver."

Banyoya girdim, bluzumun düğmelerini çözüp eteğimi üzerimden sıyırdım. Duş alıp vücudumdaki hem gerçek hem hayali kirden arınmalıyım. Su olması gerekenden daha sıcak akıyordu ama sinir uçlarımı uyuşturup altüst olmalarına engel oldu. Gözlerimi açmadan kancadaki havluya uzandım ama bir el, elimi yakalayınca irkildim.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdım, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Adam güldü. "Üzgünüm, seni korkutmak istemedim. Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bana bir eliyle havluyu ve diğeriyle bir kadeh kırmızı şarap uzattı. Gülümsedim ve şarabı minnettarlıkla yudumlarken, sıcaklığının göğsüme hücum ettiğini hissettim.

Küvetin kenarına oturup kurulanmamı izlerken, gözleri çıplak vücudumda dolaştı.

Birden mahcup olup havluyu etrafıma doladım. "Gerçekten çok güzelsin," dedi ve kalkıp bana doğru ilerledi. "Çıkar şunu. Sana bakmama izin ver."

Gülümseyip yavaşça havluyu açtım.

Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra parmağını kadehe batırıp onu ağızıma götürdü. Parmağını dudaklarımda gezdirdi ve şarabı parmağından emerken tat tomurcuklarım canlandı. Gözlerini benden ayırmadı ve beni izlerken kasığımda bir zonklama hissettim.

Kadehte kalan şarabı paylaştık ve Adam kadehi aramızda götürüp getirirken şarabın bir kısmı çenemden aşağı süzülüp göğüslerime döküldü. Kafasını eğip yavaşça onları yaladı. Dudaklarımla buluşmak için kafasını kaldırırken gövde mi ona yaklaştırdım, omurgamda dolaşan parmakları tüylerimi diken diken ediyordu. İstemsizce ürperdim.

Beni kucağına aldı, bacaklarımı sıkıca ona dolayıp beni yatak odasına taşımasına ve yatağa yatırmasına izin verdim.

“Tanrım, seni seviyorum,” dedi.

İçime girerken haykırdım, rahatlamanın ve arzunun gözyaşlarıydı ama en çok da suçluluk duygusunun. Bunu kaybetmeyi nasıl göze alabilmişim?

Ardından, yenilenen yakınlığımızdan cesaret alıp, "Bana Rebecca'dan bahset," dedim.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Kim olduğunu, onun için ne hissettiğini ve aranızda ne geçtiğini bilmek istiyorum."

Yatak başlığına yaslandı ve kaşlarını çatıp gözlerini kısı.

"Bu çok uzun zaman önceydi, Em."

"Biliyorum ama o senin için önemliydi, tıpkı Tom'un benim için önemli olduğu gibi."

Kaşlarını kaldırıp bana sorgularcasına baktı.

"Ah, haydi ama, biz yetişkiniz." Güldüm. "Kıskanma."

"Onu hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet, arada sırada ama hâlâ onunla birlikte olmak istediğim için değil. Sadece, 'Acaba ne yapıyor?' gibi bir düşünce. Hâlâ Charlotte'la mı? Aldatmaları buna değdi mi? Hâlâ beni düşünüyorlar mı?"

Başını salladı ama ifadesi ciddiydi. "Rebecca'yla yirmi yaşındayken tanıştım. Arkadaşlarımız aracılığıyla bir partide tanıştık."

"Sevenoaks'ta mı?" diye sordum.

"Evet, ama Sevenoaks'un hemen dışındaki, Brasted denen, küçük bir köyde yaşıyordu. Her neyse, birbirimizden hoşlandık. İkimizin de daha önce ciddi bir ilişkisi olmamıştı, o yüzden özeldi. Gençtik, âşık olduğumuzu sandık ve her şeyi, herkesi ikinci plana attık."

"Peki, ne oldu?" diye sordum, böylesine yoğun bir ilişkinin nasıl sönüp gidebileceğini anlamıyordum.

İçini çekti. "Birbirimizden gerçekten hoşlanıyorduk. Birlikte çok fazla vakit geçirdiğimizi söylediklerinde, haklı ya da haksız olarak, arkadaşlarımızdan ve hatta ailelerimizden uzaklaştık. Onlara aldırmadık. Gerçekten sonsuza kadar birlikte olacağımızı ve herkesin, bizi olduğumuz gibi kabul etmek zorunda olduğunu düşünüyorduk. Bildiğimiz kadarıyla, başka bir seçenek yoktu."

"Anlamıyorum. Ne değişti?"

"Beş senedir birlikteydik. Bankadaki işim iyi gidiyordu ve o da öğretmenlik eğitimini tamamlayıp yaşadığı yere yakın bir anaokulunda iş buldu. Westerham'da kiralık bir ev bulduk, birlikte yaşayacağımız ilk evdi ve taşınmak üzereydik." Sesi çatladı.

"Devam et," diye nazikçe onu ikna etmeye çalıştım. "Ne oldu?"

"Çok heyecanlıydı ve evi hazırlamak için işten birkaç gün izin aldı. İş çıkışı oraya giderken annem arayıp bir şey olduğunu söyledi."

"Ne? Ne oldu?" diye ısrar ettim.

"Hiç mantıklı değildi çünkü ofisten ayrılmadan önce, yola çıkmak üzere olduğumu haber vermek için onu aradığımda, sesi çok neşeliydi. Acılı güveç pişirdiğini ve acele etmemi söyledi."

Gözleri doldu. Daha önce Adam'ın ağladığını görmemiştim ve buna benim dışımda biri sebep olduğu için üzülmeli mi yoksa içermeli miydim, bilmiyordum.

"İstasyondan eve kadar koştum ama oraya vardığımda çok geçti. Ambulans çoktan gelmişti ama ilkyardım ekibinin onu hayata döndürmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Elimi ağzıma götürürken nefesimi tuttum.

"Gitmişti." Artık şiddetli bir şekilde hıçkırıyordu, karın boşluğundan insanın içini acıtan hıçkırıklar gelirken, ona sarılmak için uzandım.

Onu daha fazla zorlamalı mıydım, bilmiyordum ama bunun nasıl ve neden olduğunu bilmemek tuhaf geliyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Küçüklüğünden beri astım hastasıydı ama hastalığı kontrol altındaydı. Partilere, spor salonuna gidebiliyor ve normal bir hayat sürebiliyordu, astım ilacı yanında olduğu sürece idare ediyordu. Bu düşünmek zorunda olduğumuz bir şeydi ama herhangi bir şey yapmamıza engel değildi. O sağlıklı ve mutluydu.”

“Öyleyse neden astım ilacını kullanmadı?”

Alaycı bir şekilde güldü ama benimle alay etmediğini biliyordum. “Milyon dolarlık soru bu. Onu yanına almadan hiçbir yere gitmezdi ama taşınmanın telaşı sırasında onu unuttuğunu düşünüyoruz.”

“Biz derken?”

“Kendimi ve ailesini kastediyorum. Astım ilaçlarından birini, ailesinin evinde bırakmış ama ihtiyacı olduğunda elinin altında bir tane olması için her zaman ortalıkta birkaç tane olurdu. Mutfak çekmecesinde bir tane buldum ama bitmişti. O nedenle unutmuş ya da nerede olduklarını, hangilerinin yeniden doldurulması gerektiği dikkatinden kaçmış olmalı.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Neden bana bunu daha önce anlatmadın? Bunca zamandır sana yardımcı olabilirdim. Böylece yalnız hissetmezdin.”

“Ben iyiyim.” Burnunu çekti. “Annem hep yanımda oldu. Onu annem buldu ve ambulansı aradı. Becky’ye benim kadar taptığı için onun için çok zor oldu.”

Bunu duyunca göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettim. Birdenbire “Becky” olmuştu; o, Adam ve Pammie arasında asla bir parçası olmayacağım ve bozulamayacak bir bağ vardı. Bu katılamayacağım bir yarışma gibiydi. Bu kadar bencil olduğum için kendime kızdım.

Buna, Banks ailesini oluşturan bu karışık denklemde bazı yanıtlar bulmama yardımcı olacak bir çözüm olarak bakmalıyım.

Pammie'nin bana karşı neden o şekilde davrandığını kesinlikle açıklıyordu ve bunun bana karşı nefret duymasından ziyade, Rebecca'nın yasını tutmasıyla ilgili olduğunu düşününce biraz yumuşadım. Anlamaya başlıyordum; bu, bana onu savunmak için kullanabileceğim bir şey veriyordu.

Adam altımda kıpırdadı ve yatağın kenarında oturmak için doğruldu. Burnunu çekip elinin tersiyle gözlerini sildi.

Önemli değildi ama karşı koyamadım. "Eğer böyle bir şey olmasaydı, hâlâ onunla birlikte mi olurdun?"

Küçümseyerek gülüp kafasını iki yana salladı ve doğruldu. "Sen inanılmazsın," dedikten sonra yatağın ucundan tişörtünü ve şortunu aldı.

"Sadece sordum."

"Buna nasıl bir yanıt vermemi istiyorsun?" derken sesi yükseldi. "Evet, eğer bu kadar trajik bir şekilde ölmeseydi, hâlâ birlikte olacağımızı mı söylememi istiyorsun? Bu sana kendini daha iyi hissettirir mi? Bunu bilmek daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

Birden mahcup olup kafamı salladım.

"O hâlde, cevabını bilmek istemediğin aptalca sorular sor-
ma!"

Bununla herhangi bir şey kastetmek istememiştim ama şimdi kulağa nasıl geldiğini anlayabiliyordum. Artık seviştiğimize göre, Adam'ın daha mutlu ve daha az stresli olacağını sanıyordum ama yüzeyin altında hâlâ fokurdayan öfkesini hissedebiliyordum. Bunca zamandır beni hedef alan.

"Gidip akşam yemeğini bitireceğim," dedi.

Annemin, bekârlığa veda partimin organizasyonuna nasıl dahil olduğunu bilmiyordum. Bu yetkiyi resmen baş ve tek nedimem Pippa'ya vermiştim ama Seb fikirlerini paylaştı ve annem de fikirlerini paylaşınca, birdenbire kendimizi bir mayın tarlasında parmaklarımızın ucunda yürürken bulduk.

Pippa, Seb'in kontrolü ele almak istemesinden şikâyet ediyordu; annem, Pippa'nın ondan bazı şeyler gizlediğini iddia ediyordu ve ben hangi yöne gideceğini bilmeyen bir piyon gibi aralarında kalmıştım.

Onlara sadece striptizciler, bekârlığa veda partisi tişörtleri ve şişme bebek olmaması şartlarını koymuştum. "Azı karar, çoğu zarar," diye onları nazıkçe teşvik ederken, erkek kardeşimin eşi Laura'nın veda partisinden biraz daha zarif bir etkinlik düzenlemelerini umuyordum. Laura hafta sonunu geçirmek için Blackpool'a götürülmüş ve kendi partimde istemediğim her şeye sahip olmuştu ama neyse ki hiçbirini hatırlamıyordu. Yine de düğününde direk dansı yaptığı ve ona kucak dansı yapılan anları hafızasından silemeyen en az altı kişi vardı.

Elbette, Stuart ve on iki arkadaşının Magaluf'ta yaptıkları, dört günlük âlem olaysız geçmiş görünüyordu. Belli ki sadece golf oynamış, erkenden akşam yemeklerini yemiş ve sessiz geceler geçirmişlerdi. Onlarla aramızdaki en büyük fark buydu: erkekler ne yaparlarsa yapsınlar, tek kelime etmez ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ederlerdi. Hepimizin, "Burada

olan, burada kalır.” felsefesini benimsememiz gerekirdi ve biz kadınlar, iki şişe Prosecco içtikten sonra iyice duygusallaşıp gelecek nesillere aktarmak, çocuklarımıza bir zamanlar ne kadar çılgın olduğumuzu göstermek için her şeyi videoya almasaydık, belki bunu yapabilirdik.

Annem partinin yurt dışında mı, yoksa Birleşik Krallık’ta herhangi bir yerde mi olmasını istediğimi sormak için aradığında, ona, “Benim için fark etmez,” dedim. “Pippa’nın bununla ilgilendiğini sanıyorum.”

“Evet, ilgileniyor,” dedi, “ama dünyanın bir ucuna gidecek kadar parası olmayan insanlar için hiç kolay olmayacak. İzlanda’da bir yoga etkinliği ya da Las Vegas’ı öneriyor.” “Bazı insanların o kadar parası yok, Emily.” Genelde Pippa’nın da parası yoktu ama babası masraflarını üstlenecekti.

“Biliyorum, anne. Ben de fazla abartılı bir şey istemiyorum, ayrıca Adam ve arkadaşları Vegas’a gidecekler, o nedenle bu seçenek elendi.” Ben gülerken, dilini damağında şaklatmakla yetindi. “Dinle, Pippa ne yaptığını biliyor ve herkesi dikkate alacağına eminim.”

“Pammie, Lake District’e gitmek istiyor,” dedi annem kızgınlıkla. Göğsüme bir ok saplandı.

“Pammie mi? Onun bununla ne ilgisi var?” diye sordum. Bu görevi Pippa’ya vererek kimin davet edileceği ve kimin davet edilmeyeceğine dair bütün sorumluluklardan sıyrılacağımı umuyordum. Böylece, sıkıcı iş arkadaşım Tess davetli listesine girmezse, bu benim suçum olmayacaktı ve Pammie’nin listede olduğunu düşünemiyordum.

“Dün planlarımızı sormak için aradı,” dedi annem. “Eğer herhangi bir şey organize edilmezse, senin için küçük bir şey düzenlemek istediğini söyledi.”

O hâlde, Pippa onu davet *etmemişti*, onu partiye dahil eden annemdi. İçimden sızlandım.

"Ona ne söyledin?" dedim sesimin neşeli çıkmasına özen göstererek. Onu endişelendirmek istemediğim için, anneme Pammie'yle aramdaki anlaşmazlıklardan bahsetmemiştim. Ayrıca aralarında gereksiz yere gerginlik yaratmak istemiyordum. Düğün günümüzde herkesin yerine yeterince strese girecektim. Ben sadece ailemin, özellikle de annemin perde arkasında olanlar hakkında endişelenmeden eğlenmesini istiyordum. Pammie benim sorunumdu ve onunla ben ilgilenecektim.

"Ona arkadaşının bir şeyler ayarlayacağını söyledim," dedi savunmacı bir şekilde. "Yoksa böyle söylememem mi gerekiyordu? Görüyor musun, artık kime ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Sence de bu biraz fazla olmuyor mu?"

"Hayır, sorun değil, anne. Ne istersen söyleyebilirsin. Muhtemelen çok fazla şey söylememen gereken tek kişi benim, çünkü bunun bir sürpriz olması gerekiyor."

"Evet, bunun farkındayım tatlım. Bu sadece Pippa, Seb ve Pammie'yle benim aramda kalacak."

Telefonu kapattım ve hazırlıkların nasıl gittiğini kontrol etmek için Pippa ya da Seb'i aramayı düşündüm ama içimdeki kontrol hastasını bastırıp bu işi onlara bıraktım.

Gizemli gezime çıkacağım güne kadar ufak tefek uyuşmazlıklar devam etti. Aldırmamaya çalıştım ama önemsiz şeyler canımı sıkmaya başlıyordu. "Annen, davet etmek istediğim birini etmemem gerektiğini söylüyor," diye sızlandı Pippa. "Bana kalırsa, kuzenin Shelley de gelmeli ama Seb, Pippa'nın senin onu orada isteyeceğini düşünmediğini söyledi," dedi annem bıkkınlıkla. Sabah altıda başlayacak günden bir gece önce yatağıma girdiğimde, bekârlığa veda partisi düzenlemeyi kabul ettiğime pişmandım.

"Kalk bakalım, uykucu," diye fısıldadı Adam beni öperken. "Evlenmeden önce son hatalarımızı yapacağımız gün geldi."

Ona uykulu bir yumruk attım. "Yapmasan iyi olur," diye onu tehdit ettikten sonra arkamı dönüp yorgani kulaklarıma kadar çektim.

"Haydi." Kahkaha attı. "Bir saat sonra seni almaya gelece-
ler."

"Önümüzdeki dört günü yatakta geçiremez miyiz?" diye sor-
dum.

"Yola çıktığın zaman kendini iyi hissedersin. Şahsen, son
cumbüşümü sabırsızlıkla bekliyorum," diye takıldı.

"Çünkü Las Vegas'a uçuyorsun!" diye haykırdım. "Ben ise
hiç şüphesiz Bognor'a gideceğim. Ama benim için endişelenme.
Sen Nevada'da eğlenmene, kumar oynamaya, pazarlık etmeye
ve sevişmeye bak."

"Hey, kumar oynamak ve pazarlık etmek yok," diye banyodan
seslendi. "Orada kesinlikle bu tür şeyler yapmayacağım."

İkimiz de güldük ama içimde Adam ve yapacaklarıyla ilgili
olmaktan ziyade, kiminle gideceğimi düşündükçe kapıldığım bir
huzursuzluk vardı.

Elli dakika sonra, elinde kahverengi yıpranmış seyahat çan-
tası, üzerinde kumaş pantolonu ve polo yaka tişörtüyle yolun
karşısına geçerken oldukça şık görünen Adam'a veda etmemin
ardından, kendimi gözlerim bağlı bir şekilde bir arabanın arka
koltuğuna oturtulurken buldum.

"Bu gerçekten gerekli mi, Seb?" Güldüm. "Beni kelepçelemek
istemediğinden emin misin?"

"O benim tarzım değil," dedi.

"Burada başka biri var mı? Merhaba? Merhaba?" diye ses-
lendim.

"Yola çıkıyoruz, seni aptal." Kahkaha attı. "Nereye gittiğimize
dair bir fikrin var mı?"

"Ibiza'da hedonistik bir cennet olmasını umuyorum ama
hepinizi çok iyi tanıdığım için muhtemelen kendimi Shetland
Adaları'ndaki bir çanak çömlek kursunda bulacağım."

M25'e çıkınca göz bağımı çözdü, batıya doğru gittiğimizi çö-
zer çözmez Gatwick Havaalanı'nın olası bir varış yeri olabilece-
ğini düşündüm. Ve solda M23 tali yola saptığımızda ya Gatwick
ya da Brighton'a gidiyor olduğumuz muhtemeldi.

Bavulumun içindekileri gözümün önüne getirdim; eşyalarım, öngörülemez İngiliz yazında bir festivale gidiyormuşum gibi görünüyordu. Kayak yapmaya mı, güneşlenmeye mi, yoksa ikisinin arasında bir yere mi gittiğimi bilmeden, panik hâlinde bavulumu hazırlarken içine attığım son şeyler; botlarım, bir etek, bir yağmurluk ve kot şortumdu.

“Ya yanıma doğru eşyaları almadıysam?” dedim yalvarırcasına Seb’e doğru dönerek.

“Endişelenme, her şey düşünüldü,” dedi gizemli bir şekilde. Her şey kimin tarafında düşünüldü? Pippa’ya kaldıysa, gardırobumun derinliklerini karıştırıp son kez giydiğime inanmayı reddettiğim, on dokuz yaş dönemimden kalma kot pantolonum gibi, günün birinde içine gireceğime yemin ettiğim giysileri bulmuş olmalıydı. Çizme kesim paçaları ve düğmeleriyle, iki beden küçük ve son derece demode olması, iyimser gururumun dikkatinden kaçmıştı. Tanrı korusun, eğer annem gizlice dolabımı karıştırdıysa, yaz sonu indiriminde hoşnutsuzluk içindeyken aldığı, çiçekli, spor elbise ve anvelop hırkayı seçmiş olmalıydı. İkisinin de etiketleri hâlâ üzerindeydi çünkü ikisi de beni on iki yaşındaymışım gibi gösteriyordu.

Sızlandım. “Lütfen bana en azından Adam’ın fikrini aldığınızı söyle. Neden hoşlandığımı ve bana neyin yakıştığını bilen biri varsa, danışılması gereken ilk kişi o olmalı.” Seb’e yalvarırcasına baktım ama gülümsemekle yetindi ve kafasını çevirip pencereden dışarı bakarken, *EasyJet* uçağının bagaj kapağının ayırt edilebilir turuncu parlaklığı yanıımızdaki tarlanın üzerinde, alçaktan geçti.

Araba güney terminalinin yolcu indirme alanına yanaşınca, tekrar gözlerim bağlandı. Seb gözlerimi sıkıca bağlarken, “Güvenliğin bunu yapmana izin vereceğine inanamıyorum,” dedim. “Bu insan kaçakçılığını farklı bir boyuta taşıyor.”

Gülerek beni giriş tüneline yönlendirip gidiş terminaline geçirdi ve etrafımdaki heyecanlı yolcuların uğultusu, işitme du-

yumu hassaslaştırdı. Önce sola, sonra sağa döndük ve en sonunda baskın bir sessizliğin olduğu bir yerde durduk.

"Bir, iki...üç!" diye bağırdı Seb göz bağımı çözerken. Tezahüratlar ve ısıklar beni geriye doğru iterken sendeledim. Gözlerim, birer karikatür gibi kocaman sırtarak karşımda duran bütün yüzlere odaklanmakta zorlandım.

İnsan demeti üzerime çullandı, saçlarımı karıştırıp bana yanağıma değmeyen öpücükler verdiler. Kim oldukları bir yana, kaç kişi olduklarından bile emin değildim.

"Hey, işte burada," diye seslendi Pippa.

"Ah Tanrım, ağlayacak gibi görünüyor," dedi iş arkadaşım Tess.

Sersemlemiş gibi arkama döndüm, çaresizce sesleri yüzlerle bağdaştırmaya çalışıyordum, gözlerimin önünde uçuşan binlerce piksel yavaşça gerçek yüz hatlarına büründü.

"Ah tatlım, şoke olmuş gibi görünüyorsun," dedi annem gülererek. "Şaşırdın mı?"

"Bu kadar kalabalık olduğunuza inanamıyorum," dedim.

"Dokuz kişiyiz," dedi Pippa. "Dokuz kişiydik ama artık on kişi olduk."

Merakla kaşlarımı kaldırdım.

"Üzgünüm," der gibi dudaklarını oynattı.

Kalabalığa göz gezdirdim ve bakışlarım Pammie'ye odaklandı. Önemli değildi. Annemle konuştuktan sonra, onun burada olmasını kabullenmişim. Bundan kaçınmak imkânsızdı.

"Sorun değil," diye fısıldadım Pippa'ya ama gergin bir ifadeyle bakışlarını kaçırıldı.

Ve sonra onu gördüm. Orada öylece duruyordu. Sarı bukleleri omuzlarında dans ederken, dolgun dudaklarında aptal, neredeyse acıyan bir gülümseme vardı.

Charlotte.

Kalbimin durduğunu sandım. Sanki bir el göğsüme uzanıp onu sıkarak atmasına engel oldu.

Etrafımdaki her şey durmuş gibiydi: gürültü, ıfık, hava, kol- larını uzatarak yavaşça bana doğru gelirken ondan başka bir şey göremiyordum. Sadece üç ya da dört adım uzakta olmalıydı ama beynim her şeyi ağır çekimde algılıyordu ve yanıma ulaşması sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi.

Bana sarılıp, "Merhaba, Em," diye kulağıma fısıldarken, taze turuncgil kokusu etrafımızı sardı. Anlaşılan Jo Malone'un Grapefruit adlı parfümü, hâlâ vazgeçemediğı bir kokuydu.

"Çok uzun zaman oldu. Hem de çok. Kutlamana beni de dahil ettiğın için çok teşekkür ederim."

Charlotte'u en son gördüğümde çıplaktı ve erkek arkadaşım Tom'un üzerindeydi. O görüntüyü aklımdan asla çıkaramamış- tım, yine de zihnim sadece yüzlerindeki şaşkınlığı ve tipik bir şekilde çarşafarla örtünmelerini hatırlayarak beni korumaya çalıştı. Daha sonra düşününce, ikisini de sayısız kez çıplak gör- meme rağmen birbirlerinden ayrılmak yerine, üst gövdelerini örtme ihtiyacı hissetmelerini gülünç bir şekilde ironik buldum. Dürüst olmak gerekirse, işi asıl bozan kısım oralarıydı. Odadan çıktığımda, hiç şüphesiz eskisi kadar sert olmasa da, hâlâ onun içindeydi.

Tom'la evleneceğimi sanıyordum. Birlikte yaşıyor sayılırdık ama o gece beni işten arayıp iyi hissetmediğini ve geceyi kendi evinde geçirmesinin daha iyi olacağını düşündüğünü söylemişti.

"İnan bana," demişti burnunu çekerek. "Sana bulaşmasını istemezsin."

Ne kadar düşünceli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

"Basit bir soğuk algınlığı olmalı," diye yalvarmışım fikrini değiştirmek umuduyla. "Sana şiddetli bir erkek gribi gibi gelebi- lir ama ben bir kadın olarak hastalansaydım, hafifçe burnumu çekmekten başka bir şeye sebep olmayacağına eminim."

"Ah, saçmalama." Güldü. "Ben burada düşünceli olmaya ça- lışırken, sen benimle alay ediyorsun."

"Bana gelersen, göğsüne Vicks sürerim."

"Baştan çıkarıcı ama bunun senin için adil olduğunu sanmıyorum. Gerçekten, berbat hissediyorum," dedi.

Birkaç ilaç ve Sainsbury'den aldığım, pişirilmeye hazır lazanyayla birlikte onu ziyarete gittiğimde, en yakın arkadaşımın üzerinde kıvranmasına izin verdiğine göre, kendisini o kadar da kötü hissetmiyordu. Kendi anahtarımınla içeri girerken aklımdan geçen tek şey, onu lazanyayı benim yaptığımı ikna edip edemeyeceğimdi. *Herhâlde bu beni daha düşünceli bir kız arkadaş yapar*, diye içimden geçirdim ve sessizce anahtarları pencerenin kenarına bıraktıktan sonra ayaklarımın ucuna basarak üst kata çıktım.

Merdiveni yarıladığımda sesler duyduğumu sandım ama saf beynim, Tom'un inlemelerini öksürük ve Charlotte'un kesik kesik solumasını nefes darlığı olarak yorumladı. Hiçbir şeyden şüphelenmeden en üst basamakta duraksarken, *belki de, ona bir bardak su getirmeliyim*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bazen ona bir bardak su getirmek için alt kata *indiğimi* ve bunu yaparak orada olduğumu anlamalarını sağladığımı hayal ediyorum. Onu saygısızca dolabına tıktığını ve *Carry On* filmlerindeki gibi hoplayıp zıpladığımızı düşünüyorum.

Belki öyle bir durumda hâlâ her şeyden bihaber, yaklaşan evliliğimizden önce özgürlüğümün son anlarının tadını çıkarmak adına kız arkadaşlarımla yolculuğa çıkmak üzere olurdum. Charlotte, baş nedimem olurdu ve hiçbir şeyden haberim olmazdı.

Bana sarılmaya devam ederken, Pippa elimi tutup beni kenara çekti.

"Haydi, kayıt yaptırmalıyız," dedi.

İşlevimi yitirdim ve ne yapacağımı bilmeden orada öylece durdum.

"Gülümsemeye devam et," dedi Seb. "Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

1958-92 yılları arasında yayınlanan İngiliz komedi filmleri serisi. (ç.n.)

“Ama o...” Bocaladım. “Bu nasıl oldu?”

“Gerçekten en ufak bir fikrim yok,” dedi. “Son ana kadar dü-
kuz kişiydik. Pippa birdenbire ortaya çıktığını söyledi.”

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Pippa, Monarch masa-
sında sabırsızca ince dudaklarını birbirine bastırarak bekleyen
memura doğru beni yönlendirirken. Kadının arkasındaki Faro
tabelasının belli belirsiz fark etmiştim ama hiçbir şey anlayamı-
yordum. Tek bildiğim oradan bir an önce uzaklaşmak istediğim-
di. Tek başıma.

“Seçeneklerim neler?” diye sordum alaycı bir şekilde. “Şu
anda herhangi bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum.”

“Ona gitmesini söyleyebiliriz,” dedi Pippa. “Eğer istediğin
buysa, bunu yapmanın benim için mahsuru yok.”

Doğru düzgün düşünemiyordum.

İçimden ağlamak geliyordu ama Charlotte’a bu zevki verme-
yecektim. Pippa’nın omzunun üzerinden gülümseyen yüzünü
bir bulanıklık hâlinde görebiliyordum.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedim.

“Ne yapmak istiyorsun, Em?”

Etrafımdaki heyecanlı yüzlere bakarken, bu yolculuğun eski
iş arkadaşlarım Trudy, Nina ve Sam için yıl boyunca çıkacakları
tek tatil olacağını biliyordum. Uçaklarına ve otellerine çok para
ödemişlerdi. Havalanmadan bunu berbat etmem, onlar için hiç
adil olmazdı.

“Ona söylememi ister misin?” diye sordu Pippa.

Aklımda dolaşan düşüncelere engel oldum. Charlotte ve
Tom’un arasında olanları kimlere anlattığımı hatırlamaya çalış-
tım. Şu anda, herkes biliyor gibiydi ve sırtımı her döndüğümde
bana güldüklerini düşünüyordum. Ama mantıklı bir şekilde dü-
şününce, sadece annem, Seb ve Pippa’nın bildiklerini fark ettim.
Bu olay olduğunda çok utandığım için olanları çatılardan hay-
kırmamıştım. Eğer şimdi olay çıkarırsam herkes öğrenecekti ve
bu sadece hafta sonu boyunca değil, düğünde bile konuşulurdu.

“Bırakın gelsin,” dedim sertçe. “Bununla baş ederim.”

Uzun zamandır bu anı hayal ediyor ve onunla tekrar karşılaşmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Ne olacaktı? Üzerine atılıp saçlarını yolmak mı isteyecektim? Yoksa onu görmezden mi gelecektim? Anlaşılan, ikisi de değildi. Uyuşmuş gibi hissettim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum keyifsizce.

“Portekiz’el” dedi Pippa aşırı hevesle.

Beni neşelendirmeye çalıştığını görebiliyordum ama keyfimi yerine getirmek çok zor olacaktı.

Çoktan birkaç şişe Prosecco’yu bitirmiştik ve gidiş salonunda otururken insanların bana söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum. Herkes çok mutluydu, bunun benim için özel olmasını istiyorlar ve hatta ilgimi çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Kafamı sağa sola çevirip gülümsedim ve abartılı jestlerde bulundum. Ama sırrın ortaya çıkmaması için aşırı çaba gösteriyordum gibi, her şey sahteydi.

Uçuşumuzun anons edilmesi üzerine herkes ayağa kalkınca kabin bagajları tıngırdadı, gümrük vergisinden muaf alışverişimizden aldıklarımız birbirlerine çarptı. “Sanırım burada bir savaş gemisini batırmaya yetecek kadar içki var,” dedi Pippa. “Cliff Richard’ın üzüm bağıını kurutmamızdan endişelenmesine gerek yok.”

“Cliff Richard’ı mı göreceğiz?” diye araya girdi annem.

“Hayır,” dedim. “Orada bir yerde şarap üretiyor, değil mi?”

Hep birlikte yürümeye başlarken, “Çok fazla içmemeliyim,” dedi Tess. “Haftaya önemli bir sunumum var.”

Hepimiz sızlandık. “Onun hakkında ne demek istediğini şimdi anlıyorum,” dedi Pippa ve kahkaha atarak sırtıma vurdu, alkolün etkisiyle hatları çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı.

Gergin biçimde gülümsedim.

“Her şeyi çözmene çok sevindim. Bana anlatman gerekirdi.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O kadar şaşkındım ki, burada neler olduğunu anlamak için parçaları birleştiremiyordum.

Yolculuk boyunca Charlotte'tan kaçınmayı başardım, yanıma yaklaştığını her hissettiğimde yerimi değiştirdim. Pippa ve Seb benim tamponlarımdı ama uçuş boyunca yapılan içki servisi, mantıklı bir şekilde muhakeme yapmalarına hiç yardımcı olmuyordu.

Taşıma kayışından bavulumu almak için hevesle uzanan Charlotte'la mücadele etmeyi bırakan Seb, "Yarın daha güvenlidir olacağıma söz veriyorum," diye kelimeleri ağzında yuvarladı.

Tek kelime etmeden bavulumu aldım. Ona bakamıyordum bile çünkü bakarsam yaptığı şeyi hatırlayacağımı ve bunun beni, üzerime düşen bir ton tuğla gibi ezeceğini biliyordum.

Yanıma oturma riskini göze almamak için minibüse en son binmeyi tercih ettim. Dört gün boyunca ondan bu şekilde kaçınmaya devam edemezdim, bunların benim mutlu günlerim olması gerekiyordu. Bir şeyin çözülmesi gerekiyordu. Pammie'nin bu hafta sonu en büyük sorunun olacağı düşüncesine, alaycı bir şekilde kahkaha attığımı neredeyse duyabiliyordum.

Nereye gittiğimizin merakıyla pencereden, dışarıdaki karanlığa bakarken, arkamda oturan Charlotte'un yansımasını görebiliyordum. Onun da benim gibi en son bu şekilde yaptığımız yolculuğu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum; Aya Napa'nın kurtlar sofrasına girmek üzere olan, on sekiz yaşında iki masum kızdık. Tatilciler otobüsle her biri diğerinden daha güzel olan otellerine bırakılırken acımasızca gülmüştük. "Burada kalmadığımıza memnunum," demişti tiz bir sesle. "O havuza asla girmezdim."

Saflığımız, bize gülümseyerek ve kafasını iki yana sallayarak aynadan bakıp duran otobüs şoförünün dikkatinden kaçmadı. Bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiği çok açıktı çünkü bizi hiçliğin ortasında bıraktığında, şaşkın yüzümüze güldü.

"Hayır, bu doğru olamaz," diye diretmişti Charlotte otobüsten direkt çamur birikintisine inerken. "Broşürde, her şeyin merkezinde olduğu yazıyordu."

Yaka etiketinden adının Deniz olduğunu öğrendiğimiz şoförümüz, kafasını iki yana sallayıp gülümsedi.

Verandanın tepesinde parlayan, göz alıcı spot lambası bizi dar bir patikadan aşağı yönlendirdi ve ümitsizce bavullarımızı çekiştirirken geko'ların kaçışmalarına sebep olduk.

"Güle güle," diye neşeyle seslendi Deniz ama o uzaklaşırken tek yapmak istediğim, otobüsün peşinden koşmaktı. Kıvrımlı

Bir tür kertenkele. (e.n.)

bıyığı ve boncuk gibi gözlerine rağmen resepsiyonda oturmuş, elindeki sineklikle sinekleri kovan, ter içindeki tombul kadından daha güvenli bir seçenek gibi görünüyordu. Üç ya da dört rakının ardından, olaya eğlenceli tarafından bakabildik, sızana kadar kaç tane içtiğimizden hâlâ emin değilim ve ertesi gün küflü şezlonglarda gözlerimizi açtığımızda Kıbrıs'ın kızgın güneşi altında kavruluyorduk.

O zamandan beri bu tatilden —en azından, birbirimizle konuşmayı bırakana kadar— “olgunlaşma yolculuğumuz” olarak bahsettik: gizemli bir rakı, isyankârlık ve taşkınlık kaçamağıydı. Her şeye rağmen gülümsedim.

Pippa'nın heyecanlı sesi düşüncelerimi bölüp beni içinde bulunduğum zamana geri getirdi. “Burası olmalı,” dedi. “Geldik!”

Şeftali rengi duvarlarıyla yerden hafifçe aydınlatılan villa çok güzel görünüyordu. Ama burada psikozlu bir müstakbel kayınvalide ve eski erkek arkadaşımın yatan bir kadınla değil, sevdiğim insanlarla birlikte olmak istemiştim.

“Vay canına!” dedi herkes aynı anda.

“Hiç salaş bir yere benzemiyor, değil mi?” dedi Pippa.

Pippa kilidi kurcalarken, heyecanla ön kapının etrafında toplandılar. Arkada kaldım ve nereye gittiğini bilmesem de geriye dönen minibüse binme isteğimi çaresizce bastırmaya çalıştım.

“Sen iyi misin?” diye sordu annem nazikçe.

Hafifçe kafamı sallamayı başardım ve boğazımdaki yumruyu yutkundum. Annem buradaydı. Her şey yolunda olacaktı.

Pippa akşam yemeği için sahildeki bir restoranda, BJ'de yer ayırtmıştı. Tozlu otoparkın dik merdivenlerinden aşağı inerken, “Uygun bir isim,” diye seslendi kendi hâlindeki Tess. “Aşağı iniyoruz!”

“Tanrı aşkına, kaç içki içti?” Pippa kahkaha attı.

Birinin elimi tutup beni geri çektiğini hissettim ve arkama dönünce onun Charlotte olduğunu gördüm. “Bana tek kelime etmedin, selam bile vermedin,” dedi.

“Şimdi sırası değil,” diye karşılık verdim. “Hiç havamda değilim.”

“Öyleyse, neden beni davet ettin?”

Olduğum yerde durup ona doğru döndüm.

“Davet etmek mi? Seni *davet ettiğimi* mi sanıyorsun?” Yüzüne bir tokat atılmış gibi görünüyordu.

“Evet, Pammie öyle söyledi...” Bocaladı. “Beni davet etmedin mi?”

Kulaklarıma bir sıcaklık hücum etti. Charlotte’un ağzı kıpırdıyordu ama kelimeleri boğuktu. *Pammie mi?* Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum. Bir bağlantı, onları birleştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Zihnimde Pammie, Adam, James ve hatta Tom’a ait görüntüler dolaşıyordu. Hepsi kahkaha atıyorlardı, yüz hatları ileri geri sallanan *Spitting Image* kuklaları gibi buruşuyordu. Beni ayaklarının altında ezdiklerini hissettim ama iplerin kimin elinde olduğunu göremiyordum.

Tanışıyorlar mıydı? Nasıl tanışmışlardı? Ne zaman? Aklımdan bir sürü şey geçerken anlam vermeye çalışıyordum.

Charlotte’un, Tom’un üzerinde oturduğu hâli gözlerimin önünde belirdi ve onu aşağıdaki denize itmemek için kendimi zor tuttum.

“Pammie mi?” dedim yanlış duyduğumu umarak. Vücudumdaki bütün dokular savaşımaya ya da kaçmaya hazırlanıyordu. Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ettim. Kontrolümü kaybetmemeliydim.

“Evet, senin adına beni davet ettiğini söyledi.”

“Ne? Nasıl?” diye sordum kafamı iki yana sallayarak.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sadece Pammie’nin beni arayıp hafta sonu bekârlığa veda partine gelmemi istediğini söylediğini biliyorum. Ona bundan emin olup olmadığını sordum. Evet diyince, havalara uçtum. Buna inanamadım.”

İngiltere’de 1984-1996 yılları arasında yayınlanan, halka mal olmuş kişilerin kuklalarının yer aldığı bir komedi programı. Aynı zamanda, İngilizce’de “hık demiş burnundan düşmüş” anlamına gelen bir deyim. (ç.n.)

“Ama bana yaptığın şeyden sonra, seni tekrar görmeyi isteyebileceğimi nasıl düşünebilirsin?” Ona ilk kez doğru düzgün bakarken gözlerim doldu. Şaşkınlıkla dolu duygularım, ona karşı konulmaz bir sarılma arzusuyla beynimi zehirlerken sarsıldığımı hissettim. Bu isteği bastırmak kolay olmadı. Onu karşımda görene kadar onu ne kadar özlediğimin fark etmemiştim.

Bakışlarını yere çevirdi. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi fısıltıdan ibaret bir sesle. “Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum.”

“Ama yaptın,” dedim gergin bir sesle ve sonra dönüp merdivenlerden aşağı indim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ve neyse ki, masaya ulaştığımda kadehlerimize çoktan şarap doldurulmuştu. Yerime oturmadan kocaman bir yudum aldım.

“Pekâlâ, kim Fuzzy Duck’ oynamak ister?” diye sordu Tess. “Kadehlerinizi sıralayın, hanımlar.”

“Ve beyefendi,” diyerek Seb onu düzeltti.

Gülümseyip önüme bakmakla yetindim çünkü soluma bakarsam Charlotte’ı ve sağıma bakarsam Pammie’yi görecektim; şu anda yapabileceklerimden korktuğum için yüzüne bakamazdım.

“Doğruluk mu, cesaret mi oyununa ne dersiniz?” diye araya girdi Seb.

“Evet!” diye bağırdı Tess.

Gülümsemeye devam ettim ve sadece bir ağız dolusu şarap almak için dudaklarımı araladım. Şimdiden sinir uçlarımı uyuşturmaya başlamıştı.

Kısa bir süre öncesine kadar Lancers Rosé ile dolu olan şişe sarsılarak döndü ve en sonunda yavaşlayarak Seb’in önünde durdu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu Pippa.

“Cesaret!”

‘Birleşik Krallık’ta popüler olan bir içki oyunu. (ç.n.)

“Pekâlâ,” dedi. “Garson ne yemek istediğini sorduğunda, Portekizce sipariş vermek için elinden geleni yapmak zorundasın.”
Gülümseyip garsonu çağırды.

“Pekâlâ... Nasıl diyorsunuz, ben bir *spaghetti bolognesia con pan du garlic as un aperitif*.”

Kıkırdamamıza engel olamadık. “Üç farklı dilde konuşmuş olmalı ama hiçbirinin Portekizce olduğunu sanmıyorum,” diye kıs kıs güldü Tess.

“Parmesan peyniri de ister misin, dostum?” diye sordu gülümseyen garson Doğu Londra aksanıyla.

Herkes kahkaha attı ama tek duyabildiğim, masanın diğer ucundaki yoğun sessizlikti. Kadehimi doldurup içtim ve dönüp Pammie’ye baktım. Kavgayı başlatmamı bekler gibi meydan okurcasına bir ifadeyle bana bakıyordu.

Hiç kimse fark etmiş olamazdı, gerçi hiçbiri onu benim kadar iyi tanı mıyordu. Yavaş yavaş yürüyen ve zavallıyı oynayan o tatlı, yaşlı kadının aslında kurnaz, entrikacı bir sürtük olduğundan habersizlerdi. Ama eğer geriye hiçbir şey kalmayana dek, sistemli olarak beni küçük parçalara ayırma oyununu oynamak istiyorsa, buna hazırdım.

Şişe döndü ve Charlotte’un önünde durdu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu Seb.

Gözlerini bana çevirdi. “Doğruluk.”

“Benim bir sorum var,” dedi Pippa. “En büyük pişmanlığın ne?”

Neler olacağını biliyor gibi görünüyordu. “Aptalca âşık olduğumu sandım,” dedi. “Ne yazık ki, onu sevmeye hakkım yoktu çünkü en yakın arkadaşımın erkek arkadaşıydı.”

Pippa ve Seb’in yanımda dikleştiklerini hissedebiliyordum.

Tess işitilebilir şekilde nefesini tuttu.

Charlotte devam etti, “Safça her şeyin düzeleceğine inandım ama elbette düzelmedi. Asla düzelmez.”

"Peki ne oldu?" diye sordu Tess. "Arkadaşın bunu öğrenmiş mi?"

Charlotte direkt bana baktı. "Evet, olabilecek en kötü şekilde ve yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Biri parçaya bölündü. Göğsüm sıkıştı.

"Buna değdi mi?" diye üsteledi Tess. "Birlikte olmaya devam ettiniz mi?"

"Hayır," dedi kısık bir sesle. "İkimiz de onu, birbirimizden daha çok sevdiğimizi fark ettik ve sebep olduğumuz üzüntüyü anlayınca, her şey bitti. Çok büyük bir sonucu olan aptalca bir hataydı." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını hemen sildi. Havayı yumuşatmak için, "Hiç tavsiye etmem," diye gergin bir şekilde güldü.

Kızgın gözyaşlarımı yutkunurken, yıllardır içimde tuttuğum üzüntüyü ilk kez o anda tam anlamıyla fark ettim. Erkek arkadaşımı ve en yakın arkadaşımı birbirlerine olan ilgileri yüzünden kaybetmenin önemini, hiç enine boyuna düşünmemiştim. Verdiği hasarı tamamen görmezden gelip kafamı kuma gömerek hayatıma devam etmiştim. Belki de bunu kabullenmezsem, hiç olmamış gibi unutulup gideceğini düşünmüştüm. Hatta bunun, başıma gelen en iyi şey olduğuna kendimi neredeyse ikna etmiştim; sapla saman kesinlikle birbirinden ayrılmıştı ve onlar olmadan daha iyi olacağıma inanıyordum. Ama değildim. O güne kadar Tom hayatımın aşkıydı, çocuklarını doğuracağım adamdı. Peki ya Charlotte? İlkokul üçüncü sınıfta tanıştığımız günden beri benim yanımda olmuştu.

"Onlar ayrılmaz ikililer," demişti annem, onun annesine okulun kapısında. "Sonsuza kadar birlikte olacaklar." Annesi gülümseyerek kafasını sallamıştı ve o andan itibaren, birbirimizle görüşmeden bir gün bile geçirmemiştik. Aynı ortaokula gittik, birlikte tatillere çıktık ve hatta ilk işlerimiz Oxford Circus'ın arkasında, birkaç sokak mesafedeydi. Birkaç günde bir, arayışı kapatmak için annesini arardım, o da benimkini arardı. Sanki aynı

hamurdan yoğrulmuştuk, aynı damgayı taşıyorduk. Ama bu olay, aslında hiç de birbirimize benzemediğimizi kanıtlamıştı.

Şimdi gözlerini silmesini izlerken, kaybettiğimiz günlere üzıldüm. Acı ve nefret yerine, paylaşabileceğimiz sevgi ve kahkahaları düşündüm.

"Pekâlâ, sırada kim var?" dedi Seb şişe tekrar dönerken.

Şişe yavaşlarken "oooo" sesleri yükseldi.

"Emily!" Ellerini çırparak aynı anda haykırdılar. "Kesinlikle hak ettin," diye seslendi biri. "Partinin kraliçesi günahlarından arınmalı."

İkna edici olmayan bir şekilde gülümsedim. "Utanılacak bir sırrım yok."

"Bunu göreceğiz," dedi Pippa gülerek.

"Ben sorabilir miyim?" diye rica etti Tess.

Kadehimde kalan şarabı dikledikten sonra beklentiyle ona döndüm. "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu.

"Doğruluk."

"Pekâlâ, hiç aldattın mı?" diye sordu.

Düşünmeye ihtiyacım yoktu. "Asla."

Hep birlikte sızlandılar. "Ne, hiç mi? Gençken bile aldatmadın mı?" diye sordu Tess.

"Hayır, hiç aldatmadım." Beni doğrulaması için, en eski arkadaşım Charlotte'a baktım.

Kafasını iki yana salladı.

"Her şey neyin sadakatsizlik olarak algılandığına bağlı," dedi Tess oldukça açık sözlü bir şekilde. "Demek istediğim, öpüşmekten mi, cinsel münasebetten mi, yoksa tam anlamıyla seks yapmaktan mı bahsediyoruz?"

Kahkaha atıp normalde sessiz sakin olan Tess'in çıkışı karşısında şoke olmuş gibi yaptılar.

"Cinsel münasebet de ne demek oluyor?" diye sordu Pippa. "Jeremy Kyle'da bundan sürekli bahsediyorlar, hani sıra yalan makinesi bölümüne geldiğinde. 'Charmaine'le çıkmaya başladığından beri, hiç başkasıyla cinsel münasebet kurdun mu?"

“Bir öpücükten fazlasıydı ama doğru düzgün bir cinsel ilişki sayılmazdı.” Tess kıkırdadı. “İkisinin arasında bir şey olmalı.”

“Ah, pekâlâ, bu her şeyi fazlasıyla netleştirdi, Tess. Bizi aydınlattığın için teşekkürler,” dedi Seb.

“Belki de bundan fazlasıdır,” diye araya girdi Pammie. “Böyle bir niyette olmak bile, sadakatsiz sayılmak için yeterlidir?”

“Daha neler, Pammie!” dedi Pippa. “Eğer böyle bir şeyi aklından geçirmek bile sadakatsiz olmak anlamına geliyorsa, ben gelmiş geçmiş en büyük sürtüğüm.”

Pammie hoşnutsuzlukla burnunu buruştururken güldüm. “Bu tür bir düşünceye kapılmaktan söz etmiyorum. Yanlış bir şey yapma niyetinden bahsediyorum; örneğin, hangi yöne gideceğini bildiğin hâlde biriyle buluşmaya gitmek gibi.”

“Bunun sadakatsizlikle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum, Pammie,” dedi Pippa.

“Cinsel ilişkiye girsen de girmesen de eğer bu buluşmayı eşinden gizlersen, yaptığın şey sadakatsizliktir. Neler olabileceğini bilerek oraya gitmiş olmak bile... benim gözümde sadakatsizlik demektir.”

Kızlar ve Seb arasında dilini şaklatarak onaylamadıklarını belirtenler oldu. “O hâlde, bu Dan’i birkaç kez aldattığın anlamına gelir,” dedi, böylesine bir ima karşısında birdenbire keyfi kaçan Trudy.

“Bir erkekle birlikte olmak amacıyla mı buluştun?” diye sordu Pammie.

“Hayır ama gece dışarı çıktığımda çekici bulduğum erkeklerle buluştum.”

“Peki, ikiniz de neden orada olduğunuzu bildiğiniz hâlde, herhangi biriyle daha sonra tekrar buluşmayı kararlaştırdın mı? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, bundan başka bir beklenti olmaz,” diye devam etti Pammie.

“Ee, hayır...” dedi Trudy.

“Öyleyse, senin açından bir sorun yok,” diye devam etti. “Ben sadece aldatma amacıyla biriyle buluşmayı kastediyorum, bunu gerçekleştirmesen bile, sadakatsiz olmaz mısın?”

Son sorusunu sorduktan sonra birkaç kişi onayladıklarını belirterek sessizce kafalarını salladılar.

“Belki de Emily’ye aynı soruyu tekrar sormalısın,” diye devam etti.

Gözlerimi kısarak ona bakarken, kulaklarım yanmaya başladı. Aklımdan benim ve James’in görüntüleri geçiyordu: bir arka sokak kafesinin köşesinde samimi hâlimiz; şık bir otelin barındaki taburelerde oturmamız, elimi tutması, “yapacaklar mı yoksa yapmayacaklar mı?” diye haykıran beden dilimiz. Zihnimde bunun neye benzediğini biliyordum ve başka birine nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Biri bizi görmüş müydü? Bunu mu ima ediyordu?

Tess bana baktı. “Pekâlâ, tekrar soracağım, Bayan Emily Havistock, hiç aklından sadakatsiz olmak geçti mi?”

Pammie kollarını göğsünde kavuşturdu ve yanıtlamı bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Biliyor olamazdı, değil mi? James’in ona söylemesi için hiçbir sebep yoktu. Neden söylesin ki? Ve birinin bizi görüp bir sonuç çıkarması milyonda birdi. Sadece paranoyaklaşıyordum.

Ona baktım. “Hayır, asla.”

Sandalyesinde dikleşti, diğerleri dikkatlerini bir sonraki oyuncuya verirken, o ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve “James” dediğinden emindim.

“Ne eğlenceli bir geceydi,” dedi annem banyo aynasının karşısında makyajımızı temizlerken. İkimiz de ayakta sallanıyorduk. En azından, ben sallanıyordum. Belki de benim sallanmam, onun da sallanıyor gibi görünmesine neden oluyordu.

“Yıllardır hiç bu kadar gülmemiştım,” dedi, ayakkabısının tokasını açmak için bir ayağını kaldırırken.

Gülümsedim. “Bence garson senden hoşlandı.”

“Ah, kes şunu!” Kahkaha attı, sonra bir ayağı hâlâ havadayken tehlikeli bir şekilde bana doğru eğildi. “Ah, Em, yardım et!”

Bana doğru eğilirken onu yakaladım. “Ne yapmaya çalışıyorsunuz?” diye kıkırdadım.

“Şunu bir çıkarabilsem...” dedi ve sonra gülme krizine girdi. Yere düşmeden onu iki dirseğinden yakaladım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştım.

“Charlotte’u yeniden görmek ne güzel, değil mi?” dedi. “Onunla aranı düzeltmene sevindim. Hiçbir arkadaşlık, bir erkek yüzünden bitirilmeye değmez, özellikle de sizinki gibi bir arkadaşlık. Pammie’ye de aynı şeyi söyledim.”

Adını duyunca birden ayıldım. “Ona ne söyledin?” dedim, sesimin sakın çıkmasına özen göstererek.

“Sadece bunu,” dedi hiç yardımcı olmayan bir şekilde, hâlâ banyonun zemininde oturuyordu. “Ona olanları anlatınca, yakın olduğunuz için çok üzüldüğünü söyledim; sen ve o, yakın değil miydiniz?”

Tenimin altında fokurdayan bir sıcaklık hissettim. Yerde yanna oturdum. "Neden bu konu hakkında konuştunuz, anne?"

"Pammie davetli listesine eklemeyi unuttuğumuz biri olup olmadığını sordu. Düğüne gelmesi beklenen herkesin gelip gelmeyeceğini bir kez daha kontrol ediyordu. Ona, her şeyi hallettiğimizi söyledim ama gençlik yıllarından arkadaşlarını sorunca, bu beni düşündürdü."

"Ah, bu çok mantıklı," dedim ama içimden, *bunun onunla ne ilgisi var?* diye haykırıyordum. Düğünümüzün masraflarını biz karşılayacaktık, balayımızı da annem ve babam ödemişlerdi. Pammie'nin soru sormaya hakkı yoktu.

"Normal şartlarda davet edilebilecek ama davet edilmeyen tek kişinin Charlotte olduğunu söyledim."

Sabırlıymış gibi davranıp çaresizce ayılmaya çalışırken başımı salladım.

"Ve sonra ona her şeyi anlattın, öyle mi?"

"Bir kısmını, evet. Bunu *nasıl* öğrendiğine dair detaylara girmenin uygun olacağını düşünmedim. Sadece Tom ve Charlotte'un senden gizli bir şekilde görüştüklerini söyledim."

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Pekâlâ, haydi seni kaldıralım," dedim kollarının altına girerek.

Yatağa gidene kadar kıkırdadı, sonra sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Sahanlığın diğer tarafına geçip evin arka tarafındaki yatak odasına doğru koridorda ilerledim, attığım her adım daha hızlı ve sertti.

Kapıyı tıklatmadan ardına kadar açtım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye tısladım.

Pammie okuduğu kitaptan kafasını bile kaldırmadı. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi.

"Buna nasıl cüret edersin?" diye çıktım. "Bekârlığa veda partime kendini davet etmekle kalmayıp yanında bir de *onu* nasıl getirirsin?"

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi. "Sizi tekrar bir araya getirmek için, bunun harika bir fırsat olacağını düşündüm."

Kitabı yatağında yanına koydu ve gözlüğünü çıkarıp burnunu ovuşturdu.

"Yakın bir dostunla irtibatını kesmen çok üzücü," dedi. "Özel bir sebebi mi var?"

Demek oyun oynamak istiyordu? Pekâlâ, oynayalım o hâlde.

"Hayır, özel bir sebebi yok," dedim ciddiyetle. "Sadece aramız açıldı."

"İlkokulda tanıştığınızı ve eskiden çok yakın olduğunuzu duyunca, senin için bu kadar özel olan birinin büyük gününde yanında olmaması düşüncesine dayanamadım," dedi gözleri ışıldayarak. "Bilgisayardaki o şeyde araştırdım, neydi adı? Book Face ya da öyle bir şey miydi?"

Tanrım, çok iyiydi. Ama Adam'ın burada olmadığını unutmuş görünüyordu. Sesindeki acınası tonu duyamaz ya da yüzündeki yapmacık ifadeyi göremezdi. Becerikli dedektifliğinden gurur duyacağından hiç şüphem yoktu. "Ah, Tanrı onu korusun," derdi. "Ne düşünceli. O inanılmaz, değil mi?"

Gülümsedim. "*Facebook*, Pamela. Ona *Facebook* deniyor."

İrkilip dikleşirken, çocuksu tavrı anında kayboldu. "Sana karşı medeni olmak zorunda değilim," diye tısladı. "Ama iyisiyle kötüsüyle, gelinim olacaksın."

Sırıttım. "Gerçekten de öyle ve şahsen bunun için sabırsızlanıyorum."

"Alaycılığı bıraksan iyi olur," dedi. "Sana yakışmıyor."

"Sen de bir sürtük gibi davranmayı bırakırsan iyi olur."

Hırlayan bir köpek gibi, ince dudaklarını geri çekip ön iki dişinin üzerinde diş etini ortaya çıkarırken gözleri kasvetli bir şekilde parladı. "Sen saygı nedir bilmez misin? Gerçekten de oğlumun, hayatının geri kalanını senin gibi biriyle geçireceğini mi sanıyorsun?"

Bununla kalmayacağını hissettim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak durup saldırısına devam etmesini bekledim.

"İsteddiği kadını elde edebilirdi," diye devam etti. "Neden sende karar kıldığını bilmiyorum. Ama önünde sonunda bunu hissedecektir. Sözlerime kulak versen iyi olur. Umarım çok geç olmadan yaptığı hatayı anlar."

Çirkin sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi gülümsedim ama her hecesi, kalbimi yerinde tutan ipleri kesen bir kılıç gibiydi. Zamanda geriye gittiğimi, mavi pamuklu elbisem bileğime takılmış bir hâlde, yerde sere serpe uzanırken kötü kalpli Fiona'nın oyun bahçesinin köşesinde tepemde durup güldüğü o ilkokul gününe geri döndüğümü hissettim.

"Neden iç çamaşırın kirli?" diye alay etmişti. "Herkes görsün. Emily altına kakasını yaptı."

Diğer çocuklar yanıma koşup beni göstererek gülerken, telaşla elbisemi aşağı indirip yerden kalkmaya çalıştım. Fiona bana elini uzattı ama onu tutmak için uzanırken elini geri çekince tekrar yere düştüm. "Ah, aptal, pis Emily." Güldü ve etrafındaki çocuklar onlara da bulaşmasından çekindikleri için onunla birlikte güldüler. "Gidip üzerini değiştirsen iyi olur çünkü kimse bok kokan birinin yanına oturmak istemez."

O günkü utancımı hâlâ hissedebiliyordum. Engel olmak için elimden geleni yapmama rağmen yanaklarımı yakan sıcaklığı hatırlıyordum. Tuvaletlerin olduğu bloğa koşmuştum, her zamanki çocuk grubu yolu kapatmıştı. Teneffüsün bittiğine dikkat çeken zil çalarken onları itip geçmiştim.

"Emily Havistock, ders zili çaldı," diye seslenmişti Bayan Calder oyun alanının diğer ucundan, kafasının arkasında gözleri olmalıydı. Ona aldırmamayı seçtim, Fiona'nın gazabı yerine, onun gazabına uğramayı tercih ederdim. Tuvaletin kapısını sertçe kapatıp kilitledikten sonra, herhangi bir leke olup olmadığını görmek için iç çamaşırımı aşağı indirdim. Sadece tozlu zemine düştüğümde yere değen kısmı kirlenmişti. Başka bir şey olabileceğine neden inandığımı bilmiyordum. O anda güçlkle tutmaya çalıştığım, bir kere başlayınca asla durmayacağından korktuğum gözyaşlarına boğuldum.

Yirmi küsur sene sonra, bir başka zorbanın karşısında dururken, aynı gözyaşlarının yine dökülmesinden korkuyordum. Gözyaşlarımı yutkunup Pammie'ye soğuk bir bakış attım.

"Adam ve benim sonsuza kadar birlikte olacağımızı ne zaman anlayacaksın?" dedim hafifçe titreyen bir sesle.

Dilini damağında şaklatıp gözlerini devirdi. "Sanmıyorum." İçini çekti. "Hiç şansın yok."

Ona doğru yaklaştım. "Oğlunla evleneceğim, ne yaparsan yap, ne söylersen söyle buna engel olamayacaksın. Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak, o yüzden bir an önce bu fikre alışmanı tavsiye ederim."

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar bana doğru eğildi. "Cesedimi çiğnemen lazım," diye tısladı.

“Büyük bir hayranın var gibi görünüyor,” dedi Adam bana şok olurken. Saat sabahın ikisiydi, eve döneli bir saat olmuştu ve bu sürenin büyük bir bölümünü sevişerek geçirmiştik. Bunu asla reddetmezdim, özellikle de dört gün ayrı kaldıktan sonra ve hiç şüphesiz o da bu süre içinde hayal edilebilir her türlü baştan çıkarıcılığa maruz kalmıştı. Ama artık yorulmuştum ve saat altıda alarm çalmadan önce biraz uyumaya ihtiyacım vardı.

“Hımm,” diye mırıldandım. “Kim?”

“Annem,” dedi neşeyle. “Çok iyi vakit geçirdiğini ve onu çok iyi ağırladığını söyledi.”

Derin bir nefes aldım ve ona, gerçekten ne söylediğini bana söylemesi için alaycılığı bırakmasını bekledim. Tanrım, beni gerçekten bu kadar çabuk mu ispiyonlamıştı? Onunla benden önce mi konuşmuştu? Adam, İngiliz topraklarına ayak basalı sadece birkaç saat olmuştu.

“O yüzden teşekkür ederim,” diye fısıldadı yanağıma öpücükler kondururken.

Ona doğru döndüm.

“Ne?” Güldü.

Seb’le olan ilişkiyi sorguladığında, düğünden sonra onu bir daha asla görmeyeceğime dair ettiğim yemini düşündüm.

Tartışmamızdan sonraki sabah havuz kenarında güneşlenirken, Pammie birdenbire böyle bir yorum yaptı. “Düğünden sonra Seb’i sık sık göremeyeceğinin farkındasın, değil mi?” dedi.

Havuzda yanımda uzanması bir yana, uyandığını bile fark etmemiştim. Kılımı kıpırdatmadım, sadece güneş gözlüğümün altında gözlerimi açtım; Tess ve Pippa'nın havuzun sığ tarafında şnorkelle yüzdüklerini gördüm.

Etrafta başka kimse yoktu.

“Öyle mi?” diye karşılık verdim.

“Evet, öyle,” diye laf attı. “Başka bir erkekle bu kadar yakın olman doğru değil. Adam düğüne kadar buna katlanmaya razı ama evlenince Seb'i hayatından çıkarmak zorundasın.”

Kaslarımın seğirmesine ve tek isteğim yerimden fırlayıp gözlerini oymak olmasına rağmen yine de kıpırdamadım.

Sesimin sakın çıkmasına özen gösterdim. “Bunu Adam mı söyledi?”

“Evet, hep endişeleri oldu. Bana en başında, bunun onu ne kadar üzdüğünü söyledi.”

“Herhâlde dikkatinden kaçmış olmalı Pamela ama Seb eşcinsel.” Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, geri almak istedim. Eşcinsel olmasının durumu kabul edilebilir kıldığını ima ederek ilişkimizi haklı çıkardığımı hissine kapıldım.

“Bunu anlıyorum,” diye burun kıvırdı. “Ama bu doğru değil. O burada olmamalı. Adam onu davet ettiğini öğrenince dehşete kapıldı.”

Adam bu konuda bana tek kelime etmemişti. Buna cesaret edemezdi. Ama şimdi düşününce, bu konu hakkında hiç konuşmadığımı anladım. Seb'le olan ilişkim olduğu gibiydi, hep böyleydi, Adam hayatıma girmeden çok önceden beri böyle olmuştu ve bunu kabul edeceğini sanıyordum, belki de kabulle nememişti.

“Peki sana ne söyledi?” diye sordum kendimden emin bir biçimde.

“Buna inanamadı,” dedi. “Eşcinsel olsun ya da olmasın, o bir erkek ve onun kız arkadaşıyla eğlenip bekârlığa veda gezisine katılıyor. Bu, onun için utanç verici.”

Bunun üzerine glineş gözlüğümü çıkarıp doğruldum ama Pamme fark edtiyse bile, belli etmedi. Yüzünün üst yarısını örten hasır şapkasıyla uzanmaya devam etti.

"Adam sana onu utandırdığımı mı söyledi?" diye sordum. Tuzacağına düştüğüm için kendimden nefret ediyordum.

Bu fikre alışıp gülümsedi. "Evet ama onun yerinde kim olsa utanır. Bu Adam'ın suçu değil, sadece bir erkeğin doğal tepkisi. Herhangi bir erkekle Seb'le geçirdiğin kadar çok vakit geçirmenden hoşnut olabilecek bir erkek tanımıyorum. Evlenmek üzere olan nişanlı bir kadının bu şekilde davranmaması gerekir."

"On sekizinci yüzyılda yaşamıyoruz," dedim ve gerçekten söylemeyi istediğim sözleri söylememek için dilimi tuttum. "Günümüz senin gençliğinden çok farklı. Kadınlar farklılar." Hâlâ arkadaşlığımızı haklı çıkarmaya çalışıyordum.

"Olabilir," dedi sakince, gülümsemesi henüz dudaklarından kaybolmamıştı. "Ben sadece seni Adam'la tartışmaya girmekten kurtarmak için buna son vermen gerektiğini söylüyorum, hepsi bu. Düğünden sonra buna kesinlikle tahammül etmeyecek."

"Görüşmeyi keseceğim kişi Seb olmayacak," diye tısladım. "Sen olacaksın."

Şezlongda doğrulmaya çalışırken şapkası yere düştü. "Ne?"

"Beni duydun. Ve eğer seninle görüşmeyi reddedersem, bunun ne anlama geleceğini biliyor musun?"

Bana bakarken, yüzü nefretle buruştu.

"Bu Adam'ın seni görmesini oldukça zorlaştırır."

"Bol şans," dedi sakince, sesi hissettiği korkuyu gizliyordu. "Gerçekten de seni bana tercih edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Kiminle birlikte yaşıyor? Kiminle aynı yatağı paylaşıyor? Kiminle sevişiyor? Şansının oldukça düşük olduğunu düşünüyorum."

"Yerinde olsam, buna güvenmezdim," dedikten sonra kalktı ve şal desenli kaftanı rüzgârda salınarak yavaşça eve doğru yürüdü. "Eğleniyor musunuz çocuklar?" diye sordu Tess ve Pipa'ya tasasız bir şekilde havuzun yanından geçerken. Psikopat.

Bütün bunlardan sonra, Adam'a harika vakit geçirdiğini ve onu çok iyi ağırladığını mı söylemişti? Benimle kedi-fare oyunu oynuyormuş gibi, hazırlıksız yakalandım. Kimin fare olduğunu tahmin edene ödül yoktu.

Adam yorgani kafalarımızın üzerine çekti ve beni kendisine doğru çekerken tekrar sertleştiğini hissettim. "Dört gün oldu." Dilimi damağımda şaklatırken, güldü. "Kendime engel olamıyorum."

"Uyu," dedim yorgun bir şekilde. "Birkaç saat sonra uyanmak zorundayız."

"Uyuyacağım, söz veriyorum. Benim için bir iyilik yaparsan, kafama bir çekiçe vurup seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Tanrı aşkına, ne iyiliği?" Kahkaha attım.

"Annem son provana gelip gelemeyeceğini sordu."

"Ne?" Nefesimi tutup anında doğruldum ve ona doğru döndüm. "Ciddi misin?"

"Tatildeyken çok iyi anlaştığınızı ve gelinliğini görmek için seninle gelip gelemeyeceğini merak ettiğini söyledi." Sert bir yanıt bekliyormuş gibi suratını buruşturdu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Lütfen, Em. Bu, onun için çok şey ifade eder. Bir kızı olmadığı için bu özel anı onunla asla paylaşamayacağını söyledi. Sen onun için bir kız evlat gibisin. Kabul edersen çok sevinir."

"Ama..." diye söze başladım.

"Annen gelinliğini çoktan gördü, o yüzden kimsenin ayağının altında dolaşmaz."

"Ama Pippa gelinliğimi henüz görmedi, Seb de görmedi. Dördümüz, cumartesi gününü buna ayıracak ve sonra öğle yemeğine gidecektik."

Adam dirseğinin üzerinde doğruldu. "Seb mi?"

Nefesimi tuttum.

"Seb de mi gelecek?"

Kalbim gümbür gümbür atarken yorganın altına girdim. Atmosferdeki değişikliği hayal mi etmiştim? Öyle olmalıydı çünkü Seb, Adam'ın değil, Pammie'nin kendi kafasında yarattığı bir sorundu. O hâlde neden bir mayına basmış ve geciken patlamayı duymayı bekliyor gibi hissediyordum?

"Elbette," dedim ilgisizce. "Neden gelmesin ki?"

"Çünkü bu kızları ilgilendiren bir konu," dedi kısaca.

Ona doğru döndüm ve sıcak göğsüne sokulup kolumu sırtına doladım. "Cinsiyet ayrımı yapıyorsun," dedim gülerek.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak benden uzaklaştığını hissettim. "Seb bir grup kadınla birlikte, bir gelinlik mağazasında mı oturacak?" diye sordu kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Gelinliğini benden önce mi görecek?"

"Ah, saçmalama," diye itiraz ettim. "Tanrı aşkına, Seb'den bahsediyoruz." Onu annesi mi etkilemişti? Bu saçma fikri aklına sokan o muydu?

"Dürüst olmak gerekirse, biraz fazla oluyor," dedi sertçe. "Yine de, eğer o gelecekse, annemin de sizinle gelmesinde gerçekten bir sakınca göremiyorum, peki ya sen?"

Buna verebileceğim bir yanıt yoktu, keyifsizce ve yenilgiye uğramış bir şekilde yatağa gömüldüğümü hissettim. Bu kötü kadını hayatımdan çıkarmak için ne yapmam gerekiyordu?

Birlikte geçirmeyi planladığımız özel günde Pammie'nin de bize eşlik edeceğini söylediğimde, annem bile sesindeki şaşkınlığı gizlemekte zorlandı. "Ah, pekâlâ, tatlım, sen nasıl istersen. Bu senin günün," dedi diplomatik biçimde.

Kendisini ifade etmekte pek sıkıntı çekmeyen Pippa tiz bir sesle, "Şaka mı yapıyorsun?" dedi.

Bir önceki gün Seb'i arayıp utana sıkıla gelinliğimi görmesi konusunda emin olmadığımı söylemiştim.

"Ama seni herkesten önce görmek istiyorum," dedi. Hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum.

"Yine de, beni herkesten önce göreceksin," dedim. "O gün saçımı yaparken."

"Pekâlâ," dedi uzatmadan ve telefonu kapattı.

Baskıya neden boyun eğdiğimi bilmiyordum ama böylesi daha kolay geldi. Bir sorun ortadan kalkmış oldu, uğraşmam ya da endişelenmem gereken şeylerden biri eksilmiş oldu. İşim başımdan aşkındı ve tek istediğim huzurlu bir hayattı.

Pammie nihayet görüldüğünde, yirmi beş dakikadır Blackheath istasyonunda bekliyorduk ve gelinlik mağazasındaki randevumuza geç kalmamıza sebep olmuştu. Geç kalmaktan nefret ederim; beni tanıyan herkese, yapma ihtimalimin en düşük olduğu şeyi sorsanız, "geç kalmak" yanıtını alırsınız. İnsanların vaktinize saygı göstermeyip onu seve seve boşa harcamaları, benim için gerçekten büyük bir sorun. Geçerli bir sebep olmadık-

ça. buna ne iş hayatımda ne de özel hayatımda göz yumarım. Yangın, deprem ve ölüm mazur görülebilir şeyler ama Pammie sadece, "Üzgünüm, treni kaçırdım. Benim yüzümden gecikmedik, değil mi?" diyebilirdi.

Yanağım yerine samimiyetsizce havayı öperken kafamı çevirdim ve sallana sallana yürüyen annemi ve Pammie'yi geride bıraktım. Pippa bana yetişmek için oflarken en önden tepedeki fundalığa doğru ilerledim.

İçeri girerken dükkânın kapısı ahenkli bir sesle çınladı ve bir anda pencerelerden içeri süzülen güneşin sıcaklığıyla karşılaştım. Butiğin ortasındaki küçük yuvarlak masada, kocaman bir beyaz zambak aranjmanı vardı.

"Günaydın, Emily," dedi gelinlik tasarımcım Francesca zarıfça bize doğru süzülürken. "Büyük güne sadece iki hafta kaldı! Hazır mısın?"

Yüzüm kıpkırmızı ve şişti, sırtımda biriken teri hissedebiliyordum. "Neredeyse." Gülümsedim.

"Gerçekten çok üzgünüm ama yarım saat geciktiğin ve bir sonraki gelinimi yarım saat sonra provaya almam gerektiği için vaktimiz biraz kısıtlı."

Benim için özel, rahat ve sorunsuz bir gün olması gerekirken, şimdiden göğsüm kaygıdan oluşan bir yay gibi gergindi.

"Ama endişelenme," diye devam etti bir önceki cümlesini geçersiz kılmak ister gibi. "Her şeyi halledeceğimize eminim."

Soyunma odasının sıcaklığına adımımı atmadan önce oturup bir bardak su içmek ve sakinleşmek istiyordum ama anlaşılan buna ayıracak zamanımız yoktu. Kalın çorap giymek iyi bir fikir değildi, siyah yün parçacıkları krem rengi lüks halıyı kirletip terli ayak parmakları arasına yapışmışlardı. Provanın böyle olmasını istememiştim ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun beni nasıl göstereceğini kendime hatırlattım, ufak tefek detaylar yüzünden sinir krizi geçiren, şımarık bir prenses gibi görünebilirdim.

Kollarımı yukarıda tutarken, Francesca yavaşça gelinliği bafamdan geçirdi ve sonra onu omuzlarımdan aşağı çekip üzerime oturttu. "Ve şimdi karar anı," dedim nefesimi tutarak, sanki böylece vücuduma daha iyi oturabilirmiş gibi. "Bakalım nefesimi vermem gerekecek mi?" Hafifçe gülümsedim, hedeflediğim kiloyu koruduğumdan emindim ama aynı zamanda irademden şüpheleniyordum.

Aynadaki yansıma baktım ama bana bakan kadını neredeyse tanıyamadım. Gelinlik göğsümün etrafına zarifçe yayılan şifon katlarla süslüydü ve görünmez dikişler belimi vurgularken, fildişi ipek kusursuz dalgalar hâlinde yere dökülüyordu.

Nasıl olur da evlenebilirdim? Hâlâ kendimi hayalinde canlandırdığı bir düğün oyunu oynayan bir çocuk gibi hissediyordum ama işte buradaydım; sözde yetişkin olmuştum ve birinin karısı olmanın getireceği sorumlulukları üstlenmeye hazırdım. Adam'ın eşi. Onu mihraba yürürken gördüğümü hayal ettim, gülümsüyordu ama ona yaklaşırken heyecanını hissedebiliyordum. Ailem gülümsüyordu, böyle bir kadın olduğum için benimle gurur duyuyorlardı. Annem lacivert tüllü bir şapka takıyordu ve babam yeni, şık takım elbisesini giymişti ("yeleği var, bilirsin"). Erkek kardeşim ve küçük ailesi; annesinin kolları arasından kilisenin sıralarındaki oyun alanına kaçmaya çalışan bebek Sophie. Sonra kafamı sağa çevirdim, Adam'ın hemen arkasında kardeşi ve sağdıçı James'in durduğunu görünce, suçluluk duygusu, kalbimi boğar gibi kavradı. Sadece benim görebildiğim bir nefretle suratını buruşturan annesi onun koluna girmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Francesca perdenin arkasından kafasını uzatarak.

Gergin bir biçimde başımı salladım. Diğer tarafta sohbet ettiklerini duyabiliyordum, Pammie'nin tiz sesi, dikenli bir tel gibi içime işliyordu.

"Gel öyleyse," diye beni tatlılıkla ikna etti Francesca, "seni görmelerine izin ver."

Kalın kadife perdeyi kenara itip dışarı çıktım.

"Ah, Em," dedi annem.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Pippa, gözlerini kocaman açıp elini ağzına götürerek.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim. "Beklediğin gibi mi?" Soruyu Pippa'ya yönelttim ama cevap veren Pammie'ydi.

"Hayır," dedi tereddütle. "Sanmıştım ki... Bilmiyorum... Herhâlde, daha ihtişamlı olacağını sanıyordum."

Kıvrımlarıma oturan, belimi saran ve kalçalarımın biçimini ortaya çıkardıktan sonra yere dökülen şık hatlara baktım.

"Bana kalırsa harika, Em," dedi Pippa coşkuyla. "Tam sana göre."

"Güzel görünüyor canım, gerçekten öyle," diye ekledi Pammie. "Bunu birçok kez giyeceğine eminim. Özel bir yere gitmen gerektiğinde çok hoş bir kıyafet olur."

Sözleri kırıcıydı ama Pippa ve annem fark etmediler. Pammie'yi ilginç kılan buydu: herkesin duyduğu bir iltifat ederdi ve bunu kimsenin fark etmediği –asıl hedeflediği kurbanı, ben hariç– iğneli bir söz izlerdi.

"Saçlarına bir şey yapacak mısın?" diye sordu. "Biraz süslemek için?"

Francesca tek katlı bir peçenin iştirildiği, pırıltılı, sade bir taçla öne çıktı.

"Saçını tepende mi toplayacaksın, yoksa serbest mi bırakacaksın?" diye sordu Pippa heyecanla.

"Sanırım tepemde toplayacağım," dedim burnumu buruşturarak, hâlâ karar vermemiştim. Francesca saçımı tepemde toplayıp yüzümün etrafında birkaç tutamı serbest bıraktı ve tel tokalarla gelişigüzel sabitledikten sonra nazikçe tacı taktı.

"Bu sana bir fikir verir," dedi.

"Tam olarak *bu* şekilde olmayacak, değil mi?" diye dudak büktü Pammie. "Herhâlde, o gün saçını profesyonel birine yaptırırsın."

Cevabı açık olan bir soru olduğu için yanıt verme ihtiyacı hissetmedim.

"Hoşunuza gitti mi?" diye sordum. "Sizce Adam ne düşünecek?"

Butikte aynı anda, "Harika", "Buna bayılacak" ve "Göz kamaştırıcı" gibi yorumlar yankılandı ama içlerine en işitilebilir olanı "ilginç" kelimesiydi.

Tam yanım saat sonra oradan çıktığımızda başım zonkluyordu. Kasabadan aşağı inerken, alçalmakta olan parlak güneş görüş alanıma girdi.

"Öğle yemeği için en sevdiğin restoran, Due Amici'de yer ayırttım," dedi Pippa heyecanla. "Biraz erkenciyiz ama bize bir masa ayarlayabileceklerinden eminim ya da barda birer içki içebiliriz."

"Rezervasyonu iptal etmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Pippa hemen bana döndü ve kaşlarını kaldırarak devam etmemi bekledi.

"Başım çok ağrıyor ve açıkçası biraz oturup bir fincan çay içmek istiyorum."

Koluma girip beni, dedikodu yapmakla meşgul oldukları için kenara çekildiğimizi fark etmeyen annem ve Pammie'den uzaklaştırdı. "Bakalım doğru mu anlamışım?" dedi Pippa, "Bu bir pestenkerani mi?"

Gülümsedim. Bu kelimeyi uzun zamandır kullanmamıştık. En azından Adam'la çıkmaya başladığımdan beri. Bu bizim "kurtar beni buradan" anlamına gelen şifremizdi ve en son Brewer Caddesi'ndeki Dog&Duck'ta, çok sarhoş olduğum bir karaoke gecesinde tanıştığım çocuğun evine gitmeye ikna edildiğimde kullandığımı hatırlıyordum. Pippa bir köşede arkadaşıyla öpüşüyordu ve bir yandan içki içip diğer yandan "Nutbush City Limits'i" katlederken kulağa iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama hepimiz taksiye bindiğimizde ve Pippa yeni arkadaşının kuca-

anda otururken, bir anda aklımı başıma toplamıştım. Yapmak istediğim şey bu değildi, olmak istediğim yer burası değildi. "Pes-ten-ke-ra-ni!" diye bağırdım ve Tarzan'ın ona ormanda seslendiğini duymuş gibi Pippa bir anda doğruldu.

"Ciddi misin?" diye haykırdı.

"Evet. Pes-ten-ke-ra-ni." Benden ziyade onun iyiliği için, kelimeyi yavaşça heceledim. Yanlış anlaşılırdıysam, çocuklar çok iyi vakit geçireceklerini düşünmüş olabilirlerdi.

"Seni sinir ediyor, değil mi?" diye sordu Pippa, başıyla Pammie'ye işaret ederek.

Kafamı sallarken, gözlerime batan yaşları hissettim.

"Pekâlâ, bana gelmek ister misin?"

Evde, merakla özel günümün nasıl geçtiğini duymayı bekleyen Adam'ı düşündüm ama bununla uğraşmak istemiyordum. Sahte bir gülümseme takınıp harika bir zaman geçirdiğimi söyleyemezdim ama ona gerçekte neler olduğunu; annesinin yine her şeyi nasıl berbat ettiğini de söyleyemezdim. Nedense son zamanlarda çok iyi geçindiğimize dair bir fikre kapılmıştı ve görünüşe bakılırsa, böyle düşündüğü süre boyunca birbirimize daha yakın olmuştuk. Ne zaman annesinden söz açılrsa, gereksiz paranoyalarım olarak gördüğü şeyler hakkında aptalca tartışmalara girmiyorduk. Ondan her bahsettiğinde dinlemenin, gülümsemenin ve onunla iyi geçinmenin daha kolay olduğunu öğrenmiştim çünkü birdenbire Pammie'nin haklı olabileceğini anlamaya başlamıştım; bıçak kemiğe dayanınca ve onu bir seçim yapmaya zorlarsam, kimi seçeceğini gerçekten bilmiyordum.

"Hanımlar," dedi Pippa, anneme ve Pammie'ye doğru dönerken. "Emily pek iyi hissetmiyor, o yüzden onu eve götüreceğim."

"Ah, ne oldu, tatlım?" dedi annem sırtımı sıvazlayarak. "Seninle eve gelmemi ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler, anne. Ben iyiyim, sadece biraz midem bulanıyor, hepsi bu."

“Muhtemelen kendisine iyi bakmıyor,” diye araya girdi Pam-mie sanki orada değilmişim gibi. “O gelinliğe girmek için çılgınca bir diyetle kilo vermeye çalıştığına eminim.”

Pippa yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki, hemen beni oran uzaklaştırıp her şeye karışan o sürtüğün gözlerinin ortasına bir yumruk atmama engel oldu.

“Sorun bende mi?” diye sordum, elimde bir kupa hazır çor-bayla rahatça kanepesine yerleştiğimizde. “Herkes onun ne kadar düşünceli ve nazik olduğundan bahsediyor ama tek görebildiğim boynuzları olan, kırmızı suratlı bir şeytan.”

“Ama senin dışında herkese karşı öyle. O, eski bir arkadaşını bekârlığa veda gezine davet ederek seni şaşırtan, birlikte o özel tecrübeyi paylaşabileceği bir kızı asla olmayacağı için gelinlik provana gelmek için yalvaran Küçük Bayan Masum olarak görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, Em, herkes bunu yutuyor. Kendi oğlu bile, onun nasıl biri olduğunu ve seni ne kadar üzdüğünü göremiyor.”

“Öyleyse sorun bende, değil mi?” Gözlerimin dolduğunu hissedince, güçlkle yutkundum.

“Elbette, sorun sende değil,” dedi ve kanepede bana doğru yaklaşıp kolunu omzuma doladı. “Ne yapmaya çalıştığını *görebiliyorum* ama bu gibi zamanlarda sana destek olmak dışında işine yaramam.” Beni kendisine doğru çekti. “Müstakbel kocanın yanında olmasına, annesinin ne yaptığını ve seni nasıl perişan ettiğini görmesine ihtiyacın var. İçinde bu kadar çok kırgınlık varken, bir evliliğe adım atamazsın çünkü önünde sonunda, seni olmasa bile evliliğini mahvedebilir. Onunla konuşup her şeyi anlatmalısın.”

“Bunu denedim,” diye haykırdım. “Ama yüksek sesle söyleyince, şımarık bir çocukmuşum gibi kulağa çok acınası geliyor. Ben bile böyle düşündüğüme göre, Adam’ın ne düşüneceğini Tanrı bilir.”

"Charlotte'ın bekârlığa veda gezine gelmesi hakkında ne söyledi? Bu acınası değil. Birçok insanın gerçekleştirmek bir yana, akıl bile edemeyeceği bu hareketle gerçekten sınırı aştı."

"Ona söylemedim..."

"Ne?" dedi Pippa şaşkınlıkla. "İki haftadan kısa bir süre içinde evleneceksin ve bu kadar önemli bir şeyi ona söylemedin mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Geri döneli sadece birkaç gün oldu ve bu süre içinde fırsat buldukça ya Las Vegas'tan ya da düğünden bahsettik."

"Kafanı kuma gömüyorsun," dedi sertçe. "Bu seni hasta edecek."

Güçsüzce kafamı salladım, şimdiden durumun üzerimde kötü bir etki bıraktığını hissedebiliyordum. "Bu gece onunla konuşacağım."

Eve döndüğümde, Adam televizyonda bir ragbi maçı izliyordu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum kısık bir sesle, beni duymasını neredeyse istemiyordum ve kaçınılmazı bir hafta daha gizlemeyi umuyordum.

"Evet, elbette," dedi dalgın bir biçimde. "Ama maçın bitmesini bekleyebilir mi?"

Başımı sallayıp mutfığa gittim. Dolaptan birkaç biber alıp agresif bir şekilde onları doğramaya başladım. Günümün nasıl geçtiğini bile sormamıştı.

"Aslına bakarsan hayır, bekleyemez," dedim, bıçak elimde oturma odasına dönerek.

Biraz dikleşti ama sırf arkamdaki televizyonu görebilmek için. Sehpadan uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattım.

"Bu da ne demek oluyor?" diye tepki gösterdi. "Yarı finali izliyordum."

"Konuşmalıyız."

"Ne hakkında?" diye huysuz bir çocuk gibi sızlandı.

Kaçmaması ya da kıpırdanmaması için, tam karşısında olacak şekilde sehpaye oturdum. Tedirgin bir biçimde elimdeki bacağı bakıyordu.

"Annen hakkında konuşmalıyız," dedim, onu yanımda sehpaye bırakırken.

Homurdandı. "Gerçekten mi? Yine mi? Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum?"

"Onunla konuşmalısın," diye devam ettim. "Davranışları kabul edilemez ve bunun aramızda sorun yaratmasına izin veremeyeceğim."

"Sorun yaratmıyor," dedi safça. "Artık daha iyi geçindiğinizi sanıyordum. Bekârlığa veda gezinden sonra anlattıklarından bunu çıkardım."

Buna en iyi nasıl yaklaşacağımı düşünmek için, başımı ellerime dayayıp gözlerimi ovuşturdum. "Portekiz'de asla affedilemeyecek bir şey yaptı," diye söze başladım. "Ve bu bende öylesine şiddetli bir üzüntü ve kaygıya neden oldu ki, sana anlatmadan, sen annenin ne yaptığını ve bana nasıl hissettirdiğini anlamadan buna devam edemem."

Öne doğru eğildi ama güven verircesine bana dokunmakla, annesine karşı geliyormuş gibi görünmekten korktuğu için geri çekilmek arasında kaldığını görebiliyordum. İkinciye seçti. "Pekâlâ, sana bu kadar kötü ne yaptı?"

Boğazımı temizledim. "Charlotte'u davet etti."

Yerinden fırlayıp, "Bu da nereden çıktı?" demesini bekledim ama olduğu yerde kaldı. "Charlotte kim?" dedi bütün sakinliğiyle.

Bu konuşma umduğum gibi gitmiyordu. "Charlotte. Tom'un Charlotte'ul"

Şaşkın bir şekilde kafasını iki yana salladı.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" diye haykırdım. "En yakın arkadaşım, Tom'la birlikte olan."

Kafası karışmış görünüyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Kesinlikle! Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Annem bizi bir araya getirmenin iyi olacağını düşünmüş, o yüzden onu bulup Portekiz'e getirmiş."

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi. Nihayet bir yere varıyor-duk ama bunu benim için hiç kolaylaştırmıyordu.

"Bunu beni rahatsız etmek için yaptı," diye sözlerime devam ettim. "Onu bulmak için uğraşmış."

"Ama bunu bilemez," dedi onu savunur şekilde. "Aranızda ne geçtiğini nasıl bilsin?"

"Çünkü annem ona anlatmış!"

"Ah, saçmalama," dedi kanepeden kalkarken. "Annem aranızda geçenleri bilseydi, bunu asla yapmazdı. Sana sürpriz yapmanın iyi ve hoş olacağını düşünmüş olmalı."

"Adam, hangi kısmı anlamıyorsun?" diye haykırırken gözlerim doldu. "Bunu bilerek yaptı. Aramızın neden açıldığını biliyordu ve beni üzme için onu davet etti."

"Ama o asla böyle bir şey yapmaz," dedi. "Bence paranoyaklaşıyorsun."

"Onunla konuşmalı ve sorununun ne olduğunu öğrenmelisin çünkü bunu yapmazsan, bizi mahvedecek."

Küçük bir kahkaha attı. "Biraz melodram yaratmıyor musun?"

"Ben ciddiylim, Adam. Onunla konuşmalısın. Bana karşı düşmanlığı son bulmak zorunda."

"O hiçbir zaman senin hakkında ya da sana karşı bir söz söylemedi ve seni küçümsemedi." Artık ayaktaydı.

"İstedikine inanmakta özgürsün ama sana söylüyorum, hayal âleminde yaşıyorsun. Hâlâ inkâr ediyorsun."

"Tanrı aşkına, o benim annem. Onu senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Ona baktım, sesimin sakın ve titremeden çıkmasına özen gösterdim. "Sorunu her neyse, bunu çözmelisin. Artık buna tahammül etmeyeceğim."

Gülümsedi ve küçümser biçimde kafasını salladı.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırdım vurgulamak istercesine.

Yatak odasına girip kapıyı sertçe kapattım. Eğer Pammie hakkında bir şeyler yapmaya hazır değilse, o hâlde ben yapacaktım.

Kapı zili çalarken suyun altına daldım ve üzerimde sessizce patlayan baloncukların pıtırıtısı sayesinde ses anında boğuklaştı.

Git buradan, diye içimden yalvardım.

Dualarımın yanıt bulduğunu sandım ama tam kendimi yukarı ittiğim sırada, basit zil sesi bir kez daha evin içinde yankılandı.

"Ah, beni rahat bırak!" dedim yüksek sesle.

Tekrar tekrar çınladı.

"Pekâlâ, geliyorum," diye homurdandım, kendimi şımartma seansımın bu kadar erken bitmesine sinirlendim. Saçımı bir havluya sarıp duvardaki askıdan sabahlığımı aldım.

Karşımda Pippa ya da Seb'i görmeyi umarak kapıyı açarken, "Önemli bir şey olsa iyi olur," dedim.

"James!" Kendimi daha az savunmasız hissetmek umuduyla, içgüdüsel bir şekilde sabahlığımı sıkıca etrafıma doladım. "Adam evde değil," dedim kapıyı hafifçe aralayarak. "İş arkadaşlarıyla içmeye gitti."

"Adam'ı görmeye gelmedim," dedi kelimeleri ağzında geveleyerek. Kapıyı yavaşça itti.

"Şu an müsait değilim," dedim kalbim gümbür gümbür atarken, çıplak ayağımla kapıyı sabit tuttum.

"Seninle konuşmalıyım," dedi. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

Ona, sevecen gözlerine ve yumuşak yüz hatlarına, kenarları hafifçe yukarı kıvrılan dolgun dudaklarına baktım. Biraz ırılmış olduğu belliydi ama dostane ve cana yakın görünüyordu. On sene önce, Rebecca'yla birlikte olduğu dönemdeki Adam'a baktığımı hissettim. Adam'ın şakaklarına düşen beyazların ve yüzünden hiç düşmeyen çatık kaşların, Rebecca'nın zamansızca ölmesinin bir sonucu olup olmadığını merak ettim. Hayatını planlamış, onu sevdiği kadınla geçirmeyi düşünen ama birdenbire ve gereksiz yere onu kaybeden genç bir erkek olarak, bu onun için çok zor olmuş olmamalıydı. Kendisini içine düştüğü çukurdan çıkardığı ve mücadele ettiği için Adam'a yeterince hak vermemiştim.

"İçecek bir şeyler al," dedim mutfığa doğru işaret ederek.

Gülümsedi ve imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Çay ya da kahveyi kastetmiştim. Gidip giyineceğim."

Banyo aynasında ıslak saçlarımı tararken, bir şişenin manta-rının çıktığını duydum, sıcak banyom yüzünden cam hâlâ buğuluydu. Su hareketsiz duruyordu, köpükler kaybolmuştu, küvetin tıpasını çıkarmak için içine uzandım, sonra kenara koyduğum havlumu katlayıp havlupana astım.

Nasıl göründüğümün önemi yoktu —neden olsun ki?— ama yine de yansımamı kontrol etmek istedim. Buğulu aynada bir daire ovuşturdum ve James'i elinde bir kadeh kırmızı şarapla arkamda görünce birden geri çekildim.

Zaman durmuş gibiydi, sadece küvetin boşalan suyunun hafif sesi duyuluyordu.

"James, ben..." Ona doğru dönerken, anvelop sabahlığımın göğüs kısmı açıldı.

"Özür dilerim... ben..." diye kekeledi. "Seni yalnız bırakacağım."

Hemen siyah bir tayt giyip Adam'ın tişörtlerinden birini üzerine geçirdim ve oturma odasına doğru yürürken kollarını kıvırdım. O sırada Adam'a ait olduğumu göstermek için, farkında olmadan sembolik bir tercih yapmış olabileceğim aklıma geldi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordum elimden geldi-
mnce gelişigüzel biçimde.

"Uğramak istedim," dedi.

Pencereye doğru yürüdüm. "Arabanla gelmedin, değil mi?"
Arabasını aşağıdaki sokakta göremedim.

"Hayır, taksi tuttum," dedi.

"Sevenoaks'tan buraya kadar mı?" dedim şaşkınlıkla.

Başını salladı.

"Söylediğim gibi, Adam burada değil, o nedenle korkarım
boşu boşuna geldin."

"Adam'ı görmeye gelmedim."

Sakinleşmek için mutfak tezgâhındaki şişeden kendime bir
kadeh kırmızı şarap doldurdum.

"Seninle konuşmak istiyorum. Seninle konuşmalıyım."

"James, yapma," dedim mutfak adasının etrafından dolaşır-
ken. Nedense aramızda bir metre granit olması, bana kendimi
daha güvende hissettiriyordu.

"Bilmelisin," dedi, yerinden kalkarken.

Savunmamın zayıfladığını hissedebiliyordum. Bir yanımda,
bana söyleme ihtiyacı hissettiği şeyi duymak istiyordu ama bir
yandan da kulaklarımı buna tıkamak istiyordum. Hayatımda
daha fazla kafa karışıklığına ihtiyacım yoktu. James'i en son gör-
düğümünden bu yana, Adam ve ben büyük bir ilerleme kaydet-
miştik. Bana nasıl hissettiğini söylerse, iki adım geri gitmekten
korkuyordum.

"Bence gitmelisin," dedim. Fiziksel olarak geri çekildiğimi
hissettim.

"Lütfen beni bir dakika dinler misin?" dedi elime uzanarak.
"Bana bir şans verirsen, sadece birkaç haftalığına, seni ne kadar
mutlu edeceğimi kanıtlayabilirim." Delici gözleriyle bana dik-
katle bakıyordu.

"Hiç adil olmuyorsun, James. Kardeşinle evlenmek üzereyim.
Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

“Ama o sana benim gibi göz kulak olmaz.”

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen haklıydı. James, kardeşinin temsil ettiği her şeyin tam tersiydi. Adam her durumda etrafına özgüven saçardı; o, her zaman kendisini takdim eden, bir restoranda idareyi eline alan ya da bir ragbi şarkısı sırasında pantolonunu aşağı indiren ilk kişi olurdu. Adam böyle biriydi ve bu kadar açıksözlü olmasaydı, asla birlikte olmayacağımızın farkındaydım. James içine kapanık ve daha kibardı; asla tılcı düşünmeden bir şey söylemez ya da yapmazdı. Adam’ın ilgisini kaybettiği noktada, o hâlâ beni dinliyor olurdu. Ve etrafımdaki her şey yıkılırken, o yanımda olup beni ayağa kaldırırdı.

Kafası birkaç santimetre ötedeydi, dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatmak ve başka bir yere ışınlanmama izin vermektir.

“Daha iyisini hak ediyorsun,” diye mırıldandı. “Seni asla incitmeyeceğime söz veriyorum.”

Geri çekildim. Bütün kusurlarına rağmen Adam’ın beni bilerek incitmeyeceğine emindim. James beni inciteceğini mi ima ediyordu?

“Adam bana çok iyi davranıyor...”

Sahanlıktan gelen bir sesle irkildim ve arkamı dönünce Adam’ı orada dururken buldum, çok sarhoş olduğu belliydi. Elektriğe çarpılmış gibi ikimiz de irkilerek geri çekildik. İçeri girdiğini duymamıştım.

“Hey, hey, burada neler oluyor?” diye kelimeleri ağzında geveledi ve oturma odasının kapı çerçevesine yaslanıp çoktan gevşetilmiş görünen kravatını biraz daha gevşetti.

“Ben...biz...” diye söze başladım ve kafamı eğip yüzümden okunduğuna emin olduğum suçluluk duygusunu gizlemeye çalıştım.

“Bir bahsi kazanmak üzereyim,” dedi James, enseme uzanıp yakamı çekerek. “Bunun benim tişörtüm olduğunu hatırlıyorum. Noel’de, annemde kalırken onu benden çalmış olmalısın.”

"O lanet olası tişört senin değil," dedi Adam düz bir çizgiyle bize doğru yürümeye çalışırken. "Onun, benim Gant tişörtüm olduğuna emnolm."

James bakmak için eğilirken, sıcak nefesini boynumda hissettim. "Ha, Etonl Söylemiştim. Bu benim tişörtüm, seni kahrolası hırsız."

James'in tişörtünü mü giyiyordum? İroni dikkatimden kaçmadı.

"Selam, bebeğim," dedi Adam bana ıslak bir öpücük verirken. İçgüdüsel bir şekilde geri çekildim. Nefesi alkol ve kebab kokuyordu ve üstüne duman kokusu sinmişti.

"Nasılsın, sevgilim? Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Elbette, sevindim," diye gergin bir şekilde gülümsedim, "ama leş gibi kokuyorsun. Sigara mı içtin?" En nefret ettiğim şeylerden biri olduğunu bildiği için, sigara içmişse buna gerçekten şaşıırırdım.

"Ne? Hayır, elbette içmedim." Ceketinin kolunu kokladı ve şaşkınlıkla bana baktı, sanki bu kokuyu hayal ettiğimi kanıtlamış gibi.

Umursamazca kolunu etrafıma dolayıp iri gövdesini omzuma yasladı.

"Burada ne arıyorsun, J-oğlan?" diye sordu Adam, sesi gide-rek yükseliyordu.

Kocaman gözlerle James'e bakarken, mantıklı bir bahane sunmasını umdum.

"Yüzüklerin fişini almaya geldim," dedi sakince.

Adam, serbest eliyle beceriksizce üzerini yokladı. Diğer eli hâlâ omzumdan sallanarak bana yük oluyordu.

"Bende değil, onu sana verdim," dedi, şaşkın görünüyordu. "Çok iyi!" Benden ayrılıp gülerek yere oturdu. "Öhö öhö!" diye boğazını temizledi. "Onu sana verdiğimi çok iyi hatırlıyorum."

"Belki de haklısın," dedi James. "Cüzdanımı kontrol ettim ama belki de pantolonumun cebindedir."

“Orada olmalı,” dedi Adam, ilk kelimeyi haykırdıktan sonra cümlesinin geri kalanını neredeyse anlaşılmas bir şekilde mınıldandı.

James ve ben birbirimize bakıp boyun eğmiş bir hâlde gülümsedik. “Sarhoş olduğunu sanıyordun, değil mi?” dedim.

“Gel bakalım, koca adam,” dedi Adam’a doğru uzanırken, “Seni yatağına yatalım.”

“Sen de benimle geleceksen olur.” Adam kahkaha attı. İkimize de bunu kime söylediğini bilmiyorduk.

James, Adam’ı yerden kaldırıp vücut ağırlığını yükledi.

Banyoya koşup hemen üzerimdeki tişörtün düğmelerini çözdüm. Etiketinde açıkça “Gant” yazmasına şaşırp şaşırmadığımdan emin değilim.

Düğünden beş gün önce, Pammie düğüne altı kişinin daha davet edilip edilemeyeceğini sormak için aradı. Düğünden dört gün önce, düğünden önceki gece benimle otelde kalıp kalamayacağını sordu. Düğünden üç gün önce, oturma planının ona elektronik postayla gönderilmesini istedi.

Her şeye çınlayan bir "hayır" yanıtı verdim.

"O sadece yardımcı olmaya çalışıyor," dedi Adam, annesinin müdahale etmesinden şikâyet edince. "Zavallı kadın, ne yapsa yaranamıyor."

Onu susturacak bir bakış attım; hayal kırıklığına uğradım ama hiç şaşırmadım. Duruşunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu. Dürüst olmak gerekirse, ondan daha farklı bir tavır beklemiyordum.

Adam birkaç gün önce onu konuşmak için öğle yemeğine çıkardığında, beklenildiği gibi, Pammie iki gözü iki çeşme ağlayıp masum rolünü oynamış. Charlotte ve benim neden aramızın açıldığına dair hiçbir fikri olmadığını iddia edip hakkındaki kurntularımdan haberi olmadığına ve hareketlerinin yanlış anlaşıldığına yemin etmiş. "Tek istediği senin arkadaşın olmak," dedi Adam eve döndüğünde.

"Demek öyle?" dedim kulaklarıma inanamadan. "Sana bunları söyledi ve ona inandın, öyle mi? Hepsi bu mu?"

Omuzlarını silkti. "Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bana inanmanı bekliyorum," dedikten sonra çıkıp gittim.

"Aile yemeği" kutlamalarımızın başlangıcıydı, büyük günün çlgınlığı hepimizi sarmadan önce sevdiklerimizle vakit geçireceğimiz küçük, samimi bir geceydi. Bana kalsaydı, sadece kendi ailemi davet ederdim ama Adam'ın isteklerini göz ardı edecek kadar bencil değildim.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordum ona, siyah krep elbise-min arkasını düzeltip ipek bir şal aldım.

"Harika görünüyorsun," dedi ve sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bakmadın bile," diye ona takıldım.

"Bakmama gerek yok," diye karşılık verdi.

"Bu, senin için bile fazla klişeydi."

El çantama iki ruj attım, biri süslenip "aktığım" gecelere mahsus olan posta kutusu kırmızısıydı, diğeri gecenin ilerleyen saatlerine daha uygun olan ten rengi bir rujdu. Yine de bu geceyi kırmızı rujla sonlandırabileceğimi düşündüm. Ne de olsa düğünümüzden bir önceki geceydi ve bunu bir daha yapmayı düşünmüyordum.

Oraya vardığımızda, annem, babam, Stuart ve Laura çoktan The Ivy'nin barındaydılar. Paltolarımız alınırken, yanakları kızaran annem neşeyle şampanya kadehini bize doğru kaldırdı.

"Eh, annen şimdiden şampanyaya başlamış." Adam kahkaha attı.

"Gerçek bir içkiden ziyade Prosecco olmalı," dedim. "En azından, hesabı bizim ödeyeceğimizi öğrenene kadar."

Sadece altımız olsaydık, gece harika olabilirdi ama Pammie'nin gelişini haber veren kara bulutun ağırlığını hissedebiliyordum. Her geçen dakika, vücudumun biraz daha çöktüğünü, omuzlarımdaki yükün beni çöktttiğini hissedebiliyordum.

Kararlaştırdığımız saatten yarım saat sonra, Pammie yanında James'le birlikte içeri girdi.

Onu görmek beynimi şaşkınlıkla kasıp kavurdu ama buna teslim olmayacaktım. Bu gece, iradenin vücut bulmuş hâli olacaktım.

"Sent görmek güzel," dedim James'e. Dudakları yanağımda olması gerekenden bir saniye daha uzun kaldı.

"Sent görmek de güzel," dedi kısık bir sesle. "Nasılsın?"

"Her şey harika," dedim, gözlerimle de aynı duyguyu aktardığımdan emin olarak. "Chloe bize katılmayacak mı?" diye sordum etrafına bakarak.

"Hayır, korkarım katılmayacak. Annemin sana haber verdiğini sanıyordum?"

Kafamı iki yana sallayıp kaşlarımı kaldırdım.

"Ayrıldık," dedi.

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm," demeyi başardım.

"Böylesi daha iyi," dedi. "Doğru değildi, o aradığım kişi değildi."

"Asla bilemezsin," dedim, neredeyse neşeyle. "Belki de, aradığın kişi oydu."

"Sanmıyorum. Doğru olduğunda bunu anlarsın, değil mi?" Bakışları içime işliyordu.

Ona aldırmadım ve dönüp Pammie'yi selamladım. Dudakları gergin ve düz bir çizgi hâlindeydi.

"Pamela, ne hoş," dedim neşeyle. "Bu çok heyecan verici, değil mi?"

İkimiz de sözlerimin alaycılıkla dolu olduğunu biliyorduk ama ikimiz dışında kimse fark etmedi.

"Emily," Suratını astı. Bunun ardından geleceğine emin olduğum yorumu duymayı bekledim. Ruh hâline bağlı olarak, kilo aldığıma ya da çok zayıfladığıma dair bir şey söyleyebilirdi; normalden biraz daha açık olan saç rengim ya da giydiğim elbise hakkında bir yorum yapabilirdi. İlk kez buna hazır hissediyordum ama hiçbir şey söylemedi.

"Tatlım," dedi ve Adam'a dönüp ona sarıldı ama sanki ağzını açarsa dudaklarından çıkabilecek şeylerden korkuyormuş gibi dudakları hâlâ gergindi.

"Anne, nasılsın?" dedi ona içtenlikle sarılırken.

Annesi bakışlarını yere çevirdi. "Daha iyi olabiliyordum," dedi keyifsizce. İçimden Adam'a üstelememesi, ona bu zevki vermemesi için yalvardım. Annem bar taburesinden kalkarken, kadahindeki içkiyi dökmesi dualarımın karşılık bulduğunu gösteriyordu.

"Hay aksi, üzgünüm," dedi dengesini geri kazanırken. "Bu kadar yüksekte olduğumun farkında değildim."

Adam kadahini ondan alırken güldü ve onu dirseğinden tutarak masamıza doğru yönlendirdi. Pammie bütün suratsızlığıyla bizi takip etti. Hakkını vermek gerekirdi. Şimdiden tek kelime etmeden bir atmosfer yaratmayı başarmıştı.

"Herkes hazır mı?" diye sordu annem hevesle, o gün bu soruyu üç kez daha sormuştu ve yanıt hiç değişmemişti. Ama heyecanı bulaşıcıydı. Pammie'nin beraberinde getirdiği ağır yük yerine, bunu tercih ederdim. O yükü Adam taşıyabilirdi.

"Evet, hepimiz hazırız," dedim. "Hafta başında birkaç pürüz çıktı ama hepsini hallettik, ve cumartesiye kadar bir sorun çıkacağını sanmıyorum." Masanın altındaki ahşap yere vurdum. "Sadece bir gün kaldı."

"Yerinde olsam, bu kadar emin olmazdım," diye araya girdi Pammie kasvetli bir şekilde. "Jim'imle evlendiğim gün, orkestra gelmedi. ABBA şarkıları çalan bir grup tutmuştuk ama yemekten sonra gelemeyeceklerini öğrendik."

Adam kahkaha attı, hiç şüphesiz havayı yumuşatmaya çalışıyordu. "Peki, sonra ne oldu anne?"

"Onların yerine başka bir grup gönderdiler," diye devam etti, her zamanki iniş ve çıkışlardan yoksun, tekdüze bir sesle. "Ama Black Sabbath'a benzer bir gruptu."

Masadaki herkes kahkahalara boğuldu ama Pammie'nin ifadesi hiç değişmedi. Perişanlığı, onun için bile müthiş bir başarıydı.

Bakışlarını kucağına çevirip ellerini ovuşturdu. *İşte başlıyoruz*, diye içimden geçirdim ama Adam dönüp bana baktığı için bunu yüksek sesle söylemiş olma ihtimalim vardı.

Pammie en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

Sorunun ne olduğunu sorarak ilgi çekme numarasını desteklemeycektim ama benim aksime, onun yöntemlerine aşina olmayan annem bu soruyu yöneltti.

"Ah, Pammie, ne oldu?"

Kafasını iki yana sallayıp dökmeyi başardığı bir damla göz yaşını sildi.

"Bir şey yok," dedi; "*herkes* benim için endişelensin," olarak tercüme etmeyi öğrendiğim, kendine özgü "beni boş verin" edasıyla. Bundan gerçekten çok sıkılmışım.

Şampanyamı dikledim ve atik garson, kadehimi masaya koymadan içkimi tazeledi. "Ah, neşelen P," dedim kadehimi kaldırarak, "daha kötüsü olabilirdi."

"Emily," diye azarladı annem.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Pammie güçlükle işitilebilen bir sesle.

Pandomim yapan bir kadın gibi, abartılı bir kahkaha attım. "Neden peki?" diye sordum, istediği gibi sahne ışığını ona çevirerek. Ne yapmak istiyorsa yapsın, diye düşündüm, ne söylemek istiyorsa söylesin ve bir an önce geceye devam edelim. Belki böylece, bu gece olması gerektiği gibi bana ve Adam'a odaklanabilirdik.

"Em," dedi Adam kısıp bir sesle. "Kes şunu."

"Hayır, söylesene Pamela," diye devam ettim ona aldırmandan. "Sorun ne?"

Yarattığı gerilimden mahcup olmuş gibi bakışlarımı tekrar yere çevirdi.

"Bu gece bu konuyu açmayacaktım," dedi. "Doğru görünmüyordu."

"Can kulağıyla seni dinliyoruz, o yüzden söyleyebilirsin," dedim.

Gergin bir şekilde kolyesiyle oynadı, gözlerimize bakmak yerine işlek restorana göz gezdiriyordu.

"Korkarım kötü bir haberim var," dedi boğuk bir sesle, bir damla gözyaşı daha dökmek için ekstra çaba göstererek.

Adam elimi bırakıp onun elini tuttu.

"Sorun ne, anne? Beni korkutuyorsun."

"Kanserim, oğlum," dedi. "Çok üzgünüm. Gerçekten sana bu gece söylemek istemiyordum. Bu özel geceyi berbat etmek istemezdim."

Masa sessizliğe gömüldü. Annem ağzı açık bir şekilde oturuyordu ve ailemin geri kalanı, beceriksizce bakışlarını kaçırdılar. James sanki bu sırrı paylaşıyormuş gibi başını eğdi. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim.

"Aman Tanrım." Bu sözlerin kimin ağzından çıktığını anlamadım. Görüş alanım bulanıklaştı, her şey ağır çekimde hareket ediyordu.

"Ne? Nasıl?" Sözler Adam'a aitti.

"Göğüs kanseriyim," dedi kısık bir sesle. "Üçüncü evre, o yüzden az da olsa hâlâ umut var."

"Ne zamandır biliyorsun? Kim... Nereye gittin?" diye sordu Adam, soruları birbirine girdi.

"Bana çok iyi bakıyorlar, oğlum. Princess Kraliyet Hastanesi'nde çok iyi bir uzman doktorum var."

"Ne yapıyorlar?"

"Ellerinden geleni yapıyorlar. Birçok test yaptılar ve biyopsi yaptırdım." Suratını buruşturdu ve durumun etkisini artırmak için elini göğsüne koydu. "Ne kadar yayıldığından hâlâ emin değiller. Bu gece bundan bahsetmeyi gerçekten istemiyordum. Haydi, bu özel geceyi berbat etmeyelim."

Aklımdan geçen kelimeleri yüksek sesle söylemek bir yana, bir araya bile getiremedim ama herhâlde böylesi daha iyiydi.

"Ne zaman daha fazla bilgi edinebiliriz?" dedi Adam. "Neyle karşı karşıya olduğunu ne zaman öğreneceğiz?"

"Elbette, tedavi göreceğim," dedi, "ama ne kadar süreceğini bilmiyorlar." Neşesiz bir kahkaha attı. "Ya da buna değip değme-

receğini. Ama bana sunacakları her şeyi denemeliyim, değil mi?
Küçük mucizelerin neler yapabileceğini kimbilir?"

Adam başını ellerinin arasına aldı.

"Ama şimdi bunu boş ver," dedi, birden neşelenerek. "Şimdilik bunu unutalım. Bu Adam ve Emily'nin gecesi. Siz balayından dönene kadar daha fazla bilgi edinemeyeceğiz."

"Sen bunu atlatana kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz," dedi Adam.

"Ne?" diye sordüğumu duydum.

Adam bıkkınlık dolu bir ifadeyle dönüp bana baktı.

"Aptal olma." Gülümseyip oğlunun elini sıktı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. İkiniz balaya gitmelisiniz. Her şey planlandığı şekilde devam etmeli."

"Ama tedavin ne olacak?" diye sordu.

"Pazartesi günü kemoterapiye başlayacağım. Saçlarımın dökülme ihtimalini düşünerek bunu düğünden sonraya bıraktım." İsteksizce güldü. "Çok iyi görünmeliyim."

Bana bakıp acıklı bir şekilde gülümsedi. Gözlerinin içine baktım ve bana yaptığı şey yüzünden bir parça suçluluk duygusu, biraz olsun pişmanlık göstermesi için ona meydan okudum. Ama gözlerinin içinden gelen, hâlinden memnun bir ışıltı dışında hiçbir şey göremedim.

Pammie'nin sarsıcı haberinden sonra, beklenildiği gibi akşam yemeği erken bitti ve hem Adam hem de James onu eve bırakmak ve rahat ettiğinden emin olmak için ısrar ettiler.

Babam, Stuart ve Laura'yla giderken, annem benimle eve geldi.

"Bize birer fincan çay hazırlayacağım," dedi annem ve ben hissiz bir şekilde kanepede otururken, o mutfakta meşgul oldu. "Bu daha iyi hissetmemizi sağlar."

Bu doğru muydu? Biz İngilizlerin, çayın bize kendimizi neden daha iyi hissettireceğini düşündüğümüzü bilmiyordum.

Pammie'nin verdiği haber yüzünden hâlâ şaşkındı; ben de şaşkındım ama sebebi tamamen farklıydı.

Dumanı tüten iki fincanla oturma odasına dönüp onları sehpa koydu. "Pekâlâ," dedi. "Buna anlam veremiyorum, ya sen?"

Kafamı iki yana salladım. "Gerçekten inanılmaz görünüyor, değil mi?"

Sesimdeki değişimi fark ettiyse bile, bundan bahsetmedi. Bu gece için özel olarak satın aldığı lacivert ceketinin kolundan bir mendil çıkarıp burnunu sildi. "Bunu anlamak çok zor. İyi olduğunu düşünüyorsun ama bir anda böyle bir haber alıyorsun. Şu anda Pammie'nin aklından geçenleri düşünmek bile istemiyorum." Başını eğdi. "Zavallı Pammie."

Anneme; benim ve Stuart'ın iyiliğini düşünen, bizimle ilgilenmek için hemşirelik kariyerine ara veren ve bu gece için he-

yecekle saçlarına fön çektilen onurlu anneme baktım. Ve sonra kıskançlığın kölesi olduğu için, sapkın eğlence anlayışı uğruna beni mahvetmeye çalışan Pammie'yi düşündüm.

Bu doğru değildi. Pammie bana aklına gelebilecek en kötü şeyi yapabiliirdi ama anneme böyle bir şey yapmasına razı olmak mı? Buna göz yummaya hazır değildim.

Kanepede ona doğru kayıp yanına oturdum ve titreyen ellerini tuttum.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var. Bu gerçekten dinlemeni istediğim bir şey."

Bana bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve söyleyeceğim şeyin yarattığı endişe ve korku yüzünden okunuyordu. "Ne? Ne oldu?" dedi.

"Pammie kanser değil."

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla kafasını sallayarak. "Az önce bize kanser olduğunu söyledi."

"Ne söylediğini biliyorum ama yalan söylüyor."

"Ah, Emily," diye nefesini tutarken elini ağzına götürdü. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Anne, lütfen dinle. Sözlerimi bitirene kadar tek kelime etmeni istemiyorum, daha sonra ne istersen söyleyebilirsin. Olur mu?"

Ona her şeyi anlattım. Noel'in ertesi gününden başladım ve bekârlığa veda gezimde Charlotte'la yaptığı şeye kadar, bütün detayları anlattım. Annem ağzı açık bir şekilde karşımda oturuyordu, söylemek istediklerini kelimelere dökemiyordu. Deneyip durdu ama cümle kuramadı.

Sözlerimi bitirdiğimde, hıçkırıyordum ve bana sarılıp beni kucağında ileri geri salladı. "Hiçbir şeyden haberim yoktu," diye ağladı. "Neden bana anlatmadın?"

"Çünkü endişeleneceğini biliyordum," dedim. "Seni bu şekilde görmeye dayanamadığım için anlatmak zorunda kaldım."

"Demek bekârlığa veda gezine Charlotte'ı davet eden Pammie'ydi?" dedi şaşkınlıkla. "Hem de ona anlattıklarımın sonra?"

Başımı salladım. "Evet."

"Neler olduğunu bilseydim, asla... Peki ya o zavallı çocuklar? Bir anne, kendi çocuklarına böyle bir şeyi nasıl yapar?"

"Ben Adam'la ilgilenirim," dedim.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu. "Ona bildiklerini anlatacak mısın? Bu konuda yanılmadığından emin misin, Em? Bu çok ciddi bir suçlama ve eğer yanılıyorsan..."

"Zamanı geldiğinde Adam'ı idare ederim," dedim. "Önce düğünü aradan çıkaralım, sonra bir şeyler düşünürüm. Ona anlatmayı denedim ama anlamıyor. Onun gözünde annesinin hiçbir hatası yok. Ama bir şey olacağı kesin. Pammie'ye bir halat verirsem, kendisini asar."

"Düğünü iptal etmek istemediğinden emin misin, eğer değilsen..." dedi.

"Adam'ı bütün kalbimle seviyorum ve eşi olmak için sabırsızlanıyorum. Annesiyle evlenmiyorum; o sadece, üstesinden gelmenin bir yolunu bulmam gereken bir şey."

"Çok üzgünüm, Em..."

"Bunu çözeceğim," diye onu temin ettim. "Ayrıca, Charlotte ve ben yeniden konuşmaya başladık, o yüzden durum o kadar da kötü değil."

Hafifçe gülümseyip birbirimize sarıldık. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Adam eve döndüğünde, annem istemeye istemeye de olsa çoktan gitmişti. “İyi olacağına söz ver,” dedi kapının eşiğinde. “Kalmamı istersen, kalırım.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Sadece Adam’ın iyi olduğundan emin olmalıyım, yarın öğleden sonra otelde görüşürüz. Ne getirmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Gülümsedi. Yüz kez gözden geçirmiştik. “Listem var,” dedi ve el sallayarak babamın arabasına bindi.

Adam bin parçaya bölünmüş gibi, çökmüş görünüyordu. Üzüntüsünü hafifletmek istiyordum ama beklemek zorundaydım. Sabırlı olmalıydım. Ezip geçemez ve az önce annemle paylaştığım şeyleri ona anlatamazdım. O farklıydı. Söz konusu olan onun annesiydi ve bunu nasıl ele alacağım konusunda çok dikkatli olmak zorundaydım.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedi, başını ellerinin arasına alıp yemek masasına otururken.

Gidip ona arkasından sarıldım ama kollarımın arasında kasatıydı. “Bunu atlatacağız,” dedim yatıştırıcı biçimde. “Düğün ve balayı aradan çıkınca, bir plan yaparız.”

“Annem burada yaşam mücadelesi verirken, Mauritüs’a gidip bir kumsalda nasıl uzanırım? Bu doğru değil.”

“Ama henüz neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz,” dedim. “Eve döndüğümüzde, elimizde daha fazla bilgi olur.” Bu acımasız saçmalığı daha fazla sürdürebileceğini sanmıyordum.

"Olabilir ama ilk kemoterapi seansı pazartesi günüyse, onun yanında olmak istiyorum," dedi.

Göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum ama kendimi sakin olmaya zorladım.

"Biz evleniyoruz... Yarın," dedim saatimi kontrol ederek. "Her şeyi yavaş yavaş ele alalım."

"Şu anda, düğünün planlandığı şekilde gerçekleşeceğinden bile emin değilim," diye çıkıştı. "Annem ölümle burun burunayken kutlama yapmak bana doğru gelmiyor."

Tek kelime etmedim. Söylediklerimin mantıklı olduğunu görmesi için, onu yalnız bırakıp sakince uzaklaştım. Yatak odasına girdikten sonra bıkkınlıkla bir yastığı sessizce yumrukladım.

İçeri girdiğinde, uyuyordum ama yatağa girerken uyandım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Daha iyi mi?"

Derin bir iç çekti. "Sanırım düğünü ertelemeliyiz."

Bir anda doğruldum, başım dönmeye başladı. "Ne?"

Boğazını temizledi. "Bu şartlar altında buna devam edebileceğimizi, edebileceğimi sanmıyorum. Bu çok büyük bir şok ve düşünmeye ihtiyacım var."

"Sen ciddi misin?"

Kafasını salladı.

"Gerçekten mi?" Sesim her heceyle birlikte giderek yükseliyordu.

"Bu bana doğru gelmiyor, Em. Kabul et. Evlenmek için hiç de uygun bir zaman değil. Düğünümüzde kara bulutlar dolaşsın istemeyiz, değil mi?"

Eğer benden onu doğrulamamı bekliyorsa, yanlış yere gelmişti.

"Annen kanser." K harfiyle başlayan kelimeyi parmaklarımla tırnak içine aldım.

"Bu da ne demek oluyor?" Yerinden fırladı, iç çamaşırı dışında üstünde hiçbir şey yoktu ve elini saçının arasında gezdirdi. "O kanser, Em. Tanrım!"

Odanın içinde ileri geri dolaşmasını izlerken, etrafına yaydığı çaresizliği ve öfkeyi hissedebiliyordum. Gidebileceği, içindeki öfkeyi boşaltabileceği hiçbir yeri olmayan, kafese kapalı bir tavuğa benziyordu. Kendisini içine attığı düdüklü tencerenin kapağını kaldırarak, en azından sıkıntılarını bir ölçüde hafifletebilirdim. Ona, annesinin yalan söylediğini düşündüğümü, bunu bildiğimi söyleyebilirdim. Düğüne engel olmak için bunu uydurduğuna dair düşüncelerimi onunla paylaşabilirdim. Ama bu kulağa çok saçma geliyordu. Kim böyle bir şey yapabilirdi? Normal ve akli başında biri, böylesine çirkin ve kötü bir yalan söylemeyi hayal bile edemezdi. Ona birlikte olmaya başladığımızdan beri annesinin bana söylediği ve yaptığı her şeyi; bizi ayırmak için nasıl uğraştığını, her fırsatta benim kuyumu kazdığını ve sekiz aydır süren şikayetleri ve zulmünün ardından seviyesini iyice düşürerek böyle bir şeye başvurduğunu anlatabilirdim. Bana inanır mıydı? Hiç sanmıyordum. Benden nefret eder miydi? Büyük ihtimalle. Pammie kazanmış olur muydu? Hiç şüphesiz.

Hayır. Ona gerçeği söyleyerek hiçbir şey kazanamazdım ama çirkin yalanlarının yanına kâr kalmasına izin verecek değildim. Hoşuna gitse de gitmese de biz evlenecektik.

“Sakin ol,” dedim yataktan kalkıp yanına giderken.

“Sakin olmak mı? *Sakin* olmak mı? Yarm evleniyorum ve annem kanser. Nasıl sakın olmamı beklersin?”

“Yarın *evleniyoruz*,” diye onu düzelttim. “Bu işte birlikteyiz.”

Ona sarılmak, kollarımı ona dolamak için yanına gittim ama elini kaldırıp beni engelledi.

“Bu işte kesinlikle birlikte değiliz,” diye çıkıştı. “Anneme karşı duygularını gizlemeye hiç kalkışmadın ve dürüst olmak gerekirse, kadın yansa bile üzerine bir bardak su dökmezsün, o yüzden onu gerçekten umursuyor ve üzüntümü anlıyormuş gibi davranmayı bırak.”

Geri çekildim. “Hiç adil davranmıyorsun. Bunun benimle bir ilgisi yok. Annen seninle tanıştığım günden beri bana istenme-

diğimi hissettirmek için elinden geleni yaptı, üstelik onunla *hiç* geçinmek için çok çaba gösterdim ama ne oldu biliyor musun, Adam? O bunu imkânsızlaştırdı.”

Elini havaya kaldırdı ve bir an için bana vuracağını sandım ama arkasını dönüp yumruğunu gardıroba indirdi. Üzerinde duran yadigârlarımı sakladığım şapka kutuları kaydı ve yere düşerken içindekiler boşaldı.

Donup kaldım. Ağzımı açtım ama söyleyecek söz bulamadım.

“Özür dilerim, Em,” diye haykırp dizlerinin üzerine çöktü. “Bilmiyorum... Bilemiyorum.”

Onu seven yanım yanında diz çökmek ve onu kollarımın arasına alıp teselli etmek istiyordu ama diğer yanım tuhaf bir biçimde mesafeli hissediyordu, sanki kimsesiz bir yabancının mücadeleye etmesini, hayatının kırılan parçalarını toplamasına tanık oluyordum. Düğünümüzden önceki gün, sevdiğim adamın daha önce hiç görmediğim bu yanını keşfetmek beni hem rahatsız etti hem de korkuttu.

Yatağa oturup bekledim. Olanları anlamak ve kontrolümü kaybetmediğimden emin olmak için zamana ihtiyacım vardı çünkü aklımdaki her şeyi ortaya dökme isteği baskın çıkıyordu. Ama düğünü erteleme ihtimali kafamda yer etmeye başlarken, göğsümdeki panik duygusu da şiddetleniyordu.

“Çok üzgünüm, Em,” dedi tekrar ve bana doğru yarı emekleyip başını dizlerime koydu. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Başının arkasını okşadım. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

“Nasıl? Nasıl söz verebilirsin? O ölebilir.”

İçimden ona haykırmak geldi. *O ölmeyecek çünkü hasta bile değil.* Aksine, “Ona göz kulak oluruz. O iyileşecek,” dedim.

Kafasını kaldırıp kıpkırmızı gözleriyle bana baktı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Başımı salladım. "Bence düğünün planladığımız gibi gerçekleşmesini ister. Aslına bakarsan, bunu istediğine eminim. Yayıgara koparıp her şeyi iptal etmemizi istemez." Kahkaha attığımı neredeyse duyabiliyordum.

"Haklı olabilirsin."

"İnsanlara her gün kanser teşhisi koyuluyor." Bu kelimeleri söylerken bile, Pammie'yi bu korkunç hastalıkla gerçekten mücadele veren milyonlarla aynı kefeye koyduğum için kendimden nefret ettim. "Ve artık şansları çok yüksek."

Perişan bir şekilde kafasını salladı.

"Tedavi, eskiden olduğundan çok daha iyi. Gerçekten ilerleme kaydettiler."

Donuk bakışlarından onu etkileyemediğimi görebiliyordum.

"İnsanlar bu hastalığı yeniyorlar, milyonlarca kişi yendi." Uzanıp ellerini tuttum. "İyileşme ihtimali çok yüksek. Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim, sonra ona destek oluruz."

"Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum." Burnunu çekti. "Ama şu anda diğer her şeyin yanı sıra bir de bununla uğraşamam."

"Seni anlıyorum, o yüzden normal bir şekilde devam edelim. Düğünü iptal edersek, uğraşmamız gereken daha çok şey olacak." Abartılı bir şekilde içimi çektim.

"Ama bir gün daha tökezlemektense, bunu yapmayı tercih ederim. Şu anda annem dışında hiçbir şeye odaklanamam. Yanında olmama ihtiyacı var."

Beni dinlemiyordu. Aklımdan birçok şey geçti, düğün gerçekleşmezse aramam gereken bütün insanları zihnimde taramdım. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordum. Bu olamazdı. Buna izin vermeyecektim.

Bileklerini sıkıca tutup gözlerinin içine baktım. "Beni dinle," dedim kesin olarak. "Yarın evleneceğiz ve annen iyileşecek. Güünün tadını çıkaracak ve herkes onun üzerine titreyecek, sonra da balayına çıkacağız. Biz yokken James onunla ilgilenabilir, geri

döndüğümüzde ikimiz de onunla hastaneye gider ve neler olduğunu öğrenip ona göre hareket ederiz. Olur mu?”

Kafasını salladı ama beni anladığından hâlâ emin değildim. Yerden kalkıp giyinmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum panîge kapılarak. “Nereye gidiyorsun?”

“Anneme gidiyorum,” dedi.

“Ne? Gidemezsin, saat sabahın beşi.”

“Onu görmeliyim.”

“Tanrı aşkına, Adam, aşırı tepki gösteriyorsun.”

“Annen kanser hastasıyken nasıl aşırı tepki gösterebilirsin?” diye tısladı yüzünü yüzüme yaklaştırarak.

Korkuya kapıldım. Herkesin saygı duyduğu bu adam, hiçbir zaman kontrolünü kaybetmezdi. O herkesin başvurduğu biriydi. Analiz uzmanlarından oluşan ekibe liderlik eden, herkesin tavsiyesini almak için gittiği bir aile üyesi, hayatıma sağduyu ve düzen getiren adamdı. O bütün bu özelliklere sahipti ama şimdi arabanın farları karşısında donup kalan, kaçmak ve ona doğru koşmak arasında bocalayan bir tavşan gibi hareket ediyordu. Bunu izlemek acı vericiydi ve ona, bize yaptığı şeyler yüzünden Pammie’den daha çok nefret ettim.

Gözlerim doldu. “Beni burada bu hâlde bırakamazsın,” dedim. “Sana ihtiyacım var.”

“Hayır, bana ihtiyacın yok,” dedi. “Lanet olası bir çiçek buketini ve pastayı iptal etmek dışında endişelendirmeni gerektiren bir şey var mı?”

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım.

“Annem ölüyor ve sen bir pasta için mi üzülüyorsun? Biraz vizyon sahibi ol.”

“Eğer buradan gidersen, yemin ederim ki...”

Ayağa kalktığım sırada kapı sertçe kapandı ve o anda, bütün dünyaya Pammie’nin kim olduğunu göstermekten başka seçeneğim kalmadığını anladım.

Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama sızmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda hava aydınlıktı. Komodindeki saate baktım: sekizi iki geçiyordu. Yataktan kalkarken başım zonkladı, gerginlik fırlamaya hazır bir yay gibiydi. Boğazımın derinliğinde sert bir yumru vardı ve yutkunmama rağmen geçmiyordu. Ayaklarımı sürterek aynanın karşısına geçtim ve kızarmış bir yüz ve şişmiş gözlerin bana baktığını gördüm. Yastığımın izi yanağımda kalmıştı.

Gerçekten evlenecek olsaydım bile, düğün arifemi bu şekilde geçirmemem gerekirdi.

Telefonumu bulmak için yatağı yokladım ve görüşüm netlik kazanırken, Adam ve benim fotoğrafımızın üzerinde cevapsız çağrılar ve mesajlar görmeyi umarak ekran koruyucuya baktım.

Mesaj ya da cevapsız çağrı yoktu. Adam'ın nerede olduğuna ya da neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onu aradım ama doğruca telesekretere yönlendirildim. Tekrar denedim ve aynı şeyle karşılaştım.

Pammie'yi arayarak ona bu zevki vermeyecektim, o yüzden ikinci seçeneği, James'i denedim.

Telefona ikinci çalışında yanıt verdi. "Merhaba, Em?"

"Selam," diyebilirdim. "Adam'ın nerede olduğunu biliyor musun? Bu sabah erkenden çıktı ve ona ulaşamıyorum."

"Sesin endişeli geliyor, iyi misin?"

Hayır. Ailen gerçekten berbat.

Aksine, "Evet, iyiyim. Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Annemle birlikte. Eve dönüp biraz uyuyabilmem için, birkaç saat önce onu benden devraldı."

"Sana herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordum ıylmserlikle, sesime sinen çaresizliğe engel olmaya çalışarak. "Tartıştık ve her şeyi iptal etmekten bahsediyor, James. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tanrım."

"Bunun doğru şey olduğu konusunda son derece kararlı görünüyor."

"Oraya gelmemi ister misin?"

Hayır. Evet. Hayır. Bilmiyorum.

"Em? Oraya gelmemi ister misin?" Sesi endişeyle yükseldi.

"Hayır, sadece ona beni aramasını söyle. Telefonuna yanıt vermiyor."

"Böylesi daha iyi olabilir," dedi, neredeyse işitilemez bir sesle.

Ne? Onu doğru mu duydum?

"Böylece, bunu gerçekten istediğinizden emin olmak için ikinizin de yeterince zamanı olacak."

"Böylesi nasıl daha iyi olabilir?" diye haykırdım. "Gerçi, neden senden daha farklı bir şey duymayı bekliyorum ki? En başından beri bu ilişkiyi sabote etmeye kararlıydın. Bahse girerim bundan hoşlanıyorsun, yanılıyor muyum?"

"Ben sadece senin iyiliğini istedim."

"Tek istediğin kardeşinden bir adım önde olmaktı."

"Bu doğru değil," dedi kısık bir sesle.

"Şu anda umurumda değil. Sadece neler olduğunu anlamaya ihtiyacım var."

"Anneme gidince seni oradan ararım," dedi ciddiyetle.

Adam'la konuşana kadar doğru düzgün düşünemezdim. Konuşmamız gereken çok fazla şey vardı. Şimdi vazgeçemezdi. İnsanlar ne düşünürdü? Orada olup özel günümüzü bizimle

paylaşmak için yaptıkları planlar ve fedakârlıklar; işten alınan trenler, tutulan çocuk bakıcıları, alınan tren biletleri... Üstelik bu sadece bizim davetlilerimizdi. Otele, evlendirme memuruna, çiçekçiye ve eğlence sorumlularına ne diyecektim?

Pippa'yı aradım. Adını söylemem yola çıkması için yeterli oldu. "Sakin bir yere kımıldama. On dakika içinde orada olurum," dedi.

Kapının girişinde bana bakar bakmaz, "Kılına bile zarar verdiyse, Tanrı şahidim olsun ki..."

Hissiz bir biçimde kafamı iki yana salladım. "Pammie kanser ve Adam ortadan kayboldu."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Kesinlikle," dedim.

Bana çay demlemek ve beklemek dışında, onun ya da başka birinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beklemek, bilmemek büyük bir acı veriyordu.

Cep telefonum çaldığında sabah saat onu geçiyordu. Ekran-da Adam'ın ismi göründü.

Birdenbire Pippa hamle yapıp telefonu elimden kaptı ve hoparlörü açtı.

"Şimdi beni dinle, seni adi he..."

"Em?" dedi bir erkek sesi.

"Yarım saat içinde eve dönmezsen..." diye devam etti Pippa.

"Em, ben James."

Pippa telefonu bana verdi. "Seninle mi?" diye sordum nefes nefese.

"Evet ama iyi durumda değil. Kararını vermiş görünüyor."

Kalbim bin parçaya bölündü. "Telefonu ona ver."

"Şu anda seninle konuşmak istemiyor," dedi özür diler gibi.

"Telefonu hemen ona ver!" diye neredeyse çılgılık attım.

Pippa bacağımı ovuşturdu ve çaresizce tutunabilecek somut bir şey ararken havada salladığım elimi, oturmama rağmen beni sabit tutmak için yakaladı.

Bir homurdanma duydum ve bunu Adam'ın sesi izledi. "Kararımı verdim," dedi ciddiyetle. Nasıl bu kadar soğuk olabiliriz, "Annem iyileşene kadar düğünü erteleyeceğiz."

"Ama..."

"Kararımı verdim, Em. İnsanları aramaya başladım, en azından bende telefon numarası olanları. Ve seyahat acentesiyle de görüştüm, balayım ertelemek ya da masrafları telafi etmemiz konusunda şansımızın olup olmadığına bakacak."

Kanımın donması mümkünse, o sırada bunu hissettiğimi söyleyebilirdim. Boynumda başlayan buz gibi bir soğukluk, göğsüme ve sonra iç organlarıma yayılarak içimde dönüp durdu. Midemin asitli sıcak ortamına ulaştığında, telefonu Pippa'ya atıp öğürerek banyoya koştum.

Sesi su altında konuşuyor gibi geliyordu ve başımı klozete doğru eğerken tek kelimesini bile anlamıyordum. Klozeti görmek bile midemin kasılmasına ve sıcak safranın boğazımı yakmasına neden oluyordu.

Saniyeler içinde Pippa yanımda diz çöktü ve saçımı tutup sırtımı sıvazladı.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadı. "Her şeyi halledeceğim."

Kafamı iki yana sallamaya çalışırken tekrar kustum.

Pippa duş alıp saçlarımı yıkarsam, dünyanın daha az korkutucu görüneceğine beni ikna etti.

Ona telefon defterimi verdim ve oturma odasına geri döndüğümde, geriye sadece otel ve evlendirme memuruyla konuşmak kalmıştı.

"Korkarım bunu sen yapmalısın," dedi. "Ben onların gözünde herhangi biri olabilirim."

Üzgün bir şekilde kafamı salladım.

"Bize birer fincan çay hazırlayacağım," dedi ve mutfığa gidip bardakları ve dolap kapaklarını çarparak bu işle ilgilendi.

"Aman Tanrım, bu sıra dışı," dedi oteldeki düşüncesiz düğün koordinatörü. "Daha önce hiç son anda iptal eden olmamıştı."

“Elimizde değil,” dedim keyifsizce, kadının söylediklerinin farkında bile değildim. Otomatik pilota geçmiştim; hiçbir şey hissetmiyor, gerçek insanlar ve duygularla baş edemiyordum. Önceden programlanmış hareketlerini gerçekleştiren, kısa devre yapmaktan korkan bir robot gibi hissediyordum.

Belli belirsiz de olsa, telefonun elimden alındığını fark ettim. “Merhaba, ben baş nedime Pippa Hawkins, başka bir konuda yardıma ihtiyacınız varsa...”

Başım sehpanın üzerine koyduğum kollarımın arasına düştü ve hikıldıka bedenim sarsılmaya başladı.

Adam, evlenmemiz gereken saatten bir saat önce nihayet yüzünü gösterdi. O yokken, beni kontrol etmek ve kendimi bir köprüden atmadığımdan emin olmak için, gece ve gündüz evimize birçok ziyaretçi geldi. Ama darmadağın bir hâlde, kıpkırmızı bir suratla döndüğünde, geride sadece Pippa kalmıştı.

Bu anı bin kez hayal etmiştim ama yemek masasında otururken karşımda duran adam, sadece bir zamanlar tanıdığım birine benziyordu. Sevdiğim ve sekiz aydır birlikte yaşadığım adam değildi. Geçmiş hayatlarımızda bir ara kısa süren bir anı paylaşmış gibiydik ve detayları hatırlamakta zorlanıyordum. Bunun, beynimin beni gerçekliğe karşı korumasının ve gerçekte olan şeyin indirdiği darbeyi yumuşatmasının bir yolu olup olmadığını bilmiyordum.

Gözümün ucuyla Pippa'nın paltosunu aldığını görebiliyordum ama ona bakmaya devam ettim, bana karşılık vermesi için ona meydan okudum. Ama bakışlarını benden kaçırdı.

"Ben gidiyorum," dedi Pippa. "Tamam mı?"

Gözlerimi Adam'dan ayırmadan kafamı salladım.

Hissettiğim üzüntü ve utancın yerini, gerçek bir öfke almıştı ve yüzeye o kadar yakındı ki, tasmaıyla geri çekilen vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Söyleyebileceği herhangi bir kelime, zincirin kopması için yeterliydi.

"Beni anlamana ihtiyacım var," dedi.

Sandalyemden öylesine anı bir şekilde fırladım ki, geriye doğru yere düştü.

“Bana hiçbir şey söylemeye hakkın yok,” diye çıktım. “Aklıma gelebilecek bütün duyguları hissettim, buna rağmen buraya gelip seni anlamam gerektiğini söyleyerek bana büyüklük taslamaya cüret mi ediyorsun?”

Bir an bana el kaldıracağını sandım, omuzlarını geri çekip göğsünü şişirdi ama sonra patlayan bir balon gibi söndü ve içindeki hava hızla onu terk etti. Neyi tercih ettiğimi bilmiyordum. Karşılık verseydi en azından uğraşabileceğim, dalaşabileceğim bir şey olurdu. Ama tanık olduğum bu sönük hâli acınasıydı, saygı duymanın zor olduğu, ufalanmış bir harabe gibiydi. Çocuk gibi ayaklarımın dibine yığılmak yerine, dik durup saygın olmasını istiyordum.

“Konuşmalıyız,” dedi kısık bir sesle.

“Çok haklısın, konuşmalıyız,” dedim.

“Yetişkinler gibi.” Masanın diğer tarafından bir sandalye çekip oturdu, üzerine atılmama engel olan tek şey buydu. Hissettiğim gibi görünüyordu. Bitkindi.

Bir an için Pammie’nin ona gerçeği söylemiş olabileceğini, yaptığı şeyi söyleyecek cesareti gösterdiğini düşündüm ama o anı gözlerimin önüne getirmeye çalışsam da başarılı olamadım.

“Ee?” dedim.

“Sakin olmalısın,” dedi.

“Yine bana üstünlük taşıyorsun, eğer bir yere varmak istiyorsak, buna son versen iyi olur.”

Başını eğdi. “Özür dilerim.”

“Ben yanlış bir şey yapmadığıma göre, neden nereye gittiğini ve son otuz altı saattir ulaşılamaz olduğunu açıklayarak başlamıyorsun?” Dudağımın içini ısıırıyordum ve kanın metalimsi tadını dilimden alabiliyordum.

“Sadece nasıl hissettiğimi, *bunun* nasıl bir his olduğunu açıklayabilirim,” dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirip bekledim.

"Bugün evlenmeye kararlıyım. Bunu bilmeni istiyorum," ifadem değişmedi.

"Ama annem bize haberi verince, bütün dünyam altüst oldu. Etrafımdaki her şeyin üzerime yıkıldığını hissettim. Düğünü, halayını, anneme koyulan teşhisi düşündüm ve her şey gerçeğe geldi."

"Bakış açını yitirdin," dedim.

"Evet, belki de öyle oldu. Ama işlevsiz hissettim. O şapele girip güçlü görünemezdim."

"Kimse senden bunu yapmanı beklemiyordu," dedim. "Evlenmek üzereyken, annenin kanser olduğunu öğrendin. Duygusal olmanı herkes normal karşıladı."

"Ama bu tam bir panik atak gibiydi, Em. Göğsümün sıkıştığını ve beynimin felç olduğunu hissettim. Düğüne kadar kendimi toparlayamazdım."

"Ama işte buradasın, nikaha kırk beş dakika kala kendini toparlamış görünüyorsun," dedim buruk bir şekilde.

"Bunu atlatabilecek miyiz?" diye sordu kafasını kaldırmadan.

"Düşünmek için biraz yalnız kalmalıyım."

Perişan bir hâlde bana baktı.

"Nereye gideceğin umurumda değil ama ne istediğime karar verene kadar burada kalmanı istemiyorum."

"Sen ciddi misin?" diye sordu.

Sorusuna yanıt vermeme gerek yoktu.

"Kızlarının düğününe gideceklerini düşündükleri ve artık yapabilecekleri daha iyi bir şey olmadığı için, bu gece annem ve babam burada kalacaklar. Pippa ve Seb de burada olacak, o yüzden..."

Sandalyeden kalktı. "Gidip eşyalarımı toplayacağım."

"İyi olur," dedim, ona arkamı dönüp mutfığa gittim ve kendime bir kadeh *Sauvignon Blanc* doldurdum.

Kısa bir süre sonra ön kapının yavaşça kapatıldığını duydum ve kanepeye yığılıp ağlamaya başladım. Bugün düğün günüm olduğu için mi, yoksa Pammie en sonunda kazandığı için mi ağladığımı bilmiyordum. Adam'la evlenmem için cesedini çiğnemem gerektiğini söylediğinde yüzüne gülmüştüm. Peki şimdi gülen kimdi?

On gün boyunca Adam'ın aramalarına cevap vermedim. Onunla akıl oyunları oynadığım ya da ilgi beklediğim için değil, onun etkisi altında kalmadan ne istediğimi anlamak için gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İşten izin almış olmama rağmen daha iyi hissetmek için bir amacımın olması gerektiğine safça inanarak, kendimi işe geri dönmeye zorladım ama Adam'ı ofisimin önünde dolanırken bulunca, onu daha fazla görmezden gelemeyeceğimi anladım. Bu süreyi onu tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi ya da herhangi bir şey *hissedip hissetmeyeceğimi* bilmeden geçirmiştım, o yüzden onu *görür görmez* nefesim kesilince, bunun bir şey ifade ettiğini düşündüm. Ciğerlerimdeki hava tamamen boşalmış gibi soluksuz kaldığımı hissettim.

"Bu hiç adil değil. Beni bu şekilde kesip atamazsın," diye yalvardı.

"Bana neyin adil olup olmadığını söyleme," dedim duraksamadan Tottenham Court Road metro istasyonuna doğru ilerlerken. "Biraz zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Seninle konuşmalıyım."

"Şu anda, burada, bu konuşmayı yapmaya hazır değilim," dedim hızımı artırarak.

"Bir dakika durur musun?"

Ona doğru döndüm. Kilo vermişti. Biçimli takım elbisesi üzerinden düşüyordu ve pantolonunu belinde tutmaya yetecek kadar delik olmayan kemeri elimi sokabileceğim kadar geniş bir

neşlik buakiyordu. Yüzü çökmüştü ve onu son gördüğümünden bu yana tıraş olmamış gibi görünüyordu.

"Neden?" diye hırladım ama şimdiden onu ısırmayacağımı biliyordum. Artık enerjim kalmamıştı, bütün enerjimi tüketmiştim.

"Lütfen bir yerde oturup konuşabilir miyiz?"

Golden Meydanı'na baktım, nergisleri gururla dikiliyordu ama güneş battığı için hava banklardan birine oturabileceğimiz kadar sıcak değildi. Köşedeki kafeye işaret ettim. "Beş dakika," dedim. "Bir kahve içmek için oraya gidebiliriz." Ama daha sert bir şey içmeyi çok isterdim.

"Teşekkür ederim," dedi minnettarlıkla.

Ne gariptir ki, o çok istediği beş dakikayı, orada olma sebebi-miz dışındaki şeyler hakkında konuşarak geçirdik. Ona Sophie bebeğin yürümeye başladığını söyledim ve o da bana spor salonu üyeliğini yenilemesi gerektiğini söyledi. Bir zamanlar birlikte yaşadığım adamla havadan sudan sohbet etmek dayanılmaz bir şekilde zordu. Ona o kadar uzak hissediyordum ki, benim için bir yabancı gibiydi. Bunu fark edince, bir damla sıcak gözyaşı beni düşmekle tehdit etti ama gözlerimi kırpmamama engel olup onu tuttum.

Bir beş dakika daha yavaşça geçti ve bir ara ikimiz de söyleyecek söz bulamadan pencereden dışarı bakmaya başladık.

"On dakikadır buradayız ama annem hakkında hiçbir şey sormadın," dedi.

Aklıma bile gelmemişti. Neden gelsin ki? Çünkü son derece iyi olduğunu biliyordum: kansersiz, vicdansız ve ahlaki duygulardan yoksun.

"Çok üzgünüm," dedim, sesimin iğneleyici çıkmamasına özen göstererek. "Pammie nasıl?"

"Onu ve olanları kabul edemezsen, hiçbir yere varamayız," dedi. "Bunda kimsenin suçu yok, Em. Bazen hayatta bu tür şeyler olur."

"Hasta olduğunu söylediği için onu affetmem mi gerekiyor" diye sordum.

"Hasta olduğunu söylemiyor, o hasta," dedi sertçe. "Tanrı korusun, ona bir şey olursa, nasıl hissedeceksin?"

Omuzlarımı silktim. Umurumda bile olmazdı.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Burada olayın bütününe bakmalısın. Ne zaman istersek evlenebiliriz. Ama annem uzun süre aramızda olmayabilir."

"Kesinlikle, bu yüzden yanlış bir karar verdin," dedim. "Annenin de aramızda olabilmesi için, o gün evlenmemiz gerekirdi."

"Olabilir ama olan oldu ve birlikte bunun üstesinden geliyoruz."

"Pekâlâ, Pammie nasıl?" dedim üstü kapalı ricasını görmezden gelerek.

"O iyi, teşekkürler," dedi alaycı bir sesle. "Geçen hafta ilk kemoterapi seansına gittik ve ikincisi yaklaşıyor."

On tonluk bir kamyon çarpmış gibi hissettim. "Birlikte mi gittiniz?"

Kafasını salladı. "Evet, geçen pazartesi onu hastaneye götürdüm. İyi olduğundan emin olmak istedim. Sen de annen için aynı şeyi yapardın, Em, bunu biliyorsun."

Bunu anlamakta zorlanıyordum. Onunla birlikte mi gitmişti? Hayali bir randevuya mı? Pammie bunu nasıl başarmıştı?

"Yaşamak zorunda oldukları şey çok korkunç," diye devam etti. "Annemin yaşadığı yan etkiler henüz o kadar kötü değil, biraz midesi bulanıyor ve çok yorgun ama zamanla daha şiddetli olacağını söylediler." Gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten, en büyük düşmanın bile başına böyle bir şey gelmesini istemezsin."

Öylesine şoke oldum ki, ona doğru uzanıp güven verircesine elini tutamadım. "Duyurusundan" beri ilk kez bunun gerçekten doğru olup olmadığını düşünmeye başladım. Bu farkındalığın sıcaklığı, ayak parmaklarımdan boynuma yayılıp yanaklarımdan kızarmasına neden oldu. Serinlemek için çaktırmadan paltomu çıkardım.

Bir an bile doğruyu söylüyor olabileceği aklıma gelmemişti. Bunun beni nasıl gösterdiğini, son zamanlardaki davranışları-
nın etrafımdaki insanlar tarafından nasıl algılandığını düşün-
düm. Yalanının ortaya çıkacağına güveniyordum. Acımasız sah-
tekarlığının gözler önüne serileceğini düşünüyordum. Ama ya
hepsi doğruysa?

“Orası nasıl bir yer?” diye sormayı başardım. “Hastaneyi
kastediyorum.” Söylediğini sandığım şeyi, söylediğinden emin
olmak zorundaydım.

“Hastaları olabildiğince rahat ettirmeye çalışıyorlar,” dedi ve
her heceyle birlikte kalbim biraz daha kırıldı. “Odada birkaç ka-
dın daha var, bilirsin, hepsi aynı tedaviyi görüyor ve bu anneme
yardımcı oluyor çünkü onun nasıl olduğunu bilirsin, içine ka-
panık biri değildir.” Gülümsedi. “O yüzden sohbet edebilmesi,
onu nelerin beklediğini bilmesi ve o her neyse, kendisini buna
hazırlaması onun için iyi. Ayrıca, yalnız olmadığını anlamasına
yardımcı oluyor, bana kalırsa en önemli şey bu.”

Başını eğdi. “Pek iyi görünmüyor, Em,” dedikten sonra omuz-
ları çöktü ve göğsü yükselip alçaldıkça titredi.

Masanın diğer tarafına geçip ona ulaşmak için oturakta
kaydım. Kolumu ona dolarken hıçkırdı, sonra elimi sıkıca tu-
tup dudaklarına götürdü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Çok
üzgünüm.”

“Hişş, sorun değil.” Başka ne söyleyebilirdim, bilmiyordum.
Kafamdaki düşüncelerle çok uzun vakit geçirmiştim, bütün
bu olayların adil olmadığına ve Pammie’nin benimle tanıştığı
günden beri kurduğunu hissettiğim gizli planlara o kadar takı-
lıp kalmıştım ki, Adam’ın nasıl hissettiğini hiç düşünmemiştim.
Aldatılmasına göz yumduğu için, onu aptal ve yetersiz bir er-
kek olarak görmüştüm. Ama o böyle hissetmiyordu; o yastaydı.
Sevdiği kadınla nikahım iptal etmişti ve haklı olarak, annesinin
ölmek üzere olduğuna inanıyordu.

Dışarıda aceleyle koşturan insanları pencerenin kenarından izlerken, "Sanırım bu tür bir konuşma yapmak için uygun bir yer değil," dedim hafifçe gülerek.

"Hayır, muhtemelen değil," diye bana katıldıktan sonra denüp alnıma ıslak bir öpücük kondurdu. "Gelip annemi görmüşsün? İster inan ister inanma ama ne kadar üzgün olduğumu söylemek için seni gerçekten görmek istiyor."

Her şeye rağmen hafifçe geri çekildim. "Emin değilim," dedim, artık düşüncelerimi ya da dudaklarımda nasıl şekillendirdiklerini kontrol edemiyordum.

"Lütfen, bu onun için, ikimiz için çok şey ifade eder."

Kafamı salladım. "Pekâlâ. Olabilir."

"Önümüzdeki çarşamba yine kemoterapi seansı var, izinli olduğun gün. Belki arabayla oraya gelip sonrasında bizimle buluşabilirsin? Ya da eve gelirim ve oraya birlikte gidebiliriz?"

Artık hiçbir şeyden emin değildim. Adam'ın, Pammie'yle birlikte hastaneye gittiğini açıklaması aklımda dolaşıp duran düşünceleri yatıştırmak yerine, onları daha çok beslemeye yaradı ve şakaklarım zonklayana kadar vızıldayıp uğuldamalarına neden oldu.

Bu şiddetli baş ağrısının sebebi, Adam'ın eve dönmesi değildi. Beni asıl strese sokan Pammie'yi görmeye gidecek olmamdı. Omuzlarımdan boynuma doğru ilerleyen gerginliği hissedebiliyordum.

İçgüdüsel bir şekilde bir şişe şarap almak için buzdolabını açtım ama birden durdum. Alkol, sinir uçlarımı uyuşturmak için bir yere kadar işe yarıyordu ama sonsuza kadar buna güvenemezdim. Kendi ayaklarımın üzerinde durup beynim ve bedenimle uyum içinde olmalı, iki haftadır beni saran depresyon ve yalnızlığın puslu bulutunda var olmak yerine, onun hissettiklerini gerçekten hissedebilmeliydim.

Kusursuzca soğutulmuş *Sauvignon Blanc* şişesine özlemle baktım. Pippa, pazar gecesi akşam yemeğine geldiğinde onu yanında getirmiş olmalıydı ama hikâyeye eşlik edecek kadar dayandığını görmek bir mucizeydi. O zaman içimden içmek gelmemişti ama ona Adam'la görüştüğümü söyleyince, detayları öğrenmek için bana uğramak istedi.

Karşısında ileri geri yürüyerek Adam'la konuşmamızın detaylarıyla hiç şüphesiz canını sıkarken, ağzı açık halde kanepede oturdu. Bariz bir şekilde girdiğim stres dışında, yeniden Pippa'yla olmak harikaydı. Onunla birlikte yaşamayı ve eski sohbetlerimizi özlemiştim. İkinci bir beyne sahipmişim gibi hissetmeme sebep olan en yakın varlıktı; benimki saçmalarken, onunki sıklıkla ihtiyaç duyduğum sağduyunun sesi oluyordu.

"Geri dönmesine izin vererek doğru şeyi yaptığından eminsen?" diye sordu.

Son derece yavaş bir şekilde kafamı sallarken ellerimi ovuşturdum, artık aldığım kararlardan bile emin değildim.

"Ama yine de onunla uğraşman gerekecek," dedi Pippa. "Pammie" ismini söylemeyi bile kendine yedirememişti. "O her zaman orada olacak. Adam buna gerçekten değer mi?"

"Onu seviyorum, Pip. Ne yapabilirim? Ve bir an için suçsuz olduğunu kabul edelim. Doğru söylüyor olabilir."

"Hayır, buna inanmıyorum," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Dünyada çok fazla psikozlu altmışlık olmadığını söyleyerek şaka yaptığımı hatırlıyor musun?"

Olumlu anlamda başımı salladım.

"Yanılmışım." İkimiz de güldük.

Cep telefonum çalınca, birden irkildik.

"Merhaba?" Telefona yanıt verdiğimde hâlâ gülüyordum.

"Nasılsın, yabancı? Keyfinin yerinde olduğunu duymak güzel," dedi Seb.

Bir anda kendimi suçlu hissettim, kasvetli halime geri dönmem gerektiği hissine kapıldım ama sonra iki haftadır ilk kez güldüğümü fark ettim, üstelik yanlış bir şey yapmamıştım ama Seb'in bana farklı bir şey söyleyeceğine emindim.

"Özür dilerim," dedim. "Gerçekten tuhaf bir durumdaydım."

"Arkadaşının seni tutup çıkaracağına güvenmediğin bir durumda mı?"

İçimi çektim. Ne yazık ki, birkaç aramasına yanıt vermediğimin farkındaydım, her defasında ertesi gün ona geri dönüş yapacağıma dair kendime söz veriyordum ama henüz onu aramamıştım ve bu içimi kemiriyordu. İlişkimiz eskiden bu kadar zor değildi. Neden böyle olduğuna dair aklıma tek bir sebep geliyordu ama dış etkilerin aramızdaki özel bağa sızmasına izin verdiğim için, kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedim.

“Evde misin? Gelebilir miyim?” diye sordu.

Tereddüt ettim. “Şey...”

“Endişelenme, meşgul olduğun belli,” dedi keyifsizce.

Ne yaptığımı sanıyordum? “Elbette gelebilirsin. Pippa burada. Seni görmek harika olur.”

Kapıdan içeri girerken yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, şartlar düşünüldüğünde, beklediğim gibi bir kucaklaşma olmadı. İlk şarap şişesi bitene kadar acemice sohbet ettik, ne olduğunu tam olarak bilmesem de aramızdaki mesele hakkında konuşmaktan kaçındık. Suskun ve ondan beklenmeyecek kadar durgundu, sürekli bombayı patlatmasını beklediğim için bu durum beni tetikte olmaya itti. Düğün iptal edildiğinden beri ondan kaçındığımı biliyordum ama Pippa ve annem dışında herkesten kaçınmıştım. Yine de kalbimin derinliklerinde, en zor zamanlarımda Seb’in kurtarıcım olduğunu biliyordum ve o da bunu biliyordu.

İkinci Pinot Grigio şişesini açarken, “Gelinlik provana gelmemi istemeyişinin asıl sebebi neydi?” diye sordu.

Bu sorunun, son bir saattir aklımda dolaşan bütün olası senaryolar arasında olmadığı kesindi. Bir anda yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Söylediğim gibi,” dedim kesik bir tonla. “Onu büyük güne saklamak istedim.” Bu doğru değil miydi? Doğru olduğuna dair kendimi ikna etmek için çok uğraştığım kesindi.

“O hâlde Pammie’nin sana söyledikleriyle bir ilgisi yoktu, öyle mi?” Dizlerinin arasmda duran şişeden kafasını kaldırdı.

“Ne? Ne zaman?” dedim ama ne yazık ki, korkunç gerçeğe karşı karşıyaydım.

“Portekiz’de, havuzun kenarındayken.”

Söylediğini sandığım şeyi doğrulaması için Pippa’ya döndüm ama omuzlarını silkmekle yetindi.

“Üzgünüm, seni anlayamadım,” dedim blöfüne meydan okuduğumu umarak.

“Çitin öteki tarafındaki bankta oturuyordum,” dedi. Pammie’ye söylediğim her kelimeyi telaşla hatırlamaya çalışırken yüreğim ağzıma geldi.

“Onun yerine beni tercih edeceğini söylerken bu konuda ciddi olduğumu umuyordum, aslına bakarsan sana güveniyordum.”

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. “Ama... ciddiydim. Demek istediğim, seni tercih ettim.”

Sorgular gibi kaşlarını kaldırdı. “Ama eve döner dönmez, bana gelinlik provanda beni istemediğini söyledin ve düğün iptal olduğundan beri senden hiç haber almadım. Sana yük olmak istemiyorum, Em, o yüzden eğer hayatında olmam işini zorlaştırıyorsa, bana bunu söylemeni tercih ederdim...”

Söyledikleri beni derinden etkiledi ve sözlerinin gerçekliğini beynimden çıkarmaya çalışıyor gibi şiddetle kafamı salladım. “Sandığın gibi değil,” dedim.

“Adam’ın benimle bir sorunu mu var?” diye sordu.

Seb’le tanışmadan önce sinemada nasıl davrandığını ve gelinliğimi göreceğini öğrenince söylediği kırıcı sözleri düşündüm. Şüphelerimi zihnimin bir köşesine ittim.

“Saçmalama,” dedim. “Adam senin tarafından tehdit edildiğini düşünmez. Sadece Pammie her zamanki gibi davranıyor... Onun nasıl olduğunu biliyorsun.” Yanına gidip kolumu ona doladım. “Düğün iptal olduğu için mahcup olmak dışında, bir sebepten nezaketsiz davrandığımı düşündüysen özür dilerim.”

Bana onu ilk gördüğümde umduğum ve istediğim gibi samimi bir şekilde sarıldı. “Ama benden bahsediyoruz,” dedi. “Ne zamandır utanç verici şeylerin aramıza girmesine izin veriyoruz?”

Gülümsedim.

“Her zaman yanında olacağım,” dedi. “Ne olursa olsun.”

“Lanet olsun,” diye araya girdi Pippa. “Belki de, *ikiniz* evlenmelisiniz.”

Bunun üzerine üçümüz de güldük, birkaç gün öncesine kadar bu imkânsız görünüyordu.

Ama şimdi, Adam'ın arabasında oturmuş Sevenoaks'a doğru giderken, hayat o kadar dertsiz görünmüyordu ve sırf gerginliğini hafifletmek için o içkiyi içmiş olmayı diledim. Aklım o kadar karışık ki, asıl önemli olan şeyi göremiyordum.

"İyi misin?" Endişemi hissedenden Adam gülümsedi.

Gülümseyerek karşılık verirken, uzanıp elimi tuttu. "Her şey yolunda olacak," dedi bana güven vermek ister gibi. Bundan o kadar emin değildim ama bunun artık benimle ilgisi olmadığını hatırladım. Bu Pammie'yle ilgiliydi, kanser hastası olabilirdi de olmayabilirdi de (bu konuda hâlâ emin değildim ama büyük ölçüde hasta olmadığını düşünüyordum). Yine de kesinlikle emin olana kadar en kötü ihtimali göz önünde bulunduracağıma dair kendime söz verdim. İşin garip yanı, doğru söylediğine inanmaya izin verince, üzerimdeki yükün biraz hafiflediğini hissettim. En azından, ele alabileceğimiz somut bir şey vardı ve hastalığı yenmesi için hepimiz ona yardımcı olabilirdik. Ama ya hasta değilse?

"Ah, Emily, seni görmek çok güzel, tatlım," dedi kapının girişinde bana sarılırken. "Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Gerçekten. Çok ama çok üzgünüm. Düğünün erteleneceğini düşünseydim, tek kelime etmezdim..."

Gergin biçimde gülümsedim. Hasta olsun ya da olmasın, ondan hoşlanmak zorunda değildim.

"Canım," dedi Adam ona uzanırken. "Tanrım, seni çok özledim."

"Sadece iki gün oldu." Gözlerini devirerek güldü.

"Evet, evet biliyorum. Emily'yle birlikte evinde olmalısın, oraya aitsin." Bizi mi, yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

"Nasılsın?" diye sordum elimden geldiğince samimiyetle. "Nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarını yere çevirdi. "Ah, bilirsin, daha iyi günlerim oldu ama şikâyet edemem. Midem çok bulanmıyor ve henüz saçlarım dökülmedi." Başının tepesine hafifçe vurdu.

"Hanımlar, bütün sokak duymadan önce içeri girelim mı?" dedi Adam bizi alçak tavanlı antreye doğru yönlendirerek.

"Ah, elbette, sadece sizi burada gördüğüme çok sevindim, hepsi bu. İkinizi de." Elimi tutup beni arkadaki oturma odasına götürdü.

"Nasılsın?" diye sordu bana, neredeyse içtenlikle. "Son zamanlarda sık sık seni düşünüyordum."

Adam'a baktım ve gururlu bir baba gibi sıcak bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. Annesinin her kelimesine inanıyordu. Pammie onu parmağında oynatıyordu. Büyük bir hayal kırıklığına kapıldım. Hiçbir şey değişmemişti.

"Aslına bakarsan, iyiyim," diye yalan söyledim.

Tuhaf bir sessizlik çöktü ama Adam orada durup birbirimizi süzdüğümüzün farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Fazla vakitimiz yok," dedi. "Ve trafik çok kötü."

"Ah, öyleyse yola çıkalım," dedi Pammie hırkasını ve çantasını sandalyeden alırken. "Sohbeti sonraya bırakalım."

Zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Acıkabileceğimi düşünerek birkaç küçük sandviç hazırladım. Şu streç filmin altındalar, istediğin zaman yiyebilirsin. Ayrıca mutfaktaki fanusta kek var. Limon aromalı, kendim pişirdim," dedi gururla.

"Harika," dedim, sohbetimizin sahteliği dikkatimden kaçmadı. En son ne zaman böyle hoşbeş ettiğimizi hatırlayamıyordum. "Bu kadar zahmete girmemeliydin."

"Saçmalama, buraya kadar gelmenin karşılığında en azından bu kadarını yapabilirim. Zaten hastanede fazla kalmayacağız; bana ilaç verecekler ve sonra geri döneceğiz." Kolunun iç kısmına yapıştırılan pamuklu sargı bezini göstermek için bluzunun kolunu yukarı sıyırdı. "Belki geri döndüğümde doğru düzgün sohbet edebiliriz?"

Kafamı salladım ama Adam'a döndüm.

"Emily'nin bizimle gelmesini istemiyor musun?" diye sordu
aşkınlığımı hissederek. Bensiz gideceklerini hiç düşünmemiş-
tim.

"Tanrım, hayır," dedi. "Buna hiç gerek yok. Geri döndüğüm-
de, birer fincan çay içip biraz kek yeriz, olur mu?" Önce bana,
sonra Adam'a baktı ve ikimiz de sessizce kafamızı salladık.

"Üzgünüm, burada kalmanı isteyeceğini bilmiyordum," diye
fısıldadı Adam beni öpmek için eğilirken.

"Sorun değil," dedim gergin biçimde. "Döndüğünüzde gö-
rüşürüz."

"Rahatına bak," diye seslendi Pammie kapıya doğru ilerler-
ken.

Ayaklarını sürterek patikada yürümesini izledim ve Adam
arabaya binmesine yardım etmeden önce, ona çantasını ne yap-
masını istediğini söyledikten sonra eliyle başını koruyarak ya-
vaşça yolcu koltuğuna yerleşti.

Kendime bir fincan çay hazırlayıp kanepeye oturdum ve
önümde uzanan saatler boyunca ne yapacağımı düşündüm. Ev
sahibi yokken birinin evinde yalnız olmak, beni hep rahatsız
etmişti. Dokunmamanız gerektiğini bildiğiniz, başkalarına ait
eşyalarla etrafınızın sarılı olmasının sinir bozucu bir yanı vardı.
Sehpadaki *The Lady* dergisini ahp sayfalarını karıştırdım ama
bana hitap etmeyen makaleler ve reklamlarla doluydu. Ne yazık
ki, şu sıralar bir kahyaya, korumaya ya da yat personeline ihti-
yacım yoktu.

Arka planda, sessizliği bozacak bir şey olması için televiz-
yonu açmayı düşündüm ama o sırada köşedeki müzik seti dik-
katimi çekti; üç diskli CD değiştiricisi olan, eski model bir ses
sistemiydi. Genç bir kızken odamda onlardan bir tane vardı ve
babamla bütün bir gün ileri teknoloji kullanma talimatlarını
okuduğumuzu hatırlıyordum. Zaman değişmiş ve ilerlemiş olsa
da "açma" düğmesini bulmam ve "çıkart" düğmesine basmam,
yine olması gerekenden uzun sürdü. Annemin en sevdiklerin-

den biri olan, Simon and Garfunkel'in *Greatest Hits* albümü Cb çalarda duruyordu, o yüzden onu kapatıp oynat tuşuna bastım. "Mrs. Robinson"ın girişindeki gitar melodisi odaya yayıldı ve beni, Stuart'la kanepede otururken annemin elektrikli süpürgeyle temizlik yaptığı cumartesi sabahlarına geri götürdü. İkimiz de kıkırdarken, "Kalkın!" derdi.

Burayı ilk ziyaret ettiğimde Pammie'nin gururla sayfalarını çevirdiği fotoğraf albümleri, müzik setinin üzerindeki rafta iki hoparlörün arasında duruyordu. Albümlerin sırtlarında siyah, kalın harflerle yazan yıllara baktım. Bana gösterdiği albümün kestane rengi deri cildi olduğunu hatırlıyordum ama şimdi onlara dokunurken, deriyi taklit etmek için ellerinden geleni yapan ucuz birer plastik olduklarını fark ettim. Kestane rengi üç albümden ilkinin yerinden çekerken, ucuz kapağı yanındaki albümlere yapıştı. Sayfalar genç Pammie ve Jim'in resimleriyle doluydu; aşklarının doruğunda oldukları belliydi ve etraflarındaki diğer herkes onları seyrediyordu. Adam, yirmili yaşlarındaki Jim'in neredeyse kopyasıydı; James de babasına çok benziyordu. Jim, kollarını gururla Pammie'nin omuzlarına dolamıştı, varlığı eşine göz koyacak potansiyel taliplerine bir uyarı işareti veriyordu. Bir diğer fotoğrafta, üzerinde geometrik desenli, kolsuz bir elbise olan Pammie, bir Hillman Imp'in kaportası üzerine serilirken, cılız suratlı kız arkadaşları arabanın içinde oturuyorlardı. Yakışıklı Jim fotoğraf makinesinin arkasında kız arkadaşına hayranlıkla bakarken, arabanın içinde dönen kıskançlık dolu muhabbeti hayal edebiliyordum. Başka bir sayfada Pammie, Jim ve arkadaşları kum tepelerinin arasında korunmasına rağmen şiddetli rüzgârın etkisiyle yerden havalanmış bir piknik örtüsünün üzerinde uzanıyorlardı. Hiç şüphesiz, bu bir İngiltere yazı olmalıydı; güney kıyısındaki Camber Sands ya da Leysdown olabilir. Altmışlı yılların sonunda yaşayan bir gencin sahip olduğu özgürlüğü hayal edince, küçük bir kıskançlığa kapıldım. Özgürlüklerini kısıtlayan hiçbir şey olmadan, böylesine tasasız-

ca yaşamak, güçlendirici olmalıydı. Merak ediyordum, acaba geyre dönüp baktığımızda günümüz hakkında böyle hissedecek miydik?

Favoritleri uzun erkekler ve saçlarını kola kutularıyla sarmış gibi görünen kızlardan oluşan dört çift gülümsüyordu ama yine de bu, Pammie ve Jim'in şovu gibiydi. Çetelerinin her zaman ilgi odağı olan ve herkesi güldüren, Elvis ve Priscilla'sı oldukları çok açıktı.

Anlaşılan, Pammie hayatı boyunca ilgi çekmişti. Bu şekilde kendisini rahat hissediyordu; safça bunun onu bir şekilde onayladığını, dram olmadan önemsiz olacağını düşünüyordu. Sürekli ilgi odağı olmaya çalışmanın ne kadar yorucu olabileceğini düşündüm.

Albümün sonuna doğru, monokromun yerini Polaroid'in gerçek hayatı andıran parlaklığı alırken, siyah-beyaz fotoğrafların arasına birkaç renkli fotoğraf girmişti. Bu modern icadın çılgınlığına hayret eden kişilerin yüzlerindeki içten şaşkınlığı görmek mümkündü. Torunlarım, hatta çocuklarım, günün birinde antika bir iPhone'a bakıp bizim yüzlerimizde de aynı şaşkınlığı görecekler miydi?

Bir sonraki albümün açılış sayfasındaki ilk fotoğrafı gördüğümü hatırlıyordum; Jim ve Adam bir gölün kıyısında ördekleri beslerken çekilen bir fotoğraftı. Elinde yarım dilim ekmek tutan Adam, saygıyla karışık bir hayranlıkla babasına bakıyordu. Birlikte geçirmek için çok az zamanları olduğunu bilip bilmediklerini ve bazı şeyleri daha farklı yapıp yapmayacaklarını merak ettim. Ne zaman öleceğimizi bilmek istemeyeceğimizi söylerler ama bu tür fotoğraflara bakınca, bilmenin daha iyi olup olmayacağını düşünüyorum. Böylece vaktimizi daha akıllıca değerlendirebilir ve sevdiğimiz insanlarla geçirebiliriz.

Albümü kucağıma alıp kanepeye yerleştirdim ve Pammie'nin yardımsever bir şekilde açık bıraktığı, Adam ve Rebecca'nın resmini gördüğüm son sayfaya kadar göz gezdirdim. Düşününce,

Pammie'nin en başından beri yaptığı her küçük şeyi, beni üz-
mek ve huzursuzluk çıkarmak için özenle planlandığını gör-
liyordum. Elbette benden başka kimse bunu fark edemezdi, bu
açıdan çok zekiydi. Çoktan yemek yemiş olduğumu bilmesine
rağmen iyi niyetlilikle kocaman bir Noel yemeği servis ettiğinde
ve eski erkek arkadaşım ile birlikte olduğunu bilmesine rağmen
uzun süredir konuşmadığım arkadaşımı bekârlığa veda gezime
gizlice davet ettiğinde, herkes "Ne tatlı bir kadın," demişti. Evet,
"iyi niyetli Pammie."

Sayfaların arasında bir ileri bir geri giderek Rebecca'nın fo-
toğrafını aradım. Bu kesinlikle doğru albümdü; buradaki bütün
fotoğrafları hatırlıyordum. Albümün bütün sayfalarına bir kez
daha teker teker baktım ama "Sevgili Rebecca, seni her gün öz-
lüyorum," başlıklı bir fotoğraf yoktu.

Nereye gitmişti? Ve neden o fotoğrafı çıkarmıştı? Odaya göz
gezdirdim ve müzik setinin altındaki çekmeceler dikkatimi çek-
ti. Fotoğraf albümüne bakmak, gizliliği yeterince ihlal ediyordu
ama midemde huzursuzca uçuşan kelebeklere rağmen kendi-
mi biraz daha ileri gitmeye mecbur hissettim. Çekmecelerden
birini aralayınca, hepsi kullanılmış ve bir lastikle tutturulmuş
çek defteri yığınlarıyla karşılaştım. Hesap özetleri ve faturalar,
plastik dosyalardan dışarı fırlamıştı. Çok fazla dağıtmamaya
özen göstererek onları kaldırdım ve en üstteki çek defterini onu
sıkıca tutan lastikten çekip çıkardım. Tarih, ödeme yapılan yer
ve tutarın düzgün bir şekilde yazıldığı koçanlara göz gezdirdim.
Gözlerim hızla tarıyordu: British Gas,^{*} Southern Electric,[†] Adam,
Homebase,[‡] Virgin Media,[§] Adam, Waterstones, Thames Water,[¶]

^{*} İngiltere'de elektrik ve doğalgaz dağıtımını yapan bir şirket. (ç.n.)

[†] 1990-1998 yılları arasında İngiltere'nin güneyinde hizmet veren ve daha
sonra Scottish Hydro-Electric ile birleşen elektrik dağıtım şirketi. (ç.n.)

[‡] İngiltere'de ev dekorasyonu malzemeleri satan bir perakendeci. (ç.n.)

[§] İngiltere'de televizyon, internet, cep telefonu ve sabit hat telefon hizmetleri
sunan bir şirket. (ç.n.)

[¶] İngiltere'nin güneyinde hizmet veren su dağıtım şirketi. (ç.n.)

Adam. Dikkatle bakınca Pammie'nin Adam'a yıllardır ayda 200 sterlin ödediğini gördüm ama James'e yapılan benzer bir ödeme bulmaya çalışınca —böylesi adil olurdu— hiçbir kanıt bulamadım. Şaşkınlıkla dosyayı çekmeceye geri koydum, kendimi bu noktada durmaya ikna etmeye çalıştım ama bir yara kabuğunu kaldırmış gibi hissediyordum ve onu tamamen kopartana kadar tatmin olmayacaktım. Kayıp fotoğrafı aradığımı söyleyerek kendimi haklı çıkarmaya çalıştım ama bu kadının saklayacak o kadar çok şeyi vardı ki, bulabileceklerimi düşündükçe heyecanlanıyordum.

Büfenin diğer çekmecesi biraz zorluk çıkardı ve onu açabilmek için sağa sola çekiştirmek zorunda kaldım. Her biri kurdeleyle bağlanmış, iki renkli kart yığını vardı. En üstteki kartı çekip çıkardım; Adam'ın ona yazdığı bir doğum günü mesajıydı. En arkadaki iyi niyet kartının içinde, Adam'ın el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Sevgili Anne,

Birini birdenbire, gereksiz yere kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu ancak sen anlayabilirsin. Kendi kendime sorular sorup duruyorum... Eminim sen de bunu milyonlarca kez yapmışsındır. Ya orada olsaydım? Farklı olur muydu? Onu kurtarabilir miydim? Bu sorular son buluyor mu anne? Bazı şeyler daha farklı olsaydı sonucun da farklı olabileceğini bilmene rağmen geceleri rahat uyuyabiliyor musun?

Dokunaklı sözlerini okurken onun için yüreğim sızladı ve Pammie'ye de üzüldüm. Çok yakın olduğum birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Buna kıyasla daha büyük olan diğer kart istifi, James'in ona her fırsatta gönderdiği kartlardan oluşuyordu: doğum günleri, Noel, anneler günü ve hatta Paskalya, Aziz David Günü gibi kart gönderildi-

ğini bilmediğim günler için bile birer kart vardı. Adam ve James gibi, onu bu kadar sık düşünen iki oğlu olduğu için çok şansa sahipti. Oğullarının bu yanını görmek yerine, onlara yaklaşan her kadını, kendisine ayırabilecekleri zaman ve sevgi için bir tehdit olarak görmeyi seçmesi ne büyük talihsizlikti. Şimdiye kadar, mutlu ve yaşadığı en zorlu mücadelede yanında olmaya istekli, üzerine titreyen iki gelini olabilirdi.

Oturma odasında gizemli görünen başka bir kuytu yoktu, o yüzden hızla mutfığa göz attım ama eski piller, restoran mönüleri ve artık uygun kilitleri olmayan anahtarların olduğu her evde bulunan “erkek çekmeces” dışında, çatal bıçak takımları ve mutfak araçlarından başka bir şey yoktu.

Oturma odasına dönüp çayımı elime aldığımı ve şu anda CD çalarda çalan “Homeward Bound” şarkısını dinlediğimi hayal ettim. O hâlde neden ayağım merdivenlerin ilk basamağındaydım? Dar basamaklara, incelmış halıya baktım ve merdivenlerin sağa dönüp kaybolduğu noktada beni neyin beklediğini merak ettim. Orman gülü desenli, limon rengi, ucuz duvar kağıdı, günün farklı saatlerinde güneşin vurduğu yerde solmaya başlamıştı. Ama merdivenlerin tepesinde sürekli gölge olan yerdeki yapraklar hâlâ parlak ve canlıydı.

Kendimi yakından bakmak ve rengin canlılığını takdir etmek için yukarı çıktığıma inandırdım ve hiç durmadım. Ayaklarım girişten görülmeyen son üç basamağa kadar yükselip kapısı açık odaya girdi.

Çift kişilik yatak ve küçük gardırop, odayı doldurmak için yeterliydi ama karşı tarafta baca çıkıntısının her iki tarafındaki boşluklarda yüksek şifoniyerler vardı. Mobilyalardan yayılan çam kokusunu hâlâ alabildiğime yemin edebilirdim; her biri kendine özgü turuncuya dönük bir kahverengiydi.

İnce perdelerdeki boşluktan içeri cızıl bir günışığı sızıyordu. Yatağın etrafında dolaşırken döşemeler gıcırdadı ve pencereden en uzakta olan şifoniyerin önünde yere oturdum. Alt çekmece ağırdu, onu destekleyen yerden yukarı kaldırıp çektim. Dekoratif

kutular ve süslü biblolarla doluydu. Beceriksiz parmaklarım, onları açmam için yalvaran ahşap mücevher kutusunun kopçasıyla uğraşırken ellerimdeki sinir lifleri titredi. İçinde kırmızı, kadife mindere özenle yerleştirilmiş süt dişleri vardı; beyaz mineleri yıllar içinde sararmıştı ve iki isim etiketinde Adam ve James'in isimleri yazıyordu. Jim'in olduğunu tahmin ettiğim kararmış gümüş kol düğmelerini görünce suçluluk duygusuna kapılıp kutunun kapağını hemen kapattım. Başımı yatağa yasladım, kollarım ve bacaklarım yatak ve şifoniyer arasındaydı. Ne yaptığımı sanıyordum? Ben böyle biri değildim. Böyle şeyler yapmazdım. Bu kadının, beni kendisi gibi birine dönüştürmesine izin vermiştim. Yaptığı onca kötülüğe rağmen beni değiştirmesine izin vermeyecektim. Ebeveynlerimin bana aşlamak için çok çaba gösterdiği değerler ve ahlaki kuralları saptırmasına izin veremezdim. Kutuyu tekrar çekmeceye koydum ve sıdırmak için hafifçe eğdim. Alt kısmı dışarı bakacak şekilde, sertçe arkası üstü düşüp altındaki gizli bölme ortaya çıkınca irkildim.

Bir süre ona baktım ve az önce içimden geçirdiğim sözleri hatırlarken kendimi onu görmezden gelmeye zorladım. Söylediğimi duymamın çoktan yapacağımı bildiğim şeye engel olması umuduyla "Çekmeceyi kapat," diye yüksek sesle tekrarladım. Dikkatle onu tekrar dışarı çıkardım ve alt kısmını geriye ittim. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum, eski kemikler ya da o tür bir şey olabilirdi, o yüzden okuldaki bir kızda gördüğüm eski bir astım spreyinden başka bir şey bulamayınca, hayal kırıklığına uğradım. Sanırım adı Molly'ydi. Beden eğitimi dersinde, netbol oynamadan önce ısınmamız için sahanın etrafında iki tur koşmamız söylendikten hemen sonra yere yığılmasını asla unutamam. Önce şaka yaptığını sandık ama sonra göğsünü tutarak hırıltılı bir şekilde solumaya başladı. Kızı doğru düzgün tanımiyordum ama o gece uyuyamadım ve ertesi sabah toplandığımızda bize iyileşeceğini söylediklerinde sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

Pammie'nin astım hastası olduğunu bilmiyordum ama bu ilacın Jim'in olabileceğini düşündüm. İnsanlar çok tuhaf yedi-gârları bile iç rahatlatıcı bulabiliyorlardı. Ama altında bir şey vardı, bir çentik ya da bir fotoğraf ve daha net görebilmek için astım spreyini kaldırdım. Gözlerimin çoktan algıladığı mesajı, beynime göndermelerine engel olmak ister gibi gözlerimi sımsıkı kapattım. Onu geri almaya çalıştım, görüntüyü silmek için beynimin onu tanıyan kısmına ulaşmadan önce kendimle mücadele ettim. Ama onu görmüştüm ve geri almama imkân yoktu. Rebecca. Yanında sevdiği adamla birlikte bana gülümsüyordu. Albümdeki eksik fotoğraf buradaydı.

"Hey, geri döndüm," diye seslendi Adam alt kattan.

Burada ne arıyordu? Gideli sadece yarım saat olmuştu. Kutuyu düşürdüm, astım spreyi çekmeceye düştü ve telaşla ayağa kalkıp onu aldıktan sonra, her şeyi çekmeceye kaldırdım. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve ellerime ekstra enerji pompalayarak en basit şeyleri bile ellerim titremeden yapmama engel oluyordu.

"Burada mısın?" dedi. Holden mutfığa doğru yürürken döşemelerin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Em?"

Ellerimin titremesine engel olabilirsem, her şeyi eski hâline döndürebilirdim. Hole çıkan ayak seslerini duyabiliyordum ve oradan gidebileceği tek bir yer vardı. Yakıcı bir asit göğsümü yırttı ve onu bastırmaya çalışan boğazım şiddetli bir şekilde kasıldı.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" diye sordu ve henüz görmediği çekmeceyi ayağımın ucuyla yavaşça kapatırken, yatağın ucunda oturduğum yere ulaştı.

"Ben... ben..." Bocaladım.

"Tanrım, Em, yüzün kireç gibi. Ne oldu?"

"Ben... aşağıdayken kendimi tuhaf hissettim, sanırım migren gibi bir şey, o yüzden uzanmak için yukarı çıktım." El değmemiş ve kusursuz görünen işlemeli yatak örtüsünün altındaki yastıklara hafifçe vurdum.

"Ah," dedi, hiç fark etmeden. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha iyiyim ama seslendiğini duyunca sanırım aniden doğruldum. Çok çabuk döndün. Pammie iyi mi? Umarım burada olmamın onun için bir sakıncası yoktur."

"Henüz dönmedi, birkaç saat sonra geldip onu almam gerekecek. Bir sandviç ya da bir fincan çay ister misin?"

"Anlamadım, Pammie'yi orada mı bıraktın?" diye sordum kısaca.

"Evet, ama onunla birlikte oraya gitmemden hoşlanmıyor."

"Ama bir öncekinde onunla gittin."

"Hayır, o zaman da aynı şeyi yaptım," dedi. "Onu o şekilde, ilaç alırken görmemi istemiyor ya da her ne yapıyorlarsa. Aslına bakarsan, aptalca çünkü bana en çok o zaman ihtiyacı olduğuna eminim ama beni orada istemediği konusunda kararlı."

"Ama... bir önceki seansta... başka kadınlar olduğunu ve birbirleriyle sohbet ettiklerini söylemiştin?"

"Bana öyle söyledi," dedi, söylediği şeyin neyi ima ettiğini bile anlamadan. "Herhâlde içeri girmediğim için bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. Anlaşılan orada yalnızlar; küçük bir oda olduğu ve yeterli yer olmadığı için refakatçilere izin vermiyorlar."

"Peki onu bıraktığında nereye gidiyor?" diye sordum, ağzım beynimin ayak uyduramayacağı kadar hızlı hareket ediyordu. "Nereye gidiyor?"

"306 numaralı koğuşa ya da her nereyse." Güldü. "Bilmiyorum. Ben sadece o ne derse onu yapıyorum ve onu ana girişe götürüyorum."

"O noktadan sonra onunla gitmiyor musun?"

"Bu ne demek oluyor, Em?" diye sordu, hâlâ hafifçe gülüyordu ama ortama gerginlik çökmeye başlamıştı.

Oturmaya, sakın bir şekilde düşünmeye ihtiyacım vardı. Beni her açıdan topa tutan yeni bilgiler yüzünden beynimin

patlayacağını hissediyordum. Astım spreyi, Rebecca'nın fotoğrafı ve hastanenin ana kapılarından gırıp diğer tarafından çıkan Pammie'nin görüntüsü, mantığımı zorluyordu.

"Gerçekten hiç iyi görünmüyorsun," dedi Adam. "Neden uzanmıyorsun, gidip sana bir fincan çay getiririm."

"Yapamam," dedim, nedense birden oradan çıkmak zorunda hissettim. "Gitmeliyim. Temiz havaya ihtiyacım var."

"Yavaş ol," dedi. "Ağırdan al. Gel, koluma gir, merdivenlerden inmene yardımcı olurum."

"Hayır, burada kalamayacağımı kastediyordum."

"Senin neyin var?" diye sordu biraz daha yüksek bir sesle. "Kısa bir süre içinde gidip annemi almalıyım, o yüzden bir fincan çay iç ve sakinleş."

"Giderken beni istasyona bırak. Eve trenle dönerim."

"Bu çılgınlık," dedi. "Londra'ya kadar gidip sonra Blackheath'e geçmek zorundasın. Bu hiç mantıklı değil."

Mantıklı olmadığını biliyordum ama artık hiçbir şey mantıklı değildi. Yaptıklarından sonra, Pammie'nin doğru söylüyor olabileceğini düşünmüştüm ve her şeyi geride bırakıp bir aile olarak tedavisine destek olmaya kesinlikle kararlıydım. Ama bu? Bu, tamamen farklıydı, aklımın almadığı bir şeydi.

"Haydi ama," dedi Adam beni yanına çağırarak. "Son birkaç hafta çok zordu ve bu gerginliği hepimiz hissediyoruz."

Beni kucaklarken sırtımı sıvazladı, yavaşça beynimi zehirleyen gerçeğin farkında değildi. Pammie'nin sadece hayatımı mahvetmeye kalkışan, yalancı ve hain bir entrikacı olmakla kalmadığı, Rebecca'nın hayatına son veren, son derece iğrenç bir katil olduğunu anlamıştım.

Arabanın içinden Adam'ın koluna tutunup otoparkta ak-sayarak yürümesini izlerken, midemin bulandığını hissettim. "Kemoterapi seansını" tamamlarken, onu hastanenin yoğun resepsiyonunda bekletmişti. Pammie hiç şüphesiz tedavisini gerçekçi kılmak için gecikirken, bana kafeteryadan bir bardak kahve getirmeyi teklif etti ama midem kaldırmadı. Onunla karşılaşmamak, korkunç yalanları ve aldatmacalarının bir parçası olmamak için, beni bir an önce istasyona bırakmasını istedim. Ama Adam reddetti.

"Artık daha iyi görünüyorsun," diye direktip hastaneye giderken istasyona uğramaktan vazgeçti. "Rengin geri geldi."

"Gerçekten hiç iyi hissetmiyorum. Beni istasyona bırakamaz mısın?" dedim.

"Ama annem hayal kırıklığına uğrar. Onunla en azından bir fincan çay içmezsen, çok üzülür."

Daha güçlü hissetseydim, onu hastaneye sürükler, ilgili ko-ğuşa götürülmeyi talep eder ve foyasını meydana çıkarırdım. Annesinin ne yaptığını, neler yapabileceğini ancak o zaman an-lardı. Elbette Adam öfkeyle listeye göz gezdirirken ve orada ol-madığına inanmayı reddederken, hiçbir şeyden haberi olmayan Pammie kendisine yeni bir bluz almak için kasabadaki dükkân-ları dolaşıyor olabilirdi. Ama Adam'ın her şeyi anlaması için bu kadarı yeterli olurdu. Bana neler yaşattığını anlamaya başlaması

ve Rebecca'ya ne yaptığına dair parçaları birleştirmeye başlama-
mız için bu gerekliydi.

İpi bir kez çekince, her şey korkutucu bir hızla çözülecekti
ama önce hangi ipliği çekeceğimi çözmek için zamana ihtiyacım
vardı. Adam'ın onun nasıl biri olduğunu görmesi, birine ger-
çekten zarar verebilme ihtimali olduğuna inanması gerekiyordu.
Elimde somut bir kanıt olmadan Rebecca'nın ölümünden onu
sorumlu tutmaya başlarsam aklımı kaçırdığımı düşünürdü ve bu
bizim sonumuz olurdu. Sadece onu sevdiğim için değil, Pam-
mie'nin kazanmasına izin vermeyi reddettiğim için de bunun
olmasına izin vermeye hazır değildim.

Uzun zamandır içimde taşıdığım öfkenin hâlâ orada olması-
nı, fırsatım varken beni ayağa kalkmaya ve doğru şeyi yapmaya
zorlamasını çok isterdim. Ama taşmaya her zaman çok yakın
olan, bu can sıkıcı kırgınlığın yerini korku almıştı: sadece sev-
diğim adamla olan ilişkim için değil, kendim için de endişeleni-
yordum. Önceleri sinir bozucu ama zararsız, aşırı korumacı bir
anneden başka bir şey olarak görmediğim bu kadın, istediğini
elde etmek için her şeyi yapabilecek kışkanç bir psikopattı.

Ona bakarken bunu düşünmek gülünçtü. Pileli eteği ve düğ-
melerini sıkıca iliklediği ağırbaşlı hırkasıyla attığı her adım ona
acı veriyormuş gibi, iki büklüm hâlde ayaklarını sürterek yürü-
yordu. Bu kadar korkmasaydım, bu durumu komik bulabilirdim.

"Arkada oturmanın sakıncası var mı, tatlım?" dedi arabaya
ulaşınca. "Kemoterapiden sonra midem çok bulanıyor, ön kol-
tukta daha iyi hissederim."

Tek kelime etmedim. Arabadan inip arka koltuğa oturdum.

"Haydi bakalım, dene," demek istedim. "Kanser hastası nu-
marası yapmanın, ailen ve arkadaşların hayatlarını beklemeye
alıp iyileşmen için dua ederken, soğukkanlılıkla dükkân dükkân
dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu bana açıkla."

Aksine, "Nasıldı?" diye sordum, kalbim göğsümden fırlaya-
cakmış gibi atmasına rağmen sesim sakindi.

"Pek hoş değil," dedi. "Ve giderek kötüleşeceğini söylediler. Bu olduğunda ne yapacağımı düşünemiyorum."

"İyi olabilirsin," dedim kısaca. "Kemoterapiye herkes farklı tepki gösterir. Kişiyeye bağılıdır. Şanslı hastalardan biri olabilirsin."

"Ah, bundan şüpheliyim," dedi.

Sürücü koltuğına yerleşirken, "Neden şüphelisin?" diye sordu Adam nazikçe.

"Emily bu işin kolaylıkla üstesinden gelebileceğini düşünüyordum ama bence bunu hafife alıyor."

Her şeye rağmen gülümseyip şaşkınlık içinde kafamı iki yana sallarken, Adam *Senin neyin var?* der gibi bir ifadeyle dönüp bana baktı.

"Nasıl gitti, anne?" diye sordu. "İyi misin?"

Kanser olduğunu kanıtlamak için tek yapması gereken koltundaki pamuk yumağını göstermekmiş gibi tekrar hırkasının kolunu yukarı sıyırdı.

"Biraz sersemlemiş hissediyorum," dedi. "Sanırım burası bana tuhaf hissettiriyor. Duyduğum onca hikâyeye. Bunlar bile insanı çıldırtmaya yeterli."

"Neden bir dahaki sefere Adam'm seninle birlikte gelmesine izin vermiyorsun?" dedim. "Endişelerini giderebilir."

"Ah hayır, beni orada o şekilde görmesini istemiyorum," dedi.

"Gelmek isterim, anne. Faydası olur mu?"

"Hayır, sen aşırı duygusalsın," dedi uzanıp bacağına hafifçe vurarak. "Üzülmene göz yumamam. Şimdi, bu kadar can sıkıcı muhabbet yeter, eve dönüp güzel bir çay içelim."

O kanepeye uzanıp yeterince dik oturacak ama dimdik olmayacak şekilde yastıkları nasıl yerleştirmesini istediğine dair oğıluna talimatlar verirken, ben çay hazırladım.

Çay tepsisini içeri taşıırken, "Ne hoş değil mi?" dedi. "Keşke kendimi daha iyi hissetseydim."

"Endişelenme, anne. En kısa zamanda iyileşeceğine eminim. O zamana kadar sana göz kulak olacağımızdan emin olacağız."

"Ben de bunu söyleyecektim," dedi, titreyen eliyle tepeden fincanı ve tabağı alırken. "Gördüğünüz gibi, hiç iyi değilim." Haklı olduğunu vurgulamak ister gibi titreyen elini havaya kaldırdı. "Ayrıca Emily'nin yanına döndüğün gün düştüm."

"Ah hayır," dedi telaşla. "İyi misin?"

"İyiyim, bildiğin gibi hep kendil kendine yeten biri oldum ama..." cümlesini tamamlamadı.

Kafamı çevirip pencereden dışarı bakarak söyleyeceğini bildiğim şeyi duymayı bekledim.

"Ama çok zorlanıyorum," diye devam etti. "Kabullenmek zor ama işin aslı bu. Biraz daha yanımda olmanın bana çok faydası olur. Birkaç haftadır yanımda olmana alıştım, yanlış olduğunu biliyorum ama buna engel olamıyorum. Artık yanımda olmadığın için kendimi savunmasız hissediyorum."

Kendimi olduğum yerde kalmaya ve parlaklıkları yaklaşan, koyu gri bulutlarla tezat oluşturan bahçenin diğer ucunda açan ayçiçeklerine odaklanmaya zorladım.

"Burada daha fazla kalamam," dedi Adam. "Evde Emily ile birlikte olmalıyım. Ama uğrarım ve James sürekli buralarda."

"Biliyorum, biliyorum." İçini çekti. "Ama James o yeni kızla tanıştığından beri pek güvenilir değil."

Olması gerekenden daha hızlı bir şekilde kafamı çevirdim.

"Yeni kız mı?" Başka biriyle olduğunu düşününce midem altüst oldu, onu istediğim için değil, başka birinin ona sahip olmasını istemediğim için.

Bana baktı. "Onunla yaklaşık bir ay önce şehirdeki bir barda tanışmış. Görünüşe bakılırsa, onu derinden etkilemiş." İfademin nötr kalmasına özen gösterdim ama yüzümdeki bütün kaslar seğiriyordu. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Onu düğüne getirecek miydi?" diye sordum gelişigüzel biçimde.

"Hayır, bu konuda konuştuk ama ikimiz de henüz çok erken olduğuna karar verdik. Sadece birkaç haftadır birlikteler, onu

Anıtlar sokağına atmak ve hütün sülaleyle tanıştırmak için çok erken."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordum.

"Hayır, henüz değil ama önümüzdeki haftalarda tanışmayı umuyorum. James hazır olduğunda."

Kulağa son derece makul ve inandırıcı geliyordu. Ona bak-
tım ve aklımdan geçenleri merak ettim. İlişkileri ciddileşirse, bu
zavallı kız için neler planlayacaktı?

"Ama ona gerçekten vurulmuş görünüyor," diye devam etti.
"Siz ikiniz dikkatli olmalısınız, bu gidişle sizden önce evlenebi-
lirler."

"Annel" Adam darılmış gibi yaparak kahkaha attı.

Gerçekleşmesi gereken günden yirmi dört saat önce iptal
olan evliliğimizle dalga geçmenin, özellikle de damat tarafından,
ne zamandır kabul edilebilir olduğunu merak ettim.

"Üzüntü diyeti işine yaramadı demek?" dedi Pammie, Adam
odadan çıkar çıkmaz.

Gülümseyip düz karnıma hafifçe vurdum. "Ya da barıştıktan
sonra yaptığımız onca seks yüzünden hamile kalmış olabilirim?"

Kaşlarımı kaldırırken, hoşnutsuzlukla suratını astı.

"Bu tedavinin, astımın üzerindeki olası etkisinden endişelen-
miyorlar mı?" diye sordum cesurca.

"Astım mı?" dedi, bu soru karşısında gerçekten şaşırmış gö-
rünüyordu. "Astım hastası değilim."

"Ah, Adam'ın o küçükken senin astım hastası olduğunu söy-
lediğini sanıyordum? Bir yerde, bazı kemoterapi türlerinin astım
hastaları üzerine yan etkisi olabileceğini okumuştum." Onu ol-
taya getirmeye çalışıyordum ama astım spreyinin onun olmadığı-
nı bilsem de, bundan kesinlikle emin olmalıydım.

"Hayır, asla," dedi ıslık çalıp tahtaya vurmak için uzanırken.

"Asla ne?" diye sordu Adam odaya dönerken.

"Bir şey yok, oğlum."

“Ne kaçırdım?” diye sordu gülümseyerek. “Siz ikiniz bir mırın nız varmış gibi görünüyorsunuz.”

Gülümseyerek karşılık verip kafamı iki yana salladım. “Sadece, bana sen küçükken annenin astım hastası olduğunu söylediğini sandığımı söylüyordum ama belki de bir rüyaydı.” Çenesinin kasıldığını görünce şansımı zorladığımı anladım, o yüzden havayı yumuşatmak için hafifçe güldüm. “Rüyamda ne gördüğümü bilsen, gerçekten dehşete düşersin.”

“Siz iki kumru, yeni düğün tarihini belirlediniz mi?” diye sordu Pammie, çaresizce konuyu değiştirmek istediği belliydi. “Sanırım biraz zaman alacak, değil mi? Her şeyi kısa sürede yeniden organize etmek, herkesi tekrar oraya getirmek zor olur, tabii mekân hâlâ müsaitse.”

Saçma sapan konuşuyor, kendi sorularına duymak istediği yanıtları veriyordu. Ama Pammie’ye istediğini verecek biri değildim. “Hayır, sanırım kısa süre içinde halledeceğiz,” dedim, otelin önümüzdeki altı ay boyunca müsait tarihi olmadığını çok iyi bilmeme rağmen. Beklenmedik bir şekilde sıcak gözyaşlarının gözlerime battığını hissettim ve gözlerimi kırptıştırarak onlara engel oldum. Yaptıklarının beni ağlattığını düşünme zevkini ona asla tattırmayacaktım. “Önümüzdeki bir-iki ay içerisinde olmasını umuyorum.”

Yüzünün çökmesini izledim. “Ah, bu beni çok rahatlattı, tatlım,” dedi, yakınındaki kutudan bir mendil çekip gözlerini silerek. “Bu hissettiğim suçluluğu biraz olsun hafifletir.”

“Bundan emin değilim, Em,” dedi Adam kaşlarını çatarak. “Bu süre içinde yapmamız gereken çok şey var.” Pammie’nin yanında çömeldi. “Kendini suçlu hissetmemelisin, anne. Bu benim kararımdı.”

Kafasını kaldırıp bana baktı. Eğer gülümseyeceğimi ve onu affettiğime dair bir işaret görmeyi umuyorsa, yanıliyordu.

Ama Adam’ın yanında diz çöküp elini tutarak bunu Pammie’nin istediği yöne çektim. “Ama elbette, sen kendini iyi his-

sedene kadar bunu yapmayacağız," diye yürek parçalayıcı bir şekilde gülümsedim. "Tedavini tamamladığından ve iyileştiğinden emin olmalıyız."

"Ah, sen çok tatlı bir kızsın," dedi elime hafifçe vurarak. Dokunuşunu hissedince tenim karıncalandı.

"Öyle," diye ona katılan Adam, beni kendisine doğru çekip yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarımızın buluşması için kafamı çevirdim ve dudaklarımı hafifçe aralayarak onu, bana daha derin bir öpücük vermeye davet ettim. Geri çekildi ama bu sahne, tiksintiyle kafasını çeviren Pammie'nin dikkatinden kaçmadı.

Adam eve döndükten sonraki iki gece boyunca boş yatak odasında uyumuştum çünkü onu seksten mahrum bırakırsam, yaptığı şeyin ve aldığı riskin boyutunu anlayacağına safça inanıyordum. Ama bu çocukçaydı ve ikimiz de bunu istemiyorduk. Ama Pammie'den dönene kadar, ekmeğine yağ sürdüğümü fark etmemiştim. Düğünün iptalinin bizi mahvetmesini istemişti, buna güveniyordu, o yüzden yaptığı şeyin bir çift olarak üzerimizde ters bir etkisi olmayacağından emin olmalıydım. Şimdiden beni değiştirmiş, kendimi daha farklı görmeme neden olmuştu. Özgüvenimi elimden almıştı ve ölene kadar içimde taşıyacağım bir üzüntüye sebep olmuştu ama asıl istediği şeyi almasına izin *vermeyecektim*. Adam'ı benden asla alamayacaktı. Cephane'deki, beni asla alt edemeyeceği tek silahı kullanacaktım.

Ön kapıyı doğru düzgün kapatmadan, onu kapının arkasına yasladım ve onu öperken çılginca dilini aradım. Tek kelime etmedi ama bana karşılık verirken gülümsediğini hissedebiliyordum; beni önce nazikçe, sonra sertçe öptü. İkimiz için de uzun zaman olmuştu ve bu arada çok fazla iniş çıkış yaşadığımız için, bir düdüklü tencerenin kapağı fırlamış gibiydi. Gömleğinin düğmelerini çözerken, telaşla alttan iki düğmesini kopardım ve fermuarımı indirmek için elbisemin arkasına uzandım, öpüşmemizin yoğunluğu bir an bile kesilmedi. Elbisem yere düşerken beni çevirip sertçe kapıya yasladı ve kollarımı başımın üzerinde

sabitledi. Boynumu öperken çaresizdim, sonra aşağı inip suryeni dişleriyle kenara çekti ve dilini göğüs uçlarımin etrafında gezdirdi.

Kollarımı aşağı indirmeye çalıştım ama iki eli yerine, tek eliyle onları sıkıca tutarken, kot pantolonunun düğmelerini açıp ayağıyla bacaklarımı araladı. Üç dakikadan daha fazla sürmüş olamazdı ama doyum inanılmazdı, ikimiz de hareketsiz bir şekilde kapıya yaslı kaldık ve birlikte derin derin nefes alıp verdik.

“Bunu hiç beklemiyordum.” İlk konuşan Adam’dı. “Gördüğün gibi. Üzgünüm.”

Gülümseyip onu öptüm. “Sonra tekrar yaparız, belki bu kez daha yavaş.”

Öpücüğüme karşılık verdi. “Tanrım, seni seviyorum, Emily Havistock.”

Ona onu sevdiğimi söylemedim. Nedenini bilmiyorum çünkü onu seviyordum. Belki de, kadınların doğuştan sahip olduğu, bizi çıkmaza sokan ve gerçekten söylemek istediğimiz şeyleri söylememize engel olan savunma mekanizmasıyla ilgiliydi. Sakınmanın bizi bir adım önde tuttuğuna, bizi daha iyi, daha güçlü ırk yaptığını inanıyorduk. Öyleyse neden olmadığım biri gibi davranmak, bana kendimi güçsüz ve yoksun hissettiriyordu?

Zihnimi kemiren konuyu açmak için, kanepede sarılarak uzanana kadar bekledim.

“Sana Rebecca hakkında bir şey sorabilir miyim?” dedim, sesimin sakın çıkmasına özen göstererek.

“Sormak zorunda mısın?” Adam içini çekti. “Çok iyi vakit geçiriyoruz. Bunu berbat etmeyelim.”

“Berbat etmeyeceğiz,” diye karşılık verdim. “Sadece konuşuyoruz.”

Boyun eğer gibi içini çekti ama direttim.

“Ona veda etme şansın oldu mu? Onu bulduğunda hayatta mıydı? Orada olduğunu anlayacak kadar ayıldı mı?”

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Çoktan gitmişti. Ona dokunduğumda... soğuktu ve dudakları morarmıştı. Ona sarıldım ve ismini tekrarlayıp durdum ama tepki vermedi. Nabızı atmıyordu, cansızdı."

Gözleri dolmaya başladı. "Otopsi ya da soruşturma gibi şeylerle uğraşmak zorunda kaldın mı?" diye sordum.

"Hayır, neyse ki buna gerek kalmadı. Astım geçmişi çok detaylıydı, ciddi olmamasına rağmen en azından biz öyle sanıyorduk, ölüm sebebinin bu olduğu çok açıktı."

"Ve annen seninle birlikte oradaydı, değil mi?"

Ciddiyetle kafasını salladı. "Onu annem buldu. Bunun, onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum."

"Onu en son gören kimdi? Rahatsızlanmadan önce?"

"Ne bu?" dedi, "İspanyol Engisizyonu' mu?"

"Özür dilerim, burnumu sokmak istemedim, sadece... Bilmiyorum. Seninle daha yakın olmak ve aklından geçenleri bilmek istiyorum. Bu hayatının önemli bir bölümüydü ve seninle empati kurabilmeyi istiyorum, anlıyorsun ya, yıllar sonra bile senin için nasıl olduğunu anlamak için. Anlatabiliyor muyum?"

Burnumu buruşturdum ve onu öptü.

"O gün erken saatlerde, annem birkaç koliyle meşgul olmuş ve sanırım eşyaları yerleştirmeye ara verdiklerinde birer fincan çay içmişler ama o zaman iyi görünüyormuş."

"Nasıl, tamamen iyi mi?" diye sordum.

"Evet ama astım krizlerinden önce hep normal görünürdü. Hissettirmeden gelirdi."

"Daha önce astım krizine girdiğini gördün mü?" diye sordum.

"Evet, birkaç kez. Ama ikimiz de krizin yaklaştığını hissettiğinde ne yapacağımızı biliyorduk, o yüzden astım spreyi yanında olduğu sürece bu hiçbir zaman sorun olmadı ve ilacını

Spanish Inquisition tabiri, İngilizcede yoğun olarak ve aniden gelişen, öngörülemeyen bir baskıyı ifade etmek için kullanılır. (e.n.)

hep yanında taşırdı. Yaptığı şeyi bırakıp oturması gerektiğini ve nefesi düzene girene kadar kesik kesik soluyacağını bilirdi. Sadece bir kere, bir trene yetişmek için koştuğumuzda korkutucu oldu. Mesafe o kadar uzak değildi ama nefesini kesmeye yetti ve telaşla astım spreyini ararken onu vagonda yere yatırmak zorunda kaldım.”

“Ama iyileşti, değil mi?” diye sordum.

“En sonunda düzeldi. Ama kızların çantalarının nasıl olduğunu bilirsin.” Gülümsemeye çalıştı. “Sanki çantasının içinde yaşıyormuş gibi, orada birçok şey vardı ve spreyi bulmak için çantasını tamamen boşaltmak zorunda kaldım. Kendine gelince söylediği ilk şey, “Eğer yuvarlanarak uzaklaştığını gördüğüm şey, yeni Channel rujumsa, seni öldürürüm!” oldu. Nefes almakta güçlük çekerek yerde yatıyordu ve tek düşündüğü o lanet olası rujdu.”

O anı hatırlayınca gülümsedi. Ben de gülümsedim. Kulağa sevimli biri gibi geliyordu.

“Orada olsaydım, ona yardım edebilirdim. Astım spreyini bulup buna engel olabilirdim.” Başını eğdi ve göğsü yükseldi. “Ama krizin ne zaman geleceğini tahmin etmek mümkün değil. Her şey çok iyi giderken, birdenbire bam! İşaretleri hissediyorsun ama görmezden geliyorsun, bu hastalık insanı bir anda ortadan kaldırabilir.” Parmaklarını şıklattı.

“Öyleyse, kendini çok yormuş olabilir, değil mi?” dedim nazikçe. “Belki de, kolileri oradan oraya taşımak ona ağır geldi?”

Kafasını salladı. “Kitaplarla dolu kocaman bir koli vardı, girişte yan yatıyordu. O kadar ağırdı ki, onu tek başına kaldırmaya çalışmaması gerekirdi ama anlaşılan buna kalkışmış. Bu tür bir iş, ciğerlerine ağır bir yük bindirmiş olabilir, ayrıca bütün gün o merdivenleri inip çıktı.” Sesi çatladı. “Sanırım eve dönene kadar ortalığı toplamaya çalışıyordu.”

“Ama onunla o akşam konuştun, değil mi?” diye sordum.

“Ofisten çıkmadan önce onu aradığımda, sesi iyi geliyordu.”

“Annen o zaman onun yanında mıydı?” diye sordum. “Ne zaman evden ayrılmış?”

“Ah, bilmiyorum,” dedi gözlerini ovuşturarak. “Bu konuyu burada noktalayabilir miyiz? Lütfen.”

“Özür dilerim, birinin nasıl o şekilde ölebildiğini anlamıyorum,” dedim, her kelimeyle birlikte sesim yükseldi. Bana sorgularcasına baktı.

“Bu beni korkutuyor, hepsi bu,” dedim.

Nasıl göremiyordu? Herhâlde, kendisine bu soruyu sormuş olmalıydı. Her şey apaçık ortadaydı. Pammie, kız arkadaşını hayattayken gören son kişiydi ve oğlunun evden ayrılıp kız arkadaşıyla aynı eve taşınacağı gün onu ölü bulan ilk kişiydi. Korkunç bir şey yapması, en büyük kâbusunun gerçekleşmesine engel olması için bundan daha büyük bir sebep olamazdı. Adam’ı kaybettiğini, kontrolünü yitirdiğini hissetmiş ve buna dayanamamış olmalıydı. Rebecca’yı, Adam’ın hayatından çıkarmak için ona neler yaptığını ancak Tanrı bilirdi. Onu ne kadar zorlamıştı? Bunu düşünürken ürperdim. Zavallı Rebecca, bir zamanlar onun da benim gibi dört gözle beklediği birçok şey vardı. Sevdiği adamla birlikte geçireceği bir hayat. Kendi ailesi. Ama vazgeçmemişti. Pammie’ye karşı koymuştu ve bu sırada farkında olmadan en büyük fedakârlığı yapmıştı.

Ben de aynı riske mi giriyordum? Kendi ölüm belgemi mi imzalıyordum?

Kötü bir şey olacağına dair bu bunaltıcı hissi tek başıma taşımak istemezdim. Ama başka seçeneğim yoktu. Pippa ve Seb’e, Pammie’nin bana neler hissettirdiğini anlatmak kabul edilebilir bir şeydi. Onun ne kadar acımasız olabildiğini kendi gözleriyle görmüşlerdi. Peki ya onu cinayetle suçlamak? Bu tamamen farklıydı ve Rebecca’nın ölümüyle bir ilgisi olduğundan kesinlikle emin olana kadar bunu kendime saklamak zorundaydım.

Adam’a gülümsedim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Bir bilsen.

Sonraki haftalarda, kendimi tamamen işime verip mümkün olduğunca çok görüşme ayarladım. Korku ve paniğin beni ele geçirmesine engel olmak için, beynimi sürekli meşgul etmek iyi geliyordu. Her gece işten eve döndüğümde, hem fiziksel hem de ruhsal olarak bitkin hissediyordum ama Adam’ın bundan haberi yoktu. Beni hiç olmadığı kadar istemesi ve bana ihtiyaç duyması için elimden geleni yapıyordum.

İşten eve döndüğünde, beni siyah dantel iç çamaşırı takımıyla, ev yapımı biber soslu bonfile servise hazırlarken bulunca, “Sana ne oldu böyle?” dedi gülümseyerek.

Ona en baştan çıkarıcı gülümsememle karşılık verdim. Aslında, üzerimizde pijamalarımızla kanepede birbirimize sokulup hazır erişte yerken film seyretmekten başka bir şey istemediğimi bilmesine gerek yoktu. Ama aksine, akşam yemeğini servis edemediğim yemek masasında seviştik ve yemekten sonra bulaşıkları yıkarken, tembel iş arkadaşı hakkında sızlanmasını anlayışla dinledim. Bütün Noellerinin bir araya gelmiş hali gibiydim, o nedenle iş ciddiye binip bir seçim yapmak zorunda kaldığında, beni seçecekti çünkü benden asla vazgeçemezdi.

“Senden büyük bir iyilik isteyeceğim,” dedi Adam, cumartesi sabahı kahvaltı masasına oturduğumuzda.

Merakla ona baktım.

“Önümüzdeki çarşamba günü izinli misin?”

Kafamı salladım. “Her çarşamba izinli olduğumu biliyorsun,” dedim kızarmış kepekli ekmeğimi çiğnerken.

Suratını buruşturunca, söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağımı anladım. “Çok önemli bir müşteriyle görüşmem var...”

Bekledim. Benden istemek üzere olduğu şey her neyse, bunun için biraz çaba göstermesini istiyordum.

“Düşünüyorum da... Annemin kemoterapi seansı var ve James’le çoktan konuştum ama yeni kız arkadaşıyla birlikte şehir dışında olacak.”

“Öyle mi? Nerede?” diye sözünü kestim.

“Sanırım Paris’te,” dedi omuzlarını silkerek. “Her neyse, eğer müsaitsen, annemi hastaneye götürmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.”

Ona boş gözlerle baktım. “Ona bunu sordun mu?”

“Hayır. Önce sana sormak istedim. Bu konuda nasıl hissettiğini görmek için.”

İçimden gülümsedim. Bu iyi bir işaretti.

“Sadece onu evinden alıp hastaneye bırakacaksın. Belki onu eve geri götürmeden önce birkaç saat kasabada vakit geçirirsiniz.” Bana umutla baktı.

Bunun aradığımı fırsat olabileceğini biliyordum. Bu, bana Pammie'nin yalanlarını ortaya çıkarmak ve çok sevdiği iki oğlu da dahil olmak üzere, etrafındaki herkesi acımasızca aldattığını en ufak bir kuşku bırakmadan kanıtlamak için ihtiyacım olan fırsatı verecekti. Ama aldığım riskin ve hareketlerimin potansiyel sonuçlarının farkındaydım. Buna değer miydi? Rebecca'yı kurtaramazdım ama kendimi kurtarabilirdim. Bu düşünce aklıma girer girmez, kararımı verdim.

"Elbette," dedim gelişigüzel biçimde ama kalbim iki kat daha hızlı atıyordu. "Onunla biraz vakit geçirmek güzel olur. Ona söyleme. Sürpriz olsun."

Bana şüpheyile baktı, bunu istemeyeceğimi benim kadar iyi biliyordu.

Her şeyi planladım ve arabayla Sevenoaks'a giderken kendimden emin ve kontrolün bende olduğunu hissediyordum. Onu ifşa etme isteğim son birkaç haftadır içimde taşıdığım korkudan çok daha güçlüydü. Ama kulübesine giden patikada ilerlerken, bütün kararlılığım kayboldu ve bir el, midemi karıştırıp içimi dışıma çıkarıyormuş gibi hissettim. Kendimi hayal kırıklığına uğratmayı reddederek bu hissi bastırdım.

"Pamela!" diye bağırdım kapıyı açarken.

Adam'ın patikada yürüdüğünü görmeyi umarak etrafıma göz gezdirdi.

"Sürpriz!" dedim neşeyle. "Bahse girerim beni görmeyi beklemiyordun."

"Adam nerede? Beni bugün hastaneye götüreceğini sanıyordum." Hâlâ arkama bakıyordu.

"Hayır, işte olması gerekti, o yüzden korkarım bana kaldın."

"Buna gerek yok. Oraya kendim gidebilirim."

"Saçmalama," dedim ahenkli bir sesle. "Artık burada olduğuma göre, yola çıkabiliriz. Randevuna gecikmeni istemeyiz."

Çantasının içindeki şeylere söylenmesini izledim, beklenmedik bir şekilde karşısına çıktığım için dikkatinin dağıldığını göre-

biliyordum. Anahtarlarını bulamadı ve hangi kitabı okuduğunu hatırlayamadı. Saçma sapan konuşmasını dinlerken gülümsedim.

Hastanenin otoparkında durup arabadan inene kadar tek kelime etmedi.

“Ne yapıyorsun?” dedi. Sesindeki paniği duyabiliyordum. “Nereye gidiyorsun?”

“Seni içeri götüreceğim. Adam sorunsuz bir şekilde içeri girdiğinden emin olmamı istedi.”

“Bunu tek başıma yapabilirim,” dedi tersleyerek. “Nereye gideceğimi biliyorum.”

İşitme sıkıntısı çeken biriyle konuşuyor gibi, “Evet ama bir önceki seansa giderken yürümekte zorlanıyordun,” dedim yüksek sesle ve yavaşça.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedi kızgın bir şekilde. “Buradan sonrasını ben hallederim.”

“Emin misin?” diye sordum. “Sana içeri kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım.”

Çabucak arabadan inip otoparkta ilerlemesini izlerken gülümsedim.

“Birkaç saat sonra seni almaya geleceğim, olur mu?” diye sordum ama arkasına bile bakmadı. Otomatik kapılardan içeri girip resepsiyona ilerlemesini izledim.

Geniş binanın bir haritasını indirince, iki çıkışının daha olduğunu fark etmiştim; her ikisi de binanın arkasındaydı. Geçmesi gereken koridorlar ve bölümler düşünüldüğünde, çıkışlardan birine ulaşmasının dört beş dakika süreceğini tahmin ediyordum. Hemen buraya geri dönmeyeceğine emindim, bu çok riskliydi. Diğer iki çıkıştan birine gidecekti, yerinde olsaydım en yakın alışveriş merkezini seçerdim. Orada birkaç saatini rahatlıkla geçirebilirdi, bu yüzden oraya varmadan önce onu yakalamalıyım. Arabayı çevirip yan yola çıktım, arazi boyunca ilerleyip Sainsbury’i geride bıraktım ve parkmetreli otoparka girdim. Bunu yapmam iki dakikadan kısa sürdü.

Park hâlindeki arabaların arasından hastane çıkışını görebileceğim şekilde park edip bekledim. Ağzım kurudu ve nefes almayı unuttuğumdan emindim. Hırkasıyla aynı tonda bir bordo görünce, havasızlıktan göğsüm sıkıştı.

Direksiyona sertçe vurdum. Onu gördüğüme şaşırmış gibi, "Lanet olsun," dedim yüksek sesle ve birden onu görmemiş olmayı diledim. Haklı olduğumu bilmeme rağmen kanser olduğu hakkında yalan söylediğini öğrenmek her şeyi daha karmaşık bir hâle getirdi. Adam'a bunu nasıl söyleyecektim? Nasıl tepki gösterecekti? Bana inanacak mıydı? Haklı olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyordu?

Hissiz bir şekilde öylece oturdum. Bu noktadan sonrasını pek düşünmemiştim. Alışveriş merkezinin girişine çok yaklaşmıştı ve eğer hızlı olmazsam onu kaybedecektim.

"Lanet olsun," dedim tekrar ve kontaktan anahtarı alıp kapıyı açtım. Parkmetre konusunda riske girmek zorundaydım. Bilet almaya fırsatım olmamıştı.

Güvenli bir mesafeden onu takip ederek hareketlerini taklit ettim. Ne yaptığımı bilmiyordum ama onunla yüzleşeceğimi hissederken, korkuya kapıldım. Onunla yüzleşmezsem, bütün bunları yapmamın hiç anlamı olmayacaktı. Bu gerçeği beraberimde eve götürüp ne yapacağıma orada karar verebileceğim konusunda kendimle muhakeme ettim ama aklımdan bunu geçirirken bile, bu davranışın hiçbir şeye faydası olmayacağını biliyordum. Bununla şimdi, burada mücadele etmeliydim.

Yirmi dakika boyunca onu takip ettim, dükkânlara girip çıktım, sütunların arkasına saklandım. Costa Coffee'ye girdiğini görünce göğsüm sıkıştı.

Beş dakika sonra onun peşinden içeri girerken, "Arkana yaslan ve her şeyin çözülmesini izle," diye içimden geçirdim.

Sırtı kafenin ön kısmına dönük bir şekilde oturduğunu görünce içim rahatladı, bu bana fikrimi değiştirip oradan çıkmak için on saniye daha tanıyordu.

“Ne alırsınız?” diye sordu neşeli barısta.

Çok geç. “Kâğıt bardakta bir kapuçino, lütfen.”

Kahve makinesinin gürültüsünden hiçbir şey duymanın mümkün olmadığını bilmeme rağmen sesimi duymuş olabileceğini düşünerek Pammie’ye baktım.

Şeker kullanmıyordum ama dışarı çıkarken Pammie’yle karşılaşmak için karışım barına gittim. Bunun bir tesadüf gibi görünmesi gerekiyordu.

“P...Pamela?” Oturduğu masayla aynı hizaya gelince kekeler gibi yaptım.

Kafasını kaldırır kaldırmaz, yüzü bembeyaz oldu.

“Emily?” dedi, “hayır” dememi bekliyormuş gibi.

“Tanrım, bu ne sürpriz,” dedim şaşırmış gibi yaparak. “Hastanede işin bu kadar çabuk mu bitti?”

Beyni ve dudakları kontrol mücadelesi verirken, söyleyecek doğru bir şey bulmaya çalışmasını izledim. “Geç kaldım,” dedi. “Anlaşılan randevum bu sabahmış.”

“Ah, gerçekten mi?” dedim. “Çok tuhaf.”

“Evet, yarın tekrar geleceğim.”

“Randevunun değiştiğini sana önceden haber vermediler mi?” diye sordum.

“Görünüşe bakılırsa... bir mektup göndermişler,” diye bocaladı. Bariz bir şekilde rahatsız olduğunu görmekten sapkınca zevk alıyordum. Bundan daha hazırlıklı olacağını düşünmüştüm. Bu olasılığı hesap ettiğini sanıyordum.

“Gerçekten mi? Mektubun sana ulaşmaması ne tuhaf.”

Bu oyunu daha ne kadar sürdürecektim? Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. “Burada aslında neler olduğunu sana söylememi ister misin?”

Buz gibi gözlerini bana dikip devam etmem için meydan okudu.

Masaya doğru eğildim. “Kanser hastası değilsin, değil mi?”

Gözlerinin dolmasına aldırmadım. Gözyaşlarına alışmıştım. Dilediği zaman ağlayabilirdi.

“Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum,” dedi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun,” dedim. “Kemoterapi koğuşuna hiç gitmedin, değil mi?”

“Elbette, gittim,” dedi. Sesi giderek yükseliyordu. “Yarın oraya tekrar gideceğim.”

“Hayır, gitmedin ve nereden bildiğimi bilmek ister misin?” dedim blöfünü görerek. “Çünkü oradaydım ve seni tanımıyorlar.”

Gözyaşlarını silip alaycı bir şekilde güldü. “İstedikine inanmakta özgürsün.”

“Ah, neye inandığımı biliyorum,” dedim, biraz hazırlıksız yakalanmış olsam da. Bu beklediğim gibi gitmiyordu. “Acaba Adam bu konuda ne düşünecek?”

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Bilmesine gerek yok,” dedi kısık bir sesle.

İşte bu beklediğim türden bir tepkiydi. “Bunun için ne kadar beklediğimi bilemezsin. Seni ifşa etmek için çok uzun zamandır bekliyordum.”

“Ona söyleyemezsin,” dedi gözlerini kapatırken. Islak kirpikleri birbirine yapıştı. “Bu sonu olur...”

“Yalanlarının ve sahtekarlıklarının sonu olur. Senin aslında nasıl biri olduğunu, iddia ettiğin gibi kusursuz bir anne olmadığını anlayacak.”

“Ona söyleyemezsin,” diye tekrarladı.

“Bekle ve gör,” dedim ve sandalyeyi itip ayağa kalktım. “Bekle ve gör.”

Uzaklaşmak, onun olmadığı bir hayata doğru gitmek için ilerledim. Stresin olmadığı, sevgi dolu bir dünya hayal etmeye çalıştım. Yanından geçip gitmeme fırsat vermeden, “Peki James’i nasıl açıklayacaksın?” diye sordu.

Donup kaldım. "Ne?"

Gözlerini bana dikti. "Nişanlına, ondan gizli erkek kardeşiyle görüştüğünü nasıl açıklayacaksın?"

Beynim James'e odaklanırken, kanım dondu; buluştuğumuz yere, söylediklerimize geri döndüm. Kimse bizi görmüş olamazdı, değil mi? Ne biliyordu? Her bakışmamızın olması gerekenden daha uzun sürdüğünü ya da her karşılaşmamızda yanaklarımıza kondurduğumuz öpücüklerin biraz daha yumuşak olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Bu detaylar hiçbir şeydi ama aynı zamanda her şeydi.

Bana ikili blöf yapıyordu, çaresizce tutunacak bir dal aradım. Ona baktım ve görüş alanıma hücum eden bulanık görüntülere rağmen bakışlarımı ondan kaçırmadım.

"Gerçekten James'le aramda bir şey olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordum yarı gülerek.

Kafasını olumlu anlamda salladı. "Ah, bundan eminim. Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?" dedi durumu aleyhime çevirerek. "Çünkü ona bunu yapmasını ben söyledim."

Bütün gece uyumadım, kanepede ağlamakla tuvalete kusak arasında gidip geldim. Nasıl bu noktaya gelmişti? Nihayet onu yok etmenin bir yolunu bulmuştum, onu kesin olarak alt edecektim ama bu benim zararına olacaktı. Bunu kazanamayacağımı biliyordu.

Rebecca'ya yaptıklarından ötürü Pammie'ye karşı hissettiğim sersemletici öfke ve mide bulandıran tiksinti bir yana, James'in beni suçüstü yakalamak ve psikozlu annesini memnun etmek için talihsizce baştan çıkarma çabalarını düşünmek beni derinden üzdü. Nasıl olur da onun her arzusunu yerine getirmeye hazır olabilirdi? Neden bunu yapmaya hazırlıklıydı? Sanki iki oğlunun üzerinde, ikisinin de bozmaya hazır olmadıkları bir tür kontrole sahipti.

Kendimi istismar edilmiş gibi hissediyordum. James'in annesinin talimatlarına uyarak bana gelmesi, kendimi kirli ve istila edilmiş gibi hissetmeme neden oldu. Pammie'nin beni, onların hayatlarından çıkarmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Adam bütün gece mışıl mışıl uyudu, uyanınca oturma odasına gelip bana bir kez baktı ve, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Karşılık verecek hâlim yoktu.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. Bundan daha kötü bir şey düşünemiyordum.

"Sorun ne?" dedi kupasına sıcak su doldururken. "Grip ya da o tür bir şey olabilir mi?"

Gözlerimi ovuşturdum; döktüğüm onca gözyaşına rağmen dün sürdüğüm rimelin hâlâ parmaklarımda izi çıkıyordu. "Gerçekten bilmiyorum," dedim, "Zehirlenmiş gibi hissediyorum."

"Dün ne yedin? Annemle herhangi bir şey yedin mi?"

Kafamı iki yana salladım.

Gelip kanepede yanıma oturdu ve kupasından içitilebilir şekilde kahvesini yudumladı. Kahve kokusu, burun deliklerime ulaştı ve faydasız olduğunu bilsem de elimi ağzıma götürerek sehpanın ötesine fırlayan kusmuğuma engel olmaya çalıştım.

"Tanrım!" diye bağırdı Adam, kanepeden fırlarken kokusu midemi bulandıran sıvıyı haliya döktü.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," dedim ama bunu söylerken bile, aklıma gelen ilk şeyin neden özür dilemek olduğunu merak ettim. "Bana bir dakika izin ver. Banyoya gittikten sonra bunu temizleyeceğim."

Midemden yukarı tırmanan çıkan sıcak safra yüzünden boğazım yanıyordu ve öğürmemeye engel olmaya çalışırken gözlerim sulanıyordu. Altmış üç yaşındaki bir kadın, ruhumun ve bedenimin bu şekilde çökmesine nasıl sebep olmuştu? Aptallarla uğraşmayan, her duruma göğüs gerebilen güçlü bir kadındım. Nasıl bu hale gelebilirdim? Mantiğa aykırıydı.

Klozete tutunurken, fiziksel durumumun belki de gerçekten mantıklı bir ana nedeni olabileceği aklıma geldi. Bunu düşünürken bile beynim kafatasımın kenarlarına çarpıp sekiyordu.

Şehre gidebilmek için bütün azmime başvurmak zorunda kaldım; yorgun argın hissettiğim için değil, aklımda oldukça güçlü bir olasılık dönüp durduğu için. Charing Cross metro istasyonundaki eczaneden uçuk fiyatlı bir gebelik testi aldım ve sonra çubuğun üzerine işeyebileceğim bir tuvalet için elli sent ödedim. Kimyasallar görevlerini yerine getirirken, işe doğru yürüdüğümü hayal ettim ama iç çamaşırımı çekmeden çubuğun üzerinde dikkat çekici mavi bir çizgi belirdi. Çizgi hamile olduğum mu, yoksa olmadığım anlamına mı geliyor diye kendi ken-

diye sorarak talimatları tekrar okurken gözlerim karardı, her şeye rağmen ikincisi olmasını umuyordum.

Pippa'yı aradığım sırada, bodrumdaki tuvaletten çıkmak için üst üste turnikeye çarptım. Sakız çiğneyen, mavi saçlı bir kız aptal aptal beni izlerken, bunu dört kez yaptım ve her denememde tepem biraz daha attı.

"O içeri girerken kullanılan turnike."

"Harika," dedim alaycı bir şekilde.

"Ne harika?" dedi Pippa'nın sesi cep telefonumdan, nihayet yanıt verebilmişti.

"Hamileyim," diye karşılık verdim zayıf bir sesle.

"Vay canına," dedi, "peki bu neden harika?"

"Hayır, harika olan bu değil, biriyle konuşuyordum... Ah, boş ver. Lanet olsun, Pippa, hamileyim."

"Bu biraz sürpriz oldu," dedi yavaşça.

"Demek istediğim, nasıl olur?" Olanları anlamakta güçlük çekiyordum.

Strand'e varana kadar Pippa hattın diğer ucunda sessiz kaldı.

"Nasıl oldu? Ya da olması gerekiyor muydu?" diye sordu.

"Elbette, hayır," diye çıktım ama sinirimi neden ondan çıkardığımı bilmiyordum.

"Doğum kontrol hapı kullandığınızı sanıyordum," dedi.

"Kullanıyordum. Kullanıyorum. Ama düğün iptal olunca bir süre ihmal ettim. Sanırım bir hafta ya da daha uzun bir süre hapı almayı unuttum. Adam evde değildi ve yakın bir süre içinde onunla birlikte olmayı düşünmüyordum, o yüzden..."

"Ne peki?" dedi. "Günahsız gebelik mi?"

"Bir gece biraz gafil avlandık, ilk gece biz... bilirsin..."

Pammie'ye, barıştıktan sonra yaptığımız onca seks yüzünden hamile olabileceğimi söylediğim anı hatırlayınca sızlandım.

"Ama düğünü olabildiğince erkene almak istediğini sanıyordum," dedi.

"Bu doğru ama artık yapamam, değil mi? Karnım belli olmadan önce her şeyi ayarlamam imkânsız. Mihraba yedi aylık

hamile bir şekilde paytak paytak yürümek istemiyorum. Tanrım, Pippa, buna inanamıyorum. Bu çok fazla." Ağlamaya başladım ve postanenin önünde duran teslimat şöförü iyi olup olmadığını sordu. Ona hafifçe gülümsedim.

"Adam ne söyledi?" diye sordu.

"Bilmiyor. Az önce Charing Cross'ta test yaptım. Bekle. Seni arayacağım." En yakın çöp bidonuna koşup başımı içine doğru eğdim. İçinde kemirilmiş tavuk kemikleri olan, dikey bir KFC kutusu görmek durumumu on kat kötüleştirdi. Yanımdan geçen insanlar acele etmek ya da yavaşlayıp bön bön bakmak arasında kaldılar ama hepsi tiksinişmiş görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Pippa telefona yanıt verince.

Homurdandım. "Az önce sokaktaki bir çöp kutusuna kustum."

"Ah, çok şık bir hareket," diye bana takıldı. "Gerçekten, bu konuda ne yapacaksın?"

"Adam'a bu gece söyleyeceğim ve bunu konuşacağız. Dürüst olmak gerekirse, Pippa, bunun ne kadar berbat olduğunu anlamam."

"Berbat değil, bu bir lütuf," dedi.

"Her şeyi kastediyorum," dedim. "Etrafımdaki her şey berbat hâlde. Adam ve benim hâlâ üstesinden gelmemiz gereken onca sorun varken, bir bebek sahibi olmayı nasıl düşünebilirim? Ne düşünecek? Ah, Tanrım."

"Sakin ol," dedi. "Belki de ikinizin de ihtiyacı olan şey budur. Bu ona artık seninle kesinlikle oynayamayacağını gösterir. Onu gerçekten alt ettin." Kıs kıs güldü.

Bu duyguyu anlıyordum ama Pammie'nin torununu doğurmanın, sonsuza kadar birbirimize bağlı olacağımız anlamına geldiğini biliyordum. Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Buna gerçekten inanamıyorum, Pip," dedim. "Ne yapacağım?"

"Pekâlâ, yavaş yavaş ilerle. Bu gece Adam'la konuş, tepkisine göre bir şeyler düşünürüz. Olur mu?"

Sessizce kafamı salladım.

“Olur mu, Em?”

“Evet, seni daha sonra aramaya çalışırım, yoksa yarın sabah ararım.”

“Güzel,” dedi. “Müsait olunca beni ara.”

Görüşmeyi sonlandırınca, ofise doğru yürümediğimi fark ettim. Old Compton Caddesi’ni geçip ilerlemeye devam etmiştim.

Oraya varınca, işte o kadar çok hata yaptım ki, patronum Nathan eve erken gitmek isteyip istemediğimi sordu. O anda, düğünün iptal olmasından sonra işten hiç izin almadığımı fark ettim. Her zaman olduğu gibi haftanın iki günü izinliydim ama Nathan’ın bir hafta tatil yapabileceğime dair sunduğu teklifi reddetmiştim, normalde balayımın ikinci yarısı olacaktı ama iyi olduğumu ve işe devam etmek istediğimi söyledim. Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar işime verdim ve iptal olan düğünün dramını ve ona dair her şeyi küçük bir pürüz olarak gördüm. Ama o anda, patronum başını eğerek bana anlayışla bakarken, nihayet anladım. Dinlenmeye ihtiyacım vardı, işe gidip gelmenin monotonluğuna, uğraşmam gereken diğer otuz müşterimden daha önemli olduğuna inanan talepkâr müşterilerime, hatta iş arkadaşlarımla havadan sudan sohbet etmeye ve hayatımda her şey yolundaymış gibi davranmaya ara vermeliyim. Hiçbir şey yolunda değildi ve şimdi bir sorunum daha vardı. Kocaman bir sorun.

Tereddüt ettiğimi hissedince, “İdare edebiliriz,” dedi Nathan beni teşvik edercesine.

İdare etmesini istemiyordum. Egom ben olmadan bütün işlerin çökmesini istiyordu.

“Git,” dedi. “Biraz dinlen.”

Gitmeliydim ama gitmek istemiyorum. “Kulağa Amerikalı bir hayat koçu gibi geliyorsun,” dedim gülümseyerek.

“Gerekirse seni kucağıma alıp dışarı taşıyım.” Güldü. “Git buradan.”

Masamdan dudak merhemimi, Oyster kartımı ve sindirimi kolaylaştıran, çikolatalı bisküvi paketini alıp çantamı omzuma taktım. Kapıya doğru ilerlerken son bir kez, "Emin misin?" diye sordum.

"Git!" diye arkamdan bağırdı.

Henüz dört bile değildi, o yüzden Adam'ı ofisten çıkarken yakalamak umuduyla merkez hatta binip şehre gittim. Kalabalık bir bar ya da restoran ya da sakin ev ortamı yerine, ona tarafsız bir bölgede bebekten bahsetmek daha kolay görünüyordu. Durumun ciddiyetinin daha az gerçek, daha az ürkütücü olmasını umuyordum.

"Merhaba," diye telefona yanıt verdi.

"Merhaba," diye tereddütle karşılık verdim. "Birazdan işten çıkacak mısın?"

"Son bir şeyi bağlamak üzereyim, sonra yola çıkacağım. Neden? Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim. Ne zaman bu kadar kolay yalan söylemeye başlamıştım? "Bank'teyim, eve gitmeden önce birer içki içmek isteyip istemediğini merak ediyordum."

"Harika, bir içki iyi olur; berbat bir gün geçirdim."

İrkildim. Eğer kötü bir gün geçirdiyse, vereceğim haberi başka bir güne saklamalıydım. Daha açık görüşlü ve rahat olduğu bir güne. Onun yerine karar verdiğim için hemen kendime kızdım ve ne olursa olsun ona söylemeye yemin ettim. *Berbat bir ay* geçirdim ama bu kimsenin, her şeyi daha çok üzerime yıkmasına engel olmadı.

"Güzel," dedim. "On dakika sonra King's Head'de buluşalım mı?"

"Harika, görüşürüz."

Oraya altı dakika önce vardım, bir içki içip sakinleşmek için yeterliydi.

"Büyük bir kadeh *Sauvignon Blanc* alabilir miyim, lütfen?" dedim barmene. Barın üstündeki raftan bir kadeh alıp tezgâ-

Londra'da toplu taşımada kullanılan ödeme sistemi. (ç.n.)

hın altındaki buzdolabından çıkardığı kehribar rengi içkiden ona bol miktarda doldurmasını izledim. Ancak kadehi önüme bırakmasının ardından tatlı aroması burun deliklerime ulaşınca, bebek beklediğim gerçeğinin farkına vardım.

“Ee, yanında domates suyu da alabilir miyim, lütfen?” diye neredeyse özür diler gibi sordum.

Bulunduğum yere baktı ve yalnız olduğumu anladı.

“Çok ilginç bir kombinasyon,” dedi.

Gülümseyip kafamı iki yana salladım. Tanrım, önümüzdeki dokuz ay böyle mi olacaktı? Çamaşır makinesini andıran bir mide ve ham pamukla dolu bir beyinle mi dolaşacaktım?

“Merhaba, güzelim,” dedi Adam arkamdan yaklaşp yanağıma bir öpücük kondururken. “Biraz daha iyi misin?”

Kafamı salladım ama şimdiden içki sipariş etmekle meşguldü.

“Bir Fosters, lütfen, dostum.”

Beklerken beceriksizce gülümsedim, Adam’ın dünyasına bir el bombası atmadan önceki birkaç dakikaya minnettardım. Su gibi, birasından üç kocaman yudum almasını izledim. İkinci bir biraya sandığından daha çabuk ihtiyacı olabilirdi.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” diye söze başladım.

Adam bana bakıp ellerimi tuttu. “Aman Tanrım, hasta değilsin, değil mi?” diye sordu endişeli bir ifadeyle. “Çünkü hastaysan, bununla baş edebileceğimi sanmıyorum.”

Hasta olma ihtimalimin, benden ziyade onu ilgilendirmesi çok tuhaftı. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Kafamı iki yana salladım. “Hayır, ben iyiyim, biz iyiyiz.”

“Elbette, iyiyiz, değil mi?”

“İkimizi kastetmiyorum,” dedim yavaşça karnımı ovuşturarak. “Beni ve onu kastediyorum.”

“Üzgünüm, anlayamadım,” diye kaşlarını çatı.

“Hamileyim,” dedim kısık bir sesle ama barın içinde yankılanmış gibi hissettim.

“Ne?” diye haykırdı.

Şaşkınlık dolu ifadesinin yerini bir saniye içinde öfke, neşe ve tekrar şaşkınlığın almasını izledim.

“Hamile misin? Nasıl?”

“Ee... Gerçekten açıklamam mı gerekiyor?” diye sordum.

“Ama sanıyordum ki... Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Konuştuk ve *korunuyordum* ama düğünün iptalinden sonra olanlar yüzünden birkaç gün hap almayı unuttum. Farkında bile değildim.”

“Kaç gün hap almayı ihmal ettin?” diye sordu sanki önemi varmış gibi.

“Bilmiyorum... Belki on gün, ya da birkaç hafta? Hatırlamıyorum. Ama ne olursa olsun, öyle ya da böyle, artık hamileyim.”

“Ama daha dikkatli olman gerekmez miydi?”

Konuşmanın bu şekilde gideceğini düşünmemiştim. Belki de kalbimin derinliklerinde tam da bu şekilde gideceğini biliyordum.

“Peki ne yapacağız?” dedi burun kemiğini ovuşturarak.

Ona baktım, istediği şeyden emin değildim. Bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyordum. Ama anlaşılan, o bir seçeneğimiz olduğunu düşünüyordu.

“Hiçbir şey,” dedim gerginlikle. “Bir bebeğim olacak.”

Gözlerini kıstı ve sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldı.

“Pekâlâ,” dedi en sonunda. “Öyleyse bu iyi haber, değil mi?”

“Henüz bunu sindirmeye fırsatım olmadı, ben de bu sabah öğrendim ama iyi olabilir, değil mi?”

İkimiz de ne yapacağımızı ya da ne söyleyeceğimizi bilmeden şaşkınlıkla öylece kaldık. Elini saçının arasında gezdirdi ve bir sonraki hareketini bekledim. Bana sarılacak mı, yoksa dışarı mı çıkacak gerçekten emin değildim.

İkisini de yapmadı. “Peki düğün konusunda ne yapacağız?”

İkimiz de temkinli davranıyorduk. "Hamileyken evlenmek istemiyorum, o yüzden sanırım beklemek zorundayız."

"Pekâlâ, o hâlde karar verildi," dedi isteksizce ve sonra beni kendisine çekerek beceriksizce sarıldı. "Bu harika."

Yüzü bambaşka bir hikâye anlatıyordu ama bunun, onun ve bir çift olarak bizim için ne ifade ettiğini anlaması için ona biraz zaman tanımalıydım. İnsanın hayatını değiştiren bu haberi kavramak için sekiz saatim olmuştu, onun ise bu haberi almasının üzerinden sekiz dakika bile geçmemişti, o yüzden ona zaman tanıyacak, haklı olduğunu varsayacaktım.

"Evet," diye tereddütle karşılık verdim. "Öyle."

“Nasıl görünüyorum?” diye sordum, aynadaki yansımamdan gözlerimi ayırmadan.

Adam arkamdan yaklaştı ve ellerini şişen karnıma koyup yanağımlı öptü. “Çok çekici görünüyorsun.”

“Çekici” hissetmiyordum ama son birkaç haftadır beni rahat bırakmadığı için, Adam’ın değişen bedenimi çekici bulduğu çok açıktı. İri göğüslerimi hamağa benzeyen bir şeye sokmaya çalışırken, onu yatağın kenarında şaşkınlık ve şehvetle beni izlerken buluyordum.

Hamilelik fikrine alışmamız biraz zaman aldı ve genellikle aynı gece içinde hem kavga ediyor hem de sevişiyorduk.

Birkaç hafta önce giydiğim kıyafet yüzünden çok büyük bir tartışmamız oldu. Pippa ve Seb’le şehirde geçireceğim geceye hazırlanırken, “O şekilde dışarı çıkamazsın,” dedi yeni siyah elbisemi giymemi izlerken. Elbiseyi Whistles’ta gördüğümde bayılmışım, vücuduma oturan kesimi, dar kalçalarımı sarıyordu, karnım henüz belirgin değildi.

“Ne zamandan beri?” diye ona takıldım. “Dar elbiseler giymemden hoşlandığını biliyorsun ve bu elbisenin en güzel yanı, benimle birlikte genişlemeyecek olması.” Haklı olduğumu kanıtlamak ister gibi likralı kumaşı karnımın üzerine çektim.

“O, o zamandı, şimdi farklı,” dedi ciddiyetle. “Bu şekilde dışarı çıkmanı istemiyorum.”

Ona doğru döndüm. “Sen ciddi misin?”

Kafatasını olumlu anlamda sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Artık bebeğimi taşıyorsun ve buna uygun giyinmelisin."

"'Uygun' giyinmek derken neyi kastediyorsun?" Güldüm. "Henüz hamileliğim doğru düzgün belli değilken bir çadır giymemi mi bekliyorsun?"

"Biraz saygı göster," dedi. "Bana ve bebeğe."

"Yapma, Adam. Annen gibi konuşuyorsun. Nasıl giyinmeyi seçtiğimin, seninle bir ilgisi yok." Kendime baktım. "Bu elbise, birkaç ay önce seni çılgına çevirirdi. Hiçbir şey değişmedi, hâlâ aynı görünüyorum ve sen bana gerçekten saygısız olduğumu mu söylüyorsun?"

Bunun üzerine yanıma gelip bileklerimi kavradı. "Hamilesin ve bir fahişe gibi giyinip dışarı çıkmaktan hoşlanıyorsun, öyle mi? Yanlış ilgi göreceksin ve dışarıda olmaman gerekirken, sarhoş bir herifin sana asılmasına izin veremem."

"Ah, seni yeterince dinledim," diye bağırdım. "İki aylık hamileyim ve artık dışarı çıkmamam gerekiyor, öyle mi? Değişmeyeceğim."

Çantamı alıp yatak odasının kapısına doğru ilerledim.

İriyarı cüssesiyle kapı çerçevesini doldurarak öylece durdu.

"Kenara çekil," dedim, hissettiğimden daha kontrollü bir şekilde.

"Gitmiyorsun."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ve boğazım kurumuşturttu. Gerginliğe bağlı baş ağrısının geldiğini kafatasımda hissedebiliyordum.

Ona bakıp gözlerimle kenara çekilmesini rica ettim ama yerinden kııldamadı. Bu bir irade savaşıydı.

"Kenara çekil," diye tekrarladım.

"Hayır."

Yumruklarımı sıkıp göğsüne vurdum. "Yolumdan çekil!" diye bağırırken yanaklarımdan bıkkınlık gözyaşları süzölmeye başladı. "Eğer çekilmezsen, Tanrı'ya yemin ederim ki..."

Bileklerimi tutup beni duvara yasladı. Bana daha fazla bağınacağını ya da daha da kötüsü el kaldıracığını sanıp saldırıya hazırlanmak için sindim. Ama aksine beni öptü, dilini ağzımın derinliklerine soktu. Karşılık vermek istemedim. Ona hâlâ çok kızgın olduğumu göstermek istiyordum ama kendime engel olmadım. Aklını kaçırmış bir adam gibi çorabımı yırttı ve içime girerken haykırdım.

“Canın acıyor mu?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. Bunun üzerine, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı.

“Özür dilerim,” dedi, ona dair her şey birdenbire yumuşayıp uysallaştı. “Bana ne olduğunu bilmiyorum. Sadece öyle güzel görünüyorsun ki...”

Haykırdı ve destek almak için başını boynuma sokarken bacaklarının titrediğini hissettim. Güçlkle soluyordu. “Hâlâ dışarı çıkacak mısın?” diye sordu nefes nefese.

“Evet,” dedim elbisemi aşağı indirirken. Az önce ne olduğundan tam olarak emin değildim. Bu normal miydi? Birbirilerine sert ve ani çıkışlar yaparak tartışan iki insan, nasıl birkaç dakika sonra sevişebilirdi?

Dışarı çıktım ama eğlenemedim. İki arkadaşınız sarhoş olurken içki içmemek, pek eğlenceli bir gece geçirmenizi sağlamıyordu. Belki de Adam haklıydı: bazı şeyler *farklıydı* ve sonsuza kadar farklı olacaklardı.

Ve şimdi aynaya baktım, bluzumu pantolonumun içine soktum ve sonra çıkardım. Üç ayı geride bırakmışken, belirgin karınımı gizlemek giderek zorlaşıyordu ama bugün önemi yoktu. Bugün, ilk kez gururla hamile olduğumu sergileyebilirdim ama kendimi sadece şişman hissediyordum.

Gardırobumu karıştırırken, “Hiçbir şeye sığamıyorum,” diye sızlandım, bana ilham verecek bir şey aradım ama hiçbir şey bulamadım. Telaşa kapıldığımı hissedebiliyordum, ayrıca göğsüm sıkışıyordu.

Askılarla mücadele etmemi, yatağın üzerine bluzları ve pantolonları fırlatmamı izlerken, "Üzerindeki harika görünüyor," dedi Adam tekrar. Bunu suratı morarana kadar tekrarlayabilirdi ama harika görünmüyor, harika hissetmiyor ve harika tanımına hiçbir şekilde uymuyordum. Tek yapmak istediğim, pantolonunun rahatsızlık veren düğmelerini çözmek ve yatağa uzanıp ağlamaktı.

"Gitmek zorunda mıyız?" diye sızlandım, kulağa üç yaşındaki bir çocuk gibi geldiğimin farkındaydım.

"Annemi uzun zamandır görmedin ve ona haberi vermeliyiz," dedi içimden homurdanırken.

"Ona telefonda söyleyemez misin?" diye yalvardım.

"Em, bir bebeğimiz olacak ve o ilk kez büyükanne olacak. Bu telefonda verilebilecek bir haber değil. Ayrıca o kadar kötü olmayacak çünkü James yeni kız arkadaşıyla geliyor ve bu dinamikleri biraz değiştirir."

İçimden çılgılık atmak geldi. Bunu nasıl atlatacaktım? Hastane yenilgisinden sonra Pammie'yi hiç görmemiş ve iki sesli mesajını görmezden gelmiştim. Adam onu, son "kemoterapi seansına" götürmüştü ve bir hafta sonra Pammie, doktorların gösterdiği gelişimden memnun olduklarını ve şimdilik tedaviyi durduracaklarını haberini vermek için onu aramıştı. İyi haberi bana aktarırken, "O yalan söylüyor!" diye haykırma isteğimi bastırarak kaskatı bir şekilde gülümsedim.

Onu görme fikri bile ürpermeme sebep oluyordu. Haftalardır midem bulanmamıştı ama onunla aynı odada olma fikrine tepki gösteren midemin tanıdık bir şekilde kasıldığını hissedebiliyordum. Sinirlerim gergin ve hassastı.

Hiç şüphesiz beni James'in önünde kışkırtırken, ona haddini bildirmem için bana meydan okurken ve Adam'la aramdaki her şeyi mahvedeceğini bildiği, öldürücü darbeyi indirmemi beklerken suratını buruşturduğunu hayal ettim. Belki de, üzerime gelme sırası James'teydi. Yaptığı ve söylediği şeylerin ardındaki

motivasyonu düşünürken, bir kez daha sersemlediğimi hissettim. Beni mahvedip Adam'la ayrılmamı sağlayarak ellerine ne geçecekti? James annesine doğruyu, onu reddettiğimi mi söylemişti? Yoksa annesi gibi bir yalancı mıydı ve ona farklı bir hikâye mi anlatmıştı? Ne olursa olsun, gerçekten önemi yoktu. Hayatımı cehenneme çevirebilir ve beni tehdit altında tutabilirdi ama yapmayı planladığı şey bu muydu? Onun hakkında bildiklerimi göz önüne alınca, herhâlde bunun akıllıca olmayacağını anlamış olmalıydı ama o zaman bunun önemi olur muydu? Adam'a kanser olduğu konusunda acımasızca yalan söylediğini anlatma fırsatım olmadan ilişkimiz biterdi.

"Kendimi oraya gidecek kadar iyi hissetmiyorum," dedim Adam'a. "Midem bulanıyor. Neden gidip onlara haberi vermiyorsun?"

"Haydi ama Em, topla kendini. Sen hasta değil, hamilesin. Güzel bir restoranda birkaç saat geçireceğiz ve sonra oradan ayrılacağız. Herhâlde bunun üstesinden gelebilirsin, değil mi?"

Korkuyla bombanın patlamasını bekleyerek Pammie, Adam, James ve yeni kız arkadaşının arasında nasıl oturacağımı gerçekten bilmiyordum. Gerçi pimi ilk kimin çekeceği gizemini koruyordu.

"Sana göz kulak olurum," dedi zihnimi okur gibi. "O kadar kötü olmayacak."

Pammie'nin, istediği zaman yanımda olan tek kişiyi elimden alabileceğini anlayınca gözlerim doldu.

Alışılmadık bir şekilde, Pammie çoktan restorandaydı, onlara doğru yürürken masada oturmuş James ve yeni kız arkadaşıyla gülüşüyordu. Şimdiden aralarındaki tuhaf kişi, kahkahalarının hedefi olduğumu hissediyordum.

Pammie bizi selamlamak için ayağa kalktı. "Tatlım," dedi Adam'a, "seni görmek çok güzel."

Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Ve Emily. Sevgili Emily, son derece..." Beni tepeden tırnağa süzerken bilerek nefesini tuttu. "Büyüleyici görünüyorsun."

Adam paltomu çıkarmama yardım etti.

"Merhaba, Em, bu Kate," dedi James beceriksizce. Beni öpmek için eğilirken, geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Görüş alanıma giren Kate'in elini sıktım. Uzun boylu, sarışın ve zayıftı; biraz kalbimin kırıldığını hissettim.

Gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diye karşılık verdi, "Hakkında çok şey duydum."

"Nasıl?" demek istedim ama aksine standart karşılığı verdim. "Umarım iyisindir?"

Bu soruya kimse cevap vermez ama herkesin yanıt almayı beklediği, hayatta sırf sormuş olmak için sorulan birkaç sorusundan biridir.

Adam portmantoyu bulmaya giderken, kendi aramızda gülümsedik. "Nasıl gidiyor?" diye sordu James en sonunda. "İşler yoğun mu?"

Gerçekleşmeyen düğünümüzden önceki akşam yemeğinden beni onu görmemiştim. Saçı biraz daha uzundu, ön kısmı bir gözünün üzerine düşüyordu ve güneşten koyu bal rengine donmuştu. Koyu bronzluğunu, İngiltere'nin bahçeleriyle ilgilenerek geçirdiği günlerden olduğunu düşündüm ama Kate'in de yanaklarının hafifçe bronz olduğunu fark ettim. Romantik bir yerlerde, İtalya ya da Fransa'daki bir villada ya da samimi bir otelde olduklarını, günlerini bir havuzun kenarında uzanarak ve gecelerini sevişerek geçirdiklerini hayal edince göğsüm sıkıştı. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalıştım, yaptıklarından sonra bile onu hâlâ umursadığım için kendimden nefret ettim.

"Evet, her şey iyi gidiyor," diye karşılık verdim. "Ya sen? Tatile gitmiş gibi görünüyorsun."

"Yunanistan'a gittik," dedi Kate heyecanla. "Harikaydı, değil mi?" James'e baktı ve James de ona aynı şekilde bakıp elini tuttu. Adam ve ben birbirimize böyle bakıyor muyduk?

"İşte koca adam," dedi James, Adam gülümseyerek bize doğru gelirken.

El sıkıştılar ve Adam'ın, Kate'i takdim etmesini izledim, Kate sadece bir öpücük beklerken Adam ikinci öpücüğe hazırlanınca birbirlerini öpme çabaları gülünç oldu. İkisinin de mahcup olduklarını görebiliyordum.

Gözleri ve dişleri çok güzeldi, kendi hâlimi düşünerek hırpani bluzumu çekiştirdim ve birkaç hafta önce Adam ve benim uğruna kavga ettiğimiz elbiseyi giymiş olmayı diledim. En azından, o zaman onunla kısmen rekabet edebilirdim.

"Çok güzel değil mi?" diye fısıldadı yanımda durup onları izleyen Pammie. "O her şeye sahip."

Tepki göstermedim. İki adamın ona hayranlıkla bakmalarını izledim. Bu yemek, hayal ettiğimden daha kötü geçecekti.

"Ne var ne yok?" diye sordu James, nihayet beni konuşmaya dahil ederek.

"Önce bir şişe şarap sipariş edelim ve sonra size anlatırız," dedi Adam garsonu çağırırken.

Kulağa kötü bir şey gibi geliyor." James güldü.

"Hayır, hiç de değil," dedi Adam. "Aslına bakarsanız, çok büyük bir haberimiz var."

Pammie'nin yüzünü izledim, ifadesiz kalmaya uğraşırken yüz kasları kasılıyordu.

"Ah, öyle mi?" demeyi başardı. "Düğün için yeni bir tarih belirlediniz mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Adam. "Her şey bir-iki vites yükseldi." Bana bakıp elimi tuttu ve ona en güzel gülümsememi takınarak karşılık verdim.

"Ah, kulağa heyecan verici geliyor," dedi Kate neşeyle.

Adam masadakilere göz gezdirip sırttı. "Pekâlâ, bir bebeğimiz olacak," dedi.

James'in ağzı açık kaldı, Kate gülümseyip ellerini çırttı ve ifadesiz bir şekilde oturan Pammie'nin çenesi seğirmeye başladı.

"Vay canına, çocuklar, bu inanılmaz," dedi James. "Bu gerçekten harika. Vay canına."

"Kaç aylık hamilesin?" diye sordu Kate. "Doğum ne zaman? Bebeğin cinsiyetini biliyor musun?"

Soruları sorduğu kadar hızla yanıtladım.

"Üç aylık hamileyim. İlkbaharda. Hayır."

James tekrar Adam'ın elini sıktı ve masanın etrafını dolaşıp beni yanağımdan öptü. "Tebrik ederim," diye fısıldarken, vücudum kaskatı kesildi.

"Anne?" dedi Adam, hâlâ ondan bir tepki vermesini bekliyordu.

"Bu kesinlikle şoke edici," dedi gözleri dolarken. "Güzel bir haber ama yine de şoke edici." Gözyaşlarına rağmen gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

"Bu harika bir haber, oğlum, gerçekten." Ayağa kalkmaya çalışmayınca, Adam masanın etrafını dolaşıp onun yanına gitti. Ben ise tenezzül etmedim.

Bir deniz salyangozu gibi ona yapıştı.

“Anne, ağlaman değil, mutlu olman gerekiyor.” Güldü. “Kimse ölmedi.”

“Ben iyiyim, oğlum,” dedi burnunu çekerek. “Büyükanne olmaya alışmam gerekecek. Senin adına sevindim, gerçekten sevindim.”

Kendisini Adam’ın kollarından kurtardı ve benimle göz göze geldi. Ona bakmak neredeyse içimden gelmiyordu. Ama her şeyin harika olduğu izlenimini veren o gülümsemeyi takındım ve gözlerimi ona diktim. Görmeyi beklediğim öfke ve hiddetle karşılaşmadım. Tek görebildiğim korkuydu.

“İyi haber demişken,” dedi, bakışlarını kaçırarak. “James’in de bizimle paylaşmak istediği bir şey var, değil mi, canım?”

Elini tekrar Kate’in eline uzatırken gülümsedi. “Evet, Kate’e evlenme teklif ettim ve kabul etti.”

Kan beynime hücum etti.

“Bu harika değil mi?” dedi Pammie neşeyle ve masanın üzerinden uzanıp James’in ve Kate’in ellerini tuttu. “Çok iyi dost olacağımızı şimdiden görebiliyorum.”

Kate’e baktım, aynı dertten muzdarip olduğumuza, Pammie denen güçle çaresizce mücadele ettiğimize dair bir işaret görmeyi umdum ama gözlerinde masum bir bağlılık ve Pammie’nin doğruyu söylediğine dair bir inanç dışında hiçbir şey yoktu.

Kime daha çok acıdığımdan emin değildim. Arkadaşı olduğunu ilan eden bu kadının zamanla baş düşmanı olacağından habersiz, masum bir saflığı olan Kate’e mi, yoksa hayatını mahvetmeye çoktan kalkıştığı kadın olan kendime mi? Eski hâlimden eser yoktu, özgüvensiz ve paranoyaktım, her şey patladığında güvenilebileceğimi umduğum adamın sevgisi dışında beni bir arada tutan bir şey yoktu.

Kate’in heyecan ve tutkuyla James’in kollarına sokulmasını izledim. Pammie haklıydı. O her şeye sahipti ve o olmayı diledim. Çok kısa bir süre önce, yeni ilişkimizin heyecanı ile ayaklarımın yerden kesildiğini hatırlıyordum, hiç kimsenin, özellikle

James'ın annesinin böyle bir üzüntüye sebep olacağı aklıma gelmiyordu.

Karlamak için bir şişe şampanya sipariş edelim," dedi Pammie coşkuyla.

Her kimse bu ne acele diye sormayacak mıydı? Birbirlerini sadece birkaç aydır tanımalarına rağmen hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek istediklerinden nasıl bu kadar emin olabilirlerdi? Herhâlde Pammie müdahale edip düşüncelerini dile getirecekti, bana yaptığı gibi, ama metanet gösterdi.

Dört kadehe şampanya doldurmasını izledim ve ben hariç hepsini masadakilere dağıttı.

"Tebrikler!" dedi şampanya kadehini kaldırarak "James ve Kate'in şerefine."

James'e baktım. Gözleri, annesi ve Adam'ın arasında gidip geldi ama bir kez bile bana odaklanmadı.

"Anne, Emily de bir kadeh alabilir mi?" diye sordu Adam.

"Ah, üzgünüm, isteyeceğini düşünmedim," dedi. "Hamileyken içki içmemen gerektiğini sanıyordum. En azından, benim zamanımda içilmezdi."

"Zaman değişti," dedim kısaca. "Küçük bir kadeh alabilirim, teşekkürler."

"Bebek Banks'in şerefine!" dedi James.

Gözlerimi kapatıp ilk yudumun tadını çıkarırken köpükler dilimde patladı.

"Bir tarih belirlediniz mi?" diye sordu Pammie heyecanla.

"Her şeyi zamanında ayarlayabilirsek, önümüzdeki sene ilkbaharda evlenmeyi düşünüyoruz," dedi James.

"Ah, ufaklığın doğacağı zaman," dedi, başını karnıma doğru eğerek. O zamana kadar ya otobüs gibi olacağımı ya da göğsüme yapışmış bir bebek olacağını bildiğim için kendi kendime gülümsedim. İki ihtimal de kendimi cazibeli hissetmeme yardımcı olmadı.

"Evde resimlerle dolu bir kupür albümüm var," dedi Kate. "Dokuz ya da on yaşından beri onu saklıyorum. Bazı insanlar biraz kaçık olduğumu düşünüyorlar." Hafifçe güldü.

Bir kez daha irkildim ve Pammie'nin alaycı bir yorumda bulunmasını bekledim ama böyle olmadı.

"Bu çok hoş," dedi aksine. "Ben de genç bir kızken aynı şeyi yapardım. Onu Jim'ime gösterdim ve bana o albüme her şeyi koyabileceğime söz vermişti.

Kate ona gülümsedi.

"Bize yüzüğünü göster," dedi Pammie.

"Çok şaşırdım," dedi Kate, tek taş yüzüğünü bize doğru uzatarak. "Hiç beklemiyordum."

"Senin adına çok sevindim," dedi Pammie içtenlikle. "Aileye hoş geldin."

Burada bir şey mi kaçıırıyordum? Bir anne ve kızı arasındaki özel bir ana burnumu sokuyormuş gibi hissettim. Pammie en başta, bir ara bana da böyle davranmış mıydı?

Rebecca'nın fotoğrafı bana bakacak şekilde albümün sayfasını açık bıraktığı, kulübesindeki ilk karşılaşmamızı düşündüm. Onu görmemi istemişti, o zaman bile benimle akıl oyunları oynuyor, yanıtlarını bilmek istemediğim soruları sormam için bana meydan okuyordu. Bir tohum ekmiş ve arkasına yaslanıp yeşermesini izlemişti, bu sırada sonuçlarıyla mücadele edemeyecek kadar zayıf olmamı ummuştı. Rebecca'ya yaptığı gibi, benden kurtulabileceğini sanıyordu ama Adam'a duyduğum sevgiyi hesaba katmamıştı. Onu her şeyden çok seviyordum ve karnımda yeni bir hayatın geliştiğini hissederek burada otururken, ne yaparsa yapsın bunu benden alamayacağını biliyordum.

Bebek partisi fikrine burnumu kıvrınca, “Abartı olmayacağına söz veriyorum,” dedi Pippa. “Sadece arkadaşlar, birkaç balon ve bol bol Prosecco olacak.”

Gözlerimi devirip kocaman karnıma işaret ettim.

“Ah, elbette,” dedi, hâlimi yeni fark etmiş gibi. “Sadece *birkaç* arkadaş olacak, balon *sen* olacaksın ve *ben de* Prosecco’yu içeceğim!”

İki hafta sonra, o ve Seb pembe bir kapkek kulesi ve bir metre seksen santimetrelik bir “Anne oluyorum” pankartıyla eve geldiler. Davet edilmeyen Pammie hariç, bekârlığa veda gezisine katılan herkes oradaydı.

“Eski erkek arkadaşınla birlikte olan kadının gelmesi ama bebeğinin büyükannesinin gelmemesi çılgınca değil mi?” diye düşüncesini paylaştı Pippa birkaç gün öncesinde. “Bunu telafi edemezsin.”

Ona katılmak zorundaydım; Charlotte’un tekrar hayatımın bir parçası olacağını asla hayal edemezdim ama durum artık farklıydı. Bir bebeğim olacaktı ve bir yanım bunu onunla paylaşmak istiyordu.

“Hey, nasılsın?” diye sordu pembe hediyelerle dolu bir şekilde kapıdan içeri girerken. Beni kendisine doğru çekti ve sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi uzunca sarıldı.

“Şişmanım!” Güldüm.

“Şişman ve çok güzel,” diye araya girdi Seb sahanlıkta yanımdan geçerken.

Annem ve ben çaylarımıza koyu krema katarken, onlar şampanya içtüler. Pippa ona Prosecco teklif edince, "Bir daha içmeyeceğim." dedi. "Bekârlığa veda gezisinden sonra olmaz." BJJ'nin ertesi günü, annemin sabah on birde yatak odasından çıkmasını ve bu kadar uzun uyumasına neden izin verdiğimiz hakkında şikâyet ettikten sonra domuz pastırmalı sandviç hazırlama imkânımızın olup olmadığını sormasını hatırlayınca hepimiz güldük. Aşına olmadığı mutfakta açlığını yatıştıracak bir şeyler ararken, "Ah, Gerald bundan ne yapardı?" diye mırıldanmıştı.

Diğerleri "Bebeğin kilosunu tahmin et" oyununu oynarken, "Pammie'ye hamile olduğunu söyledikten sonra ondan haber almadın mı?" diye sordu kısık bir sesle.

Kafamı iki yana salladım. "Birkaç kez aradı ve onu aramamı belirten sesli mesajlar bıraktı ama bunun dışında...

"Ve yapmadın mı?" dedi. "Onu geri aramayı kastediyorum."

"Hayır. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedim.

Annem anlayışla kafasını salladı. James'le ilgili bölüm hariç, ona kahve dükkânındaki tartışmamızı anlattım. Hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum ve bu riske girmeden ona bunu açıklayamazdım. Ama Seb ve Pippa biliyorlardı ve yanlış bir şey yapmadığıma beni ikna etmeye çalışmalarına rağmen gerçekten utanç duyuyordum.

Yorganların altında toplanıp *Dikkat Bebek Var'*ı izlerken, ön kapının sertçe kapandığını duydum ve merdivenlerdeki ağır ayak seslerini duyunca, biraz hayal kırıklığına uğradım. O ilk adımlardan Adam'ın ne kadar sarhoş olduğunu tahmin edebiliyordum ve nadiren yanılırdım.

"Hey, hey, hey! Kadınlar Enstitüsü'nün yıllık genel kurul toplantısı," dedi yüksek sesle. Oturma odasına göz gezdirip Seb'e odaklanırken gözlerinin ışıldadığını fark ettim. Dudaklarını hoşnutsuz bir şekilde büktüğünü gördüğüme emindim.

"Eğleniyor musunuz hanımlar?" diye devam etti *hanımlar* kelimesini vurgulayarak.

Herkes mırıldanarak onu selamladı ama bunu hemen, "Senin bu kadar geç olduğuna inanamıyorum," ve "Gitmeliyim," gibi sözler izledi.

Sebin öfkeli olduğunu görebiliyordum ve ona ikaz eden bir bakış atıp kafamı iki yana salladım.

"Adam, biraz konuşabilir miyiz, lütfen?" dedim Pippa'dan yardım alarak kanepeden kalkarken.

"İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

Kafamı salladım. Tek kelime etmeden yatak odamıza girdim ve Adam da beni takip etti.

"Senin neyin var?" diye sordum sakın bir sesle.

"*Neyim* mi var?" dedi kendi kendine kıkırdarak. "Altın Kızlar'ı oturma odamıza dolduran sensin. Ve *onun* yine burada olduğunu görüyorum."

"Sesini yükseltme."

"Burası benim evim ve istediğim kadar yüksek sesle konuşurum."

"Ah, büyü biraz."

"Ayrıca, bebeğimizin cinsiyetini açıklamaya ne zaman karar verdik?" diye sordu. Anlaşılan, ön odayı süsleyen pembe giysileri fark etmeyecek kadar sarhoş değildi. "Henüz anneme bile söylemedim ama sen bunu çatılardan haykırıyorsun. Eğer annem de küçük aptal çay partinize davet edilmiş olsaydı, sanırım o da diğerleriyle birlikte öğrenebilirdi." Bana gerçek bir tiksintiyle bakınca, gitmek için arkamı döndüm.

"Seninle aptalca oyunlar oynamayacağım, Adam," dedim yorgun bir şekilde. "Annen burada değil çünkü onu burada istemiyorum ve bebeğimizin cinsiyeti hiçbir zaman bir sır olmadı. Herhâlde bebek erkek olsaydı, bu haberi paylaşmaktan mutluluk duyardın."

Birkaç ay önce, hamileliğimin yirminci haftasında ultrasona girdiğimde, doktor kız olduğuna bahse girebileceğini söyleyince, Adam'ın yüzünde gördüğüm hayal kırıklığını hatırlıyordum.

“Ne sıklıkla yanılıyorsunuz?” diye sordu hafifçe gülerek.

“Yanılmamak için çok çaba gösteriyorum,” dedi kadın.

“Ama istatistikler ne?” diye üsteledi Adam.

“İlla bir rakam vermem gerekirse, yirmide bir. Öyle bir şey.”

Adam küstah bir şekilde bana bakarken doktor ekledi, “Ama senin için konuşmak gerekirse, bence o pembe patikleri örmeye başlayabilirsin.” Omuzlarının bir kez daha çökmesini izledim.

“Ben sadece bu konuda beni ve hislerimi göz önünde bulundurman gerektiğini düşünüyorum,” dedi şimdi yatak odasında kollarını çılgınca savurarak.

“Ah, Tanrı aşkına Adam, bir çocuk gibi konuşuyorsun!” dedim ve dışarı çıktım.

Seb yıldırım gibi bir ifadeyle sahanlıkta bana doğru yürüdü. “İzinle,” dedi yanımdan geçerken.

“Seb, lütfen,” dedim, kolunu tutacaktım ama merdivenlerden aşağı inip daireden çıkmak yerine doğruca yatak odamıza girdi.

“Senin derdin ne?” dedi Adam’a göğüs gererek.

Adam’ın kulaklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle dikleşmesini izlerken, “Seb, lütfen bırak,” diye yalvardım.

Onu geri çektim ve Adam sırtıttı. “Buna cesaret edebileceğini düşünmemiştim,” diye tısladı ama hangimizi kastettiğini bilmiyordum.

“O sana çok fazla,” dedi Seb, onu yatak odasından çıkarırken.

Poppy'yle birlikte hastaneden eve döndüğümde, ziyaretçi akınına uğradık. Ebeveynlerim, Pippa, Seb ve hatta James bile pembe hediyelerle dolu bir sepetle uğradı. James tıpkı ameliyathanede doktorlar karnımı kesip Poppy'yi dışarı çıkarırken Adam'ın yaptığı gibi, "Aferin," dedi ve kıbarca alnımı öptü. On altı saat boyunca sancı çekmem Poppy'yi sıkıntıya sokunca, suda doğum planımızdan vazgeçmek zorunda kalmıştık.

Herkesi hoşça karşılarken kendimden geçmiş gibiydim ve bu sırada korkuyla Pammie'nin ziyaretini bekliyordum. Soğuk algınlığı çektiği ve bebeğe bulaştırmak istemediği için ilk üç gün gelmek istemedi. Ama rahatlayıp Poppy'yle geçirdiğim vaktin tadını çıkarmak için, bunun bir an önce aradan çıkmasını istiyordum.

"Annemin yarın gelmesinin mahsuru var mı?" diye sordu Adam, Pippa kapıdan çıkarken. "Muhtemelen geceyi burada geçirecek ve ertesi sabah onu geri götüreceğim."

Sızlandım. "Çok yorgunum, onu yarın akşam çaydan önce götüremez misin?"

"Haydi ama, Em," dedi. "Bu onun ilk torunu ve onunla en son tanışacak kişi o. Belki işine bile yarayabilir."

Asıl korktuğum buydu. Kocaman gözleriyle Poppy'nin kulsursuz yüzüne bakınca içimin ürperdiğini hissettim. "Evine dönmelerini tercih ederim," dedim. "Lütfen."

"Onu arar ve nasıl gideceğine bakarım," dedi. "Sormazsa, teklif etmeyeceğim."

Odaya geri dönmeden, telefon görüşmesinin istediğim gibi geçmediğini anladım.

"Öğleden sonra gidip onu alacağım ve ertesi sabah evine bırakacağım."

"Çok uğraşmış olmalısın," diye homurdandım.

Beni duyduysa bile tepki göstermedi. "Daha sonra arkadaşlarla bebeğin doğumunu kutlamak için bara uğrayacağım," dedi. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Bana bunu soruyor muydu, yoksa söylüyor muydu? Her hâlükârda, benim için sakıncası olduğunu söylemeye cüret ederssem, aşırı sahiplenici ve denetleyici görünecektim.

"Niye suratını astın?" dedi gergin bir şekilde. "Tanrı aşkına, sadece küçük bir kutlama."

Tek kelime etmemiş olmama rağmen sırf gitmekte haklı olduğunu hissetmek için, kendi kendine tartışma başlatabilmesi çok tuhaftı.

"Buna ne zaman karar verildi?" diye sordum.

Dilini damağında şaklattı. "Son bir-iki gün içinde. Mike birer içki içmemizi önerdi ve diğerleri de kabul ettiler. Bu bir olgunluğa geçiş ritüeli."

Geleneğin farkındaydım, o yüzden neden kendisini haklı çıkarmaya çalıştığını Tanrı bilirdi. Dışarı çıkacağı için değil, bu konuda çok savunmacı olduğu için ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Kendisini suçlu hissediyordu ama beni kötü göstermek için bunu üzerime yıkmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, harika," dedim umursamazca. "Fazla geç kalmamaya çalış çünkü annen için evi hazırlarken biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Gece yarısı olmasına rağmen eve dönmeyince, onu aramanın anlamsız olacağını düşünmedim. Poppy uyumuyordu ve onu

emzirme, kucagımda sallama ve yıkama arasında, başka bir şey yapmaya fırsat bulamıyordum.

Telefonu dördüncü çalışında açınca, kelimeleri yuvarlayarak, "Seni sonra ararım," dediğini duydum. Arka plandan çok fazla gürültü geliyordu, sohbet edenler, kadehlerini tokuşturanlar ve gürültülü müzik.

"Adam?" Görüşme kesildi.

On dakika sonra, hâlâ aramayınca, onu tekrar aradım.

"Evet," dedi telefonu açınca. Artık daha sessiz bir ortamdaydı ve içine bir şey çekip dışarı veriyormuş gibi nefesinin kesildiğini duyabiliyordum.

"Adam?"

"Evet," dedi sabırsızca, sanki olması gereken bir yer varmış gibi. "Ne var?"

Poppy'nin çığlık çığlığa ağlamasına ve lohusa beynimin her şeyi mantıklı bir şekilde değerlendirmekte zorlanmasına rağmen sakinliğimi korumaya çalıştım. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedim.

"Neden? Kaçırdığım bir şey mi var?"

Kendimi derin nefes almaya zorladım. "Hayır, yatmaya gidip gidemeyeceğimi bilmek istiyordum."

"Yorgun musun?" Ses tonundan alaycı olmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Evet, çok yorgunum."

"Peki, ne bekliyorsun?"

"Unut gitsin," dedim, sabrım taşıyordu. "Ne istiyorsan onu yap."

"Teşekkür ederim, öyle yapacağım," dediğini duyduktan sonra telefonu yüzüne kapattım.

Söylenebilirdim ama umursamayacak kadar sarhoştum ve bu beni üzmemekten başka bir işe yaramazdı. Eğer can sıkıcı olacaksa, dilediği kadar dışarıda kalabilirdi. Pammie'nin ziyareti öncesinde endişelenmem gereken yeterince şey varken, sarhoş hâliyle bana ayak bağından başka bir şey olmazdı.

Poppy'yi yatırdıktan sonra, Pammie'nin ziyaretinden önce her şeyin düzgün olduğundan emin olmak için çılgınca evin içinde koşuşturdum. Beni kıskırtmak, hiçbir şeyi doğru yapmadığımı her şeyi yanlış yaptığımı söylemek için bahane bulmasını istemiyordum. Ama misafir yatak odasının yorganına çarşaf geçirmeye çalışırken dikişlerimi zorlayınca, kendi kendime bütün bunları ne için yaptığımı sordum. Beni küçümsemek ve bana sinsice zarar vermek için bir nedene ihtiyacı yoktu. Hiçbir sebebi olmasa bile, bir tane uyduyordu.

Adam eve geldiğinde sabah üçü geçiyordu ve o kadar çok gürültü yaptı ki, Poppy'yi uyandırdı ve bir sonraki beslenme saatine kadar durmaksızın ağladı.

Yatak odasında bir ileri bir geri yürüyerek onu kucağımda sallarken, "Çok teşekkürler," diye ona çıktım. Geçirdi, homurdandı ve sırtüstü döndü.

Onu sonraki sekiz saat boyunca görmedim, uyanıp iki Alka-Seltzer aldı, "Berbat hissediyorum," dedi ve tekrar yatmaya gitti. Peşinden yatak odasına gidip, "Kalk bakalım, uykucu" diyerek perdeleri açarken küçük bir memnuniyet hissettiğimi inkâr edemezdim. Şiddetli bir şekilde itiraz etti ve o anda annesinin ziyaretinin, onu beni korkuttuğundan daha çok korkuttuğunu düşündüm.

Onunla birlikte geri döndüğünde, ev pırıl pırıldı, Poppy kollarımda uyuyordu ve taze bir demlik kahve hazır bekliyordu. Sızlayan kolumun altına üçgen şeklinde bir gebe yastığı sıkıştırarak koltukta otururken, kendimi baş düşmanını bekleyen, kendini beğenmiş bir süper kadın gibi hissettim.

"Ah, seni akıllı kız," dedi Pammie ön odaya girerken. "Çok iyi iş çıkarmışsın."

Beni öpmeye tenezzül etmeyip Poppy'ye odaklanmayı tercih etti. "Ne güzel bir bebek," dedi ahenkli bir sesle. "Tıpkı sana benziyor, Adam."

"Öyle mi?" dedi gururla, sesi hâlâ boğuktu.

Bebeği benden alıp Pammie'nin kollarına yerleştirdi. Onu bir an önce geri almak isterken içim karıncalandı. Odanın içinde ilerledi ve sırtı bana dönük olacak şekilde pencereden aşağıdaki sokağa baktı. Bir dişi aslan gibi huzursuzca ileri geri yürürken gözlerimi onlardan alamıyordum. Pammie kafasını eğip kaldırarak bir şeyler fısıldıyordu ama Poppy'yi göremiyordum. Orada olduğunu biliyordum, elbette oradaydı ama onu görmeye ve tutmaya ihtiyacım vardı.

"Artık onu alabilirim," dedim yanlarına giderek "Bezini değiştirmeliyim."

"Onu kucağıma yeni aldım!" Pammie güldü. "Ayrıca bir torun ve büyükannesi arasına kirli bir bez girebilir mi?" Yanıt vermesini bekliyormuş gibi Poppy'ye baktı. "Zaten herhangi bir koku almıyorum ve gerekirse bezini değiştirebileceğime eminim."

Adam'a baktım, bebeği geri alması için gözlerimle ona yalvardım ama bana arkasını döndü. "Bir fincan çay isteyen var mı?" diye sordu.

"Ben isterim, oğlum," dedi Pammie. "Onu kendin mi besliyorsun?" diye sordu bana.

"Evet," diye yanıtladım.

"Eğer biraz süt sağlamak istersen, gece onu beslemekten mutluluk duyarım. Biraz dinlenmen için."

Kafamı iki yana salladım. "Buna gerek yok."

"Ya da onu bebek arabasıyla gezdirebilirim? Adam ve sen biraz yalnız kalmak istiyorsanız? Çocuklar doğduğunda, Jim ve benim için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Her şey değişiyor ve işleri yoluna koymak için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalıyorsun."

Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Ah, Poppy'ye küçük bir hediye getirdim, umarım sakıncası yoktur."

"Neden sakıncası olsun?" diye sordum yorgun bir şekilde.

"Bazı anneler biraz müşkülpesent olabiliyorlar, öyle değil mi? Bebeğin ne giymesi ve nasıl görünmesini istedikleri hakkında."

Omuzlarımı silkdim.

"Ama bunu görünce almak zorunda hissettim çünkü beni çok güldürdü."

Bana bir poşet uzattı ve içinden küçük, beyaz bir pijama çıkarmasını izledim. "Çok güzel," dedim zoraki bir şekilde. "Teşekkür ederim."

"Bekle, henüz görmedin," dedi. "Önünde ne yazdığına bak."

Önünü çevirip havaya kaldırdım. Pijamanın göğsünde *Annem hayır derse, büyükannemden isterim* yazıyordu. İrkildim. "Çok sevimli değil mi?" Pammie güldü.

Bulursanız büyükannesine teslim edin yazan bir köpek tasma-sı da getirebilirdi.

"Annenin Poppy'ye aldığı pijamaya bak," dedim onu Adam'a doğru tutarak. "Çok sevimli değil mi?" Alaycılığımı fark etmesini umuyordum.

Adam bana gülümsedi.

"Çayını rahatça içebilmen için onu almama izin ver," dedim Pammie'ye doğru giderek.

Kahkaha attı. "İki çocuk doğurmama rağmen çay içmeyi becerdiğimi unutma. Aynı anda iki şey yapabilirim, bilirsin."

Adam onunla birlikte bana güldü. Sıcak sıvının olduğu fincanı dudaklarına götürürken nefesimi tuttum ve dökmemesi için içimden yalvardım.

Poppy ağlamaya başlar başlamaz, sandalyemden kalkıp Pammie'nin tepesinde dikildim ve onu bana geri vermesini bekledim. Aksine, parmağını Poppy'nin ağzına soktu. "Tanrım, Emily, çok tedirginsin. O gayet iyi, görmüyor musun?"

İçim fokur fokur kaynarken, "Bunu yapmamayı tercih ederim," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Her ağlaması, aç olduğu anlamına gelmez," dedi. "Bazen sadece bir emziğe ihtiyacı vardır ve eğer bu onu yatıştırıyorsa, o zaman kötü bir şey olamaz, değil mi?"

"Emziğe alışmasını istemiyorum," dedim. "Ayrıca, bu hiç hijyenik değil."

Gerçekten, bu günümüzün çılgınlığı," dedi. "Sterilize eden pahalı ürünlerden ve o süslü elektronik aletlerden almamız söyleniyor ama bizim zamanımızda şanslıysak bir Milton tablet ve kaynamış su işimizi görüyordu. Yere düşen emzigi alıp ağzımıza sokar ve sonra tekrar bebeğe verirdik. İki oğluma bak. Onlara bir zararı olmadı, değil mi?"

"Bu oyunda henüz yeniyiz, anne," dedi Adam, nihayet beni destekleyerek. "Neyin işe yaradığını ve neyin yaramadığını deneyerek ve yanılarak öğreneceğiz."

Ona minnettarlıkla baktım.

"Ben sadece fazla titizlenmemeni söylemeye çalışıyorum. Onlar küçük şeyler ve çok fazla şeye ihtiyaçları yok. Ağlarsa, onu biraz kendi hâline bırak. Eğer her defasında onu emzirmeye koşarsan, kendine iş çıkarırsın."

Saatime baktım. Pammie buraya geleli on beş dakika bile olmamıştı.

Zoraki bir şekilde sohbet ederek Adam'ın pişirdiği tavuklu makarnayı yedikten sonra, izinlerini istedim ve Poppy'yi alıp yatmaya gittim. Sığınağımın kapısını kapatırken duyduğum en son şey, Pammie'nin, "Yeterince yemiyor. Bebek için iyi beslenmeye ihtiyacı var," demesiydi.

Poppy'nin gece yarısı beslenmesi için uyandığında, Adam hâlâ yatakta değildi ama salondan gelen televizyon sesini duyabiliyordum. Daha sonra odaya geldiğini belli belirsiz hatırlıyordum ama saatin kaç olduğundan emin değildim. Hangi gün olduğundan bile emin değildim, bütün günler birbirine karışmıştı. Poppy uyuyorsa, ben de uyuyordum ve sabah altıda uyandığımda her şey sessizdi. İlk düşüncem, *Yaşasın! Beş saatten uzun bir süre uyudu* oldu. İkinci düşüncem, *Lanet olsun, hâlâ nefes alıyor mu?* oldu.

Bebek karyolasına doğru döndüm ve pembe battaniyesi ve muslin örtüsünü gördüm. Loş ışıktaki nefes almasını dinledim ama günün ilk saatlerinde öten kuşlardan başka bir ses duya-

madım. Gözlerimin ışığa alışmasını bekledim ve görüş alanım hâlâ bulanık olduğu için gözlerimi ovuşturdum. Battaniye ve muslin örtüyü görebiliyordum ama aralarında bebek olmadan yatakta duruyor gibi dümdüz görünüyorlardı. Birden doğrulup elimi bebek karyolasına soktum ama soğuk ve hareketsizdi.

Kapının yanındaki elektrik düğmesine koştum, adrenalin vücudumda pompalanırken bacaklarım titremeye başladı.

“Neler oluyor?” diye haykırdı Adam oda aydınlanırken.

Boş yatağa ulaşırken nefesimi tuttum. “Bebek. Bebek nerede?”

“Ne?” dedi Adam, hâlâ şaşkın ve uyku sersemişti.

“Burada değil. Poppy burada değil.” Yatak odasının kapısında birbirimizle çarpışırken, aynı anda hem hıçkırıyor hem de haykırıyordum. “Pammie! Poppy!”

“Anne?” diye seslendi Adam ara kata atlayıp misafir yatak odasına giderken. Sahanlığın tepesinde durduğum yerden perdelerin çekilmiş, yatağın düzeltilmiş ve boş olduğunu görebiliyordum.

Yere çöktüm. “Bebegi götürdü,” diye ağladım.

Adam yanıma gelip beni ayağa kaldırdı ve kollarımı sıkıca tuttu. “Kendini topla,” diye çıkıştı.

Beni içinde bulunduğum perişanlıktan çekip çıkarması için tokat atmasını diledim. Böylece kâbus bitip uyanınca, Poppy’yi sağ salim kollarımda bulabilirdim.

“Sürtük,” diye haykırdım. “Bunu yapacağını biliyordum. Bunca zamandır bunu planlıyordu.”

“Tanrı aşkına, kendine gel,” dedi Adam.

“Sana söyledim. Sana onun bir psikopat olduğunu söyledim. Bana inanmadın ama haklıydım, değil mi?”

“Sakinleşmeli ve sözlerine dikkat etmelisin,” dedi. “Seni uyandırıyorum.”

Pammie’nin cep telefonunu aradı ama yanıt vermedi.

“Polisi ara,” dedim boğuk bir sesle. “Hemen lanet olası polisi ara.”

Soylediklerini duyuyor musun?" diye bağırdı. "Polisi aramayaacağız. Kızımız büyükannesiyile dışarı çıktı. Bu bir suç değil."

Kanepeye oturup kontrolsüzce ağlamaya başladım, göğüslerimden sızan süt geceliğimi ıslatıyordu.

"Çılgınca bir şey yapacak, bunu biliyorum. Onun neler yapabileceğini biliyorsun. Poppy'ye zarar verirse, Tanrı'ya yemin ederim ki, onu öldürürüm."

Biriken bütün duygular ortaya çıktı: nefret, kırgınlık, en çok da korku. Rebecca'ya ne yaptığını öğrendiğimden beri içimde taşıdığım korku. Dünyada ondan daha çok nefret ettiğim ve korktuğum biri yoktu.

"Tanrı'ya yemin ederim ki, onu bulmalısın, Adam."

"Sen kimi tehdit ettiğini sanıyorsun?" diye tısladı Adam yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Sakinleşene kadar delice saçmalamalarını dinlemeyeceğim."

Kot pantolonunu ve tişörtünü giyerken çaresizce onu izledim. "Nereye gidiyorsun?" dedim.

"Herhâlde o kadar uzağa gitmiş olamaz? Muhtemelen onu gezdirmeye götürmüş olmalı. Bu çok ilginç olur, değil mi?"

Merdivenleri ikişer ikişer inerken, "Bunu bilerek yaptı," diye peşinden bağırdım. "Umarım mutlusundur. Sen ve lanet olası ailen."

Adam'ın aramasını beklerken evin içinde ileri geri yürümeye başladım, zaman geçtikçe bir şey yaptığına daha çok ikna oldum. Pammie'nin Poppy'yi kucakladığı, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesi ama girmeyeceğini bildiği gözlerimin önüne geliyordu. Adam'ın cep telefonunu aradığımda direkt telesekretere bağlandığı için bıkkınlıkla haykırp telefonu duvara fırlattım.

"Neredesin?" diye uludum dizlerimin üzerine çökerken. Halının üzerinde tortop oldum. Bundan daha fazla acı çekebileceğimi sanmıyordum.

Cep telefonumun çaldığını duyunca, ona ulaşmak için sürünürken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ekranı artık pa-

ıamparcaydı “O iyi mi? Senin yanında mı?” diye sordum. Yanıt vermesini beklerken nefesimi tuttum.

“Elbette, benim yanımda,” dedi Pammie uzun bir sessizliğin ardından

Doğrulдум, kalbim olması gerekenden iki kat hızlı atıyordu. Adam’ın sesini duymayı beklerken, ciğerlerimdeki havanın tamamen çekildiğini hissettim.

“Onu geri getir,” dedim dişlerimi sıkarak. “Onu hemen geri getir.”

Pammie hafifçe güldü. “Yoksa ne olur?”

“Yoksa seni öldürürüm,” dedim. “Bebeğimle geri dönmek için üç dakikan var, yoksa polisi arayacağım ve benden önce sana ulaşmaları için dua etsen iyi olur.”

“Tanrım,” dedi yapmacık bir sesle. “Neden bu kadar strese girdiğini anlamıyorum. Sana daha önce gönderdiğim mesajı almadın mı?”

“Ne mesajı?” diye bağırdım.

“Bekle,” dedi. Telefonumun öttüğünü duydum. “O mesajı.”

Parçalanan ekrana baktım ve güçlükle de olsa kelimeleri seçebildim: Sizi uyandırmak istemedim. Poppy uyandı, o yüzden onu Greenwich Park’ına götüreceğim. Geç saatlere kadar dinlenebilirsiniz. Sevgiler Pammie

“Bunu az önce gönderdin,” diye tısladım.

“Hayır tatlım, onu bir saat önce evden çıkmadan gönderdim. Seni endişelendirmek istemedim. Belki de, hemen iletilmedi.”

Boş gözlerle telefona baktım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Her neyse, şu anda eve dönüyoruz ve on dakika içinde orada oluruz. O zamana kadar acıkacağından eminim.”

Görüşmeyi sonlandırdı, kollarımı dizlerime dolayıp ileri geri sallanırken aklımı kaçırıp kaçırmadığımı düşünmeye başladım.

Kısa bir süre sonra, Adam’ın sertçe merdivenleri çıktığını duydum. On dakika mı, yoksa on saat mi geçtiğinden emin de-

ğıldım. "Onları hiçbir yerde bulamadım ama geçerli bir sebebi olduğuna eminim."

Sut, gözyaşı ve çılgınlık içinde yerde oturan bana baktı. "Eve geliyorlar," dedim kısık bir sesle.

Omuzlarının rahatladığını, gerginliğin onu terk ettiğini gördüm ve bu, görüldüğü kadar umursamaz olmadığını kanıtladı. "Neredeler?" diye sordu nefes nefese.

"Greenwich Park'ında. Anlaşılan, Pammie bize bir iyilik yapıyormuş." İsteksiz bir kahkaha attım. "Annenin bu kadar düşünceli olabileceği kimin aklına gelirdi? Yatağımızın yanından bebeğimizi alıp ortadan kaybolacağı?"

"Sanırım yeterince konuştu," diye hırladı. "Git ve üzerini temizle."

Şiş yüzüme soğuk su çarparken, kendi kendime, "Kontrolünü ele al," diye tekrarlardım. Ama yüzümü kurularken, tekrar ağlamaya başladım. Kimi kandırıyordum? Kontrol bende değil, her zamanki gibi ondaydı. Bir kez daha yüzümü havluya gömüp kendimi ihtiyacım olan cesareti toplamaya zorladım. "Yeter, Emily," dedim yüksek sesle. "Daha fazla ağlama."

Poppy'yi görmeden önce ağladığını duydum ve sesin geldiği alt kata koştum. Pammie omzunda Poppy'yle birlikte tasasız bir şekilde orada duruyordu. "Sanırım bu bayan beslenmek istiyor," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Defol evimden," diye tısladım.

"Anlayamadım?" dedi ve anında işitilebilir şekilde hıçkırmaya başladı.

Adam hemen merdivenlerden aşağı koştu. "Neler oluyor?"

"Ah, canım, çok üzgünüm," dedi. "Kimseyi sinirlendirmek istememiştim. Yardımcı olduğumu sanıyordum..."

Ona inanması için yalvaran gözlerle oğluna baktı ama ona inandığını biliyordum.

Poppy'yi ondan alıp üst kata doğru ilerledim. "Dışarı çıktığımda o sürtük burada olmasa iyi olur," dedim Adam'a.

Yatak odasına girip kapıyı arkamdan sertçe kapattıktan sonra Poppy'yi emzirmeye başladım ve hıçkıramayacak hâle gelene kadar ağladım.

Pammie'nin ziyaretiyle James ve Kate'in düğünü arasındaki iki haftalık süre içinde Adam ve ben doğru düzgün konuşmadık. Onunla konuşmak, ona her şeyi anlatmak istiyordum ama aklımdaki olaylar dizisine göz atınca, her defasında kötü ve paranoyak bir yalancı gibi görüneceğimden emin olduğunu anladım. Yaptıklarına karşılık elimde kanıt olan tek bir olay bile yoktu ve iddialarım beni acımasız bir psikopat gibi gösterirdi. Artık Poppy'yi düşünmek zorundaydım, o yüzden bu riske giremezdim.

"Bugün gelmeyeceğim," dedim, Adam takım elbisesini giyerken.

"Pekâlâ," dedi. "Ama Poppy'yi götüreceğim."

Bacaklarım titredi. En çok korktuğum şey buydu.

"Onu orada istemezsin," dedim kısıp bir sesle. "Sana ayak bağı olur, bugün keyfine bakmalısın. Ne de olsa, kardeşinin düğünü."

Gömleğinin üst düğmesini iliklerken kafasını iki yana salladı. "İstedğini yapabilirsin ama onu yanımda götüreceğim."

Poppy'nin oraya bensiz gitmesine imkân yoktu. Yavaşça gardıroba gidip üzerinde hâlâ kuru temizlemeci poşeti olan, mor desenli elbisemi aldım. Onu daha önce, hamileliğimin ilk aylarında da giymiştim ve büzgülü beli, bebek sonrası karnıma rağmen beni şişman göstermeden hareket edebilmemi sağlıyordu.

"Bu olur mu?" diye sordum elbiseyi üzerime tutarak, çaba göstermem gerektiğini biliyordum. Ailesiyle bir gün geçirmeye katlanacaksam, en azından benimle konuşmasına ihtiyacım vardı.

Hafifce gülümseyerek olumlu anlamda başını salladı ama tammin olduğu için mi, yoksa rahatladığı için mi gülümsediğini bilmiyordum.

Oraya giderken arabada yüzeysel bir şekilde konuştuk, hava ve emlak fiyatları gibi saçma sapan şeyler hakkında yorumlar yaptık. Poppy'yi araba koltuğundan alırken kaldırımında durdum ve dönüp kiliseye doğru yürürken elimi tuttu. Pammie'nin bizi bir arada göreceğini düşününce hafifce gülümsedim, ben bile buna inanmakta zorlanıyordum.

Beklediğim gibi, ona ve James'e doğru yürüdüğümüzü görünce yüzü seğirdi, oğluna sarılmak için kollarını çoktan uzatmıştı. Birbirimizi selamlamaya gerek bile duymadık.

"James," dedim durgun bir şekilde. Eğilip yanağıma garip bir öpücük kondurdu.

"Merhaba, koca adam," dedi Adam'a onunla el sıkışırken.

"Gergin misin?" dedi Adam.

"Çok korkuyorum." James güldü.

"Kate nasıl?" diye sordu Adam.

Yanıtını duymadım. Taslak klasörümde duran elektronik postayı düşündüm.

Sevgili Kate,

Sana bunu yazmam uzun sürdüğü için üzgünüm ama söyleyecek doğru sözleri bulmaya çalışıyordum.

Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz ama şimdiden çok fazla şey paylaşıyoruz. Herhâlde Banks ailesine katılmanın asla hafife almaman gereken bir sorun çıkaracağını şimdiye kadar anlamış olmalısın.

Önüme çıkacak engellerle karşılaştıkça, zaman zaman James'e duyduğun sevginin doğruluğu sorgulanacak. Seni onun hayatından çıkarmak için denenmedik yol kalmayacak. Seni kü-

görmek, sindirmek ve değersiz hissettirmek için hiçbir kötü-
lucuk kaçınılmayacak.

Yaptığın hatayı görmen için henüz çok geç değil. Ben sadece
cehennemliğini düşünüyorum. Hâlâ fırsatın varken, kaç ve kurtul.

Emily

Yaptığım aramaları hatırladım, hattın öteki ucunda sesi-
ni duyunca telefonu kapatmıştım. Kate'in yanında olmak, ona
yaşadığı her şeyi anladığımı söylemek, hiç şüphesiz şimdiden
tecrübe ettiği cehenneme bir son vermek istiyordum. Ama çok
zayıftım. Benim hayatım gibi, onun hayatının da mahvolmasını
istemiyordum. Benim için çok geçti, Rebecca için de çok geçti
ama bu gücü kendimde bulabilirsem, Kate'i kurtarabilirdim.

Papaz su altında konuşuyormuş gibi, sözleri kafamda dönüp
duruyordu. Belki de, boğulan bendim.

"Eğer burada bu evliliğe yasal olarak mani olabilecek bir şey
bilen biri varsa, şimdi konuşsun."

Bacaklarımın beni taşımakta zorlandığını hissederken,
Adam'ın sağlam cüssesine yaslanarak ondan destek alıp her şey
yolundaymış gibi yaptım. Ağırlığımı hissedince, dönüp endişeli
bir şekilde kaşlarını kaldırdı ama güçsüzce gülümseyerek kar-
şılık verdim. Beynimde çılgınca dolaşarak çaresizce bir çözüm
arayan, etrafımı saran karamsarlık ve ihanet için bir çıkış yolu
arayan düşüncelerden habersizdi.

Kan, beynime sıçrayıp boynumu ve yüzümü ani bir sıcaklığın
basmasına sebep olan bir hızla kılcal damarlarıma hücum etti.

Bir yerde, birinin kalkıp bu evliliğin neden gerçekleşmemesi
gerektiğine dair bir neden sunması için dua ettim. Ama yoğun
sessizlik dışında hiçbir şey yoktu.

Yüz davetliden biri tuhaf bir şekilde öksürdü, zoraki sessiz-
likten rahatsız olduğuna hiç şüphe yoktu, sonra bunu küçük bir
kıkırtı izledi ama kafamdaki zonklama bu sesi bastırdı.

Tireven ellerimdeki Tören Programı'na baktım. Tepesinde gümüş rengi, italik harflerle güzelce *Kate&James* yazıyordu ama hemen altında ikisinin bulunduğu fotoğraf gözlerimin önünde dalgalanırken, yüz hatları bulanıklaştı.

Şapelde sağır edici bir sessizlik yankılanırken, saniyeler saatler gibi geçiyordu. Buydu. Bu, benim tek şansımdı. Çok geç olmadan buna engel olabilirdim. Adrenalin vücudumda dolaşırken bir adım öne çıkacak gibi oldum. Etrafıma, yanımda duran adama ve kollarındaki bebeğimize, bu büyük gün için toplanan arkadaşlara ve aile üyelerine baktım, hepsinin gözleri dolmuştu ve gururla gülümsüyorlardı.

Onların bakışlarını takip edip Kate'e odaklandım, kocaman gözleriyle şaşkınlıkla yanında duran adama bakıyordu. Kendi peri masalının başrolünde olduğunu bildiği, gülümsemesinden belliydi. James koyu mavi gözleriyle gelinine hayranlıkla bakarken, yüreğimin sızladığını hissettim.

Bu kadar ileri gitmesine engel olmak için yeterince zamanım vardı. Kate, gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Ona bunu borçluydum.

Ama o zaman da bunu yapmaya cesaretim yoktu, şimdi de yeterince cesur değildim.

Papaz devam etmeden önce boğazını temizledi ve Kate çekinerek etrafa baktıktan sonra abartılı bir nefes verdi. Misafirler kıkırdadılar ve James'in omuzları fark edilir şekilde rahatladı. O anla birlikte son şansımı da kaybettim.

Soprano "Jerusalem'i" etkileyici bir şekilde yorumladı, güneş ışığı vitraylardan içeri süzülürken, bu alışılmadık sıcak ve aydınlık Nisan gününü başka nasıl değerlendirebileceklerini düşünen yüz davetlinin hayal kırıklığına uğradıklarını hissettim. Çünkü konukların yüzlerinden eksik olmayan gülümsemelere rağmen düğünlerde her zaman küçük de olsa bir içerleme vardır.

Hepimiz bu sevgi ve bağlılık gösterisini desteklemeye koşarız ama biraz derinlere inerseniz, içtenlikle istekli olmak yerine,

kendimizi buna mecbur hissettiğimizi görebilirsiniz. Güneşli bir cumartesi günü, gereksiz uzun bir yemekte sıkıcı bir yabancıнын yanında oturmaktansa, kendi kendimize yapabileceğimiz daha iyi bir şey vardır. Özellikle de bunu sadece bir kez giyeceğimiz bir kıyafete ve son derece pahalı John Lewis hediye listesinde bulabildiğimiz en ucuz hediyeye, olmayan paramızı harcadığımız düşünülürse.

Etrafımdaki insanların yaydığı hasetliğı ve güvensizliğı neredeyse hissedebiliyordum. Sıraların arasında, damadın eski kız arkadaşıyla hâlâ arkadaş olan ve burada olup olmaması konusunda kendi vicdanıyla boğuşan biri olduğuna hiç şüphem yoktu. Ve elbette bir evlenme teklifinin edileceğini düşündüğünden daha uzun bir süredir partneriyle birlikte olan ama henüz bu teklifi almamış bir kadın da olmalıydı. Geline özlemle bakan ve her ikisi de tamamen farklı sebeplerden ötürü onun vücudunu isteyen bir çift de olmalıydı ve topluluğun geri kalanı arasında, günün birinde bunun, onların *mutlu* günü olduğunu hatırlayacak ve nerede yanlış yaptıklarını düşünecek insanlar olacaktı.

Ama bugün, bütün bunları diğerlerinden çok daha yoğun bir şekilde hisseden biri vardı. Papaz, Kate ve James'i karı koca ilan ederken göğsünü dağılayan acıyı bastıran ve çift öpüşürken tatlılıkla gülümseyen biri.

Adam elime uzanıp onu hafifçe sıkarken, boğazımın derinliklerini yakan sıcak gözyaşlarını yutkunmak zorunda kaldım. Bir sene önce, bunun bizim günümüz olması gerekiyordu ve neden her şeyin ters gittiğini çok iyi biliyordum.

Frambuaz pembesi saten elbisesi ve onunla uyumlu kısa kollu ceketıyla yapmacık bir gülümseme takınarak, damadın kursesiz annesi rolünü oynayan Pammie'yi izledim. Acı çektiğini görmek, küçük oğlunun evlenmesini izlemenin onu kahrettiğini bilmek istiyordum ama maskesi kaskatıydı.

Kendi duygularımı gizleyebilmeyi isterdim ama yüzeye çok yakın, çok hassastılar. James ve Kate birlikte kilisenin korido-

runda yürürken ağladım, birliktelikleri mühürlendiği için onları kıskanıyor ve bizim geleceğimiz için korkuyordum.

Kate'in endişeleri varsa bile, kilisenin önünde Pammie'ye içtenlikle sarılırken hiçbir şeyi belli etmedi. "Bu çok güzeldi," dedi Pammie heyecanla. "Sen de çok güzelsin," diye ekledi Kate'in yanağına dokunarak.

Kate gülümseyip ona tekrar sarıldı. "Seni insanlarla tanıştırmama izin ver," dedi ve Pammie'yi elinden tutup oradaki en kalabalık gruba doğru götürdü.

O anda, Kate'i bir kader arkadaşı, beni anlayabilecek tek kişi olarak görmekten vazgeçip öteki tarafta, onun yanında olan biri olarak görmeye başladım ve birden kendimi çok yalnız hissettim.

Adam, günün geri kalanını doğru anlarda bana gülümseyerek geçirdi ama her fırsatını bulduğunda benden uzak durdu. Sosyal bariyerim olan Poppy'ye sığınıp rahatsızlık verici durumlardan kurtulmak için onu kullandım. Adam'ın teyzeleri ve kuzenleri onu sevmeye geldiler ve yeni bir düğün tarihi belirleyip belirlemediğimizi sordular.

"Hayır, henüz değil," diye tekrarlayıp durdum. "Yakında olmasını umuyorum ama şu an çok meşgulüz."

"Evet, haklısın," diye yanıtladı Pammie'nin kız kardeşi tatlı Linda. "Umarım o zamana kadar Pammie'nin hastalığı atlatıp atlatmadığını öğrenmiş oluruz. Böylece kutlayacak bir şeyimiz olur."

"Aylar önce atlattığı söylendi," dedim şaşkınlıkla.

Linda kendisine kızar gibi suratını buruşturdu. "Üzgünüm, bildiğini sanıyordum..."

"Neyi?"

"Hastalığın nüksettiğini. Hiçbir şey söylememem gerekirdi..."

"Şaka yapıyor olmalısın." Güldüm. Demek şansını deneyip James ve Kate'in düğününe engel olmaya çalışmak için aynı numaraya başvurmuştu? Bunun kişisel olmadığını anlayınca

sapkın bir memnuniyet hissettim ama sonra kendi kendime güldüm. Yaptığı şeyler nasıl kişisel olmazdı?

Kate'e, en çok da annesinin acımasız yalanlarıyla özel günlerini berbat etmesine izin vermeyen James'e şapka çıkarmalıydım. Duygulandım ve dürüst olmak gerekirse, James'in Kate'i savunması ve Pammie'nin mutluluklarını sona erdirmek için kötü niyetli çabalarını görmezden gelmesini biraz kıskandım. Annesine karşı direnmışti; Adam'ın aylar önce yapması gereken şeyi yapmıştı.

"Bu kez neyi var?" diye sordum Linda'ya.

Biraz irkildi. "Akciğerlerine sıçramış."

"Peki ona ne kadar ömür biçmişler?" Kendime engel olamadım.

"Zaman vermemişler," dedi gerginlikle. "Tedavi görüyor ve işe yarayıp yaramadığını zamanla göreceğiz. Şimdi izninle..."

"Elbette," dedim uzaklaşmasını izlerken. Belki, sorun ben-deydi. Belki sorun Pammie değildi. Ya sorun bensem? Daha da kötüsü, ya Pammie beni, sorunun ben olduğuma inandırdıysa?

Profesyonel gelin rolünü kusursuzca yerine getiren, herkesle görüştüğünden ve iyi dilekleri için onlara teşekkür ettiğinden emin olan Kate'e doğru ilerledim. Bir misafir olarak gelinin vaktini çok fazla almak istememenin, onu çok daha önemli bir şey ya da birinden alıkoyduğunu hissetmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Ama o, her biri ona çok fazla vaktini almak istemediğini söyleyen bir misafirden diğerine geçerken sürekli tersleniyordu. Hafifçe omzuna dokundum ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasına döndü.

"Harika görünüyorsun," dedim, bugün bunu muhtemelen bin kez duymuş olduğunun ve artık sıkıcı olmaya başladığının farkındaydım.

"Teşekkürler," dedi, o kusursuz beyaz dişlerini göstererek. "O küçük Poppy mi? Ah, çok güzel."

Artık nihayet karşımdaydı ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bilmesini istediğim her şeyi nasıl dile getirecektim? Hem artık çok geç değil miydi?”

“Kate... Son birkaç aydır seninle iletişim kuramadığım için üzgünüm. Seni zorlu Banks ailesine dahil etmek konusunda, daha çok çaba göstermem gerekirdi.”

Güldü. “Saçmalama, işin başından aşkındı, ayrıca Pammie bana çok iyi davrandı. Ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam, özellikle de ailemin İrlanda’da olduğu düşünülürse.”

Tuhaf bir şekilde suratımı buruşturduğumun farkında değildim ama “Ne? Ne oldu?” dediğine göre böyle yapmış olmalıydım.

“Üzgünüm, aynı kadından bahsettiğimize emin misin?” Güldüm.

“Eh, evet, sanırım,” dedi şaşkınlıkla.

“Pammie sana çok iyi davrandı, öyle mi?” diye sordum. Onu savunmacı bir ruh hâline soktuğumun farkındaydım.

“Evet, öyle. Dürüst olmak gerekirse, onsuz ne yapardım bilmiyorum.”

Bu bir şaka mıydı? Balayından döndükten sonra Pammie hakkında ne yapacağımızı konuşmak, bir ekip olarak onun nasıl üstesinden geleceğimize karar vermek için buluşmayı umuyordum ama Kate, Pammie onlarla birlikte balayına gidebilirmiş gibi konuşuyordu.

“Nasıl yani, olaysız bir şekilde sana yardım mı etti?” diye sordum. Bunu anlamakta zorlanıyordum.

“Olaysız mı?” dedi. “Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum.”

“Pammie sana gerçekten yardım mı etti? Yargılamadan ya da herhangi bir yorumda bulunmadan? Sana aklını kaçırmışsun gibi hissettirmeden?”

“Ah, neden bahsettiğini biliyorum!” Nihayet anlamış gibi kahkaha attı.

Rahat bir nefes verdiğimi hissettim. Tanrı'ya şükür.

"Gerçekten aklımı kaçıracığımı hissettim," dedi. "Gelinliğimi almaya gittimde..."

Devam etmesi için teşvik edencesine kafamı salladım. "Evet?"

"Kredi kartımı uzattım ama dükkân gelinliğin ücretinin çoktan ödendiğini söyledi. 'Ee, hayır, kesinlikle ödemem gerekiyor,' dedim ama beni dinlemediler. 1500 sterlinlik bir gelinliği kotumun üzerine atıp oradan çıkarken, kendimi bir tür sahtekar gibi hissettim. Bunun nasıl olduğunu bir türlü anlayamadım ama o gün öğleden sonra Pammie'yi arayınca, bana gelinliğin ondan bir hediye olduğunu söyledi. Buna gerçekten inanmadım."

Ben de inanmıyordum. O anlatmaya devam ettikçe, şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Her cumartesi sabahı kahvaltı edip birer fincan kahve içmek için buluşmaya çalışıyoruz. Vakit bulduğunda, neden sen de bize katılmıyorsun? Ne kadar meşgul olduğunu biliyoruz."

Biz mi? Pammie söz konusu olduğunda, hiçbir konuda çoğul konuşabileceğimi sanmıyordum.

"Herhangi bir şey söylüyor mu? Demek istediğim, benim hakkımda?"

Kate şaşkın görünüyordu. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Benim hakkımda konuşuyor musunuz? Ne söylüyor?"

"Bebekle çok iyi idare ettiğini. Poppy'ye bayılıyor."

Kafamı salladım. "Harika, geri dönünce beni ara, buluşmak için bir gün belirleyelim."

"Güzel," dedikten sonra gelinliğinin kuyruğunu kaldırıp süzülerek uzaklaştı.

Adam'ı bulmak için etrafıma bakındım. Geç oluyordu ve Poppy'yi yatırmalıydım. Avlunun karşısındaki otelde bir oda tutmuştuk ama son iki haftadır aynı evde yaşamayı bile zar zor becerirken, aynı odayı paylaşmanın pek eğlenceli olacağını sanmıyordum.

"Adam'ı mı arıyorsun?" diye sordu James yanıma gelerek.

"Evet," dedim kısaca.

"Onu son gördüğümde dışarı çıkıyordu," dedi. "Muhtemelen bir sigara içmek için."

Birden durup ona aptalmış gibi baktım. "Çok tuhaf, sigara içtiğini bilmiyordum."

"Onun hakkında bilmediğin çok şey var," diye ağzının içinde geveledi.

Ona aldırmadan avlunun kapılarına, bahçeye doğru ilerledim ama hâlâ arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Dışarısı karanlıktı ve Poppy'nin battaniyesini sıkıca etrafına sarmıştım. Günler Nisan ayına göre sıcaktı ama geceler hâlâ serindi.

Sol tarafta sigara içen, gürültücü bir kalabalık vardı, arkalarındaki alan loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ama Adam orada değildi. Sağa dönüp merdivenlerin tepesindeki çörtenleri geçtim ve karanlığa doğru ilerlerken James beni kolumdan tuttu. "Neden içeri girmiyorsun? Dışarısı çok soğuk."

Ondan kurtuldum ve önümü görmeden yürümeye devam ettim. Onunla arama mümkün olduğunca mesafe koymalıydım. Daha önce, ziyaretçilerin içeri girmek için hatırı sayılır bir servet ödediklerini gördüğüm, çalılardan oluşan labirentin girişini gördüm. Onun dışında nereye gittiğimi bilmiyordum. Gözlerimin dolduğunu hissettim ve gözyaşlarımı saklamasını umarak Poppy'yi kendime doğru yaklaştırdım.

"Lütfen bir dakika bekler misin?" diye peşimden seslendi.

Ona doğru döndüm. "Lütfen, James..."

Sanırım kutuyu andıran çalı duvarlarının ardından gelen kahkahaları benden önce duydu.

"Dinle, Em, neden içeri dönmüyoruz?" dedi kısık bir sesle. "Dışarısı Poppy için çok soğuk."

Kollarımda mışıl mışıl uyuyan kızıma baktım ve haklı olabileceğini biliyordum ama kendimi o sestten koparamadım.

"Hişşş!" dedi bir kadın tiz bir sesle. "Ayakkabımın tekini bulamıyorum."

Daha fazla kahkaha duyuldu.

"Buldum, buldum," dedi sarhoş bir şekilde.

"Doğru düzgün görüldüğünden emin ol," dedi bir erkek sesi. "İç çamaşırın ayak bileklerinin etrafındayken insan içine çıkamazsın."

Her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı. Düşüğümü hissettim ve Poppy'yi korumak için içgüdüsel bir şekilde üzerine doğru eğildim. Dönen bir çiçek dürbününe battığımı hissederken, gözlerimin önünde renkler ve ışık çaktı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve az önce duyduğumu bildiğim şeye engel olması için kulaklarımın örtülü olduğunu hayal ettim. Kelimeleri çözümeceğim şekilde karıştırması ve tanıdığım sesi değiştirmesi için beynimi zorladım. Hâlâ düşüyordum, dibe vurmak için kendimi hazırladım ama bu olmadı. Gözlerimi açınca James'i bana bakarken buldum, kollarını Poppy ve benim etrafına dolamıştı.

"Seni içeri götürmeme izin ver," dedi.

"Hayır," dedim nefes nefese. "Burada beklemek istiyorum. Yüzünü görmek istiyorum."

"Lütfen, Em," diye devam etti. "Bunu yapmana gerek yok. Lütfen içeri gel."

"Sakin bana neye ihtiyacım olup olmadığını söyleme," diye haykırdım. Kolunu bana dolamaya çalıştı ama silkenerek ondan kurtuldum.

Karanlık ya da sarhoşluğu yüzünden olabilirdi ama labirentten çıkan Adam'ın beni tanıması zaman aldı. Beyninin çalışmasını izlerken kendimi aptal hissettim.

"Em?" diye ağzında geveledi. Dönüp darmadağınık arkadaşına baktı, saçları dağılmıştı ve sutyeninin askıları kollarından aşağı sarkıyordu. Onu, günün erken saatlerinde, düğün davetlilerinin arasında gördüğümü hatırladım. Ama o zaman vizon rengi saten elbisesi ve şık saç modeliyle zarif görünüyordu. Şimdi kumaş kalçalarının etrafında toplanmıştı ve ruju bütün yüzüne bulaşmıştı.

“Burada ne arıyorsun? Poppy hasta olacak.”

Eğer onu kollarımda tutuyor olmasaydım, üzerine atılırdım. “Ne hoş,” dedim buz gibi bir sesle. “Çok düşüncelisin.”

“Merhaba,” dedi yanındaki kadın, öne doğru çıkarak elini uzattı. “Ben...”

“Kes şunu,” diye çıkıştı Adam ona.

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?”

“Kapat bu konuyu, Em,” dedi Adam.

“Beni lanet olası arkadaşınla tanıştır,” diye hırladım.

“Ee... Bu... Bu...”

“Ah, sakın söyleme...” dedi kelimeleri yuvarlayarak. “Bu senin eşin ve çocuğun.” Kendi kendine kahkaha attı. “Eğer öyleyse çok ilginç olur.”

Sessizliğimi korudum.

“Ah, Tanrım, gerçekten mi?” dedi, apaçık ortada olan gerçeği nihayet anlarken.

“Korkarım öyle,” dedim sertçe.

“Üzgünüm,” dedikten sonra sendeleyerek uzaklaştı. Çimenlerin üzerinde zikzak çizerek otele doğru ilerlemesini izledim.

“Bütün kadınlarının bu hâlde olması mı gerekiyor?” diye sordum soğuk bir şekilde.

“Em, seni içeri götürmeme izin ver,” dedi James dirseğimden tutup beni uzaklaştırmaya çalışarak. Ama yerimden kıpırdamadım.

“İster inan ister inanma ama benimle birlikte olmak isteyen ayık kadınlar da var. Nişanlımın aksine.” *Nişanlım* kelimesini vurgulamak ister gibi parmaklarıyla tırnak işaretine aldı.

“Pekâlâ, bu kadar yeter, Adam,” diye araya girdi James. “Emily, gidelim.”

Ona aldırmadım. “Demek birden çok kez oldu?”

Adam güldü. “Ne olmasını bekliyordun? Aylardır yanına yanaşmama izin vermiyorsun. Ne olduğumu sanıyorsun, bir keşiş mi?”

"Cehenneme kadar yolun var," diye bağırdım.

"Seve seve," diye karşılık verirken, ona arkamı döndüm.

"Lütfen bana bir taksi çağırır mısınız?" dedim James'e histerik bir şekilde. "Poppy'yi eve götürmek istiyorum."

Sonraki beş gün boyunca Adam'ın yaptıklarını ve bunun ne anlama geldiğini düşünürken, Pippa benim dayanağım oldu. Eskiden, eşlerinin onları aldattığını öğrendikten sonra, "Bunu hiç beklemiyordum. O asla bu tür şeyler yapabilecek biri değildi," diyen kadınları küçümserdim.

Gözlerinin önündeki şeyi görmedikleri için onlara acırdım. Ama şimdi, aynı şeyi düşünüyordum. Bunu bir türlü anlayamıyordum. Son zamanlarda Pammie ve bebek nedeniyle zor bir dönemden geçiyorduk ama her şeyi rahatlıkla kenara atabilecek noktaya ulaştığımızı düşünmemiştim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Pippa, bu soruyu kaçınıcı kez sorduğunu bilmiyordum. "Ne yapmak *istiyorsun*?"

"Yapmak *istediğim* şey ve yapmam *gereken* şey tamamen farklı," dedim.

Ne demek istediğimi biliyordu. Bütün hayatımız boyunca yetecek kadar, "Erkek arkadaşın seni aldatırsa, ne yaparsın?" tarzı sohbetler yapmıştık. Ancak yapmayacağını sandığınızda, ahlaki üstünlüğü savunmak ve böyle bir şeyin ilişkinin sonunu getireceğini, onunla vakit kaybetmeyeceğinizi iddia etmek çok daha kolaydı. Ama şimdi her şeyin ortasında, o kişiyi sevmiş ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğime inanmışken, birdenbire her şey karmakarışık bir hâle bürünmüştü.

"Yaptığı şey değil, nasıl yaptığı önemli," dedim.

"Ne farkı var?" diye sordu Pippa. "Aldatmak, aldatmaktır."

Benimle konuşma tarzı, başka ilişkileri de olduğunu ima etmesi. Çok daha fazlası. Neden beni bu şekilde üzme ihtiyacı hissetti?"

"Ee, birinci sınıf bir ahmak olduğu için olabilir mi?"

"Bu nasıl yine başıma gelebilir?" diye haykırdım. "Ne aptalım!"

Pippa güven vericesine elini sırtıma koydu. "Aptal olan sen değilsin," dedi. "Eğer Adam kaybedeceği şeyi göremiyorsa..."

"Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

"Onu seviyor musun?"

"Elbette, seviyorum ama bunu görmezden gelmeye hazır değilim. Geri dönecekse, benim şartlarıma uymak zorunda."

"Onu geri kabul edemezsin," diye haykırdı. "Bunu yapamazsın."

"Ama Poppy'yi düşünmeliyim," dedim. "Artık sadece kendimi düşünmem. Onun bir babaya ihtiyacı var."

"Em, dürüst olmamız gerekirse, bunu muhtemelen uzun zamandır yapıyor," dedi.

Anlayışla kafamı salladım. Haklı olduğunu biliyordum ama buna inanmak istemiyordum. Şehirde erkek arkadaşlarıyla geçirdiği "perşembe gecelerini" düşündüm.

Tanıştıktan kısa bir süre sonra, "Bu vazgeçilmez," demişti. "Perşembe geceleri kutsaldır. Hayat, aşk ya da ölüm yüzünden ertelenemezler."

Gülmüş ve üzerinde durmamıştım. Şehrin nasıl olduğunu biliyordum ama bunca zamandır başka kadınlarla mı birlikte oluyordu? Perşembe günleri gittiği özel biri mi vardı, birlikte olmak için haftada sadece bir günleri olduğunu bilerek birbirlerine mi sokuluyorlardı? Genellikle sabahın üçüne kadar eve dönmezdi ama en kötüsü parasını, önemseydiği birinin kolları arasında değil, bir kucak dansı kulübünde harcadığını hayal etmektir. Ama eğer böyleyse, neden beni terk etmemişti? Düğünden ve Poppy'den önce rahatlıkla çekip gidebilirdi.

Ne? Ne vardan ne serden geçmek mi? Bu soru üzerine te-
sunmemi sabırla dinlerken, Pippa heyecanla karşılık verdi. "Beni
sevmeyi söylemiyorum, elbette seviyor, yoksa neden sana
istenme teklif etsin? Ve Poppy'yi istesin?"

"Evet ama Poppy ikimiz için de tam olarak bir tercih me-
si değildi." dedim ve kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kendime
suçlu hissettim.

"Elbette." diye bana katıldı. "Ama girdiğin riskin farkınday-
dın ve seçeneklerin vardı, onları değerlendirip değerlendirmey-
mek sana kalmıştı."

Poppy'nin huzurla uyuduğu çocuk karyolasına baktım, ki-
çük kollarını rahatça başının tepesine uzatmıştı. Ondan vazgeç-
me seçeneğini değerlendirdiğimi düşünemiyordum.

"Burada unuttuğumuz bir şey var," dedim, "onun geri gelmek
isteyeceğini varsayıyoruz. Aksi takdirde, benim ne istediğimin
önemi bile olmayabilir."

"Ah, inan bana, orada birkaç gün geçirdikten sonra, davulun
sesinin uzaktan hoş gelmekle kalmadığını, yakından çok rahat-
sız edici ve hatta sağır edici olduğunu anlayacak!"

İçimden gülmek geldi. Ağlamaktan sıkılmışımdı. Düşününce,
yılın büyük bir bölümünü perişan bir hâlde bir şeylere üzülerək
geçirmiştim: düğünün iptal olması, Pammie'nin iğrenç davranış-
ları, Poppy yüzünden hormonal değişiklikler yaşamak. "Teşek-
kürler Pip," dedim giderken ona sarılarak.

"Seni seviyorum," diye kulağıma fısıldadı. "Seni çiğnemesine
izin verme."

O gece Adam kapının eşiğinde belirdi. Küfredebilir, onu to-
katlayabilir ve kapıyı yüzüne kapatabilirdim ama aksine, kenara
çekilip içeri girmesine izin verdim. Dramatik davranmanın ne
anlamı vardı? Artık ebeveyn olmuştuk, sözde sorumluluk sahibi
vetişkinlerdik, o yüzden buna uygun davranmaya başlarsak iyi
olacaktı.

"Berbat görünüyorsun," dedim. Gözleri çökmüş, teni griye
donmuştu, kirli sakalı vardı.

Yemek masasında karşısına oturdum. "Poppy'yi görebilir miyim?" diye sordu.

Hayır, uyuyor. Ne istiyorsun?"

"Eve dönmek istiyorum."

Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne, bu kadar mı? Gerçekten, öylece karşıma geçip eve dönmek istediğini mi söylüyorsun?"

Kafasını salladı.

"Peki, başka biriyle birlikte olman gibi küçük bir meseleyi görmezden mi geleceğiz?" diye sordum. Sesimin yükseldiğinin farkındaydım ve alçaltmak için çaba gösterdim. Poppy'nin uyanmasını istemiyordum.

"Göründüğü gibi değildi," dedi.

Kahkaha attım. "Öyleyse, bana nasıl göründüğünü anlat."

"Sadece oynayıyorduk," dedi içtenlikle. "Biraz öpüştük, hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" diye parladım.

"Biliyorum, biliyorum, bu hiçbir şeyi haklı çıkarmıyor ama bundan başka bir şey olmadı. Sana yemin ederim."

Aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı. "Ve bunun sorun olmadığını düşünüyorsun, öyle mi? Kardeşinin düğününde, nişanlın ve kızından bir metre ötede başka bir kadınla oynamanın kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsun? Gerçekten bunun kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Her heceyle birlikte sesimin giderek yükseldiğini duyabiliyordum, kafamda yankılanan bir stereo sistemi gibiydi ama arka hoparlörlerden uyarı niteliğinde, belli belirsiz bir cümle duyuluyordu. *Herkesin öyle ya da böyle bir kusuru vardır.*

"Başka kaç kadınla birlikte oldun?" diye sordum. Başını eğip yere baktı.

Yanıt vermeyince, "Buna ne diyeceksin?" diye sordum.

Bana baktı. "Ondan başkası olmadı. Yemin ederim. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Çok zor bir dönem geçirdim..."

Elimi kaldırarak onu susturdum.

Havut, dinle," dedi kızgınca. "Benim için çok zor oldu. Bize ne olduğunu bilmiyorum. Ama yolunda gitmeyen şeyler var, değil mi? Bunu sen de biliyorsun."

Ona öfkeyle bakarak bir sonraki cümlesini söylemesi için meydan okudum.

"Bir süredir kendinde değilsin ve bu, bana kendimi çok değersiz hissettiriyor. Hamileydin ve Poppy'ye alışmakta zorlandın ve bir de annemle ilgili mesele var. Bir gün hâlimden memnunken, ertesi gün kendimi nerede bulacağımı bilmiyorum. Artık öncelik listene girdiğimi sanmıyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Yazık sana," dedim onu küçümseyerek. "Hamile olan, sonra yeni doğan bebeğini emzirmek ve onunla ilgilenmek ve bir de psikozlu annesiyle mücadele etmek zorunda kalan bir kız arkadaşı olduğu için Adam'a çok yazık."

"Sakin başlama, Emily," diye beni uyardı.

"Bütün bunlara rağmen mesele benimle ilgili değil, değil mi?" Ona aldırmadan sözlerime devam ettim. "Her nasılsa, bunu kendi lehine çevirdin. *Haksızlığa* uğradığından bahsediyorsun. *Göz ardı* edildiğinden yakınıyorsun."

Bakışlarını yere çevirdi.

"Peki bu konuda ne yapıyorsun? Kendini yeniden bir erkek gibi hissetmek, dinç bir erkek olduğunu doğrulamak için gidip önüne geleni beceriyorsun. Çünkü bütün mesele bundan ibaret, değil mi? Hâlâ çekici olduğunu kendine kanıtlamaktan?"

"Artık beni çekici bulmadığını düşünüp reddedilmiş gibi hissettim."

Kahkaha attım. "Bunun benim repliğim olması gerekmiyor mu? Ama bana zaman vermek ya da bu konuda konuşmak yerine, başka biriyle yatarak çözmeye karar verdin."

"Bana nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun."

"Tanrı aşkına, Adam, söylediklerini duyuyor musun? Peki ya ben? Benim ihtiyaçlarım ne olacak? Nasıl hissettiğimi, benim için ne kadar zor olduğunu düşün. Hayatımdaki her şey değişti: vücudum, günlük hayatım, önceliklerim... Her şey. Senin için ne değişti? Biraz daha az seks ve eve döndüğünde bir saat oynadığın sevimli bir bebek ve sonra yatağa çekilmek."

Konuşmaya çalıştı ama sözünü kestim.

"Peki sevişmek için geceleri çaresizce sokaklarda dolaştığımı görüyor musun? Bir düğünde, adını bile bilmediğim, kart bir herifle ortadan kayboluyor muyum?"

"Bir daha olmayacak," dedi, sanki bu sözüne minnettar olmam gerekiyormuş gibi. "Sarhoştum, yalnızdım ve bu bir hataydı."

"Hepsi bu mu?" diye sordum. "Gerçekten eve geri dönersen, her şeyin günlük güneşlik olmasını mı bekliyorsun?"

"Seni incitmek istememiştim... Seni bir daha üzmemeyeceğime söz veriyorum."

Sözleri zihnimde yankılandı ama bunları sanki başka biri söylüyordu. Aynı şeyi söyleyen James'in görüntüsü zihnimde belirince gözlerimi kapattım: "Seni asla incitmeyeceğime söz veriyorum," demişti. Sözlerinin, onun beni incitmemesiyle ilgisi olmadığını anlayınca midemin bulandığını hissettim. Bu, Adam'ın beni inciteceği konusunda bir uyarıydı.

"Şu anda yerimde olsaydın, ne yapardın?" diye sordum Adam'a. "Başka biriyle birlikte olduğumu öğrenseydin?"

Suratı asıldı ve çenesinde bir kas seğirdi. "Onu öldürürdüm," dedi.

Adam, James ve Kate'in düğününden iki hafta sonra eve döndü. Balayından dönüşleri yaklaştıkça, hiç şüphesiz evlerinden atılacağını bildiği için, onu eve geri almam için yakarışları arttı.

"Gidip annenle kalabilirsin," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun? O aklını kaçırmış," dedi.

Sanırım bir yere varıyorduk. Nihayet bir yere varmaya başlamıştık.

Eve döndüğünde birkaç temel kural koymam gerektiğinde, Pammie listemin en başındaydı. Poppy'yi, Adam onu oraya götürdüğünde görebilirdi ama onunla asla yalnız, gözetimden uzak bırakılmayacaktı.

"Peki ya..." demeye kalktı.

"Ne olursa olsun," dedim otoriter bir şekilde.

Ciddiyetle kafasını salladı.

Artık erkek arkadaşlarıyla perşembe geceleri dışarı çıkmayacaktı, hafta sonları ragbi oynayabilirdi ama dört saat sonra hâlâ içmekle meşgul olmak yerine, küçük bir içkiden sonra eve dönmelerini bekliyordum.

Birkaç gece misafir yatak odasında kaldı ama bu ilişkinin yürümesini istiyorsak, ayrı yataklarda uyumamızın hiçbir faydası olmayacaktı. Duygusal ya da fiziksel olarak ona yakın olmaya hazır değildim ama bunu bir sonraki aşamaya taşımayı hak ettiğini hissetmesine kaç saat ve dakika kaldığını düşünerek, bir

saath bombanın üzerinde oturduğumu hissediyordum. Bana böyle hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Düğün hakkında ne yapmak istiyorsun?" diye sordu bir gece akşam yemeği sırasında. Pammie'nin evinden yeni dönmüştü. O ve James, dönüşümlü olarak Pammie'yi "ikinci kemoterapi seanslarına" götürüyorlardı. Artık Kate ve James evlendikleri için, bu oyunu hâlâ sürdürmesine şaşırmıştım. Onları durdurmakta başarısız olmuştu, o yüzden bu yalanı sürdürmesinin ne anlamı olduğunu merak ediyordum.

"Yakın bir zamanda bunu yapmamız gerektiğini sanmıyorum," dedim. "Ama Poppy'nin vaftiz edilmesini istiyorum."

Bana katıldığını belirterek kafasını salladı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Kilisede basit bir törenin ardından, bir yerde bir şeyler yiyip içebiliriz."

"Bunu daha sonraya bırakmak yerine, bir an önce yapmamızı tercih ederim," dedi. "Annemin de orada olmasını istiyorum."

Bu yorumuna aldırmadım. "Vaktim olunca bununla ilgilenirim," dedim.

"Zamanın bizden yana olduğunu sanmıyorum," dedi titrek bir sesle. "Ne kadar vakti kaldığını bilmiyorum."

"Ah, onun iyi olacağına eminim," dedim ciddiyetle.

Kafasını iki yana salladı. "Bu kez durumu gerçekten kötüye gidiyor. Doktorlar kanserin vücuduna yayıldığını düşünüyorlar. Bunu atlatabilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum." Son cümlesini boğuk bir şekilde söyledi.

İstemeye istemeye uzanıp elimi elinin üzerine koydum. Ona, içimde olmayan bir anlayış sunamazdım.

Ayaklarımın dibindeki yer beşiğinde yatan Poppy'ye baktım, güven dolu gözleri bana gülümserken, bir annenin çocuğuna böyle bir cehennemi nasıl yaşatabildiğini merak ettim. Bir insanın bunu yapabilmesi için ne kadar acımasız olması gerekiyordu?

"Ne yapacağım?" Adam hıçkırmaya başladı. "O gittiğinde ne yapacağım?" Omuzları sarsılmaya başladı ve isteksizce kalkıp yanına gittim. "O bunu hak etmiyor. Yeterince çekti."

Onu kollarımın arasında ileri geri sallarken başını öptüm. Sadece, "O çok güçlü," diyebildim.

"Güçlüymüş gibi görünmeye çalışıyor ama değil. Gerçekten değil," dedi. "Ona yaptıklarından sonra güçlü olmak zorundaydı ama yüreğinin derinliklerinde, her zaman olduğu gibi, korku içinde."

Yüzünü görebilecek şekilde onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ona *kim* ne yaptı?" diye sordum.

Kafasını iki yana sallayıp tekrar bana sokuldu ama onu sabit tuttum. "Neden bahsediyorsun?"

Titreyen elinin tersiyle burnunu sildi.

"Lütfen bana ne demek istediğini söyler misin?" dedim sabırsızca.

"Jim," dedi dudağını bükerek. "Ya da babam, tabii babalık yaptığını düşünürsek."

"Babanın bununla ne ilgisi var?"

"O bir pislikti," diye çıkıştı.

"Ne? Neden?" Ağzım, beynimden daha hızlı hareket ediyordu.

"Onu mahvetti. Onu sürekli döverdi."

Tokat yemiş gibi hissettim. Kanepeye yığıldım.

"Sen neden bahsediyorsun? Annen onu çok seviyordu. Baban da onu seviyordu. Ne diyorsun?"

Başı tekrar ellerinin arasına düştü.

"Baban ne yaptı?" diye üsteledim.

"Eve gelir ve onu öldüresiye döverdi, yaptığı buydu. Her gece... Bu güzel bir çiçeğin yavaş yavaş solmasına tanık olmak gibiydi."

"Sana bunu annen mi söyledi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Söylemesine gerek yoktu," dedi. "Kendi gözlerimle gördüm."

İkimiz de gördük, James ve ben. İşten sonra bara giderdi ve eve döndüğünde yemeği masada hazır olurdu. Ama neredeyse her gece, yemeği kötü yaptığını söyler ve onu duvara fırlattıktan sonra annemi tokatlardı.”

Kıpırdamadan oturdum. “Elinin ona vurmadan önce ağır çekimdeymiş gibi havada hareket ettiğini görürdüm. Tiz bir ses çıkarırdı ama bizi uyandırmamak için çoğunu içinde tutardı ama merdivenlerin tepesinde oturup parmaklıkların arasından her şeyi izlerken, babamın durması için dua ederdim.”

“Emin misin? Demek istediğim, gördüğünü sandığın şeyi gördüğüne emin misin? Küçüktün. Belki de görüldüğü gibi değildi.” Etrafım tamamen çılgınlıkla dolu olmasına rağmen geçerli bir sebep arıyordum.

“Bizim kadar küçük çocuklar bir yana, kimsenin görmemesi gereken şeylere tanık oldum. Babamızın, annemizi neden dövdüğünü ve onu neden ağlattığını anlamayacak kadar küçüktük ama bunun yanlış olduğunu biliyorduk. Üçümüz deniz kenarına kaçmak için gizli planlar yaptık; babamız ölmeden önceki yaz tatile gittiğimiz Whitstable’a. O bizimle gelmemiştir, Linda Teyzemiz, Fraser ve Ewan’la gitmiştik. Annem ondan uzakta, orada çok mutlu görünüyordu.”

“Nasıl öldü?” diye sordum nazikçe.

Adam, düşüncelere dalmış gibi bakışlarını yere çevirdi. “Bir gece bardan eve döndükten sonra kalp krizi geçirdi. Mutfakta yere yığıldı, o kadar. Annem ertesi gün James ve benim için okuldan izin aldı, gömleklerimizi giydirip kravatlarımızı takarken, ev polis ve cenaze görevlileriyle dolup taşıyordu.” Üzgün bir şekilde gülümsedi. “O gömleğin beni ne kadar kaşındırdığını, yakasının boynumu rahatsız ettiğini hatırlıyorum. Babamın ölmesinden ziyade, bunun için endişelendiğimi ve bir sorunum olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Hiçbir şey hissetmedim. Tamamen hissizdim.”

“Seni hiç dövdü mü?” diye sordum.

“Hayır, bana ya da James’e hiç dokunmadı. Biz ortadayken kusursuz baba ve eş rolünü oynardı ama biliyordum. Daha sonra ne yapacağını biliyordum. Annem de biliyordu, gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ama belli etmemek için çok uğraşırdı.”

“Ona hiç gördüklerinden bahsettin mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Bildiğimi bilmek, onu kahrederdi. Onun kusursuz bir eş ve baba olduğu izlenimini vermek için çok uğraşıyordu. O zaman bile, bütün arkadaşları onun çok iyi bir lokma olduğunu ve annemin çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Ama hiçbiri, onu gerçekten tanımıyordu. Kapalı kapılar ardında nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı. Nasıl bilsinler ki? Annem o zaman onu koruyordu ve şimdi bile koruyor.”

Gördüğüm, birbirine âşık görünen bir çiftin fotoğraflarını düşündüm. Arkadaşları görünürde sahip oldukları şeyi kıskanıyordu.

“Çok üzgünüm,” dedim ve yanına gidip başını göğsüme yasladım. “Hiçbir çocuk böyle bir şeye tanık olmamalı.”

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Nasıl gelsin ki? Pammie’yi yaptığı her şeyden aklamanın bir yolunu bulmak istiyordum. Herhâlde, bütün bunların bir sebebi, neden böyle biri olduğunun bir açıklaması olmalıydı ama ne kadar çaba göstersem de bir sebep bulamıyordum. Düşünüp taşındıkça, davranışlarını anlamakta daha çok zorlanıyordum. Geçmişte gerçekten kötü muamele gördüyse, neden başka birine bilerek zarar vermek istesin ki?

Vaftiz töreni yaklaşırken, Pammie’yi, James’i ve öyle ya da böyle Kate’i göreceğimi bilmek, telaşa kapılmama neden oldu. Kate, zihnimde müttefikim, beni anlayabilecek tek kişi olmaktan, Pammie’nin suç ortağı konumuna geçmişti. Bu, Pammie’ye beni küçümsemek için daha çok güç veriyordu ve ikisini birlikte görme düşüncesi gözümü korkutuyordu.

Kredi kartımı uzatırken hissettiğim suçluluk duygusunu hafifletmek adına, kendi kendime bana özgüven vermesi için yeni bir elbise aldığımı söyledim.

“Vay canına, bu biraz göz alıcı, değil mi?” dedi Adam. “Güneş gözlüğüne ihtiyacım olacak.”

“Çok mu?” diye sordum kanarya sarısı, şifon elbiseye bakarken. Bu elbise üzerimdeyken kendimi iyi hissediyordum. Asimetrik kesimi bana bebek öncesi formumu geri kazandırıyor, altına korse giydiğimi kimsenin bilmesine gerek yoktu.

“Hayır, hoşuma gitti,” dedi Adam. “Nergis mevsiminin bitmesine sevindim, yoksa seni bulmakta zorlanırdık.”

El çantamla ona vururken güldü.

Yatağımızın ortasından bize bakan Poppy, ebeveynleri atışırken neşeli sesler çıkarıyordu.

“İyi ki sana önlük taktım, küçük hanım,” dedim, fildişi tafta elbisesiyle onu kucağıma alırken. “Elbisenin üzerine salya akıtmayı istemeyiz, değil mi?”

"GAP'in eşofmanlarından birinin içinde daha rahat olma-
vacığından emin misin?" diye sordu Adam, Poppy'i ve kabarık
elbisesini araba koltuğuna yerleştirmeye çalışırken.

Dilimi damağımda şaklattım ve bebek koltuğunu yoklayan
eline vurarak onu kenara ittim. "İşte burada," diye güldüm, ku-
maşın arasından askıyı çıkararak. "Pekâlâ, diğeri nerede?"

"Ona bir Cinderella arabası almalıydık," diye takıldı. "Bu tam
ona layık olurdu."

Uğursuzluk getirmek istemiyordum ama nihayet eski uyu-
mumuzu yakalamaya başlamıştık, eskiden olduğumuz gibi bir
çift olma yolundaydık. Kiliseye gidip şüphe edenlere başardı-
ğımızı göstermek için sabırsızlanıyordum. Karşımıza çıkarmaya
çalıştıkları her engele rağmen ayakta kaldığımızı onlara göstere-
cektik. Aslında sorun sadece *Pammie* olmasına rağmen neden
bunu, *onlar* olarak düşündüğümü bilmiyordum ama bazen büt-
tün dünya bana karşıymış gibi geliyordu ve bakış açımı koru-
makta zorlanıyordum. Ama bugün değildi çünkü onun istediği
şeye sahiptim. Ben kazanmıştım.

Kilise kapısından içeri giren misafirlerimizi karşılar-
ken, Adam'ın ragbi arkadaşlarının bir arıya benzediğimi söylemele-
rine gülüp geçtim. James ve Kate'in arabalarından inip sıraya
girdiklerini gördüm ve abartılı selamlaşmalarla meşgul oldum.
Kuzenim Fran'in küçük oğlunun üzerine titredim ve kucağımda
tuttuğum Poppy'yi çocuk arabasındaki başka bir bebekle tanış-
tırmak için eğildim. Yaklaşan Banks ailesine odaklanmamak için
ne gerekiyorsa yaptım. Farkında olmadan, arkamı dönmüştüm
ama arkamdaki insanların selam verdiklerini ve *Pammie*'ye nasıl
hissettiğini sorduklarını duyabiliyordum.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için öksürdüm ve arkamı
dönmeden önce maskemi takınmak için kendime zaman tanır-
ken, içimden ona kadar saymaya başladım. *Her şey normalmiş
gibi davran,* diye geçirdim içimden. *Bunu yapabilirsin.*

"Seni görmek güzel, Pamela," dedim arkamı dönerken, şim-
diden saldırıya hazırdım. "Harika..."

“Harika” kelimesini yuttum. Gördüğüm şey karşısında donup kaldım ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Pammie tamamen keldi, kaşları yoktu ve yüzü şişti. Şoke oldum. Üçü birlikte karşımda bekliyordu ve bir şey, herhangi bir şey söylemeliydim ama cümle kuramadım.

“Merhaba, Em,” dedi James beni öpmek için eğilerek. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu. İyi misin?” Bu yanıt gerektirmeyen bir soruydu.

“Em,” dedi Kate neşeyle. “Harika görünüyorsun ve Poppy... Vay canına!”

Kekeleyerek karşılık vermeye çalıştım. Pammie ve ben, bir an öylece durup birbirimizi süzdük, ikimiz de nasıl tepki göstereceğimizi bilmiyorduk. Her nasılsa ortada buluştuk, uzuvlarımız beceriksizce çarpıştı. Beni kendisine doğru çekip sarıldı. “Seni görmek güzel,” diye boğuk bir sesle fısıldadı. “Çok hoş görünüyorsun.”

Nefesim kesilirken gözlerim doldu. Ne olduğunu bilmiyordum. Sözlerinden, söylediği şeyden değil, söyleme tarzından etkilendim. Samimiyetle söylemiş gibi, belki de ilk kez sesinde bir içtenlik duyuyordum. Ya da görüşünün aklımla oyun oynamasına izin veriyordum. Gülümsememi takınıp çaresizce Adam’ı aradım. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

“İzninle,” dedim, Poppy’yle birlikte oradan uzaklaşarak. Adam’a doğru yöneldim ama geçerken annem elimi tuttu.

“O Pammie mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

Uyuşmuş gibi kafamı salladım.

“Ama nasıl...”

Kafamı iki yana salladım. “Gerçekten bilmiyorum,” demekten başka bir şey söyleyemezdim. “Bir dakikalığına Poppy’yi alır mısın?”

“Elbette,” dedi, torunu ona neşeyle agularken, endişeli yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Adam'a ulaşırken Pippa'yla göz göze geldim. En az benim kadar şaşkın görünüyordu. Ona bakarken elimden omuzlarımı silkmekten başka bir şey gelmedi.

Kendimi odaklanmaya zorladım ama beynimde karışan devreler, yanlış bağlantılar kurarken kıvılcımlar çıkıyor gibiydi. Emin olmak için Pammie'yi tekrar görmeliydim ama arkama dönmeye cesaret edemedim çünkü sırtımda üç çift göz hissettiğimden emindim. İnsanları doğru söylediğine inandırmak için gerçekten bu kadar ileri mi gitmişti? Şiş yanakları ve çökük gözleriyle yüzünü gözlerimin önüne getirdim. Bu mümkün müydü?

Adam'ın yanına gitmeden önce söyleyecek doğru sözleri bulmalıydim, yanlış sözlerin bizi aylarca geriye götürebileceğini biliyordum. "Neden bana annenin..." Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum.

"Hasta olduğunu mu söylemedim?" dedi.

Kafamı salladım.

"Sormadın," dedi gergince. "Çünkü umurunda değildi."

Benimle konuşmaya çalıştığını ama her defasında onu susturduğumu düşündüm. Midemi bulandıran bir suçluluk duygusuna kapıldım.

Pammie'ye her baktığımda beni izliyordu. Bana doğru her geldiğinde, yerimden kııldamak için bir bahane yarattım. Bana gerçekten hasta olduğunu söylemesinden mi, yoksa oyuna devam etmek için bunca zahmete girmiş olma ihtimalinden mi daha çok korktuğumu bilmiyordum. Her hâlükârda, nasıl karşılık vereceğimden emin değildim.

Tuvalete giderken, James bana yetişti.

"Çok hoş bir törendi, Em. Kate ve benden, Poppy'nin vaftiz ebeveynleri olmamızı istediğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Bu benim kararım değildi," dedim hiç durmadan.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Dönüp ona baktım ve gözlerinde, bana yaptığı şeyi bildiğine ve nedenine dair bir şey aradım. Ama bakışları her zamanki gibiydi. İçten ve kibar.

"Harika," dedim tersleyerek.

"İyi misin," diye sordu. "düğünden ve olanlardan sonra?"

"Çaba gösteriyoruz," dedim kısaca.

"Seni üzecek ne yaptım?"

"Annen bana her şeyi anlattı," dedim. "Benim yanımda olduğumu sanıyordum. Safça aramızdaki şeyin..."

"Gerçektir," dedi sözümü keserek.

Boş bir kahkaha attım.

"Senin yanımdayım..." dedi. "Ve her zaman yanında olacağım ama hislerini açıkça belirttin, unuttun mu?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Demek sana içimi dökerken, gidip Pammie'ye her şeyi anlatıyordun?"

"Ne? Hayır," dedi sertçe. "Benimle paylaştığın hiçbir şeyi ona söylemedim, ikimizin arasında hiçbir şey olamayacağına dair söylediklerin hariç."

"O hâlde, senden peşime düşmeni o istemedi, öyle mi? Bunu, onun emri altında yapmadın?"

"Ne?" dedi suratını buruşturarak, sanki söylediklerimi anlamakta zorlanıyor gibiydi. "Hayır. Nasıl biri olduğumu sanıyorsun? Asla böyle bir şey yapmam. Ona, sana karşı hislerim olduğumu ve bu konuda kendimi suçlu hissettiğim söyledim. Ona içimi döktüm çünkü o benim annem."

Gözlerimi devirip kafamı iki yana salladım.

"Bana inanmak zorundasın," dedi.

"Hey, küçük kardeşim," diye seslendi Adam yanına sokulurken. "Neye inanmak zorunda?"

James'in yüzü kızardı. "Hiçbir şey. Önemli değil."

"Hayır, haydi ama seni dinliyorum," diye devam etti Adam, kelimeleri biraz geveliyordu. "Neden benim güzel kadını, sana valancı olduğunu söylüyor?"

"Sadece şakalaşıyorduk," dedi James hiç ikna edici olmayan bu şekilde.

"Hayır, sana inanmıyorum, dostum," dedi Adam. Hem James hem de ben alkolün ve paranoyaklığının etkisiyle huysuzlaştığını biliyorduk.

Ellerimi göğsüne koyup ona baktım, onu meşgul etmeye çalışıyordum.

"Sadece şakalaşıyorduk," dedim. "James beni gıcık etmeye çalışıyor. Ve bu konuda çok başarılı." Şakacı bir şekilde koluna vurdum.

Adam'ı uzaklaştırmaya çalıştım ama vazgeçmedi. "Peki inandığının şey ne?" diye sordu tekrar.

Derin bir nefes verdim. "Tanrı aşkına, sadece şakalaşıyorduk. Önemli bir şey değil."

"Ama öyle görünmüyordu," dedi aksice.

Onu durdurdum ve bana doğru dönerken, kolumu beline doladım. "Seni seviyorum," dedim uzanıp onu dudaklarından öperken. "Şimdi arkadaşlarının yanına git. Eğlenmene bak, sonra görüşürüz."

O da beni öptü. "Ben de seni seviyorum."

İçeri döndüğüm sırada Pammie kapıdaydı, hücumu hazır görünüyordu. Orada beni beklediği belli olmasına rağmen "Emily?" dedi, neredeyse şaşırmış gibi. Ona aldırmadım ama insanların duyabileceği kadar yüksek sesle ikinci kez seslenince, olay çıkarmasından korktuğum için varlığını kabul etmek zorunda kaldım.

Bekliyormuş gibi karşımda durdu ve ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilemedim. İçimde çok fazla öfke fokurduyordu ama ona bakarken, ona dikkatle bakarken, öfkenin yerini şaşkınlık aldı. Gözlerinin akı sararmıştı ve şişen pürüzsüz ve parlak teni, elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Her şeyi yapabileceğini biliyordum, ama bu?

"Pamela," diyebildim sadece.

"Lütfen bana böyle hitap etme," dedi kısıp bir sesle. "Bundan pek hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Dinle, eğer yine başlayacaksan, gerçekten..."

"Başlamayacağım. Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Her neyse, hiç ilgilenmiyorum. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey, artık beni şaşırtamaz. Adam'ın annesi olarak burada olman gerektiği için buradasın, sakın bundan daha fazlası olduğunu düşünme. Adam, Poppy'yi sana getirmek istediğinde, onu görebilirsin ama gerçekten ikimizin ilişkisi burada sona eriyor."

Elini saçsız başında gezdirdi ve hafifçe gülümsedi. "Üzgünüm," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama "üzgünüm" o listede yoktu, özellikle de yakınımızda kulak misafiri olabilecek kimse olmadığı düşünülürse. Utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi ama bunu daha önce bin kez görmüştüm. Her köşeye sıkıştığında ve foyası ortaya çıkarılmak üzere olduğunda buna başvuruyordu. Küçük Bayan Masum oyununa kanmıştım ama bu uzun zaman önceydi. Beni bir daha asla kandıramayacaktı.

"Gerçekten buna ayıracak zamanım yok," dedim. "Bu, kızımın vaftiz töreni. Sohbet etmek ve birlikte vakit geçirmek istediğim, ilgimi senden daha çok hak eden bir oda dolusu insan var."

Görünüşü beni rahatsız ettiği ve bana kendimi suçlu hissettirdiği için bunu söylerken ona bakmamaya çalıştım.

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ve seni suçlamıyorum ama sadece gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Sana yaptıklarımı yapmayı asla istemezdim ve beni hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyorum ama fazla zamanım kalmadı ve çok geç olmadan önce en azından özür dilemek istedim. Lütfen."

Elini bana uzattı ve geri çekildim ama bana doğru gelmeye devam edip üzerime doğru düştü.

Bir anda etrafımızdaki herkes sessizliğe gömüldü, sonra yere düşmeden önce onu yakalamak için hamle yaptım. Eğer ağır

çekim kamerayla biri bizi görüntüleseydi, kollarımı havaya kaldırarak geri çekildiğimi kaydedirdi. Düşüşünü engelleyebilecek tek kişi bendim ama herkes onu kurtarmak için boşu boşuna hücum ederken, ben geri çekiliyordum.

Sert ahşap zemine düşerken, herkes aynı anda nefesini tuttu.

“Anne!” diye seslendi James. Herkes “Pammie!” diye haykırdı.

“Bu da ne...” diye bağırdı Adam koşup dizlerinin üzerine çökerken. “Burada ne oldu?” Yanıt vermem için dönüp bana baktı ama sadece omuzlarımı silktilim. “Neden sana soruyorum ki?”

Etrafımıza toplanan kalabalığın hep bir ağızdan nefes aldığını duyabiliyordum.

“Bu kadarı yeter,” dedi James. “Anne...”

“Ben iyiyim,” dedi, oturur pozisyona geçerken. “Sadece dengeyi kaybettim. Ben iyiyim.”

Yine yapmıştı.

Kalabalığın arasından geçip en son annemle birlikte gördüğüm Poppy’yi bulmaya gittim. “Gitmek istiyorum,” dedim ona ulaşınca.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Bu da numara olamaz, değil mi?”

Kafamı iki yana salladım. Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Babamla, beni eve götürür müsünüz?” diye sordum.

Babam saatine baktı. “Zaten geç oluyor,” dedi sanki bir bahaneyle ihtiyacı varmış gibi. “Gidip arabayı ön tarafa getireceğim.”

Poppy’ye getirilen hediyeleri topladım, Pippa ve Bet teyzeme çaktırmadan veda ettim. Orada onlardan başka umursadığım kimse yoktu; geri kalanı, Adam’ın ragbi grubu ve birkaç iş arkadaşıydı. Hiçbiri gitmiş olmam bir yana, orada olduğumun bile farkında olmazlardı.

Telaşla eşyaları toplarken, “Sen iyi misin?” diye sordu Pippa. “Seninle gelmemi ister misin?”

Kafamı iki yana salladım. “Sadece eve gidip pijamalarımı giymek istiyorum,” dedim dürüstçe.

Gülümsedi. "Bu hissi biliyorum. Sabah seni ararım."

Ona bir öpücük verdikten sonra kapıdan çıktım.

Annem benimle eve gelip her şeyi yerleştirmekte ısrar etti. "Yirmi yedi yaşındayım," diye isteksizce güldüm.

"Annenin seninle ilgilenmesi için, asla yeterince büyük olamazsın," dedi. "İyi olduğundan emin misin?"

Başımı salladım. "Adam birazdan evde olur. Bar bir-iki saat içinde kapanacak."

"Her ne oluyorsa, lütfen seni etkilemesine izin verme," dedi beni alnımdan öperken. "Harika bir iş çıkarıyorsun ve seninle çok gurur duyuyoruz." Onu kucaklayıp istemeye istemeye el sallayarak annemlere veda ederken gözlerim doldu.

Kanepede uyuyakalmış olmalıyım çünkü hatırladığım bir sonraki şey ön kapının yumruklanmasıydı. Bir an iyice sersemledim ve rüya gördüğümü sandım. Telefonuma gelen mesajın sesini zar zor duydum; zaman kavramını yitirmiş gibiydim, hatta hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. Önce hangisine yanıt vereceğimi şaşırdım ama sonra Poppy aklıma geldi. Onu uyardırma zamanı gelmiş miydi? Onu yatırmadan önce doyurmuş muydum?

Çok hızlı doğrulduğum için sersemleyip hemen geri yığıldım. İki elimi başımın yanlarına koydum ve beynimi yapbozun parçalarını daha hızlı birleştirmeye zorladım. Alt katta kapı hâlâ yumruklanıyordu, cep telefonuma gelen mesajlar hâlâ okunmak için ısrar ediyordu. Poppy'nin odasına baktım ve mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Bu tamamdı. Saat, gece yarısını biraz geçiyordu. Bu da tamamdı. Adam henüz eve dönmemişti. Hangi cehennemdeydi? Onu üç saat önce bırakmıştım. Telefonumu bulmak için kanepelerinin altını yokladım ve ekranı dolduran mesajlara odaklanmakta zorlandım. Cevapsız çağrılara, sesli ve yazılı mesajlara göz gezdirdim. Pammie, Adam, James, Pammie, Adam, James.

"Tanrım," dedim yüksek sesle, ne olduğunu merak ederek.

Telefonumu alıp şaşkınlıkla kapıya doğru ilerledim. En alt basamağa ulaştığımda, telefonum tekrar çaldı ve ekranda Pam-

me nin ismini gördüm. Onu göz ardı edecektim ama telefonu-
nu başka birinin kullanıyor olabileceğini düşündüm. Ters giden
bir şey olduğu belliydi. Adam'a bir şey olmamış olması için dua
ettim.

"Evet," diye çıktım.

"Emily. Benim, Pammie. Adam eve geliyor. Sakın içeri girme-
sine izin verme."

"Ne?" dedim nefesimi tutarak.

"İçeri girmesine izin verme. Aklını kaçırdı. Biliyor, Emily. Çok
üzgünüm. Sakın onu içeri alma."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"James'ten haberi var," dedi boğuk bir sesle.

O konuşmaya devam ederken, kan kulaklarıma hücum etti
ve söylediklerini duymakta zorlandım.

"Ne?" diye haykırırken, nefesim boğazıma takıldı.

"Kavga ettiler," dedi nefes nefese. "Çok üzgünüm."

Doğru düzgün düşünemeyecek kadar paniğe kapıldım.

Kapıya yaklaştım, ellerim titrediği için sürgüyü tutmakta zor-
landım. Kapının diğer tarafına bir yumruk inince geriye sıçra-
dım, düşük kaliteli ahşap yumruklanmaya zar zor dayanıyordu.

"Adam?" dedim titrek bir sesle.

"Kapıyı aç," diye bağırdı, o kadar yakındı ki, nefes alışını du-
yabiliyordum.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Sakinleşene kadar olmaz."

"Tanrı şahidim olsun, Emily, hemen şu lanet olası kapıyı aç."

"İçeri girmesine izin verme," diye uyardı Pammie tekrar.

"Ne yaptın?" diye telefona tısladıktan sonra onu yere fır-
lattım. Yalanlarının beni, bizi tüketmesine izin vermeyecektim.
Mantıklı konuşarak Adam'ı ikna etmeliydim.

"Beni korkutuyorsun," diye ona seslendim. "Bebeği de kor-
kutacaksın."

Nefes aldığını, sonra yavaşça ve temkinli bir şekilde verdiğini
duydum.

"Emlak!" dedi. sesi birden ölçülü bir tona büründü. "Lütfen kapıyı açar mısın?"

Zinciri çektim. "Sakin olacağına söz veriyor musun?"

"Evet, söz veriyorum."

Sürgüyü çevirir çevirmez, kapı uçtu ve gücünün etkisiyle zincir menteşesinden çıktı. Kapı bana doğru savrulurken, öteki taraftaki Adam'ın gücüne karşı kollarımı çaresizce sağa sola sallayarak yere serildim. Tepemde dikildiğini görünce, korkunç bir hata yaptığımı anladım. Kalkmaya çalıştım ama bacaklarım kınmılamıyordu. Bocaladım, merdivenlerde yarı sürünerek yukarı çıkmaya çabaladım ama bunu yaparsam dışarı çıkma şansımın olmayacağını biliyordum. Ama Adam ve Poppy'nin arasına girmeliydim. Ona yaklaşmasına izin veremezdim.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde sürünmeye devam ederek son basamağı tutmaya çalıştığım sırada, beni ayak bileğimden yakalayıp aşağı çekti. Beni saçımdan tutup kaldırırken, kafa derimin kafatasımdan ayrıldığını hissettim. Bir kolumu havaya kaldırarak saçlarımın derinliklerini kavrayan yumruğundan kurtulmaya çalıştım ve diğerini destek almak için merdivenlere doğru uzattım. Adam beni yukarı doğru sürüklerken, kalçam sert basamaklara çarptı. Haykırmak istedim ama Poppy için sessiz kalmalıydim. Adam'ın neler yapabileceğini bilmiyordum.

Beni sahanlık boyunca sürükledi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama çok güçlüydü ve mücadele ettikçe, daha fazla güç kullanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen dur."

Beni oturma odasına fırlatıp tepeden baktı. Yüzünü ilk kez o zaman gördüm, gözleri sinirinden pörtlemiş ve yüz hatları hiddetinden çarpılmıştı.

"Lütfen, beni dinler misin?" diye yalvardım.

"Seni sürtük," diye çıkıştı, nefesi alkol kokuyordu. "Beni aptal yerine koyabileceğini mi sanıyorsun?" Ağzından tükürükler saçıyordu.

Hayır, asla. Bunu asla yapmam."

Bir anda yüzüme doğru indirdiği eli, şakağıma isabet etti. Tenim sızladı ve anında bir yumrunun oluşmaya başladığını hissettim.

Yumruklarını sıkıp gevşeterek illeri geri yürürken, karşısında cindim.

"Sandığın gibi değil," dedim. "Lütfen, bana inanmak zorundasın."

"Ne olduğunu biliyorum. Erkek kardeşimle yatıyorsun." Kafasını geriye atıp abartılı bir kahkaha attı. "Nişanlım, çocuğumun annesi arkamdan iş çevirip erkek kardeşimle yatıyor."

"Onunla yatmadım," diye yalvardım. "Saçmalıyorsun."

Olduğu yerde durup çılgınca gözlerini bana dikti. "O benim kızım mı?" diye kükredi. "Poppy benim mi?"

Ayaklarının dibinde diz çöktüm. "Elbette, senin kızın. Senin olduğunu biliyorsun. Seni hiçbir zaman aldatmadım. Lütfen, bunu bilmelisin."

Yanımda çömelip yüzümü tuttu. "O hâlde neden kendisini sana bu kadar kaptırdı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Az önce beni, birlikte olduğum kızdan uzaklaştırıp suratıma yumruk attı çünkü, anlaşılan, sana saygısızlık ediyormuşum."

Kalbimin henüz kırılmayan küçük bir bölümü milyonlarca parçaya bölündü. "Başka bir kızla birlikte miydin?" diye sordum, sesimin sakın çıkmasına kararlıyım. "Kızımızın vaftiz töreninde mi?"

"Evet, iyi vakit geçiriyorduk, aslına bakarsan çok iyi vakit geçiriyorduk."

"Seni pislik," diye bağırdım.

Bana bakıp kahkaha attı. "Ah, yoksa sana son söylediklerime inandın mı?"

Tek kelime etmeden bana gülmesini izledim.

"İnandım, değil mi? Ah, bu muhteşem. Ama gel sana küçük bu su vereyim." Bana yaklaştı ve sıcak nefesini yanağımda hissettirdi. "Sana hiçbir zaman sadık olmadım. Sana dair beni tahrik eden hiçbir şey yok. Beni soğutuyorsun." Vurgulamak ister gibi ürperdi. "Yine de sana her yaklaştığımda acınası bir şekilde minnettarsın."

Ona tükürdüm, yanağına kocaman bir damla isabet etti.

Elinin nereden geldiğini göremeden, başımın yan tarafına vurup beni sırtüstü yere serdi. Rüyalarımda olduğu gibi, dişlerimin teker teker döküldüğünü hissettim ve onlara engel olmak için ağzımı sımsıkı kapattım.

Beni geriye itip üzerime oturarak yere sabitledi. "Ama sorun değil çünkü artık senin de arkamdan iş çevirdiğini biliyorum."

Neden bu kadar kızgın olduğunu kendi kendine hatırlattı ve ağırlığını üzerime verip ellerini boynuma doladı.

Onunla göz göze gelmeye uğraştım, bu çılgınlıktan geri dönmek için bir yolunu bulmaya çalıştım, bütün bunları sona erdirmek için bir umut ışığı aradım. Ama gözleri kapkaraydı, göz bebekleri öylesine genişlemişti ki, neredeyse etrafındaki rengi dolduruyordu. Parmaklarımı parmakları ve boynumun arasına sokmaya çalıştım, ama çok güçlüydü. Henüz boğazımı sıkıyordu ama bunun bana verdiği korkunun tadını çıkarıyordu.

"Yapmadım, biz hiç..." Ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte, boğazımı daha çok sıkıya başladı. Başka bir yere, buranın dışında uzak bir yere gittiğimi hissederken, önce hafif, sonra gide-rek artan bir ağlama sesi duydum. Sesin Poppy'ye ait olduğunu anlayınca birden gözlerimi açtım, aynı ses Adam'ın da durmasına neden oldu ve üzerimden kalktı.

"Hayır!" diye haykırarak saçını, gömleğinin yakasını, tutabileceğim herhangi bir şeyi yakalamaya çalıştım. Poppy'ye yaklaşmasına izin veremezdim. Sırtına yapışıp elime gelen her yerine tırnaklarımı geçirdim. Yüzüne uzandım, başparmaklarımla gözlerini ararken, cüssesiyle beni üzerinden atmaya çalıştı ama tu-

tunmaya devam ettim. Küçük kızımın yanına yaklaşmasına izin vermeyecektim.

Poppy'nin odasına giderken, şaha kalkıp beni oturma odasının kapı çerçevesine çarptı. "Hayırlı" diye tekrar inledim. Bütün gücümle onu geri çekince, dengesini kaybedip beni altına alarak sahanlığa yuvarlandı. Kendimi bacağının etrafına dolayıp onu sabit tutmaya çalışırken, ayağa kalktı ve dengemi kaybettim. Poppy'nin ağlaması giderek şiddetleniyordu ya da giderek ona yaklaşıyorduk, her hâlükârda hislerim aşırı çalışmaya başladı. Onun gözyaşlarını ve kendi çığlıklarımı duyabiliyordum ama başka bir şey vardı, çözemediğim başka bir ses.

Kan ve gözyaşından kör olmuş bir şekilde, babası onu kucağına alırken Poppy'nin ağlamasının kesilmesini bekledim. Onu teselli eden kişinin bir baba olmaktan çok uzak olduğunu bilemezdi.

"Bitti," dedi bir ses. Bir kadın sesi.

Olanlara anlam vermeye çalışırken, beynim kafatasımda zonkluyordu. Hızla kapanan gözümün arasından yukarı baktım ve Poppy'nin odasının girişinde duran bir figür gördüm. Güçlkle oturur pozisyona geçtim ve kendimi odaklanmaya zorladım. Önce bebeğimi gördüm; küçük bedenini nazıkçe ileri geri sallayan, o tanımadığım varlığın kollarındaydı. Onu tutan kişinin yüzünü görünce neredeyse somut bir korkuya kapıldım: Pammie.

Buna anlam veremiyordum. Bu işte birlikte miydiler? Bunca zamandır bunu mu planlıyorlardı?

"Bebeğimi bana ver!" Ayağa kalkmaya çalıştım ama aramızda duran Adam, beni yere itti.

"Bitti," diye tekrarladı Pammie titreyen bir sesle.

"Onu bana ver," diye bir kez daha haykırdım, çaresizce kızımı kollarıma almak istiyordum. Hızlı çekimde çalışan zihnim, bana Pammie'nin merdivenlerden koşarak inip caddeye çıktığını gösterdi. Nereye gidebileceğini bilmiyordum. Kalbim durmuş gibiydi ve göğsümde ölü bir ağırlık olarak duruyordu.

Lutten' diye yalvararak ona kollarımı uzattım.

Anne' dedi Adam, sesi aniden sakinleşti. "Onu bana ver."

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi. "Seni gördüm."

Anne, saçmalama," dedi onu uyarır gibi. "Poppy'yi bana ver."

Ön kapı tekrar yumruklandı. "Anne, Emily... Polis yolda," diye seslendi James nefes nefese sahanlığa koşarken. Merdiven parmaklıklarının arasından beni görür görmez "Tanrım," dedi.

Pozisyonumuzu koruyor ve birbirimizi süzüyor gibi, dördümüz de olduğumuz yerde donup kaldık. Sessizliği bozan Pammie oldu ama konuşmaya başladığında, ondan duymayı umduğum en son şeyi söyledi.

"Emily, gel ve Poppy'yi al," dedi. Bakışlarımı ondan James'e çevirdim ve sonra hâlâ tepemde dikilen Adam'a döndüm. Ellerim ve dizlerim üzerinde Pammie'ye doğru emekledim ve yanındaki duvara yaslanınca, bebeğimi bana verdi. Onu bağrıma bastırıp kokusunu içime çektim.

"Seni gördüm, Adam," dedi Pammie. "Ve sen de beni gördün. Bitti."

"Neler oluyor?" dedi James.

"O gece evdeydim," dedi Adam'a. "Rebecca öldüğünde."

Pammie gözyaşlarına boğulurken, omuzları sarsılmaya başladı. "Nefes almaya çalışırken onu kışkırttığını duydum. Astım spreyini ona vermeyi reddetmeni izledim."

James, "Ne?" diye kekelerken, şaşkınlıktan nefesimi tuttum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Adam kendini savunarak. Omuzlarını geriye çekti ve çenesi gerildi.

"Adam, oradaydım. Sana, ona yardım etmen için yalvardı ve yardım edebilirdin. Hayatı senin ellerindeydi. Tek yapman gereken, ona astım spreyini vermektir. Ama tepesinde dikilip ölmesini izledin. Bunu nasıl yapabildin?"

"Sen aklını kaçırmışsın," diye hırladı Adam ama gözlerindeki paniği görebiliyordum.

Ve sen ortadan kaybolup eve yürümek için tren istasyonuna dönerken, ben orada kalıp çaresizce onun hayatını kurtarmaya çalıştım.” Hıçkırırken sesi titredil. “Onu kurtaramadığım için kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye bağırdı Adam. “İsteydim. Beni sen aradın, unuttun mu? Oraya giden ilk kişi sendin. Ayrıca Rebecca’yı hayattayken gören son kişi de sendin. Bazıları bunun çok fazla tesadüf olduğunu düşünebilir, sence de öyle değil mi?”

“Sakin buna cüret etmeye kalkma,” diye çıkıştı Pammi. “Hayatımın geri kalanı boyunca bu olaydaki sorumluluğumu taşıyacağım; böyle biri olduğun ve yaptığın düşüncesizce şeyler için kendimi suçlayacağım. Ama o zavallı kıza yardımcı olmak için elimden geleni yaptım, tıpkı Emily’ye yaptığım gibi.”

Dönüp bana bakarken, gözleriyle ona inanmam için bana yalvardı. “Onun neler yapabileceğini görmeden, bu noktaya geldiği için çok üzgünüm.”

Sözlerini duyabiliyordum ama anlam veremiyordum.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Sana yardım etmeye çalıştım,” dedi gözyaşları içinde. “Seni uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ama asla yeterli olmadı. Beni daha fazlası için zorladın. Neden ne yapmaya çalıştığımı görmedin?”

“Ama benden nefret ediyordun,” dedim, kelimeler beynim kontrol edemedi hızla dudaklarımdan döküldü. “Çok kötü şeyler yaptın.”

“Mecburdum, anlamıyor musun?” diye hıçkırdı. “Seni ondan uzaklaştırmak zorundaydım ve tek yolun bu olduğunu düşündüm. Ama bu ben değilim. Ben böyle biri değilim. İstedığın kişiye sorabilirsin. Adam’ı tanıdığım düşünüyor olabilirsin ama hiçbir fikrin yok.”

Kafese atılmış bir hayvan gibi sahanlıkta ileri geri yürürken, “Bu delilik,” dedi tedirgin bir şekilde elini saçlarının arasında gezdirerek.

Ona bakarken yaptığımız her konuşma aklımda yankılandı, sözlerimin en can alıcı kısımlarını hatırladım. *Saygısızlık ediyorsun. O şekilde dışarı çıkamazsın. Seb neden geliyor? Düğünü iptal edeceğim. Ne olduğumu sanıyorsun, bir keşiş mi?* Tokadının indiği yer hâlâ sızlıyordu ama beni en derinden yaralayan çirkin sözleriydi, en büyük acıyı veren üzerimde ne tür bir kontrolü olduğunu anlamaktı.

“Seni incittiğim için üzgünüm, gerçekten üzgünüm,” diye devam etti Pammie, “ama başka bir yol düşünemedim. Doğru şeyi yaptığımı sandım. Bu ilişkiye devam edersen, önünde sonunda bu noktaya geleceğini biliyordum.”

“Ama neden... neden bana söylemedin?” diye kekeledim Pammie’ye dönerek. “Rebecca’ya yaptıklarını biliyorsan, neden bana söylemedin?”

Kafasını iki yana sallayıp benimle göz göze gelmekten kaçındı. “Bebeğim, o neden bahsettiğini bilmiyor,” dedi Adam yalvarırcasına bana bakarak. Kendini korumaya çalıştığı, karşısındaki kadınlardan hangisinin onun yanında olduğunu çözmeye çalıştığı belliydi. “O deli, aklını kaçırmış. Bana inanmak zorundasın.”

“Beni sevdiğini sanıyordum...” diye söze başladım.

Önümde çömelince, yapabileceği bir sonraki şeyden tedirgin olup irkildim. “Seviyorum, seni sevdiğimi biliyorsun,” dedi. Elleri titriyor ve çenesi seğiriyordu, adrenalinin vücudunda dolaştığını gösteren bir işaretti.

“Ama şimdi her şeyi anlıyorum,” diye kısık bir sesle devam ettim. “Beni hiçbir zaman sevmedin, sen sadece beni kontrol etmek istedin.” Poppy uykulu bir şekilde haykırırken, onu kendime doğru çektim.

Daha güçlü hissedeceğimi umarak doğrulmaya çalıştım ama bu bana kalçamın ağrısını hatırlattı. Bacaklarım beni taşımadı. James beni desteklemek için yanıma koşunca, kollarının arasına yığıldım.

Adam ikimize doğru atıldı. “Pis ellerini onun üzerinden çek,” diye bağırdı. “O bana ait.”

James beni korumak için aramıza girdi ve dar boşlukta Adam'la mücadele ederken beni duvara yaslayarak tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Her zaman sahip olduğum şeyin peşinde oldun," diye tısladı Adam kardeşine. "Küçükken bile bu böyleydi. Ama sen her zaman ikincisin ve her zaman yetersiz bir akraba olarak kalacaksın."

Koruyucu bir şekilde kolumu Poppy'ye dolayarak duvardan aşağı kayarken, sahilde yengeç yarıştıran, iki küçük çocuğun ruhaf bir görüntüsü zihnimde belirdi. Kabuğunun kırıldığını ve James'in ağladığını duyabiliyordum. Adam'ın katil eğilimlerinin ne kadar derine indiğini merak ettim.

"Yeter," diye bağırdı Pammie ufak bedeniyle ikisinin arasına girerek. "Buna artık katlanamıyorum. Her şey yolundaymış gibi davranamam. Baban öldüğünden beri hiçbir şey yolunda değil. O zamandan beri, tehditlerin ve acımasız notlarınla beni rehin aldın. Bütün bunları, bildiğini unutmamam için yaptın. Sana sahip olduğum her kuruşu verdim, gücümün yettiği her şeyi yaptım ama hiçbirisi durman için yeterli olmadı. Yaptığım şey için üzgünüm ve böyle biri olmana sebep olduğu için de üzgünüm ama artık yeter."

James annesinin elini tuttu. "Hişş, anne, geçti."

Onun kollarına yığıldı. "Buna devam edemem, oğlum. Çok zayıfım."

Adam, merdivenlerde bize doğru koşan iki polis memurunu görünce suratı buruştu. "Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi yalvarırcasına bana bakarak. "Poppy'yi düşünmek zorundayız. İkimize de ihtiyacı var. Bir aile olabiliriz, doğru düzgün bir aile olabiliriz."

"Adam Banks?" diye sordu polis memuru.

Tekrar bana bakıp elime uzandı. "Lütfen," diye yalvardı gözleri dolarak. "Bunu yapma."

Polis memuru, Adam'ın ellerini arkasında tutup onu kelepçeledi. "Adam Banks, susma hakkına sahipsiniz. Ama daha sonra mahkemede güvенеceğiniz bir konuda sorgulandığınızda yanıt vermemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyebileceğiniz herhangi bir şey, aleyhinize delil olarak kullanılabilir."

"Hayatının en büyük hatasını yaptın," diye çıkıştı Adam merdivenlerden aşağı indirilirken.

Kapı arkalarından kapanırken, şoktan felç olmuş gibi üçümüz de kıpırdamadan olduğumuz yerde kaldık. Sessizliği bozan James oldu.

"Bütün bunları bilmene rağmen neden o zaman polise gitmedin?" dedi Pammie'ye. "Neden Emily'yi riske attın?"

"Astım cihazı senin evindeydi," dedim kendimden geçmiş bir hâlde, yüksek sesle hatırlarken olayları birleştirmeye çalışıyordum. "Onu gördüm. Rebecca'nın astım cihazını evinde saklıyorsun."

"Polise söyleyemezdim," diye haykırdı. "Ve astım cihazını almak zorundaydım, yoksa neden onu kullanmamış olsun ki? Adam onu Rebecca'nın yanında bıraktı. Daha önceki astım krizlerinde olduğu gibi birkaç sprey onu hemen kendine getirirdi. İnsanlar bunu anlardı, ebeveynleri bunu fark ederdi ve sorular sormaya başlardı. Adam'ı konunun dışında tutmak zorundaydım."

"Ama neden?" diye sordu James, o da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Çünkü o beni gördü," dedi kısık bir sesle.

Pammie başını eğerken, ikimiz de birbirimize baktık; bütün vücudu sarsılıyordu. James yanına gidip kolunu ona doladı ama silkelenerek ondan kurtuldu. "Hayır," dedi. "Bu sadece durumu kötüleştirirdi."

"Bundan ne kadar kötü olabilir?" diye sordu James.

"Çok üzgünüm," diye ağladı. "Bunun olmasını hiç istemedim."

"Söyle bana. Ne oldu?" diye sordu korku dolu bir sesle.

"Baban," diye içini çekti. "O sandığın gibi bir adam değildi... Bana kötü davranırdı."

"Anne...biliyorum," dedi James kısık bir sesle.

Şaşkınlıkla kafasını kaldırıp ona baktı. "Ama nasıl..."

"İkimiz de biliyorduk. Adam ve ben merdivenlerin tepesinde oturur ve bunu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışırdık ama çok korkuyorduk."

Oğlunun elini tutmak için uzandı. "Bir gece, üzerime doğru geldi ve..." Kelimeler boğazına takıldı. "Bu bir kazaydı. Bana inanmalısın. O sarhoştı ve üzerime doğru geliyordu. Çok korktum. Geri çekildim ama beni köşeye sıkıştırdı. Kolunu kaldırıncaya, onu ittim. Hafifçe ama dengesini kaybetmesi için yeterliydi. Dengesini kaybedip sırt üstü düşerken başını şöminenin tabanına çarptı."

James dudaklarını ısırırken gözleri doldu.

"Orada yatarken çok sessizdi," diye devam etti Pammie, "ve ne yapacağımı bilemedim. Ayılınca beni öldüreceğini biliyordum, o yüzden kaçmak zorundaydım. Hepimizi alıp uzaklaşmak zorundaydım. Mutfaktan koşarak çıktım ama oradaydı."

Gözleri bulandı.

"Kim?" diye sordum.

"Adam," diye haykırdı. "Merdivenlerine tepesinde oturmuş parmaklıkların arasından beni izliyordu. Sonra birdenbire oradan kayboldu. Panik hâlinde üst kata koştum ama yatağına girmişti ve uyuyor gibi yapıyordu. Uzanıp ona dokununca beni itip yüzünü duvara döndü."

Hafifçe gülümsedi. "Sen her zaman çok uslu bir çocuk oldun," dedi ona. "O gece bile, seni kontrol etmeye geldiğimde, uyanınca, 'Seni seviyorum, anne,' dedin. Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bu senin suçun değildi," dedi tekrar kısık bir sesle.

Benim suçumdu!" Artık hıçkırıyordu. "Onu bir canavara dönüştürdüm. Tek kelime etmedi ama ne yaptığımı biliyor. Rebecca'ya yaptığı şeyi bu yüzden yaptı. Bu yüzden Emily'ye de aynı şeyi yapmasından korkuyordum. Emily'yi ondan uzaklaştırmalıydim."

Anlattıklarını sindirirken, hissiz ve ağzım açık bir şekilde orada oturdum.

"Polise anlatmalıyım," dedi silkelenerek. "Adam'dan önce, onlara ne yaptığımı anlatmalıyım. Çok küçüktü, olanları net bir şekilde hatırlıyor olamaz. Sadece babasını öldürdüğümü söyler. Mücadele şansımın olması için orada olmalıyım."

James onu omuzlarından tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "Adam hiçbir şey söylemeyecek."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Gitmeliyim," dedi sabırsızca. Birden hikâyesini anlatma ihtiyacı hissedip telaşa kapıldı.

"Adam hiçbir şey söylemeyecek," diye tekrarladı James.

"Söyler, söyleyeceğini biliyorum," dedi paniğe kapılarak.

Şaşkınlıkla ona bakarken boğazına bir hıçkırık takıldı.

"Merdivenlerin tepesinde oturan Adam değildi, bendim."

"Ama... ama bu olamaz," diye kekeledi.

"Olanları gördüm ve bu senin suçun değildi."

"Hayır... o Adam'dı. O olmalıydı çünkü sen bana, beni sevdiğini söyledin."

"Seni hâlâ seviyorum," dedi James ve Pammie onun kollarının arasına gömüldü.

SONSÖZ

Nergisler her yerde ve annesinin hoşuna gitmese de Poppy aralarında emekliyor. Onu kucağına alırken gözüme takılıyor ve kirlenen dizlerine hep birlikte gülüyoruz. Emily onu havaya kaldırıp karnına yüzünü bastırırken Poppy kıkırdıyor. Gülümse-
diğinde annesine benziyor, içten gözleri ve düğme burnu ona çekmiş.

“Seni de böyle şeyler bekliyor,” diyorum Kate’in eline hafifçe vururken, içgüdüsel bir şekilde yuvarlak karnını ovuşturup gülümsüyor.

“Şahsen, sabırsızlanıyorum,” diyor James, Emily Poppy’yi çimenlere bırakır bırakmaz, tekrar onu çağıran san çiçeklere yöneliyor. James’in kükreyerek peşinden emeklediğini görünce, hızını iki kat artırmasına gülüyoruz.

“O harika bir baba olacak,” diyorum arkasından.

Poppy’nin asla tanımayacağı babasından gelen onca mektubu düşünüyorum. Onları hiç açmadığım için ne yazdığını bilmiyorum ama neler kaçırdığını biliyor olmalı. O dışarı çıktığında, Poppy genç bir kız olacak, o zamana kadar Emily bunu geride bırakmış ve hak ettiği hayatı yaşıyor olacak.

Umarım onu ve Poppy’yi benim kadar seven biriyle tanışır.

Benimle ilgilendiği gibi onunla ilgilenecek biriyle.

Bir gün bile beni ziyaret etmeyi ihmal etmedi; mahkeme devam ederken ve kendimi gidemeyecek kadar güçsüz hissettiğimde bile.

“İyi misin?” diye soruyor elini yavaşça omzuma koyarak.

Gülümsüyor ve elini tutmak için uzanıyorum.

Evet. İyiyim.

Uzun zamandır içimde sakladığım korkudan kurtulduğumu hissediyorum.

Keşke yaşamak için daha çok zamanım olsaydı.

TEŞEKKÜR

Bir yayın sözleşmem olduğunu haber verdiğinde, hızlı ve derin derin nefes almama katlanmak zorunda kalan temsilcim Tanera Simons'a kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca beni (o günden beri birkaç kez) bunun bir oyun olmadığına ikna etmek zorunda kaldı. Tanera'ya ve Darley Anderson'daki herkese teşekkür ederim, sizi bulduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

En başından beri *Öteki Kadın*'ı "anlayan", muhteşem editörlerim *Pan Macmillan*'dan Vicki Mellor ve *Minotaur Books*'tan Catherine Richards'a teşekkürlerimi sunuyorum. Kitabı olabileceği en iyi hâle sokmak için sizinle birlikte çalışmak bir zevkti.

Fikirlerine değer verdiğim ve beni henüz yazmadığım sayfaları yazmaya teşvik eden eşsiz Sam'e teşekkür ederim. *Öteki Kadın*'da hiç şüphesiz —ortak bir anı, tanıdık bir karakter özelliği ya da gizli bir anlam olsun— kendilerinden bir şeyler bulacak özel dostlarıma teşekkürler.

Uğraşsa bile Pammie'den farklı olamayacak, çok özlediğim kayıinvalideme ve kendi anneme teşekkür ederim, sanırım onu da eşime sormanız gerekecek!

Bir kitabı yazdığımdan bile haberleri olmayan harika eşim ve çocuklarıma; neyle meşgul olduğumu düşünüyorsanız onunla meşgul olmama izin verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim! Uğraştığım şey buydu!

Ve son olarak, *Öteki Kadın*'ı okuyan herkese içtenlikle teşekkür ederim. Umarım hoşunuza gitmiştir.